TRITONIC PREMIUM

semne bune

Neil Gaiman

Terry Pratchett

TRITONIC

Neil Gaiman

Terry Pratchett

semne bune

„Se străduia să le facă mizerabile vieţile lor scurte, pentru că asta îi era slujba, dar nimic din ce putea imagina el nu era nici pe jumătate la fel de rău precum lucrurile pe care le imaginau ei înşişi. [...] Cu trecerea anilor, Crowley vedea că e din ce în ce mai greu să găseşti ceva cu adevărat demonic care să iasă în evidenţă faţă de fundalul natural al răutăţii generalizate. Fuseseră timpuri grele în mileniul trecut, când îi venea să trimită un mesaj Jos, în care să spună: Uite ce-i, am putea să renunţăm, am putea să închidem Dis şi Pandemonium şi toată lumea să se mute aici sus, pentru că nu putem să le facem nimic ce nu îşi fac ei între ei, ba chiar fac lucruri la care nu ne-am fi gândit niciodată, implicând deseori electrozi. Ei au ceea ce ne lipseşte nouă. Au *imaginaţie*. Şi, bineînţeles, electricitate."

Semne bune

Drăguțele și precisele profeții
ale lui Agnes Nutter, vrăjitoare

Neil Gaiman, Terry Pratchett
Good Omens
COPYRIGHT © 1990 by Neil Gaiman and Terry Pratchett
COPYRIGHT © TRITONIC 2008 pentru prezenta ediție în limba română

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5
București
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

Colecția: TRITONIC PREMIUM

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GAIMAN, NEIL
Semne bune / Neil Gaiman, Terry Pratchett ; trad.: Liviu Radu. - București : Tritonic, 2008
ISBN 978-973-733-221-9

I. Pratchett, Terry
II. Radu, Liviu (trad.)

821.111-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustrația copertei: © Hallgerd | Dreamstime.com
Redactor: SORIN STAICU
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 378 / aprilie 2008
Bun de tipar: aprilie 2008
Tipărit în România: Monitorul Oficial R.A.

Semne bune

Drăguțele și precisele profeții ale lui Agnes Nutter, vrăjitoare

Roman

de

Neil Gaiman și Terry Pratchett

Traducere
LIVIU RADU

TRITONIC

Neil Gaiman a câștigat trei premii Hugo, două Nebula, un premiu World Fantasy, patru Bram Stoker, unsprezece Locus, câte două premii British SF și Mythopoeic, patru Geffen și un premiu International Horror Guild. Este scriitor profesionist de peste douăzeci de ani, autor de romane, dar și de non-ficțiune (e de menționat monografia Duran Duran din 1984) și romane grafice, editor de antologii, scenarist și maestru de ceremonii la marile premii mondiale de F&SF. Cărțile lui au fost traduse în peste douăzeci de țări. Neil Gaiman s-a născut în Anglia, în 1960, dar acum trăiește în Statele Unite, lângă Minneapolis, Minnesota, unde crește dovleci și colecționează calculatoare și pisici. Vii. Printre admiratorii lui, se numără Norman Mailer, Stephen King, Alice Cooper și Tori Amos.

Terence David John Pratchett (Pterry, așa cum îl numesc fanii) este un scriitor de fantasy britanic (născut pe 28 aprilie, 1948, în Beaconsfield, Buckinghamshire), cunoscut mai ales pentru seria *Discworld*.

După ce a părăsit școala, în 1965, Terry Pratchett s-a angajat ca jurnalist la ziarul local Bucks Free Press („Am început cariera de jurnalist într-o dimineață, iar primul cadavru l-am văzut după numai două ore, căci pe vremea aceea, experiența de lucru nu era doar o vorbă goală"). Ca jurnalist, a fost trimis să-i ia un interviu lui Peter Bander van Duren, director al unei mici edituri din Buckinghamshire, despre o nouă carte a companiei respective, și atunci Pratchett a amintit întâia oară despre o carte semnată de el, *Oamenii Covorului*. Aproape 40 de ani mai târziu, Terry Pratchett este recunoscut ca unul dintre cei mai valoroși autori de fantasy ai tuturor timpurilor și unul dintre cei mai mari scriitori britanici contemporani, cu peste treizeci de milioane de volume vândute și cărți traduse în douăzeci și cinci de limbi.

DEDICAȚIE
Autorii doresc să se alăture demonului Crowley,
dedicând această carte amintirii lui

G.K. Chesterton

Un om care știa ce se întâmplă...

La început

Era o zi frumoasă.

Toate zilele fuseseră frumoase. Până atunci nu fuseseră decât șapte, iar ploaia încă nu fusese inventată. Dar norii care se strângeau la est de Eden sugerau că prima furtună era pe drum și că va fi una zdravănă.

Îngerul de la Poarta de Răsărit își puse aripile pe cap, ca să se apere de primii stropi.

— Scuze, spuse el, politicos. Ce ziceai?

— *Ziceam* că picătura asta a căzut ca un balon de plumb, spuse șarpele.

— Oh. Da, spuse îngerul, care se numea Aziraphale.

— Sincer vorbind, cred că a fost un pic cam exagerat, zise șarpele. Mă refer la primul păcat și la toată chestia respectivă. Nu văd ce-i atât de rău să cunoști diferența dintre bine și rău.

— Trebuie *să fie* ceva rău, concluzionă Aziraphale, cu tonul ușor îngrijorat al cuiva care nu vede că-i așa și care-i preocupat de acest lucru. Altfel n-ai fi fost implicat *tu*.

— Mi-au spus, Du-te acolo și provoacă niște necazuri, spuse șarpele, al cărui nume era Crawly*, dar se gândea să și-l schimbe; decisese că *el* nu era Crawly.

— Da, dar tu ești un demon. Nu-s sigur că ai posibilitatea să faci bine, spuse Aziraphale. Știi, asta ține de natura ta fundamentală. Înțelege, nu-i nimic personal.

— Trebuie totuși să recunoști că a fost și un pic de spectacol, spuse Crawly. Adică arătatul la Copac și spusul „Să Nu Te Atingi De El", cu litere mari. Nu-i ceva foarte subtil, nu-i așa? Vreau să spun, atunci de ce nu l-a pus într-un vârf de munte sau la distanță foarte mare? Asta te face să te întrebi ce-a plănuit El, de fapt...

---

* crawly înseamnă cel care se târăște (nt.)

— E mai bine să nu facem supoziții, zise Aziraphale. Am spus întotdeauna că nu poți să prezici inefabilitatea. Există Bine și există Rău. Dacă faci Răul când ți se spune să faci Bine, meriți să fii pedepsit. Hmm...

Rămaseră într-o tăcere stânjenită, privind stropii de ploaie strivind primele flori.

După un timp, Crawly zise:

— Nu aveai o sabie de flăcări?

— Hmm... spuse îngerul.

O expresie de vinovăție trecu peste figura sa, apoi se întoarse și rămase acolo.

— Aveai, nu-i așa? întrebă Crawley. Ardea nemaipomenit.

— Hmm... mda...

— Arăta foarte impresionant.

— Da, dar...

— Ai pierdut-o?

— Oh, nu! Nu, n-am pierdut-o... mai mult am...

— Ei?

Aziraphale arăta jalnic.

— Dacă vrei să știi, zise el morocănos, am dat-o.

Crawly se uită în sus, la el.

— Ei da, a trebuit s-o dau, spuse îngerul, frecându-și distrat mâinile. Sărmanii de ei arătau atât de zgribuliți, iar ea *deja* aștepta un copil, și cu toate animalele acelea *rele* pe acolo, cu furtuna care avea să vină, m-am gândit că nu-i nicio pagubă, așa că am zis, uite ce-i, dacă vă întoarceți, Atotputernicul o să facă scandal, dar s-ar putea să aveți nevoie de sabia asta, așa că uite-o, nu vă osteniți să-mi mulțumiți, faceți doar un bine zdravăn tuturor și nu lăsați să vă prindă apusul soarelui aici.

Și îngerul rânji îngrijorat spre Crawly.

— Asta era cea mai bună atitudine, nu-i așa?

— Nu-s sigur că ești capabil să faci rău, zise sarcastic Crawly.

Aziraphale nu remarcă tonul.

— Oh, așa sper și eu, spuse el. Chiar sper să fie așa. Chestia asta m-a îngrijorat toată după-amiaza.

Un timp, priviră împreună ploaia.

— Chestia amuzantă e că *eu* mă tot întreb dacă treaba cu mărul n-a fost și ea cea corectă, zise Crawly. Un demon poate să aibă necazuri serioase dacă face ce-i bine, comentă el și-l înghionti cu cotul pe înger. Ar fi amuzant dacă am greșit amândoi, ce zici? Ar fi amuzant dacă eu am făcut lucrul bun și tu l-ai făcut pe cel rău, eh?

— Nu chiar, spuse Aziraphale.

Crawly se uită la ploaie.

— Nu, zise el, devenind serios. Presupun că nu.

Perdele negre ca ardezia se rostogoliră peste Eden. Tunetul bubui printre coline. Animalele, proaspăt numite, se ascunseră de furtună.

Departe, în pădurile în care picura apă, ceva strălucitor și înflăcărat pâlpâi printre copaci.

Avea să fie o noapte întunecată și furtunoasă.

SEMNE BUNE

O Narațiune despre Anumite Evenimente care se petrec
în ultimii unsprezece ani ai istoriei omenești, în deplină concordanță
cu cele arătate în:

*Drăgutele și Precisele Profeții ale lui Agnes Nutter**

Compilate și editate, cu note de subsol de natură educativă și
percepte pentru înțelepți
de Neil Gaiman și Terry Pratchett.

*DRAMATIS PERSONAE***

FĂPTURI SUPRANATURALE

Dumnezeu (Dumnezeu)
Metatron (Vocea lui Dumnezeu)
Aziraphale (un înger și, cu program redus, un negustor de cărți rare)
Satan (un înger prăbușit; Dușmanul)
Beelzebub (tot un înger prăbușit și Prinț al Iadului)
Hastur (un înger prăbușit și Duce al Iadului)
Ligur (tot un înger prăbușit și Duce al Iadului)
Crowley (un înger care nu atât că s-a prăbușit, cât a sărit oarecum în jos)

PERSOANELE APOCALIPTICE CĂLARE

MOARTEA (Moartea)
Războiul (Războiul)
Foametea (Foametea)
Poluarea (Poluarea)

OAMENI

Nu-Trebuie-Să-Comiți-Adulter Pulsifer (un Descoperitor de vrăjitoare)
Agnes Nutter (o profetească)
Newton Pulsifer (funcționar la salarizare și Descoperitor de vrăjitoare Soldat)

---

* Agnes este un nume ce provine din limba greacă, înțelesul său este *sfânta*; nutter înseamnă, în engleză, țicnită (nt.)

** în latină, personajele dramei (nt.)

Anathema Device* (ocultist practic și descendent profesionist)
Shadwell (Descoperitor de vrăjitoare Sergent)
Madam Tracy (Isabela cea Vopsită — doar dimineața, joia prin înțelegere — și medium)
Sora Mary Vorbăreața (o călugăriță satanică a ordinului pălăvrăgitor al St. Beryl)
Domnul Young (un tată)
Domnul Tyler (președintele unei asociații de locatari)
Un comisionar

EI

ADAM (un Antihrist)
Pepper (o fată)
Wensleydale (un băiat)
Brian (un băiat)

Coruri complete de tibetani, extratereștri, americani, atlanți și alte creaturi rare și stranii ale Ultimelor Zile.

ȘI

Câine (câine de pază satanic și mușcător de pisici)

* numele personajului se poate traduce *aparat de anatemizat* (nt.)

Cu unsprezece ani în urmă

Teoriile curente despre crearea Universului susțin că, dacă acesta a fost creat și n-a început, pur și simplu, după cum s-au și întâmplat lucrurile neoficial, atunci acesta a căpătat existență cu zece — douăzeci de mii de milioane de ani în urmă. După aceleași opinii, Pământul se presupune că e în vârstă de patru virgulă cinci mii de milioane de ani.

Aceste date sunt incorecte.

Savanții evrei medievali stabiliseră data Creației în anul 3760 î.H. Teologii greci ortodocși stabiliseră că aceasta avusese loc în anul 5508 î.H.

Aceste presupuneri sunt și ele incorecte.

Arhiepiscopul James Usher (1580-1656) a publicat în 1654, *Annales Veteris et Novi Testamenti*, în care sugerează că Pământul și Cerul au fost create în anul 4004 î.H. Unul dintre ajutoarele sale a continuat calculele și a putut să anunțe triumfător că Pământul a fost creat duminică, 21 octombrie 4004 î.H., exact la ora 9 dimineața, pentru că lui Dumnezeu îi place să lucreze dimineața devreme, când are forțe proaspete.

Și asta era incorect. Cu aproape un sfert de oră.

Întreaga afacere cu schelete fosilizate de dinozauri a fost o glumă pe care paleontologii n-au priceput-o încă.

Asta dovedește două lucruri:

În primul rând, Dumnezeu merge pe căi extrem de misterioase, ca să nu zicem ocolite. Dumnezeu nu joacă zaruri cu Universul: El joacă un joc inefabil, inventat de El însuși, care poate fi comparat, din perspectiva oricărui alt jucător*, cu participarea la o versiune obscură și complexă a pokerului într-o cameră întunecată, cu cărți fără nimic pe ele, cu mize infinite, și cu un crupier și care nu-ți spune regulile și care *zâmbește tot timpul.*

---

* adică toată lumea (na.)

În al doilea rând, Pământul e o Balanță.

Prezicerea astrologică pentru Balanță, în articolul „Stelele tale azi" din ziarul *Advertiser* din localitatea Tadfield din ziua în care a început această poveste, era următoarea:

BALANȚĂ, 24 septembrie — 23 octombrie

S-ar putea să vă simțiți fără vlagă și plictisit de aceeași veche rutină cotidiană. Problemele legate de casă și familie sunt în centrul atenției și dau rateuri. Evitați riscurile nenecesare. Un prieten este important pentru dumneavoastră. Lăsați în așteptare deciziile majore, până când drumul din fața dumneavoastră o să pară limpede. Astăzi puteți să fiți vulnerabil la crizele de stomac, deci evitați salatele. Ajutorul poate să vină dintr-o direcție neașteptată.

Prezicerea fusese perfectă din toate privințele, cu excepția părții despre salate.

Nu era o noapte întunecată și furtunoasă.

Ar fi trebuit să fie, dar asta-i vremea pentru voi. Pentru fiecare savant nebun care are parte de o furtună convenabilă exact în noaptea în care Marea sa Operă e terminată și pusă pe lespede, există zeci care stau fără niciun rost sub stelele pașnice, în timp ce Igor cronometrează orele suplimentare.

Dar să nu lăsăm ceața (cu ploaie ulterior, temperatura scăzând la circa șapte grade Celsius) să dea impresia falsă de siguranță. Faptul că-i o noapte blândă nu înseamnă că reprezentanții forțelor întunecate nu-s pretutindeni. Ei sunt pretutindeni tot timpul. Ei sunt *oriunde.*

Întotdeauna sunt. Asta-i toată ideea.

Doi dintre ei stăteau la pândă în cimitirul în ruine. Două siluete de umbră, una gheboșată și îndesată, cealaltă zveltă și amenințătoare, amândoi fiind pânditori de nivel olimpic. Dacă Bruce Springsteen ar fi înregistrat vreodată „Born to Lurk"*, cei doi ar fi fost pe coperta albumului. Pândeau în ceață de o oră, dar erau antrenați și puteau să pândească tot restul nopții, dacă era nevoie, și să le rămână destulă amenințare ursuză pentru o izbucnire finală de pândire în zori.

În cele din urmă, după încă douăzeci de minute, unul dintre ei zise:

— Asta-i o poantă tâmpită. Ar fi trebuit să fie aici acum câteva *ore!*

Numele vorbitorului era Hastur. Era un Duce al Iadului.

---

* născut să pândești — aluzie la melodia de succes „Born to USA" (nt.)

Multe fenomene — războaie, molimi, audituri subite — au fost considerate ca dovadă a amestecului ascuns al lui Satan în treburile Omului, dar cei ce studiază demonologia sunt în general de acord că șoseaua de centură M25 a Londrei este printre candidații fruntași la locul pentru Dovada nr. 1.

Bineînțeles că indivizii greșesc, pentru că ei consideră că drumul acela nenorocit este rău din cauza măcelului și a frustrării incredibile pe care le provoacă în fiecare zi.

De fapt, foarte puțini oameni de pe fața pământului știu că forma șoselei M25 este cea a semnului *odegra* în limba Preoților Negri din Anticul Mu, care înseamnă „Trăiască Fiara cea Mare, Devoratoarea Lumilor". Miile de automobiliști care tămâiază zilnic drumul cu gaze de eșapament de-a lungul serpentinelor sale au același efect ca apa asupra unei roți de rugăciune, emanând o ceață nesfârșită de rău de nivel scăzut pentru a polua atmosfera metafizică din jur, pe distanță de mile întregi.

Era una dintre cele mai bune realizări ale lui Crowley. Durase *ani întregi* s-o facă și implicase trei atacuri informatice, două spargeri, o mituire minoră și, într-o noapte umedă când orice altceva dăduse greș, două ore pe un câmp denivelat, mutând țărușii de marcare doar cu câțiva metri — câțiva, dar cu o semnificație incredibil de ocultă. Când Crowley privise primul blocaj de circulație, lung de treizeci de mile, trăise sentimentul fierbinte al unei trebi rele bine făcute.

Asta îi adusese laude.

În acel moment, Crowley mergea cu viteza de 110 mile pe oră*, undeva la est de Slough**. Nimic din înfățișarea sa nu arăta în mod special demonic, cel puțin după standardele clasice. Nu avea coarne, nici aripi. Se știe că asculta o casetă cu *Best of Queen*, dar nu se poate trage nicio concluzie din asta, pentru că toate casetele lăsate în mașină mai mult de o noapte se metamorfozează în albume *Best of Queen*. Nu-i trecea prin minte niciun gând deosebit de demonic. De fapt, se întreba destul de vag cine erau Moey și Chandon.***

Crowley avea păr negru, pometi frumoși și purta pantofi din piele de șarpe, sau măcar lăsa impresia că poartă pantofi. Putea să facă niște chestii uimitoare cu limba sa. Iar când nu era atent, avea tendința să sâsâie.

---

* aproximativ 176 kilometri/oră (nt.)

** Slough — zonă la 35 km în vestul Londrei (nt.)

*** de fapt, în cântecul *Killer Queen*, Freddie Mercury spune *Moet and Chandon*, referindu-se la o celebră marcă de șampanie (nt.)

Și nu clipea prea mult.

Mașina pe care o conducea era un Bentley negru din 1926, care avusese un singur proprietar de când fusese nou, iar acel proprietar fusese Crowley. Acesta avusese grijă de mașină.

Motivul pentru care întârziase era că-i plăcea teribil de mult secolul al douăzecilea. Era mult mai bun decât cel de-al șaptesprezecelea și mult mai bun decât cel de-al paisprezecilea. Crowley spusese întotdeauna că unul dintre lucrurile drăguțe legate de Timp era că îl ducea mereu mai departe de secolul al paisprezecelea, cel mai groaznic de plictisitor veac de pe Pământul lui Dumnezeu, scuzată să-i fie grosolănia. Secolul al douăzecilea nu era deloc plictisitor. De fapt, o lumină albastră pâlpâitoare din oglinda retrovizoare îi spuse lui Crowley că în ultimele cincizeci de secunde fusese urmărit de doi oameni care aveau să facă secolul și mai interesant.

Crowley se uită la ceasul de la mână, care fusese proiectat pentru scafandrii la mare adâncime cărora le place să știe ce oră este în douăzeci și una de capitale ale lumii, în timp ce se află sub apă.*

Bentley-ul se repezi ca fulgerul pe breteaua de ieșire de pe autostradă, coti pe două roți și țâșni pe un drum înfrunzit. Lumina albastră îl urmă.

Crowley oftă, luă o mână de pe volan și, întorcându-se pe jumătate, făcu un semn complicat peste umăr.

Girofarul rămase în depărtare, pentru că mașina poliției se opri, spre uluirea ocupanților săi. Dar asta nu fu nimic față de uimirea pe care o trăiră aceștia când ridicară capota și descoperiră în ce se transformase motorul.

În cimitir, Hastur, demonul cel înalt, îi întorsese spatele lui Ligur, cel scund, care era un pândar mai priceput.

— Văd o lumină, zise el. Uite-l că vine, ticălosul cel nemaipomenit.

— Ce conduce? întrebă Ligur.

— Un automobil. O căruță fără cai, îi explică Hastur. Nu cred că aveau așa ceva când ai fost ultima oară pe aici. Adică nu pentru ce ai numi uz general.

— Aveau în față un om cu un steag roșu, zise Ligur.

— Au mai evoluat de atunci.

— Cum arată acest Crowley? se interesă Ligur.

---

* Fusese făcut la comandă, special pentru Crowley. Fiind un unicat făcut la comandă, era foarte scump, dar Crowley își putea permite. Ceasul acela arăta ora din douăzeci de capitale ale lumii și dintr-o capitală din Cealaltă Lume, unde există întotdeauna o singură oră, iar aceasta este Prea Târziu. (na.)

Hastur scuipă.

— A stat aici prea mult timp, zise el. Chiar de la Început. După părerea mea a devenit un băștinaș. Conduce o mașină cu telefon în ea.

Ligur se gândi la cele auzite. Ca mulți demoni, avea o înțelegere foarte limitată a tehnologiei și se pregătea să spună ceva de genul: pun pariu că are nevoie de o grămadă de sârmă, când Bentley-ul se opri la poarta cimitirului.

— Și poartă ochelari de soare chiar și atunci când nu are nevoie de ei, pufni Hastur, apoi ridică vocea. Trăiască Satan, zise el.

— Trăiască Satan, îi ținu isonul Ligur.

— Salut, zise Crowley, făcând un semn cu mâna. Îmi pare rău că am întârziat, dar știți cum e pe șoseaua A40 la Denham, așa că am încercat s-o iau pe la Chorley Wood și atunci...

— *Acum* sunterăm toți acilea, zise Hastur cu subînțeles, așa că trebuie să socotim Faptele Zilei.

— Mda. Faptele, zise Crowley, cu înfățișarea ușor vinovată a celui care se duce la biserică prima oară după mulți ani și a uitat cum trebuie să se poarte.

Hastur își drese glasul.

— Am ispitit un preot, zise el. În timp ce mergea pe stradă și a văzut fete frumoase la soare. Am vârât îndoiala în mintea lui. Ar fi putut să fie un sfânt, dar într-un deceniu îl vom avea.

— Foarte drăguț, zise Crowley, amabil.

— Eu am corupt un politician, spuse Ligur. L-am făcut să creadă că o mică mită nu strică nimănui. Într-un an, îl vom avea.

Cei doi se uitară, așteptând, la Crowley, care le zâmbi cu gura până la urechi.

— O să vă placă, zise el.

Zâmbetul lui deveni și mai larg, și mai conspirativ.

— Am blocat *toate* telefoanele mobile din centrul Londrei timp de patruzeci și cinci de minute, în timpul prânzului, zise el.

Urmă o tăcere, exceptând fâșâitul îndepărtat al mașinilor.

— Da? zise Hastur. Și ce-i cu asta?

— N-a fost ușor, spuse Crowley.

— Asta-i *tot*? întrebă Ligur.

— Uite ce-i, oameni buni...

— Și cum a servit asta la procurarea de suflete pentru stăpânul nostru? zise Hastur.

Crowley se concentră.

Ce putea să le spună? Că douăzeci de mii de oameni se înfuriaseră? Că puteai să auzi arterele închizându-se în tot orașul? Și că atunci când s-au întors și-au vărsat nervii pe secretare sau pe agenții de circulație, s-au răzbunat pe alți oameni? De fapt, în toate felurile mărunte și

răzbunătoare, *și-au vărsat necazul pe ei înșiși*. Tot restul zilei. Efectele de durată erau incalculabile. Mii și mii de suflete se aleseseră, toate, cu o patină slabă de uzură, toate astea fără să misti un deget!

Dar nu puteai să spui asta unor demoni precum Hastur și Ligur. Toți ăștia aveau minți din secolul al paisprezecelea. Pierdeau ani întregi ca să culeagă un suflet. Să presupunem că era *măiestrie*, dar în zilele astea trebuia să gândești altfel. Nu la scară mare, ci la scară largă. Când în lume sunt cinci miliarde de oameni, nu mai poți să culegi păcătoșii unul câte unul, trebuie să-ți extinzi efortul. Dar demonii ca Ligur și Hastur n-ar înțelege. De exemplu, ei nu s-ar fi gândit niciodată la o televiziune în limba galeză. Sau la taxa pe valoare adăugată. Sau la Manchester.

El era foarte încântat de Manchester.

— Puterile care Sunt par să fie mulțumite, zise el. Vremurile se schimbă. Deci, care-i problema?

Hastur se aplecă în spatele unei pietre de mormânt.

— Asta, zise el.

Crowley se uită la coș.

— Oh, nu! exclamă el.

— Da, zise Hastur, rânjind.

— *Deja?*

— Da.

— Și... hmm... îmi revine mie să...

— *Da*, spuse Hastur, căruia îi făcea plăcere toată chestia.

— De ce eu? întrebă disperat Crowley. Hastur, mă știi, știi că nu-i domeniul meu...

— Oh, ba da, este, zise Hastur. E domeniul tău. E rolul tău de succes. Ia-l. Vremurile se schimbă.

— Da, zise și Ligur, rânjind. Vremurile se cam sfârșesc, pentru început...

— De ce *eu?*

— Este evident că ai pile mari, zise malițios Hastur. Presupun că Ligur și-ar fi dat brațul drept pentru o asemenea șansă.

— Adevărat, spuse Ligur.

Oricum, brațul drept al cuiva, își spuse el. Erau o mulțime de brațe drepte prin jur, n-avea niciun rost să irosească unul bun.

Hastur scoase o mapă cu hârtii din văgăunile jegoase ale pardesiului său.

— Semnează. Aici, zise el, făcând o pauză teribilă între cuvinte.

Crowley scotoci într-un buzunar interior și scoase la iveală un stilou. Era neted, de-un negru mat. Arăta de parcă ar fi fost în stare să depășească limita de viteză.

— Drăguț stilou, zise Ligur.

— Poate să scrie sub apă, mormăi Crowley.

— Ce-or să mai inventeze? mârâi Ligur.

— Indiferent ce-o fi, ar trebui să-l inventeze iute, zise Hastur. *Nu!* Nu A.J. Crowley. Numele tău *adevărat.*

Crowley dădu din cap posomorât, apoi desenă pe hârtie un semn complicat, șerpuit. Semnul luci roșu în beznă — doar o clipă — apoi se decoloră.

— Ce trebuie să fac cu el? întrebă Crowley.

— O să primești instrucțiuni, mormăi Hastur. Crowley, de ce ești atât de îngrijorat? Momentul pentru care muncim de atâtea veacuri e gata să vină!

— Mda. Adevărat, zise Crowley.

Acum nu mai arăta ca silueta sprintenă care sărise atât de vioaie din Bentley cu câteva minute în urmă. Avea o expresie preocupată.

— Ne așteaptă momentul triumfului etern!

— Etern. Mda, zise Crowley.

— Iar tu vei fi instrumentul acestui destin glorios!

— Instrument. Mda, bombăni Crowley, apoi luă cosul de parcă acesta ar fi fost gata să explodeze — ceea ce, într-un fel, avea să facă în scurt timp. Hmmm. Bine, zise el. Atunci, o să plec. Pot să plec? Să termin cu el. Nu că aș *vrea* să termin cu el, adăugă Crowley în grabă, fiind conștient de ce s-ar putea întâmpla dacă Hastur i-ar face un raport nefavorabil. Mă știi. Sunt un tip zelos.

Demonii cu funcții mai mari nu ziseră nimic.

— Atunci, o s-o tulesc, se bâlbâi Crowley. La revedere, băieți. Hmm... Grozav. Minunat. *Ciao.*

În timp ce Bentley-ul dispărea în beznă, Ligur spuse:

— Ce înseamnă asta?

— E în italiană, zise Hastur. Cred că înseamnă „mâncare".

— Atunci a zis o chestie caraghioasă, comentă Ligur, uitându-se după luminile care se îndepărtau. Ai încredere în el?

— Nu, spuse Hastur.

— Foarte bine, zise Ligur, care își spuse că ar fi o lume tare amuzantă dacă demonii ar avea încredere unii în alții.

Crowley, aflat undeva la vest de Amersham, gonind prin noapte, alese o casetă la întâmplare și încercă s-o scoată din cutiuța delicată de plastic, în timp ce șofa. Lumina farurilor susținea că-i vorba de *Cele patru anotimpuri*, de Vivaldi. O muzică liniștitoare, de asta avea nevoie.

O îndesă în Blaupunkt.*

---

* Blaupunkt — firmă germană, specializată în aparatură audio pentru mașini (nt.)

Cerahatcerahat*cerahat*! De ce acum? De ce eu? bombăni el, în timp ce asupra sa se revărsară acordurile familiare ale formației Queen.

Și, deodată, Freddie Mercury îi spuse:

— PENTRU CĂ MERITAI, CROWLEY.

Crowley binecuvântă în șoaptă. Folosirea aparaturii electronice ca mijloc de comunicare fusese ideea sa, iar Cei de Jos o preluaseră și, ca de obicei, o folosiseră într-un scop rău. Crowley sperase să-i convingă se se înscrie la Cellnet*, dar în loc să facă asta, interveneau prin intermediul a ceea ce asculta în momentul acela și modificau mesajul.

Crowley înghiți în sec.

— Mulțumesc foarte mult, stăpâne, zise el.

— AVEM MULTĂ ÎNCREDERE ÎN TINE, CROWLEY.

— Mulțumesc, stăpâne.

— E UN LUCRU IMPORTANT, CROWLEY.

— Știu, știu.

— E CEVA MĂREȚ, CROWLEY.

— Las-o în grija mea, stăpâne.

— ASTA ȘI FACEM, CROWLEY. IAR DACĂ IESE PROST, ATUNCI CEI IMPLICAȚI VOR SUFERI MULT. ȘI TU, CROWLEY. MAI ALES TU.

— Am înțeles, stăpâne.

ASTEA SUNT INSTRUCȚIUNILE TALE, CROWLEY.

Și, brusc, știu. Nu suferea chestia asta. Ar fi putut la fel de ușor să-i spună, nu era nevoie să-i vâre cunoaștere rece direct în creier. Trebuia să se ducă la un anumit spital.

— Voi ajunge acolo în cinci minute, stăpâne, nu-i nicio problemă.

BINE. *Văd o mică siluetă de om scaramouche scaramouche vrei să dansezi fandango...***

Crowley dădu cu pumnul în volan. Totul mersese atât de bine, ținuse totul sub control câteva secole. Dar așa merg lucrurile, crezi că ești în vârful lumii și, deodată, îți explodează Harmaghedonul în față.*** Războiul Mondial, Ultima Bătălie. Raiul contra Iad, trei runde, o Prăbușire, fără abandon. Asta o să fie. N-o să mai existe lumea. Asta *înseamna* sfârșitul lumii. N-o să mai existe lumea. Doar Rai nesfârșit sau, în funcție de cine câștigă, Iad nesfârșit. Crowley nu știa cum e mai rău.

Sigur, *Iadul* era mai rău, prin definiție. Dar Crowley își aminti cum era Raiul, iar acesta avea câteva lucruri în comun cu Iadul. Pentru început, în niciunul dintre ele nu puteai să faci rost de o băutură decentă.

---

* rețea de telefonie mobilă britanică (nt.)

** I see a little silhouetto of a man scaramouche scaramouche will you do the fandango — vers din Bohemian Rhapsody — Queen (nt.)

*** termenul folosit în Biblia ortodoxă este Harmaghedon, acesta a fost folosit în locul anglo-saxonului Armaggedon (nt.)

Iar plictiseala din Rai era aproape la fel de rea ca și atâtarea de care aveai parte în Iad...

Dar nu avea cale de scăpare. Nu poți să fii demon și să dispui de liber arbitru.

... N-o să te las să pleci (să-l las să plece)...

Măcar n-o să fie anul acesta. Avea timp să facă tot felul de chestii. Pentru început, să scoată fondurile depuse pe termen lung.

Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar opri pur și simplu mașina acolo, pe drumul acela întunecos, umed și pustiu, ar lua coșul, l-ar răsuci deasupra capului și apoi i-ar da drumul...

Ceva groaznic, asta s-ar întâmpla.

Fusese cândva înger. Nu fusese menit Prăbușirii. Pur și simplu se încurcase cu persoane nepotrivite.

Bentley-ul gonea prin beznă, cu indicatorul de combustibil îndreptându-se spre zero. Arăta spre zero de peste șaizeci de ani. Nu era chiar rău să fii demon. De exemplu, nu trebuia să cumperi benzină. Singura dată când Crowley cumpărase benzină fusese cândva, în 1967, ca să obțină pe gratis abțibildul cu gaura-de-glonț-în-parbriz gen James Bond, care-i plăcuse pe vremea aceea.

Făptura din coșul de pe bancheta din spate începu să plângă: vaietul de sirenă antiaeriană al unui nou născut. Puternic. Fără cuvinte. Și *bătrân.*

Era un spital drăguț, își spuse domnul Young. Ar fi fost mai liniștit, dacă n-ar fi existat călugărițele.

Îi plăceau călugărițele. Nu că ar fi fost de stânga sau ceva de genul ăsta. Nu, când vine vorba de a evita să se ducă la biserică, biserica la care evita să se ducă era St. Cecil and All Angels, o biserică anglicană serioasă și nici n-ar fi visat să evite să se ducă la alta. Toate celelalte aveau mirosul greșit — lac pentru podele pentru Cel de Jos, și niște tămâie suspectă pentru Cel de Sus. În adâncul fotoliului de piele al sufletului său, domnul Young știa că Dumnezeu e stânjenit de asemenea lucruri.

Dar îi plăcea să vadă în jur călugărițe, în același fel în care îi plăcea să vadă Armata Salvării. Îl făcea să simtă că lucrurile erau *în regulă*, că oamenii de undeva mențineau Pământul pe axa sa.

Aceasta era prima sa experiență cu Ordinul Pălăvrăgitor al Sfintei Beryl.*

* Sfânta Beryl Articulatus din Cracovia, reputată că a fost martitizată în mijlocul secolului al cincilea. Conform legendei, Beryl era o tânără care a fost

Deirdre dăduse de ele în timp ce fusese implicată în una din cauzele ei, probabil cea care implica o mulțime de sud-americani neplăcuți care luptau împotriva altor sud-americani neplăcuți, iar preoții îi instigau, în loc să-și vadă de treburi cu adevărat preoțești, precum organizarea curățirii bisericii prin rotație.

Călugărițele trebuiau să fie tăcute, asta era problema. Aveau forma potrivită pentru asta, precum chestiile alea ascuțite pe care le primești în camerele acelea în care domnul Young bănuia că se fac testele pentru aparatura audio de înaltă fidelitate. Nu trebuiau să pălăvrăgească tot timpul.

Își umplu pipa cu tutun — i se spunea tutun, dar nu era ceea ce considera el tutun, nu era tutunul cu care se obișnuise — și se întrebă gânditor ce s-ar întâmpla dacă ai întreba o călugăriță unde e closetul pentru bărbați. Probabil că papa avea să-i trimită un bilet tăios. Își schimbă greoi poziția și se uită la ceas.

---

logodită împotriva voinței sale cu un păgân, prințul Casimir. În noaptea nunții, ea s-a rugat Domnului să intervină, așteptându-se cumva să-i crească o barbă miraculoasă, și comandase deja un brici mic, cu mâner de fildeș, potrivit pentru doamne, tocmai pentru această eventualitate; în loc de asta, Domnul a înzestrat-o pe Beryl cu calitatea miraculoasă de a pălăvrăgi continuu despre tot ce-i trecea prin minte, cam incoerent, fără pauze ca să respire sau să se hrănească.

Conform unei versiuni a legendei, Beryl a fost strangulată de prințul Casimir, la trei săptămâni după nuntă, cu căsătoria încă neconsumată. Beryl a murit virgină și martiră, pălăvrăgind până în ultima clipă.

Confom altei versiuni a legendei, Casimir și-a cumpărat un set de dopuri pentru urechi, iar Beryl a murit în pat, alături de el, la vârsta de șaizeci și doi de ani.

Ordinul Pălăvrăgitor al Sfintei Beryl are obligația de a încerca s-o depășească pe Sfânta Beryl mereu, cu excepția după-amiezii de marți, timp de o jumătate de oră, când călugărițele au voie să tacă și, dacă vor, să joace tenis de masă așteptându-se cumva să-i crească o barbă miraculoasă, și comandase deja un brici mic, cu mâner de fildeș, potrivit pentru doamne, tocmai pentru această eventualitate; în loc de asta, Domnul a înzestrat-o pe Beryl cu calitatea miraculoasă de a pălăvrăgi continuu despre tot ce-i trecea prin minte, cam incoerent, fără pauze ca să respire sau să se hrănească.

Conform unei versiuni a legendei, Beryl a fost strangulată de prințul Casimir, la trei săptămâni după nuntă, cu căsătoria încă neconsumată. Beryl a murit virgină și martiră, pălăvrăgind până în ultima clipă.

Confom altei versiuni a legendei, Casimir și-a cumpărat un set de dopuri pentru urechi, iar Beryl a murit în pat, alături de el, la vârsta de șaizeci și doi de ani.

Ordinul Pălăvrăgitor al Sfintei Beryl are obligația de a încerca s-o depășească pe Sfânta Beryl mereu, cu excepția după-amiezii de marți, timp de o jumătate de oră, când călugărițele au voie să tacă și, dacă vor, să joace tenis de masă (na.)

Un lucru ce trebuia menționat: măcar călugărițele o lăsaseră mai moale cu obligația lui de a fi prezent la naștere. Dierdre fusese complet de acord cu asta. *Citise* iarăși tot felul de lucruri. Era doar o puștoaică și declarase subit că nașterea avea să fie cea mai veselă și mai împărtășitoare experiență pe care o puteau avea doi oameni. Asta provenise din faptul că-i permisese să-și facă ordine în ziare. Domnului Young nu-i plăceau ziarele ale căror pagini interioare aveau nume precum „Stil de viață" sau „Opțiuni".

Ei bine, nu avea nimic împotriva experiențelor vesele împărtășite. Îi plăcea să împărtășească experiențe vesele. Probabil că lumea avea nevoie de mai multe experiențe vesele împărtășite. Dar spusese clar că aceasta era o experiență veselă pe care Deirdre putea să și-o împărtășească singură.

Iar călugărițele fuseseră de acord. Nu vedeau niciun motiv pentru care tatăl trebuia implicat în desfășurarea evenimentelor. Domnul Young își spuse că, dacă te gândeai bine, probabil că ele nu vedeau niciun motiv pentru care tatăl să fi fost implicat *oriunde*.

Termină de îndesat așa-zisul tutun în pipă și se uită la micul afiș de pe peretele sălii de așteptare care spunea că, pentru binele lui, n-ar trebui să fumeze. Decise că, pentru binele lui, o să se ducă pe verandă. Iar dacă afară exista un tufiș discret pentru binele său, cu atât mai bine.

Merse pe coridoarele pustii și găsi o ușă care dădea într-o curte în care ploua și care era plină de lăzi de gunoi așa cum se cuvine.

Se înfioră, apoi își feri pipa cu mâinile, ca să o aprindă.

Nevestelor li se întâmpla asta, la o anumită vârstă. Douăzeci și cinci de ani fără reproș, apoi le apuca subit și începeau să facă exerciții ca niște roboți, cu șosete roz, din care le ieșeau afară degetele, și începeau să te învinovățească pentru că nu ți-ai câștigat niciodată existența muncind. Asta din cauza hormonilor sau ceva de genul ăsta.

O mașină mare, neagră, se opri lângă lăzile de gunoi. Un tânăr cu ochelari de soare ieși grăbit, purtând ceva ce arăta ca un cărucior pentru copii, și se repezi către intrare.

Domnul Young își scoase pipa din gură:

— Ați lăsat luminile aprinse, zise el, amabil.

Bărbatul îi aruncă privirea indiferentă a celui pentru care luminile aprinse reprezintă cea mai mică dintre griji și făcu un semn către Bentley. Luminile se stinseră.

— Grozav, spuse domnul Young. Prin infraroșii, nu-i așa?

Fu un pic surprins să vadă că bărbatul nu părea să se fi udat. Și căruciorul părea să fie ocupat.

— A început deja? întrebă bărbatul.

Domnul Young se simți un pic mândru să fie recunoscut imediat drept părinte.

— Da, răspunse el. M-au dat afară, adăugă el, recunoscător.

— Deja? Aveți idee cât o să așteptăm noi?

Noi, remarcă domnul Young. Evident, un medic cu opinii despre co-rudenie.

— Cred că suntem gata, zise domnul Young.

— În ce cameră se află ea? întrebă grăbit bărbatul.

— Suntem în Camera Trei, zise domnul Young, apoi își pipăi buzunarele și găsi pachetul mototolit pe care îl adusese cu el, conform tradiției. Vreți să împărtășim vesela experiență a unui trabuc?

Dar bărbatul dispăruse.

Domnul Young puse cu grijă pachetul la loc și se uită gânditor la pipă. Doctorii ăștia se grăbeau mereu. Lucrau toate orele date de Dumnezeu.

Urmează să aibă loc un truc ca acela care se face cu un bob de mazăre și cu trei cești, un truc foarte greu de urmărit și care se joacă pentru o miză mult mai mare decât o mână de mărunțiș.

Textul va fi rulat cu încetinitorul, pentru ca să puteți urmări iuțeala de mână.

Doamna Deirdre Young născuse în Sala de Nașteri Trei. Adusese pe lume un băiețel cu păr auriu, pe care o să-l numim Pruncul A.

Soția atașatului cultural american, doamna Harriet Dowling, născuse în Sala de Nașteri Patru. Adusese pe lume un băiețel cu păr auriu pe care o să-l numim Pruncul B.

Sora Mary Vorbăreața fusese o satanistă credincioasă de la nașterea ei. Se dusese la școala sabatică când fusese copil și primise stele negre pentru caligrafie și chiolhane. Când i s-a spus să se alăture Ordinului Pălăvrăgitor, se dusese supusă, având un talent natural în această direcție și, oricum, știind că va fi printre prieteni. Ar fi putut să fie strălucită, dacă ar fi fost pusă în situația în care ar fi putut să se manifeste astfel, dar descoperise cu mult timp în urmă că aveai un drum mai ușor în viață dacă erai o aiurită, așa cum se comporta ea. În acel moment i se înmânase un băiețel cu păr auriu, pe care o să-l numim Dușmanul, Distrugătorul de regi, Îngerul Hăului Fără Fund, Fiara cea Mare numită Dragon, Prințul Acestei Lumi, Părintele Minciunilor, Progenitura lui Satan și Stăpânul Întunericului.

Fiți atenți. Și au mers, și au mers...

— El este? întrebă sora Mary, uitându-se la prunc. Mă așteptam să aibă ochi caraghioși. Roșii sau verzi. Sau copite mititele, drăguțe. Sau o coadă.

Întoarse copilul pe toate părțile, în timp ce vorbea. Nu avea nici coarne. Copilul diavolului părea teribil de normal.

— Da, el e, zise Crowley.

— Mă bucur să-l țin pe Antihrist, zise sora Mary. Și să-i fac baie lui Antihrist. Și să-i număr degețelele...

Acum se adresa direct copilului și se cufundase într-o lume a sa. Crowley îi flutură mâna prin fața vălului.

— Alo! Alo! Soră Mary!

— Scuze, domnule. Copilul ăsta e o dulceață. Seamănă cu tăticul lui? Pun pariu că da. Seamănă cu tăticuțul lui...

— Nu, spuse ferm Crowley. În locul tău m-aș duce în sala de nașteri.

— Credeți că o să-și amintească de mine, când o să crească? zise melancolică sora Mary, în timp ce mergea încet pe coridor.

— Roagă-te să n-o facă, zise Crowley și o tuli.

Sora Mary merse prin spital, în timp de noapte, împreună cu Dușmanul, Distrugătorul de regi, Îngerul Hăului Fără Fund, Fiara cea Mare numită Dragon, Prințul Acestei Lumi, Părintele Minciunilor, Progenitura lui Satan și Stăpânul Întunericului, pe care îl ținea în brațe, în siguranță. Găsi un cărucior și îl puse în el.

Pruncul bolborosi ceva. Ea îl gâdilă.

Un cap de femeie venerabilă apăru în ușă și zise:

— Soră Mary, ce faci aici? N-ar trebui să fii la datorie, în Sala Patru?

— Jupânul Crowley a spus...

— Hai, du-te, fii o călugăriță bună. L-ai văzut undeva pe soț? Nu-i în sala de așteptare.

— L-am văzut doar pe jupânul Crowley, iar el mi-a spus...

— Sunt sigură că ți-a spus, zise cu fermitate sora Grace Volubila. Cred că-i mai bine să mă duc și să-l caut pe omul ăla jalnic. Vino și ai grijă de ea. Femeia e un pic toropită, dar pruncul e bine, spuse sora Grace, apoi se opri. De ce faci cu ochiul? Ai ceva la ochi?

— Știi tu de ce, zise sora Mary, sâsâind cu șiretenie. Pruncii. Schimbul...

— Sigur, sigur. La momentul potrivit. Dar nu putem să-l lăsăm pe tată să hoinărească pe-aici, zise sora Grace. Nu se știe ce-ar putea să vadă. Așa că așteaptă aici și ai grijă de copil, e un scump.

Apoi plecă pe coridorul lustruit. Sora Mary, împingând căruciorul, întră în sala de nașteri.

Doamna Young era mai mult decât somnoroasă. Adormise, cu înfățișarea plină de mulțumire a cuiva care știa că alți oameni au să facă de îndată toată alergătura. Pruncul A dormea lângă ea, cântărit și cu o etichetă cu numele său. Sora Mary, care venise să fie de ajutor, luă eticheta cu numele, o copie și legă copia de pruncul care-i fusese dat în grijă.

Copiii arătau la fel, amândoi fiind mici, cu pete și semănând cumva, dar nu de-adevăratelea, cu Winston Churchill.

Acum, își spuse sora Mary, am dreptul la o cană bună cu ceai.

Majoritatea membrelor mănăstirii erau sataniste de modă veche, ca și părinții și bunicii lor. Se născuseră așa și, dacă te gândeai bine, nu

erau deosebit de rele. Marea majoritate a oamenilor nu este. Sunt doar mânați de idei noi, cum ar fi să se încalțe cu cizme și să împuște oameni, sau să se îmbrace în cearșafuri albe și să linșeze oameni, sau să se îmbrace în blugi eleganți și să cânte la chitară oamenilor. Oferă oamenilor o credință nouă însoțită de un costum, iar sufletele și mințile lor te vor urma. Oricum, să *te naști* satanist tindea să reducă importanța acestui lucru. Era ceva ce făceai sâmbătă noaptea. Iar în restul timpului te descurcai cum puteai în viață, ca oricare altul. Pe lângă asta, sora Mary era călugăriță, iar călugărițele, indiferent de credința lor, sunt în primul rând călugărițe, lucru care are mult de-a face cu oboseala activității în schimburi aiurea, păstrarea calmului în situații de urgență și să mori de dorul unei căni cu ceai. Sora Mary spera să vină cineva curând. Făcuse ce era important și acum își voia ceaiul.

Pentru înțelegerea treburilor omenești trebuie să vă fie limpede că majoritatea marilor triumfuri și tragedii ale istoriei sunt produse nu de oameni care sunt fundamental buni sau fundamental răi, ci de oameni care sunt, fundamental, oameni.

Se auzi un ciocănit în ușă. Sora Mary deschise.

— S-a întâmplat deja? întrebă domnul Young. Eu sunt tatăl. Soțul. Oricare. Amândouă.

Sora Mary se așteptase ca atașatul cultural american să semene cu Blake Carrington sau J. R. Ewing.* Domnul Young nu semăna cu niciun american pe care îl văzuse la televizor, poate cu excepția unui șerif din categoria cea mai bună a serialelor polițiste.** Individul o dezamăgise. Nici nu fu prea atentă la vesta lui tricotată, din lână.

Își înghiți dezamăgirea și zise:

— Oooh, da. Felicitări. Doamna, soția dumneavoastră, doarme, sărmana de ea.

Domnul Young se uită peste umărul ei.

— Gemeni? întrebă el și începu să-și caute pipa, apoi se opri, după care începu s-o caute din nou. *Gemeni*? Nu mi-a spus nimeni nimic de gemeni.

— Oh, nu! se grăbi să spună sora Mary. *Acesta* e al dumneavoastră. Celălalt e... al altcuiva. Aveam grijă de el până se întoarce sora Grace. Nu, se corectă ea, arătând spre Dușmanul, Distrugătorul de Regi, Îngerul Hăului Fără Fund, Fiara cea Mare numită Dragon, Prințul Acestei Lumi, Părintele Minciunilor, Progenitura lui Satan și Stăpânul Întunericului, acesta e sigur al dumneavoastră. Din creștetul capului până în vârful copitelelor — pe care nu le are, adăugă ea în grabă.

---

* personaje din serialele Dynasty și Dallas (nt.)

** cu o bătrânică pe post de detectiv și niciun fel de urmărire cu mașini, dacă aceasta nu se desfășoară foarte încet (na.)

Domnul Young se uită în jos la copil.

— Ah, da, spuse el, nu tocmai convins. Seamănă în partea mea a familiei. Are toate și la locul lor?

— Oh, da, zise sora Mary. E un copil foarte normal, adăugă ea. Foarte, foarte normal.

Urmă o perioadă de tăcere. Cei doi se uitau la copilul care dormea.

— Nu prea aveți accent, spuse sora Mary. Ați stat mult timp pe aici?

— Vreo zece ani, zise domnul Young, uimit. Știți, slujba se mută și eu o dată cu ea.

— Întotdeauna am considerat că-i o slujbă foarte interesantă, continuă sora Mary.

— Cred că da, spuse domnul Young, care nu se gândise niciodată la asta.

Din câte își amintea el, Luton semăna mult cu Tadfield. același fel de gard viu între casă și gară. Același fel de oameni.

— Măcar clădirile erau mai înalte, spuse disperată sora Mary.

Domnul Young se uită la ea. Singura care îi venea în minte era clădirea de birouri Alliance and Leicester.

— Și presupun că ați fost la o grămadă de petreceri în aer liber, continuă călugărița.

Aha. De data asta era pe teren mai solid. Deirdre era foarte atrasă de asemenea lucruri.

— La multe, zise el cu simțire. Știți, Deirdre face dulceață pentru ele. Iar eu trebuie s-o ajut cu Elefantul Alb.

Acesta era un aspect al societății din palatul Buckingham la care sora Mary nu se gândise niciodată, cu toate că pahidermul se potrivea perfect.

— Cred că-i un cadou, zise ea. Am citit că potentații străini i-au dăruit tot felul de lucruri.

— Poftim?

— Sunt un mare fan al familiei regale.

— Oh, și eu sunt, zise domnul Young, repezindu-se recunoscător la noul sloi de gheață de pe șuvoiul tulburător al cunoștinței.

Da, știți cum stau lucrurile cu membrii familiei regale. Cei adevărați, bineînțeles, care-și pun toată energia în fluturatul mâinii și în direcția inaugurării de poduri. Nu cei care se duc la discoteci toată noaptea și vomită pe paparazzi.*

— Frumos, zise sora Mary. Credeam că vouă nu vă plac prea mult, după revoluție și aruncatul în râu al ceștilor de ceai.

Sora pălăvrăgi mai departe, încurajată de instrucțiunile ordinului că membrii trebuie să spună întotdeauna tot ce le trece prin minte. Domnul

---

* Credem că merită să menționăm faptul că domnul Young credea că paparazzi sunt un soi de linoleum italian (na.)

Young era prea zăpăcit și prea obosit ca să se sinchisească prea mult de asta. Probabil că viața religioasă îi făcea un pic ciudați pe oameni. Își dorea să se trezească doamna Young. Apoi unul dintre cuvintele surorii Mary atinse o coardă sensibilă din mintea sa.

— Există posibilitatea să capăt o cană cu ceai? îndrăzni el.

— Vai de mine, zise sora Mary, ducându-și mâna la gură, la ce m-oi fi gândit?

Domnul Young nu făcu niciun comentariu.

— Am grijă imediat, zise ea. Sunteți sigur că nu doriți cafea? Există un automat la celălalt etaj.

— Ceai, vă rog, spuse domnul Young.

— Pe cuvântul meu, ați devenit cu adevărat un băștinaș, spuse veselă sora Mary, apoi se grăbi să iasă.

Domnul Young, lăsat singur cu o soție care dormea și doi prunci care dormeau, se prăbuși pe un scaun. Da, totul era probabil din cauza trezitului devreme, al îngenunchiatului și al altor chestii de același fel. Văzuse cândva un film al lui Ken Russell*. Fusese cu călugărițe. Acolo nu erau chestii de felul *ăsta*, dar nu ieșe fum fără foc...

Oftă.

Tocmai atunci Pruncul A se trezi și se puse pe un plâns zdravăn.

Domnul Young nu mai fusese silit de ani de zile să liniștească un copil care țipa. Nu fusese niciodată prea priceput la asta. Îl respectase întotdeauna pe Sir Winston Churchill și i se părea nerespectuos să bată la fund o versiune mai mică a acestuia.

— Bine ai venit în lume, zise el fără vlagă. O să te obișnuiești cu ea, după un timp...

Pruncul închise gura și se uită la el, de parcă ar fi fost un general recalcitrant.

Sora Mary alese acel moment pentru a veni cu ceaiul. Chiar dacă era satanistă, găsise o farfurie și pusese niște biscuiți glazurați pe ea. Erau de felul celor care se servesc la sfârșitul anumitor reuniuni cu ceai. Cei ai domnului Young aveau culoarea roz a unui aparat chirurgical și pe ei fusese plasat câte un om de zăpadă din glazură albă.

— Nu cred că aveți parte de așa ceva în mod obișnuit, zise sora Mary. Sunt ceea ce voi numiți prăjituri. Noi le spunem *bis-cu-iți*.

Domnul Young tocmai deschise gura ca să explice că da, așa le spunea și el, ca toți cei din Luton, când apăru o altă călugăriță, abia respirând.

Aceasta se uită la sora Mary, își dădu seama că domnul Young nu văzuse niciodată interiorul unei pentagrame, așa că se mulțumi să arate spre pruncul A și să facă cu ochiul.

---

* probabil *The Devils*, ecranizare a romanului *The Devils of Loudun* de A. Huxley (nt.)

Sora Mary dădu din cap și făcu și ea cu ochiul.

Călugărița scoase afară căruciorul cu copilul.

Ca metodă de comunicație umană, făcutul cu ochiul este una complexă. Poți să spui multe făcând cu ochiul. De exemplu, gestul călugăriței spusese:

Unde naiba ai fost? Pruncul B s-a născut, suntem gata să facem schimbarea, iar tu ești într-o încăpere nepotrivită, cu Dușmanul, Distrugătorul de Regi, Îngerul Hăului Fără Fund, Fiara cea Mare numită Dragon, Prințul Acestei Lumi, Părintele Minciunilor, Progenitura lui Satan și Stăpânul Întunericului, bând ceai. Îți dai seama că era să fiu împușcată?

Iar din punctul de vedere al călugăriței, făcutul cu ochiul al sorei Mary însemnase: *Aici e Dușmanul, Distrugătorul de Regi, Îngerul Hăului Fără Fund, Fiara cea Mare numită Dragon, Prințul Acestei Lumi, Părintele Minciunilor, Progenitura lui Satan și Stăpânul Întunericului, și nu pot să vorbesc pentru că e de față acest străin.*

Pe de altă parte, sora Mary crezuse că făcutul cu ochiul al călugăriței însemnase:

Bravo, soră Mary — ai schimbat copiii singură. Acum arată-mi care e copilul în plus, ca să-l iau de aici și să te las să bei ceai cu excelența sa regală culturalul american.

Iar propriul ei clipit însemnase:

Poți să pleci, dragă, ăsta-i Pruncul B, acum ia-l și lasă-mă să pălăvrăgesc cu excelența sa. Întotdeauna mi-am dorit să-l întreb de ce au toate clădirile acelea înalte cu oglinzi pe ele.

Subtilitățile acestea îi scăpaseră domnului Young, care era extrem de stânjenit de afecțiunea aceea clandestină și-și spunea: Domnul Russell știa despre ce vorbea și nu greșea.*

Greșeala sorei Mary ar fi putut să fie observată de cealaltă călugăriță, dacă n-ar fi fost buimăcită zdravăn de oamenii Serviciului Secret din încăperea doamnei Dowling, care se uitau la ea cu o jenă crescândă. Acest lucru se datora faptului că fuseseră instruiți să reacționeze într-un anumit fel când vedeau oameni cu veșminte lungi, ce fluturau, și cu acoperământ de cap lung, care flutura, și sufereau din cauza unui conflict de semnale. Oamenii care suferă de un conflict de semnale nu sunt cei mai pricepuți să țină pistoale, mai ales când tocmai au asistat la o naștere naturală, care părea o cale neamericană de a aduce pe lume noi cetățeni. Și mai auziseră că în clădire existau cărți de rugăciuni.

Doamna Young se mișcă.

— Ați ales deja un nume pentru copil? întrebă amabilă sora Mary.

---

* aluzie la filmul pomenit anterior (nt.)

— Hmmm? făcu domnul Young. Oh, nu, încă nu. Dacă ar fi fost fată am fi numit-o Lucinda, după mama mea. Sau Germaine. Asta a fost alegerea lui Deirdre.

— Wormwood e un nume drăguț, spuse călugărița, amintindu-și de clasici. Sau Damien. Damien e un nume foarte popular.*

Anathema Device — mama ei, care nu studia prea mult problemele religioase, citise din întâmplare într-o zi cuvântul acela și i se păruse un nume drăguț pentru o fată — avea opt ani și jumătate și citea Cartea sub pătură, cu o lanternă.

Alți copii învață să citească pe abecedare cu poze colorate de mere, mingi, gândaci de bucătărie și alte chestii. Nu și familia Device. Anathema învățase să citească din Carte.

Aceasta nu avea în ea mere și mingi. Avea o gravură în lemn, reușită, din secolul al optsprezecelea, repezentând-o pe Agnes Nutter fiind arsă pe rug și arătând destul de veselă.

Primul cuvânt pe care putuse să-l recunoască fusese *drăguț*. Foarte puțini oameni știau, la opt ani și jumătate, că *drăguț* înseamnă și „scrupulos de exact", iar Anathema era unul dintre ei.

Al doilea cuvânt fusese *precis*.

Prima frază pe care o citise cu voce tare fusese:

— Aistea vă grăiesc eu vouă și vă povățuiesc cu vorbele mele. Patru trebuie să călărească și Patru trebuie să călărească și Trei trebuie să călărească prin mijlocul ceriului, iar Soarele călători-va în flăcări; iar pe ei nu trebuie să-i oprească: nici pește, nici ploaie, nici talaz, nici Diavol nici Înger. Și tu trebuie să fii a lor, Anathema.

Anathemei îi plăcea să citească despre ea însăși.

(Există cărți pe care părinții grijulii care citesc ziare de duminică le pot cumpăra având imprimat în ele numele copiilor lor, ca eroină sau erou al cărții. Acest lucru era menit să trezească interesul copilului față de carte. În cazul Anathemei, nu era numai *ea* în Carte — din câte se descoperise până atunci — ci și părinții ei, și bunicii ei, și toți dinaintea acestora, până în secolul al șaptesprezecelea. Ea era prea tânără și prea preocupată de sine ca să acorde vreo importanță faptului că nu se făcea nicio mențiune despre copiii ei sau la vreun eveniment din viitorul ei

* Wormwood — pelin, Damien înseamnă în limba greacă îmblânzitor de fiare si a fost purtat de personaje din filme horror (nt.)

dincolo de o perioadă de unsprezece ani din acel moment. Când ai opt ani și jumătate, o perioadă de unsprezece ani înseamnă o viață întreagă și, atunci când crezi în Carte, chiar este.)

Ea era un copil strălucit, cu față palidă și ochi negri, cu păr negru. De obicei încerca să facă oamenii să se simtă stânjeniți, o trăsătură de familie pe care o moștenise, împreună cu darul de a fi medium mai mult decât îi făcea bine, de la stră-stră-stră-stră-stră-străbunica ei.

Era precoce și stăpânită. Singurul lucru pentru care profesorii ei îndrăzneau s-o mustre pe Anathema era ortografia ei, care nu era la fel de îngrozitoare ca în urmă cu 300 de ani.

Călugărițele luară Pruncul A și îl schimbară cu Pruncul B, sub nasul soției atașatului și al oamenilor din Serviciul Secret, folosind șmecheria inteligentă de a lua un copil („ca să fie cântărit, iubito, trebuie să facem asta, așa zice legea") și aducând înapoi un alt copil, puțin mai târziu.

Atașatul cultural, Thaddeus J. Dowling, fusese chemat în grabă la Washington cu câteva zile în urmă, dar fusese alături de doamna Dowling prin telefon în timpul experienței nașterii, ajutând-o să respire.

Asta nu-l împiedica să vorbească la alt telefon cu consilierul său în probleme de investiții. La un moment dat fusese obligat să-și lase soția să-l aștepte douăzeci de minute.

Dar fusese totul bine.

A avea un copil este cea mai veselă experiență în comun pe care o pot împărtăși doi oameni, iar el nu avusese de gând să piardă nicio secundă din această experiență.

Pusese unul dintre oamenii din Serviciul Secret s-o înregistreze pe o casetă video, pentru el.

În general, răul nu doarme și nu vede de ce ar dormi și alții. Dar lui Crowley îi plăcea să doarmă, era una dintre plăcerile lumii. Mai ales după o masă consistentă. De exemplu, dormise foarte bine în majoritatea secolului al nouăsprezecelea. Nu din cauză că avusese nevoie de somn, ci pentru că îi făcuse plăcere.*

Una dintre plăcerile lumii. Ar fi fost bine să înceapă să se bucure de ea acum, cât mai era timp.

Bentley-ul mugea prin noapte, îndreptându-se spre est.

---

* Toți trebuise să se scoale în 1832, ca să se ducă la baie (na.)

Sigur, era în favoarea Harmaghedon-ului, în *general*. Dacă l-ar fi întrebat cineva de ce petrecuse secole amestecându-se în treburile omenirii, ar fi spus „Oh, ca să aduc Harmaghedon-ul și triumful Iadului." Dar una era să te străduiești să-l aduci și alta era să se întâmple cu adevărat.

Crowley știuse întotdeauna că o să fie prin preajmă atunci când avea să vină sfârșitul lumii, pentru că era nemuritor și nu avea altă alternativă. Dar sperase că o să mai fie mult până atunci.

Pentru că îi plăceau oamenii. Asta era un defect important la un demon.

Oh, se străduia din greu să le facă mizerabile viețile lor scurte, pentru că asta era slujba sa, dar nimic din ce putea imagina el nu era nici pe jumătate la fel de rău precum chestiile pe care le imaginau ei înșiși. Păreau să aibă un talent anume pentru asta. Cumva, talentul ăsta fusese prins în planul lor de construire. Se născuseră într-o lume care era împotriva lor într-o mie de feluri mărunte și-și dedicau cea mai mare parte a energiei lor ca s-o facă și mai rea. Cu trecerea anilor, Crowley găsea că-i din ce în ce mai greu să găsești de făcut ceva cu adevărat demonic care să iasă în evidență față de fundalul natural al răutății generalizate. Fuseseră timpuri grele în mileniul trecut, când îi venea să trimită un mesaj Jos, în care să spună: Uite ce-i, am putea să renunțăm, am putea să închidem Dis și Pandemonium-ul* și toată lumea să se mute aici sus, pentru că nu putem să le facem nimic ce nu-și fac ei între ei, ba chiar fac lucruri la care nu ne-am fi gândit niciodată, implicând deseori electrozi. Ei au ceea ce ne lipsește nouă. Au *imaginație*. Și, bineînțeles, electricitate.

Unul dintre ei scrisese „Iadul e gol și toți diavolii sunt aici."**

Crowley se alesese cu un elogiu pentru inchiziția spaniolă. El *fusese* în Spania atunci, în principal hoinărind prin cantinas*** în locurile cele mai frumoase și nu știuse despre inchiziție decât când sosise elogiul. Se dusese să arunce o privire, apoi se întorsese și se îmbătase pentru o săptămână.

Hieronymous Bosch. Ce țicnit!

Și tocmai când credeai că erau mai răi decât putea să fie Iadul, puteau da dovadă de mai multă milostenie decât ar fi fost în stare vreodată Raiul. Deseori era implicat același individ. Sigur, era chestia aia cu liberul arbitru. Ce aiureală!

---

* Dis — cercul inferior al Infernului, în Divina Comedie; Pandemonium — capitala infernului în Paradisul pierdut al lui Milton (nt.)

** citat din *Furtuna* de W. Shakespeare (nt.)

*** cârciumi, în limba spaniolă (nt.)

Aziraphale încercase odată să-i explice. Toată treaba, zisese el — asta se întâmpla în jur de 1020, când stabiliseră prima oară mica lor Înțelegere — era că atunci când un om era bun sau rău, era așa pentru că voia să fie astfel. În timp ce indivizi ca el sau Crowley fuseseră plasați pe calea lor de la început. Oamenii nu pot deveni cu adevărat sfinți, zicea el, decât dacă au și ocazia să fie definitiv ticăloși.

Crowley se gândise la spusele lui ceva timp și prin 1023 spusese: Las-o baltă, chestia asta funcționează doar dacă toți pornesc de la egalitate. Nu poți să pui pe cineva să înceapă într-un bordei murdar din mijlocul unei zone de război și să te aștepți să se descurce la fel de bine ca și cineva născut într-un castel.

— Ah, zisese Aziraphale, ăsta-i un avantaj. Cu cât pleci mai de jos, cu atât ai mai multe oportunități.

Crowley zisese: Asta-i nebunie.

— Nu, răspunsese Aziraphale, e inevitabil.

Aziraphale. Dușmanul, bineînțeles. Dar un dușman de șase mii de ani, ceea ce-l făcea un soi de prieten.

Crowley se întinse și ridică telefonul mașinii.

Bineînțeles, dacă ești demon, asta presupune că nu ai liber arbitru. Dar nu poți să te plimbi foarte mult timp printre oameni fără să înveți câte ceva.

Domnul Young nu fusese încântat de Damien sau Wormwood. Nici de alte sugestii ale sorei Mary Vorbăreața, care acoperiseră jumătate din Iad și majoritatea Anilor de Aur ai Hollywood-ului.

— Bine, spuse ea în cele din urmă, un pic jignită. Nu cred că-i nimic rău la Errol. Sau la Cary. Ambele sunt nume americane foarte drăguțe.

— Mi-ar fi plăcut ceva mai tradițional, explică domnul Young. În familia noastră am folosit nume bune, simple.

Sora Mary radia.

— Asta-i bine. După părerea mea, numele vechi sunt cele mai bune.

— Matthew, Mark, Luke sau John, zise el, gânditor, iar sora Mary tresări. Numai că acestea nu m-au impresionat niciodată ca fiind cu adevărat nume bune, biblice, adăugă domnul Young. Sună mai degrabă ca nume de cowboy sau de fotbaliști.

— Saul e drăguț, spuse sora Mary, scoțându-l la iveală pe cel mai bun.

— Nu vreau ceva *prea* de modă veche, zise domnul Young.

— Sau Cain. Cain sună foarte modern, încercă sora Mary.

— Hmmm, făcu domnul Young, cuprins de îndoială.

— Sau mai există... mai există Adam, spuse sora Mary, zicându-și că era un nume destul de sigur.

— Adam? zise domnul Young.

Ar fi drăguț să credem că surorile sataniste făcuseră ca pruncul în plus — Pruncul B — să fie adoptat în mod discret. Că acesta crescuse ca un copil normal, fericit, vesel, activ și exuberant. Iar după aceea crescuse și devenise un adult normal, destul de mulțumit.

Și poate că așa s-a întâmplat.

Să ne gândim la premiul lui din școala primară pentru ortografie; la timpul neieșit din comun, dar plăcut, petrecut la universitate; la slujba sa din departamentul de salarii de la Tadfield and Norton Building Society; la soția sa cea drăguță. E posibil să vă imaginați niște copii și un hobby — poate repararea motocicletelor din perioada de dinaintea Celui De-al Doilea Război Mondial sau prăsirea peștilor tropicali.

Nu vreți să știți ce *ar fi putut* să se întâmple cu Pruncul B.

Oricum, ne place mai mult versiunea dumneavoastră.

Probabil că a câștigat premii pentru peștii săi tropicali.

Într-o căsuță din Dorking, Surrey, era aprinsă o lumină la fereastra dormitorului.

Newton Pulsifer avea doisprezece ani, era slab, cu ochelari, și ar fi trebuit să fie în pat cu câteva ore în urmă.

Dar mama sa era convinsă că fiul său e un geniu și-l lăsa să stea după ora de culcare, ca să facă „experiențe".

Experiența pe care o făcea în momentul acela consta în schimbarea unei fișe de contact la un radio vechi din bachelită, pe care mama lui i-l dăduse ca să se joace. Stătea la ceea ce numea cu mândrie „bancul său de lucru", o masă veche, rablagită, acoperită cu colaci de sârmă, baterii, beculețe și un aparat radio cu galenă făcut în casă, care nu funcționase niciodată. Nu reușise nici să facă radioul să funcționeze și nu părea că o să reușească vreodată.

Trei aeromodele ușor deformate atârnau de sfori de bumbac, legate de tavanul dormitorului său. Chiar și un privitor obișnuit ar fi văzut că erau făcute de cineva scrupulos și foarte atent, dar care nu se pricepea să construiască aeromodele. El era deosebit de mândru de toate, chiar și de Spitfire, căruia îi greșise complet aripile.

Își împinse ochelarii pe șaua nasului, privi atent fișa de contact și puse jos șurubelnița.

De data asta avea mari speranțe, urmase toate instrucțiunile pentru schimbarea unei fișe de contact, de la pagina cinci din *Cartea băieților de electronică practică, incluzând o sută și unu lucruri care se pot face cu electricitatea.* Legase firele corecte, conform codului culorilor, la pinii

corecți, verificase că siguranța avea amperajul potrivit, strânsese totul în șuruburi. Până aici, nicio problemă.

Vârî firul în priză, apoi apăsă pe comutator.

Toate luminile din casă se stinseră.

Newton radia de mândrie. Rezultatul fusese mai bun. Ultima oară când făcuse asta scosese din funcțiune tot Dorking-ul, iar un tip de la firma de electricitate venise și discutase cu mămica lui.

Băiatul avea o pasiune arzătoare și complet neapreciată pentru chestiile electrice. La școală aveau un calculator și vreo șase copii studioși rămâneau după ore, făcând tot felul de chestii cu cartele perforate. Când profesorul care răspundea de calculator acceptase în cele din urmă rugămintea lui Newton de a li se alătura, Newton apucase doar să introducă o carteluță în mașinărie. Calculatorul o mestecase și se înecase în mod fatal cu ea.

Newton era sigur că viitorul e al calculatoarelor și că atunci când viitorul va veni, el va fi gata, în prima linie a noii tehnologii.

Viitorul avea propriile sale idei despre asta. Totul era în Carte.

Adam, își spuse domnul Young, apoi încercă să spună numele, să vadă cum sună. — Adam.

Hmmm...

Se uită la buclele blonde ale Dușmanului, Distrugătorului de regi, Îngerului Hăului Fără Fund, Fiarei cea Mare numită Dragon, Prințului Acestei Lumi, Părintelui Minciunilor, Progeniturii lui Satan și Stăpânului Întunericului.

— Știți, concluzionă el după un timp, cred că arată ca un Adam.

Nu fusese o noapte întunecoasă și furtunoasă.

Noaptea întunecoasă și furtunoasă avu loc peste două zile, la vreo patru ore după ce atât doamna Dowling cât și doamna Young, cu copiii lor, părăsiseră clădirea. Era o noapte deosebit de întunecoasă și de furtunoasă și, chiar după miezul nopții, când furtuna ajunse în punctul ei culminant, un fulger izbi mănăstirea Ordinului Pălăvrăgitor, dând foc acoperișului sacristiei.

Nimeni nu fu rănit rău de foc, dar incendiul dură câteva ore, făcând pagube frumoase în acest timp.

Instigatorul focului pândea din vârful colinei din apropiere și privea incendiul. Era înalt, subțire și duce al Iadului. Fusese ultimul lucru ce trebuise făcut înainte de întoarcerea în regiunile de Jos, și îl făcuse.

Putea să lase liniștit restul lui Crowley.

Hastur se duse acasă.

Teoretic, Aziraphale era un prinț, dar în zilele astea oamenii făceau glume pe seama asta.

De fapt, nici el, nici Crowley n-ar fi ales compania celuilalt, dar erau amândoi oameni, sau măcar creaturi cu formă de om, iar Înțelegerea acționase în folosul lor tot acest timp. Pe lângă asta, te obișnuiești cu singura față care fusese în jur, mai mult sau mai puțin constant, timp de șase milenii.

Înțelegerea fusese foarte simplă, de fapt atât de simplă că nici nu merita să fie scrisă cu literă mare, lucru care se făcea doar pentru că existase atât de mult timp. Era felul acela de înțelegere logică pe care o încheie mulți agenți izolați, care lucrează în condiții stânjenitoare, la mare distanță de superiorii lor, cu agentul inamic, când își dau seama că au mai multe în comun cu oponentul lor imediat decât cu aliații lor îndepărtați. Consta într-o neintervenție tacită în anumite activități ale celuilalt. Asigura că, dacă nu câștigai cu adevărat, nici nu pierdeai cu adevărat, iar ambii erau în stare să demonstreze stăpânilor lor că depuneau strădanii serioase împotriva unui adversar inteligent și bine informat.

Și mai însemna că lui Crowley i se permisese să dezvolte Manchester, în timp ce Aziraphale avusese mână liberă în întregul Shropshire. Crowley luase Glasgow, Aziraphale luase Edinburgh (niciunul dintre ei nu pretinsese vreo responsabilitate pentru Milton Keynes*).

Și, bineînțeles, li se păruse normal să-și ia apărarea unul altuia, atunci când bunul simț impunea asta. La urma urmei, amândoi erau de origine îngerească. Dacă unul dintre ei se ducea în Hull pentru o ispită iute, părea de bun simț să străbați iute orașul și să ai parte de un moment scurt, standard, de extaz divin. Ar fi fost făcut *oricum*, iar a avea grijă de asta oferea tuturor mai mult timp liber și reducea cheltuielile.

Aziraphale se simțea uneori vinovat din cauza asta, dar secolele în care avusese de-a face cu omenirea au avut același efect asupra sa ca și asupra lui Crowley, cu excepția faptului că efectul fusese în alt sens.

În plus, Autoritățile păreau că nu se sinchisesc prea mult cine face un anumit lucru, câtă vreme era făcut.

În acest moment, Aziraphale stătea cu Crowley lângă iazul cu rațe din parcul St. James. Cei doi hrăneau rațele.

---

* notă pentru americani și pentru alți străini: Milton Keynes este un nou oraș, aflat aproximativ la jumătatea distanței dintre Londra și Birmingham. Fusese construit ca să fie modern, eficient, sănătos și, mai ales, un loc plăcut pentru locuit. Mulți britoni găsesc asta amuzant, dar amândoi îl raportaseră ca un succes (na.)

Rațele din parcul St. James sunt atât de obișnuite să fie hrănite cu pâine de agenții secreți care se întâlneau clandestin, încât le-au apărut reacții pavloviene proprii. Dacă pui o rață din parcul St. James într-o cușcă și îi arăți o poză cu doi oameni — unul purtând de obicei o haină cu guler de blană, iar celălalt ceva sobru, cu o eșarfă — o să se uite la ea, așteptând. Pâinea neagră a atașatului cultural rus este căutată în mod deosebit de mai multe rațe cu discernământ, în timp pâinea Hovis with Marmite a conducătorului seviciului MI9 este savurată de cunoscători.

Aziraphale aruncă o coajă unui rățoi cu aspect neîngrijit, care o prinse și se scufundă imediat.

Îngerul se întoarse către Crowley.

— Chiar așa, dragă? murmură el.

— Scuze, zise Crowley. Nu mi-am dat seama ce fac.

Rățoiul ieși furios la suprafață.

— Sigur că știm că se întâmplă ceva, zise Aziraphale. Dar, cumva, îți imaginezi asemenea lucruri întâmplându-se în America. Acolo se petrec chestii de felul ăsta.

— S-ar putea să se întâmple, zise Crowley, morocănos, și se uită gânditor în cealaltă parte a parcului, spre Bentley, roata din spate a mașinii tocmai fiind blocată serios.

— Oh, da, diplomatul american, zise îngerul. Destul de *spectaculos*. De parcă Harmaghedonul ar fi un soi de spectacol cinematografic pe care ai vrea să-l vinzi în cât mai multe țări posibil.

— *În fiecare țară,* spuse Crowley. Pe Pământ și în toate regatele de pe el.

Aziraphale aruncă ultima bucată de pâine rațelor — care se duseră să-l plictisească pe atașatul naval bulgar și pe un bărbat cu cravată de la Cambridge, care părea că se ascunde — și puse cu grijă punga de hârtie într-un coș pentru gunoi.

Apoi se întoarse spre Crowley.

— Bineînțeles că noi o să câștigăm, spuse el.

— *Tu* nu dorești asta, îi spuse demonul.

— Și de ce, mă rog?

— *Ascultă*, spuse disperat Crowley, câți muzicieni crezi că au cei de partea ta? Muzicieni de prima mână, vreau să zic.

Aziraphale păru surprins.

— Mda, cred că... începu el.

— Doi, zise Crowley. Elgar și Liszt.* *Asta-i tot.* Noi avem restul. Beethoven, toți cei din familia Bach, Mozart, toată grămada. Poți să-ți imaginezi o veșnicie cu Elgar?

---

* compozitori romantici, primul britanic, al doilea ungur (nt.)

Aziraphale închise ochii.

— Iei totul prea ușor, mormăi el.

— Asta e, zise Crowley, cu o lucire de triumf în ochi; știa foarte bine punctul slab al lui Aziraphale. Fără compact discuri. Fără Albert Hall. Fără reclame. Fără teatrul de operă Glyndbourne. Doar armonii cerești toată ziua.

— O chestie inefabilă, murmură Aziraphale.

— Ai putea spune: ca ouăle fără sare. Ceea ce îmi amintește de ceva. Fără sare, fără ouă. Fără somon marinat cu sos de mărar. Fără micile restaurante în care ești cunoscut. Fără cuvintele încrucișate din *Daily Telegraph*. Fără anticariate mici. Și fără librării. Fără ediții vechi și interesante. Fără — Crowley scotoci la fundul butoiului cu interese ale lui Aziraphale — fără tabachere de argint din timpul regenței...

— Dar după ce vom învinge viața va fi mai bună! croncăni îngerul.

— Dar nu va fi interesantă. Uite ce-i, tu știi că am dreptate. Tu n-o să fii fericit cu o harpă, după cum eu n-o să fiu fericit cu o furcă.

— Știi că noi nu cântăm la harpă.

— Și noi nu folosim furci. Am fost retoric.

Se uitară unul la celălalt.

Aziraphale își întinse în lături mâinile sale cu manichiură elegantă.

— Știi, ai mei sunt mai mult decât fericiți să se întâmple. Vezi, pentru asta a fost tot ce-a fost. Asta-i marele test final. Săbii de flăcări, Cei Patru Călăreți, mări de sânge, toată chestia aia plicticoasă, zise el, ridicând din umeri.

— Și apoi Jocul s-a terminat, introduceți o altă monedă? zise Crowley.

— Uneori găsesc că modul tău de exprimare e cam greu de urmărit.

— Mie îmi plac mările așa cum sunt. Nu trebuie să se întâmple asta. Nu trebuie să testezi totul până se distruge doar ca să vezi dacă l-ai făcut bine.

Aziraphale ridică din nou din umeri.

— Mi-e teamă că asta-i o înțelepciune la care nu ai acces, zise îngerul, ridică din umeri, apoi își trase haina în jurul său; deasupra orașului se strânseseră nori cenușii. Hai să mergem într-un loc cald, zise el.

— Mă inviți? zise ursuz Crowley.

Merseră un timp într-o tăcere sumbră.

— Nu că n-aș fi de acord cu tine, spuse îngerul, în timp ce mergeau cu greu prin iarbă. Numai că nu-s obișnuit să nu mă supun. Știi asta.

— Nici eu nu sunt, zise Crowley.

Aziraphale îl privi pieziș.

— Hai, las-o baltă, la urma urmei, ești demon!

— Mda. Dar ai mei sunt doar în general în favoarea nesupunerii. Au coborât din ceruri dintr-o nesupunere *bine definită.*

— Cum ar fi nesupunerea față de ei înșiși?

— Te-ai prins. O să fii uimit. Sau poate n-o să fii. Cât timp crezi că avem la dispoziție?

Crowley flutură mâna către Bentley, care își descuie ușile.

— Profețiile sunt diferite, zise Aziraphale, strecurându-se în scaunul de lângă șofer. Cu siguranță că avem timp până la sfârșitul veacului, deși ne putem aștepta ca anumite fenomene să apară mai înainte. Majoritatea profeților din mileniul trecut erau mai preocupați de ritmul versurilor decât de acuratețea profețiilor.

Crowley îndreptă degetul spre cheia de contact. Motorul porni.

— Poftim? zise el.

— Știi ce vreau să zic, spuse amabil îngerul. Și sfârșitul lumii voastre va fi tras cu tunul, în anul bla-bla-bla unu. Sau doi, sau trei, sau cât vrei tu. Nu se prea găsesc rime bune pentru șase, așa că s-ar putea ca acesta să fie un an bun să te afli în el.

— Și ce fel de fenomene?

— Viței cu două capete, semne pe cer, gâște zburând înapoi, ploi de pești. Chestii de felul ăsta. Prezența Antihristului afectează funcționarea normală a cauzalității.

— Hmmm...

Crowley vârî mașina în viteză. Apoi își aminti ceva. Pocni din degete. Dispozitivul de blocare a roților dispăru.

— Hai să prânzim, zise el. Îți sunt dator cu un prânz de... când a fost asta?

— Din 1793, din Paris, zise Aziraphale.

— Oh, da. Domnia Terorii. A fost o chestie a ta sau a mea?

— N-a fost a ta?

— Nu-mi amintesc. Dar a fost un restaurant bun...

Trecură pe lângă un agent de circulație uluit, al cărui carnet fu mistuit de combustie spontană, spre amuzamentul lui Crowley.

— Sunt convins că n-am vrut să fac asta, zise el.

Aziraphale roși.

— Eu am fost, spuse el. Am crezut întotdeauna că *ai tăi* au inventat agenții de circulație.

— Așa ai crezut? *Noi* credeam că i-ați inventat voi.

Crowley se uită la fumul pe care-l vedea în oglinda retrovizoare.

— Hai să mergem la Ritz.

Crowley nu se ostenise să facă rezervări. În lumea sa, rezervarea de mese era o chestie pe care trebuiau s-o facă alții.

Aziraphale colecționa cărți. Dacă ar fi fost complet sincer cu el însuși, ar fi recunoscut că librăria sa era un loc în care le depozita. Nu era singurul care făcea asta. Ca să-și mențină deghizarea de vânzător tipic

de cărți la mâna a doua folosea orice mijloc cu excepția violenței fizice pentru a-i împiedica pe clienți să cumpere. Miros neplăcut, priviri încruntate, oră de deschidere schimbătoare — se pricepea teribil la toate astea.

Colecționa cărți de mult timp și, ca toți colecționarii, se specializase.

Avea peste șaizeci de cărți despre preziceri privind evoluția în ultimele secole ale celui de-al doilea mileniu. Avea o înclinație pentru Wilde în prima ediție. Și avea un set complet de Biblii Scandaloase, cărți care aveau nume propriu datorat erorilor de culegere a literelor.

În aceste Biblii era inclusă Biblia Nedreptților, numită astfel din cauza erorii de tipar care o făcuse să declare în Scrisoarea I către Corintieni: „Nu știți că cei nedrepți vor moșteni Regatul lui Dumnezeu?"; și Biblia Deformată, tipărită de Barker și Lucas în 1632, în care cuvântul *nu* fusese omis din cea de-a șaptea poruncă, făcând-o să sune „Trebuie să comiți adulter". Mai existau Biblia Descărcării, Biblia Melasei, Biblia Peștilor Țepeni, Biblia din Charing Cross și celelalte. Aziraphale le avea pe toate. Chiar și pe cea mai rară, o Biblie publicată în 1651 de firma londoneză Bilton și Scaggs.

Fusese primul dintre cele trei mari dezastre editoriale ale acestei firme.

Cartea era cunoscută de obicei sub numele de Biblia V-o Trag La Buci. Cea mai mare eroare de compoziție — dacă poate fi numită așa — apărea în cartea lui Iezechiel, capitolul 48, versetul cinci.

2. Iar lângă hotarul lui Dan, de la hotarul de răsărit până la cel de la apus, o parte pentru Așer.

3. Iar lângă hotarul lui Așer, de la hotarul de răsărit până la cel cel de apus, o parte pentru Neftali.

4. Iar de la hotarul lui Neftali, de la hotarul de răsărit până la cel de apus, o parte pentru Manase.

*5. V-o trag la buci la toți. M-am scârbit până-n adâncul Sufletului de tipărit. Jupânul Biltonn nu-i un domn și jupânul Scagges nu-i decât un rahat cu Moț. Vă spun vouă, într-o zi ca aista Oricine cu un dram de Bun simț ar trebui să stea afară, la Soare, nu închis acilea toată ziulica în șandramaua asta Veche.@ *"AE@;!**

*6. Iar de la hotarul lui Efraim, de la hotarul de răsărit până la cel de la apus, o parte pentru Ruben.**

---

* Biblia V-o Trag La buci mai fusese remarcată și pentru că avea douăzeci și șapte de versete în al treilea capitol al Genezei, în loc de cele douăzeci și patru obișnuite.

Al doilea mare dezastru editorial al lui Bilton și Scagg a apărut în 1653. Printr-o șansă nemaipomenită, obținuseră una dintre celebrele „Lost Quartos" — cele trei piese ale lui Shakespeare care nu apăruseră niciodată în ediție in folio și care erau pierdute pentru savanți și spectatori. Doar numele lor a ajuns până la noi. Cea de care vorbim era prima piesă a lui Shakespeare, *Comedia lui Robin Hoode sau Pădurea Sherwoode.**

Jupânul Bilton plătise aproape șase guinee pentru textul format în quarto și credea că poate să obțină aproape dublu pe volumele legate.

Apoi pierdu textul.

Al treilea mare dezastru editorial al lui Bilton și Scaggs nu a fost niciodată înțeles de vreunul dintre ei. Peste tot, cărțile cu profeții se vindeau nebunește. Ediția englezească a *Centuriilor* lui Nostradamus ajunsese la a treia ediție și cinci Nostradamus, fiecare pretinzând că-i cel adevărat, făceau turnee triumfătoare pentru acordarea de autografe. Iar *Colecția de Profeții* a Maicii Shipton țâșnea singură din magazine.

Fiecare dintre marii editori londonezi — și erau opt — avea pe lista sa cel puțin o carte cu profeții. Fiecare carte era teribil de incorectă, dar aerul lor — vag și general — atoateștiitor le făcea foarte populare. Se vindeau cu miile și cu zecile de mii.

— E un permis de tipărit bani, îi spuse jupânul Bilton jupânului Scaggs.** Publicul plânge după gunoaiele astea! Trebuie să tipărim iute o carte de profeții scrisă de vreo cotoroanță.

Acestea urmau după versetul 24, care în versiunea regelui Iacob este:

„Și l-a izgonit pe om și a așezat la răsărit de grădina Edenului heruvimi și sabie de flacără ce se rotea în toate părțile, să păzească drumul către pomul vieții."

Iar în continuare scrie:

25. Iar domnul vorbi către Îngerul care păzea poarta de la răsărit, zicând: Unde e sabia de flacără ce ți-a fost dată?

26. Iar Îngerul zise: eu am avut-o acum o clipă, trebuie s-o fi pus-o undeva și am uitat imediat.

27. Iar Domnul nu-l mai întrebă încă o dată.

Se pare că aceste versete au fost inserate în timpul probelor. În zilele acelea se obișnuia ca tipografii să atârne tipăriturile de probă de grinzile de lemn din afara prăvăliei lor, pentru lămurirea populației și a citirii pentru verificare și, din moment ce întregul set de tipăritură a fost ulterior ars, nimeni nu s-a ostenit să lămurească această problemă cu domnul A. Ziraphale, care avea o librărie la două uși mai încolo și care fusese întotdeauna de ajutor la tradus și a cărui caligrafie a fost recunoscută imediat. (na.)

* Celelalte două piese sunt Prinderea Șoarecelui și Căutătorii de Aur din 1589 (na.)

** care avea deja ceva gânduri în privința asta și și-a petrecut ultimii ani ai vieții în închisoarea Newgate, pentru că le-a pus în practică (na.)

Manuscrisul sosi la ușa lor în dimineața următoare. Ca de obicei, simțul planificării timpului al autoarei fu exact.

Cu toate că nici jupânul Bilton, nici jupânul Scaggs nu-și dădeau seama, manuscrisul care le fusese trimis era singura lucrare profetică din istoria omenirii care consta în întregime din preziceri complet corecte privitoare la următoarele trei sute și patruzeci și ceva de ani, fiind o descriere precisă și corectă a evenimentelor care vor culmina cu Harmaghedonul. Merita banii prin fiecare amănunt.

Fu publicată de Bilton și Scaggs în septembrie 1655, la timp pentru cumpărăturile de Crăciun* și a fost prima carte tipărită în Anglia rămasă în stoc.

Nu s-a vândut.

Nici măcar exemplarul din mica prăvălie din Lancaster care avea lângă el un carton pe care scria „Autor Local".

Autoarea cărții, o oarecare Agnes Nutter, nu fu surprinsă de asta, dar ar fi fost nevoie de groaznic de multe ca Agnes Nutter să fie surprinsă.

Oricum, ea nu scrisese cartea ca să se vândă sau pentru venituri, nici măcar pentru faimă. O scrisese pentru singurul exemplar gratuit la care avea dreptul autorul.

Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu legiunile de exemplare nevândute ale cărții sale. Cu siguranță, niciunul n-a rămas în vreun muzeu sau colecție particulară. Nici măcar Aziraphale nu deține vreun exemplar, dar ar cădea în genunchi la gândul că ar putea să-și pună mâinile cu manichiură elegantă pe unul.

De fapt, în întreaga lume rămăsese un singur exemplar al profețiilor lui Agnes Nutter.

Se afla pe un raft la vreo patruzeci de mile de locul în care Crowley și Aziraphale se bucurau de un prânz bun. Metaforic, cartea începuse să facă tic-tac.

Era ora trei. Antihristul era pe Pământ de cincisprezece ore, iar un înger și un demon băuseră zdravăn în trei dintre aceste ore.

Cei doi stăteau față în față în camera din spate a librăriei vechi și aiurite din Soho a lui Aziraphale.

Majoritatea librăriilor din Soho au camere în spate și majoritatea camerelor din spate sunt pline cu cărți rare sau măcar foarte scumpe. Dar cărțile lui Aziraphale nu aveau ilustrații. Aveau coperte vechi, cafenii,

---

* O altă lovitură editorială de geniu, pentru că parlamentul puritan al lui Oliver Cromwell declarase Crăciunul ilegal, în 1654 (na.)

și pagini care trosneau. Uneori, când nu avea altă alternativă, vindea câte una.

Și uneori, bărbați serioși în costume de culoare închisă îl căutau și-i sugerau, foarte politicos, că poate i-ar plăcea să vândă magazinul, astfel încât acesta să poată fi transformat în prăvălie cu amănuntul, mai potrivită zonei. Uneori îi ofereau bani gheață, în rulouri mari de bancnote uzate de cincizeci de lire. Sau, uneori, în timp ce vorbeau, alți bărbați cu ochelari de soare se plimbau prin magazin clătinând din cap și spunând cât de inflamabilă era hârtia și ce loc potrivit pentru un incendiu avea acolo.

Iar Aziraphale dădea din cap și zâmbea, apoi spunea că o să se gândească la cele auzite. Apoi ei plecau. *Și nu se mai întorceau niciodată.*

Dacă ești un înger nu înseamnă că ești și prost.

Masa din fața celor doi era plină cu sticle.

— Lucrul important e, zise Crowley. Lucrul important e... Lucrul important e...

Încercă să se concentreze asupra lui Aziraphale.

— Lucrul important e, zise el, încercând să se gândească la ceva. Lucrul important pe care voiam să ți-l spun sunt delfinii, zise el, luminându-se. Asta voiam să spun.

— Un soi de pește, spuse Aziraphale.

— Nunununu, zise Crowley, clătinând din deget. Ie mamifer. E fapt, e mamifer. Diferența e... zise Crowley, înotând prin mlaștina gândurilor sale și încercând să-și amintească diferența. Diferența e că ei...

— Se împerechează afară din apă? încercă să-l ajute Aziraphale.

Crowley se încruntă.

— Nu cred. Sunt sigur că nu-i așa. E ceva cu puii lor. Ceva, mormăi el, apoi reuși să-și revină. Lucrul important e. *Lucrul important* e. Creierul lor.

Se întinse după sticlă.

— Ce-i cu creierul lor? întrebă îngerul.

— Creier mare. Ăsta-i lucrul important. Mărimea. Mărimea creierului ăla mare. Și mai există și balenele. Crede-mă, e un oraș al creierului. Toată marea aia afurisită plină cu creiere.

— Kraken, zise Aziraphale, uitându-se posac în pahar.

Crowley îi aruncă privirea aceea lungă și rece a cuiva căruia tocmai i-a picat o bârnă în fața trenului gândurilor.

— Uh?

— O jigodie mare, zise Aziraphale. Se șerpuiește sub furtuna adâncurilor mai de deasupra. Sub greutatea imensilor și nenumăraților plolipi — polipi — de afurisite de alge mari de mare, știi... Se zice că se ridică la suprafață tocmai la sfârșit, când marea fierbe.

— Mda?

— E adevărat.

— Atunci te-ai prins, zise Crowley, rezemându-se de spetează. Toată marea clocotește, sărmanii delfini și atâta mâncare de mare distrusă, fără să-i pese nimănui. La fel și cu gorilele. Vai, zic ele, cerul s-a înroșit tot, stelele se zdrobesc de sol. ce naiba au pus în banane în zilele astea? Și atunci...

— Știi, gorilele își fac cuiburi, zise îngerul, turnând altă băutură și reușind să nimerească paharul la a treia încercare.

— Nooo.

— Pe Dumnezeu că-i adevărat. Am văzut într-un film. Cuiburi.

— Alea-s păsări, zise Crowley.

— Cuiburi, insistă Aziraphale.

Crowley decise să nu-l contrazică.

— Ai priceput. Toate făpturile mari și fum. Adică mici. Mari și mici. O grămadă din ele cu creier. Și gata, trosc...

— Dar și *tu* iei parte la asta, zise Aziraphale. Tu ispitești oamenii. Ești bun la asta.

Crowley își trânti paharul pe masă.

— Asta-i altceva. N-au decât să nu spună da. Asta-i momeala inefabilă, da? Ai tăi au schimbat macazul. Ar fi trebuit să continuați să puneți oamenii la încercare. Nu să distrugeți.

— Bine. Bine. Nu-mi place mai mult decât ție, dar ți-am spus, nu pot să nu mă săpun... sompum... să nu fac ce-am zis... Io-s îngel...

— Nu există teatre în Cer, zise Crowley. Și foarte puține filme.

— Nu încerca să mă ispitești pe *mine*, zise nefericit Aziraphale. Te știu io, șarpe bătrân!

— Gândește-te, nu se lăsă Crowley. Tu știi ce-i veșnicia? Știi ce-i veșnicia? Adică, știi ce-i veșnicia? E un munte mare, știi, înalt de-o milă, la capătul universului, și la o mie de ani vine o păsărică...

— Ce păsărică? întrebă bănuitor Aziraphale.

— Păsărica de care vorbeam. Și la fiecare o mie de ani...

— Aceeași pasăre la fiecare o mie de ani?

Crowley ezită.

— Mda, zise el.

— Atunci e o pasăre a naibii de bătrână.

— Bine. Și la fiecare o mie de ani, pasărea aia zboară...

— ... șontâcâie...

— ... *zboară* tot drumul către munte și-și ascute ciocul...

— Stai. Nu poți să faci asta. Între aici și capătul universului e o grămadă de... zise îngerul, dând din mână expansiv, un pic nehotărât. E o grămadă de rahat, dragă băiete.

— Dar ajunge acolo oricum, insistă Crowley.

— Cum?

— Nu contează.

— Poate folosi o navă cosmică, zise îngerul.

Crowley se potoli un pic.

— Mda, zise el. Dacă vrei. Oricum, pasărea aia...

— Dar dacă vorbim despre *capătul* universului, zise Aziraphale, atunci trebuie să fie una din navele alea cosmice în care descendenții tăi vor fi cei care vor ajunge la capătul universului. Trebuie să le spui descendenților tăi Când o să ajungeți la Munte, trebuie să... zise îngerul, ezită un pic, apoi întrebă. Ce trebuie să facă?

— Să-și ascută ciocul de munte, zise Crowley. Și apoi pasărea zboară înapoi...

— ... cu nava cosmică...

— Și după o mie de ani se întoarce și face același lucru, spuse iute Crowley.

Urmă un moment de tăcere de beți vi.

— Mi se pare cam mult efort ca să-și ascută ciocul, mormăi Aziraphale.

— Ascultă, zise în grabă Crowley, poanta e că atunci când pasărea a tocit muntele, reducându-l la nimic, chiar atunci...

Aziraphale deschise gura. Crowley *știu* că avea să facă o remarcă referitoare la relativa duritate a ciocului păsării și a granitului muntelui și se năpusti iute.

— ... atunci *încă n-ai terminat să privești* Sunetul muzicii.

Aziraphale îngheță.

— Și *o să-ți placă*, zise Crowley fără să se oprească. Într-adevăr o să-ți placă.

— Dragul meu băiat...

— N-o să ai de ales.

— Ascultă...

— Raiul n-are pic de gust.

— Acum...

— Și nici măcar un singur restaurant pentru sushi.

Pe figura îngerului, devenită brusc serioasă, apăru o expresie îndurerată.

— Nu pot face față chestiei astea beat, zise el. Trebuie să mă trezesc.

— Și eu.

Ambii tresăriră când alcoolul le părăsi vasele de sânge și se așezară mai drepți pe scaune. Aziraphale își aranjă cravata.

— Nu pot să intervin în planurile divine, cârâi el.

Crowley se uită gânditor în paharul său, apoi îl umplu din nou.

— Dar în cele diabolice? întrebă el.

— Poftim?

— Păi trebuie să existe și un plan diabolic, nu-i așa? Pe care l-am făcut *noi*. Cei din tabăra mea.

— Ah, dar acesta face parte din planul general *divin*, zise Aziraphale. Tabăra ta nu poate să facă nimic care nu face parte din planul inefabil divin, adăugă el, cu o urmă de îngâmfare.

— Cum vrei tu!

— Nu, asta-i... zise Aziraphale și pocni din deget, enervat. Chestia aia... Cum îi zici în dialectul tău plin de culoare? Linia aia pe care o tragi dedesubt?

— Linia pentru total? Rezultatul final?

— Da. Asta e.

— Ei bine... dacă ești sigur... zise Crowley.

— Dar nu poți să fii sigur — corectează-mă dacă greșesc — că împotrivirea nu face și ea parte din planul divin. Adică tu ar trebui să te împotrivești în orice ocazie vicleniei Celui Rău, nu-i așa?

Aziraphale ezită.

— Așa e, da.

— Deci dacă vezi o viclenie, te pui în calea ei. Am dreptate?

— În linii mari. De fapt, eu îi încurajez pe oameni să se împotrivească. Înțelegi, din cauza inefabilității.

— Bine. Bine. Deci tot ce poți să faci e să te pui de-a curmezișul. Dacă știu ceva, se grăbi Crowley să adauge, e că nașterea e doar începutul. Educația e cea importantă. E vorba de Influențe. Altfel, copilul n-o să afle niciodată ce puteri are, zise el, apoi adăugă, după o scurtă ezitare. Cel puțin nu atât cât se intenționa.

— Sunt sigur că ai tăi nu se vor sinchisi că-ți voi sta în cale, zise gânditor Aziraphale. N-or să se sinchisească de loc.

— Ai dreptate. O să fie o adevărată pană din aripa ta, zise Crowley și-i zâmbi încurajator îngerului.

— Ce-o să se întâmple cu copilul dacă n-o să primească o educație satanică? întrebă Aziraphale.

— Probabil nimic. N-o să știe nimeni de el.

— Dar genetica...

— Nu-mi pomeni de genetică. Ce legătură are cu asta? întrebă Crowley. Uită-te la Satan. A fost creat înger și a ajuns să fie Marele Dușman. Dacă te iei după genetică, atunci poți să spui că puștiul o să ajungă un înger. La urma urmei, tatăl lui a fost cineva în Cer, pe vremuri. Dacă spui că o să ajungă un demon doar pentru că tăticul lui *a devenit* demon, e ca și cum ai spune că un șoarece cu coada tăiată o să dea naștere la șoareci fără coadă. Nu. Educația e totul. Crede-mă pe mine.

— Și fără influențe satanice cărora nu li se opune nimeni...

— În cazul cel mai rău, Iadul va trebui s-o ia de la început. Iar Pământul va mai dispune de încă unsprezece ani. Asta e ceva pentru care merită să te ostenești, nu-i așa?

De data asta Aziraphale deveni din nou gânditor.

— Spui că puștiul nu-i rău de felul lui? întrebă el încet.

— E rău în mod *potențial*. Presupun că e și bun, tot potențial. Doar că acest *potențial* uriaș așteaptă să fie modelat, zise Crowley, apoi ridică

din umeri. Oricum, de ce discutăm despre *bine* și *rău*? Acestea sunt doar nume pentru tabere. *Noi* știm asta.

— Cred că merită încercarea, zise îngerul, iar Crowley dădu din cap, încurajator.

— Ne-am înțeles? spuse demonul, întinzând mâna.

Îngerul i-o strânse, prudent.

— O să fie mai interesant decât sfinții, zise el.

— Și, cu bătaie lungă, o să fie pentru binele copilului, spuse Crowley. Noi o să fim un soi de nași ai lui. Am putea spune că o să ne ocupăm de educația sa religioasă.

Aziraphale radia.

— Știi, nu m-am gândit niciodată la asta, zise el. *Nași.* Să mă ia naiba!

— Nu-i prea rău, după ce te obișnuiești cu asta, zise Crowley.

Era cunoscută drept Scarlett.* În momentul acela vindea arme, deși chestia începuse să-și piardă din savoare. Nu se ținea mult timp de vreo slujbă. Trei, patru sute de ani cel mult. Nu voia să meargă pe un făgaș bătătorit.

Părul ei era de-un roșu curat, nici de culoarea ghimbirului, nici cafeniu, ci de culoarea profundă, arzătoare a aramei, și-i cădea pe umeri în bucle pentru care bărbații ar fi fost dispuși să omoare — și chiar făceau deseori asta. Ochii ei erau de-un portocaliu șocant. Arăta de douăzeci și cinci de ani și întotdeauna arătase astfel.

Avea un camion prăfuit, roșu cărămiziu, plin cu armament asortat și avea o îndemânare aproape incredibilă să treacă împreună cu el peste orice graniță a lumii. Era în drum către o țară mică din vestul Africii, unde se desfășura un mic război civil, ca să livreze arme care, cu puțin noroc, ar fi transformat războiul acela mic într-unul important. Din nefericire, camionul se stricase, mai mult decât putea ea să-l repare.

Și ea se pricepea foarte bine la mașinile din zilele acelea.

În momentul acela se afla în mijlocul unui oraș.** Orașul respectiv era capitala Kumbolalandului, o națiune africană în care domnise pacea în ultimele trei mii de ani. De vreo treizeci de ani era Sir-Humphrey-Clarksonland, dar din moment ce țara nu avea niciun fel de bogății minerale și importanța strategică a unei banane, gonea către autoguvernare cu o grabă aproape nemaivăzută. Poate că țara Kumbolaland era săracă și plictisitoare, dar era pașnică. Triburile ei diferite, care trăiau

---

* scarlett înseamnă stacojiu (nt.)

** Oraș numai după nume. Avea dimensiunile unui oraș de țară britanic sau, tradus în termeni americani, ale unui centru comercial. (na.)

fericite împreună, își transformaseră de mult timp spadele în pluguri. În piața orașului avusese loc o bătaie în 1952, între un văcar beat și un hoț de vite, la fel de beat. Oamenii vorbeau și în ziua de azi despre ea.

Scarlett căscă de căldură. Își făcu vânt cu pălăria cu boruri largi, lăsă camionul nefolositor pe strada prăfuită și se duse într-un bar.

Cumpără o cutie cu bere, o goli și apoi rânji la barman.

— Am un camion care trebuie reparat, zise ea. E cineva în preajmă cu care aș putea discuta?

Barmanul își rânji larg dinții albi. Fusese impresionat de felul în care Scarlett își băuse berea.

— Domnișoară, doar cu Nathan. Dar Nathan s-a întors în Kaounda să aibă grijă de ferma socrului său.

Scarlett cumpără altă bere.

— Deci Nathan. Ai idee când o să se întoarcă?

— Poate săptămâna viitoare. Poate peste două săptămâni, scumpă doamnă. Nathan ăsta e un șnapan.

Barmanul se aplecă spre ea.

— Călătoriți singură, domnișoară? întrebă el.

— Da.

— Ar putea să fie periculos. În zilele astea sunt tot felul de indivizi caraghioși pe drumuri. Oameni răi. Nu *localnici*, adăugă el.

Scarlett ridică o sprânceană impecabilă.

În ciuda căldurii, barmanul se înfioră.

— Mulțumesc pentru avertisment, toarse Scarlett.

Vocea ei suna precum ceva ce pândește în iarbă și se văd doar mișcările urechilor, până când ceva tânăr și fraged trece prin preajmă.

Scarlett își duse mâna la pălărie, salutându-l pe barman, și ieși afară.

Soarele african fierbinte o izbi. Camionul ei stătea în stradă, cu o încărcătură de arme, muniții și mine de teren. Nu plecase nicăieri.

Scarlett se uită la camion.

Un vultur stătea pe acoperișul lui. Călătorise astfel trei sute de mile împreună cu Scarlett. Vulturul râgâi liniștit.

Scarlett se uită pe stradă: două femei pălăvrăgeau la colțul străzii; un vânzător plictisit stătea în fața unei grămezi de tigve colorate, gonind mușteleș; câțiva copii se jucau alene în praf.

— Ce naiba, zise ea calmă, aș putea să-mi iau o zi de vacanță.

Era miercuri.

Vineri, orașul era o zonă nenorocită.

În următoarea marți, economia Kumbolalandului era zguduită, douăzeci de mii de oameni erau morți (inclusiv barmanul, împușcat de rebelii care atacau baricadele din piață), aproape o sută de mii de oameni fuseseră răniți, toți de către armele asortate ale lui Scarlett care își îndepliniseră funcțiile pentru care fuseseră create, iar vulturul murise de exces de grăsime.

Scarlett era în ultimul tren care părăsea țara. Simțea că trebuie s-o ia din loc. Se ocupase de arme prea mult timp. Voia o schimbare. Ceva cu viitor. I-ar fi plăcut să fie reporter la un ziar. Era o posibilitate. Își făcu vânt cu pălăria și-și încrucișă picioarele lungi în fața sa.

Undeva, în tren, izbucni o bătaie. Scarlett rânji. Oamenii se băteau mereu, din cauza ei și în jurul ei. Chiar că era drăguț.

Sable avea păr negru, o barbă neagră cochetă și tocmai hotărâse să se transforme în societate pe acțiuni.

Bea cu contabila sa.

— Cum merge, Frannie? o întrebă el.

— Până acum s-au vândut douăsprezece milioane de exemplare. Îți vine să crezi?

Beau într-un restaurant numit *În Vârful șaselor*, aflat în vârful clădirii de la numărul 666 de pe Fifth Avenue din New York. Asta îl amuza cumva pe Sable. Prin ferestrele restaurantului putea să vadă întregul New York. Noaptea, întregul New York putea să vadă numărul roșu imens 666 care împodobea cele patru laturi ale clădirii. Sigur, era doar un număr de pe o stradă. Dacă începeai să numeri, ajungeai până la urmă la el. Dar te făcea să zâmbești.

Sable și contabila sa tocmai veniseră dintr-un restaurant mic, scump și foarte exclusivist din Greenwich Village, unde bucătăria era complet *nouvelle**: un șir de fasole, de mazăre și o felie de piept de pui, aranjate estetic pe un platou pătrat de porțelan.

Sable inventase asta, ultima oară când fusese la Paris.

Contabila sa își răsese carnea și cele două legume în mai puțin de cincizeci de secunde, apoi își petrecuse restul mesei uitându-se la farfurie, la tacâmuri și, din când în când, la comeseni, într-un fel care sugera că se întreba ce gust or fi având, ceea ce se și întreba de fapt. Acest lucru îl amuza enorm pe Sable.

Acesta se jucase cu apa minerală Perrier.

— Douăsprezece milioane! Oho! E foarte bine.

— E *grozav*.

— Atunci să devenim societate pe acțiuni. E timpul să dăm lovitura, n-am dreptate? Cred că în California. Vreau fabrici, restaurante, toată treaba. Vom păstra ramura publicistică, dar e timpul să ne diversificăm. Mda?

Frannie dădu din cap.

— Sună grozav, Sable. Avem nevoie...

---

* de modă nouă, în franceză (nt.)

Fu întreruptă de schelet. Un schelet în rochie Dior și piele bronzată, întinsă aproape să plesnească pe oasele delicate ale craniului. Scheletul avea păr blond, lung, și buze rujate perfect. Arăta precum chestia la care arată mamele din întreaga lume, murmurând:

— *Asta* o să ți se întâmple, dacă nu-ți mănânci verdețurile.

Arăta ca un afiș elegant pentru foamete.

Tipa era un model din New York și avea în mână o carte. Spuse:

— Scuzați-mă, domnule Sable, sper că nu vă deranjez, dar cartea dumneavoastră mi-a schimbat viața, vreți să-mi dați un autograf?

Se uită implorator la el cu ochii afundați în orbitele minunat fardate.

Sable dădu amabil din cap și luă cartea de la ea.

Nu fusese surprins că-l recunoscuse, pentru că ochii săi negri îl priveau din fotografia de pe coperta învelită în plastic. *Mâncare fără hrană: slăbiți minunat* se numea cartea. *Cartea pentru o dietă a secolului.*

— Cum vă scrieți numele? întrebă el.

— Sherryl. Doi r, un y, un l.

— Îmi amintiți de un vechi, vechi prieten, îi spuse el, în timp ce scria încet și cu grijă pe pagina de titlu. Gata. Mă bucur că v-a plăcut. Mă bucur întotdeauna să întâlnesc un admirator.

Scrisese următoarele:

Sherryl,
O măsură de grâu pentru un bănuț, trei măsuri de orz pentru un bănuț și vezi să nu te atingi de ulei și de vin.
Apocalipsa. 6,6
Dr. Raven Sable

— E din Biblie, îi spuse el.

Tânăra închise cartea cu respect și se retrase de la masă, mulțumindu-i lui Sable, nu știa cât de mult însemna asta pentru ea, îi schimbase viața, cu adevărat îi...

Sable nu-și câștigase gradul medical pe care pretindea că-l are, din moment ce nu fusese la facultate în zilele acestea, dar văzuse că tânăra murea de foame. Îi dădu două luni. *Fără hrană.* Rezolvă-ți problema de greutate definitiv.

Frannie bătea de zor la laptop-ul ei, plănuind următoarea fază din transformarea de către Sable a obiceiurilor alimentare ale lumii occidentale. Sable îi cumpărase mașina drept cadou personal. Era foarte, foarte scumpă, foarte puternică și ulta-subțire. Lui îi plăceau lucrurile subțiri.

— Există o firmă europeană pe care o putem cumpăra pentru capul de pod inițial — Holdings (Holdings) Incorporated. Acest lucru ne va da dreptul la taxa de bază din Liechtenstein. Acum, dacă vom dirija fondurile

prin Insulele Caymans în Luxembourg, iar de acolo în Elveția, putem plăti pentru fabrici în...

Dar Sable n-o mai asculta. Își amintea de restaurantul mic și exclusivist. Își dădea seama că nu văzuse niciodată atât de mulți oameni bogați flămânzi.

Sable rânji, rânjetul cinstit și deschis care apare o dată cu satisfacțiile slujbei, perfecte și pure. Pierdea vremea până la evenimentul principal, dar îl pierdea într-un mod excelent. Omora timpul, uneori și oameni.

Uneori i se spunea White sau Blanc sau Albus sau Chalky sau Weiss sau Snowy sau alte o sută de alte nume.* Avea pielea albă, părul de-un blond decolorat, ochii de-un cenușiu deschis. La o privire neatentă părea de vreo douăzeci și ceva de ani, și toată lumea se mulțumea să-l privească neatent.

Era aproape complet nememorabil.

Spre deosebire de cei doi colegi ai săi, nu putea să se țină de o slujbă prea mult timp.

Avusese tot soiul de slujbe interesante într-o mulțime de locuri interesante.

(Lucrase la Centrala Electrică din Cernobâl, la Windscale și la Three Mile Island, întotdeauna în slujbe mărunte, care nu erau foarte importante.)**

Fusese un membru neimportant dar prețuit al mai multor institute de cercetare.

(Ajutase la proiectarea motorului cu benzină, plasticului și a cutiei de conserve care se deschide prin tragerea de un inel.)

Putea să se ocupe de orice.

Nimeni nu-l băga în seamă cu adevărat. Era modest, prezența sa era cumulativă. Dacă te gândești bine, poți să-ți imaginezi că pentru a face ceva, trebuia să fi fost undeva. Poate că și discutase cu tine. Dar era ușor să-l uiți, era domnul White.

De data asta lucra ca marinar de punte pe un petrolier ce se îndrepta spre Tokio.

Căpitanul zăcea beat în cabina sa. Secundul era la prora. Al treilea ofițer era în cambuză. Cam acesta era tot echipajul: nava era aproape complet automatizată. Oamenii nu prea aveau ce face.

---

* numele respective sunt diferite variante pentru alb (nt.)

** centrale atomice din Ucraina, Anglia și SUA în care au avut loc accidente sau incendii (nt.)

Dar dacă o persoană ar fi apăsat pe comutatorul GOLIRE DE URGENȚĂ A ÎNCĂRCĂTURII, sistemul automat ar fi avut grijă să golească o cantitate uriașă de mâzgă neagră în mare, milioane de tone de țiței, cu efect devastator asupra păsărilor, peștilor, vegetației, animalelor și oamenilor din regiune. Bineînțeles, existau zeci de angrenaje infailibile și siguranțe garantate, dar ce naiba, întotdeauna existau asemenea chestii.

După aceea a urmat o cantitate enormă de argumente pentru a explica a cui vină fusese. Până la urmă, problema rămase nerezolvată: vina se împărți în mod egal. Nici căpitanul, nici secundul, nici al treilea ofițer nu mai aveau să lucreze vreodată.

Din cine știe ce motiv, nimeni nu s-a gândit la matrozul White, care era deja la jumătatea drumului spre Indonezia, pe un vapor rablagit, încărcat cu butoaie de metal ruginit, pline cu un ierbicid deosebit de toxic.

Și mai era Altul. Fusese în piața din Kumbolaland. Și fusese în restaurante. Și fusese în pește, în aer, în butoaiele cu insecticid. Era pe drumuri, în case, în palate și în cocioabe.

Nu era un străin nicăieri și nu puteai să scapi de el. Făcea foarte bine ceea ce făcea, iar el era ceea ce făcea.

El nu aștepta. El muncea.

Harriet Dowling se întoarse acasă cu pruncul, pe care, la sfatul sorei Faith Prolix, care fusese mai convingătoare decât sora Mary, și în urma acordului telefonic al soțului său, îl numise Warlock.*

Atașatul cultural se întoarse acasă după o săptămână și declară că pruncul semăna leit cu cei din partea sa a familiei. Și-și puse secretarul să dea un anunț în *The Lady* pentru o doică.

Crowley văzuse *Mary Poppins* la televizor într-o zi de Crăciun (din spatele scenei, Crowley se amestecase în majoritatea televiziunilor; se mândrea în mod deosebit cu inventarea spectacolelor cu jocuri). Se jucase cu ideea unui uragan ca mod eficient și incredibil de elegant de a risipi coada de doici ce cu siguranță s-ar fi format, sau măcar cu aranjarea unui mod de reținere a acestora în afara reședinței atașatului cultural, reședință ce se afla în Regent's Park.

---

* vrăjitor; numele sugerează că vraciul respectiv se ocupa de vrăji legate de război. nu de vindecări sau de altfel de ocupații oculte (nt.)

Se mulțumi cu o grevă turbată la metrou, iar când veni ziua, se prezentă o singură dădacă.

Aceasta purta un costum de tweed și cercei discreți cu perle. Ceva în ea spunea *dădacă*, dar o spunea în modul șoptit pe care-l folosesc majordomii englezi într-un anumit fel de filme americane. Și mai tușea discret și murmura că tipa ar putea să fie felul ăla de dădacă care oferă în anumite reviste servicii nespecificate, dar ciudat de explicite.

Pantofii ei fără tocuri făceau pietrișul de pe alee să scrîșnească, iar un câine cenușiu mergea în tăcere lângă ea, în timp ce din gură îi picau pete albe de salivă. Ochii femeii sclipeau stacojii și priveau avizi dintr-o parte în alta.

Femeia ajunse la ușa grea din lemn, zâmbi pentru ea însăși, o fulgerare scurtă, satisfăcută, și sună. Soneria *dongăi* macabru.

Ușa fu deschisă de un majordom de școală veche, cum se spune.*

— Eu sunt dădaca Ashtoreth, îi spuse ea. Iar acesta, continuă ea, în timp ce câinele cenușiu de lângă ea se uita atent la majordom, imaginându-și, probabil, unde avea să-i îngroape oasele, acesta este Rover.

Femeia lăsă câinele în grădină și luă interviul cu brio, iar doamna Dowling conduse dădaca să vadă noua ei obligație.

Femeia zâmbi neplăcut.

— Ce copil încântător, zise ea. O să vrea curând o mică tricicletă.

Printr-o coincidență nemaipomenită, alt servitor nou sosi în aceeași după-amiază. Era vorba de grădinar, care se dovedi a fi uluitor de bun în meseria sa. Nimeni nu reușea să-și dea seama cum de se întâmpla asta, pentru că individul nu părea să se atingă vreodată de cazma și nu făcea niciun efort să salveze grădina de stolurile de păsări care o umpluseră subit și care se așezau pe el de oricâte ori aveau ocazia. Individul stătea pur și simplu la umbră, în timp ce în jurul său grădina rezidinței înflorea, înflorea...

Warlock obișnuia să vină să-l vadă, când fu suficient de mare ca să umble, iar dădaca făcea ceea ce făcea în după-amiezile ei libere.

— Acesta e fratele limax, îi spunea grădinarul, iar făptura asta mititică este sora gărgăriță a cartofului. Ține minte, Warlock, când vei merge pe șoselele și cărăruile drumului bogat și important al vieții, să dai dovadă de dragoste și respect pentru toate făpturile vii.

— Dădaca spune că făcturile fii sunt bune doal să le stivesc cu călcâiul, domnu Fracis, zise micul Warlock, strivindu-l pe fratele limax și ștergându-și conștiincios mâna pe pulovărul său cu Kermit broscoiul.

— Să n-o asculți pe femeia aia, zicea Francis, să mă asculți pe mine.

---

* O școală de noapte e chiar pe Tottenham Court Road, e condusă de un actor în vârstă care a jucat roluri de majordomi și de domni în filme, la televiziune și pe scenă încă din anii 1920 (na.)

Noaptea, dădaca Ashtoreth îi cânta cântece de leagăn lui Warlock.

Oh, marele duce de York
Are zece mii de oameni
Merse cu ei până-n vârful dealului
Și zdrobi toate națiunile lumii
sub conducerea lui Satan, stăpânul nostru.

și

Acest purceluș se duce la Hades
Acest purceluș rămâne acasă
acest purceluș mănâncă carne omenească crudă
acest purceluș violează fecioare
Și acest purceluș se cațără pe o grămadă de cadavre
ca să ajungă în vârf.

— Frotele Fancis grădinarul zice că trebe să pactic virtutea cu toati făcturili fii, zise Warlock.

— Dragule, nu-l asculta pe *bărbatul* acela, șoptea dădaca, în timp ce-l punea în pătuț. Să mă asculți pe mine.

Și așa mergeau lucrurile.

Înțelegerea funcționa perfect. Meci egal. Dădaca Ashtoreth îi aduse copilului o mică tricicletă, dar nu reuși să-l convingă să meargă cu ea prin casă. Iar copilului îi era frică de Rover.

În fundal, Crowley și Aziraphale se întâlneau în autobuze cu etaj, în galerii de artă și la concerte, își comparau notițele și zâmbeau.

Când Warlock împlini șase ani, dădacă plecă, luându-l pe Rover cu ea. Grădinarul își înaintă demisia în aceeași zi. Niciunul dintre ei nu plecă la fel de vioi cum venise.

Warlock se pomeni acum instruit de doi profesori particulari.

Domnul Harrison îl învață despre Attila hunul, Vlad Dracul și despre Întunericul Împletit în Spiritul Omenesc.* Încercă să-l învețe pe Warlock să țină discursuri politice demogogice care să captiveze sufletele și mințile mulțimilor.

Domnul Cortese îl învață despre Florence Nightingale**, Abraham Lincoln și aprecierea artei. Încercă să-l învețe despre liberul arbitru, abnegație și Să Faci Altora Ce Ai Dori Să-Ți Facă Ei Ție.

Amândoi citeau foarte mult copilului din Apocalipsă.

---

* Uită însă să menționez că Attila se purta frumos cu mama sa sau că Vlad Dracul era scrupulos în a-și spune zilnic rugăciunile. (na.)

** cu excepția părții despre sifilis (na.)

În ciuda eforturilor lor, Warlock dovedi o tendință regretabilă de a fi bun la matematică. Niciunul dintre profesorii săi nu era complet satisfăcut de progresele sale.

Când Warlock avea zece ani, îi plăcea baseball-ul; îi plăceau jucăriile de plastic care se transformau în alte jucării de plastic care nu se deosebeau de primul set de jucării din plastic decât pentru un ochi antrenat; îi plăcea colecția sa de timbre; îi plăcea guma de mestecat cu aromă de banană; îi plăceau benzile desenate, desenele animate și bicicleta sa B.M.X.

Crowley era tulburat.

Erau în cafeneaua de la British Museum, un alt refugiu pentru toți infanteriștii obosiți ai Războiului Rece. La masa din stânga lor, doi americani țepeni în costume înmânau pe furiș o servietă plină cu dolari detestabili unei femei scunde cu ochelari de soare; la masa din dreapta, locțiitorul conducătorului serviciului MI7 și ofițerul secției locale a KGB se certau cine să plătească nota pentru ceai și chiflele cu stafide.

În cele din urmă, Crowley spuse ceea ce nici măcar nu îndrăznise să gândească în ultimul deceniu.

— Dacă vrei părerea mea, e al naibii de *normal*, îi spuse Crowley perechii sale.

Aziraphale aruncă alt ou umplut* în gură și-l împinse la vale cu cafea. Își șterse buzele cu un șervețel de hârtie.

— E din cauza influenței mele bune, spuse el, radiind. Sau, mai degrabă, ca să recunoaștem meritele atunci când trebuie, a micii mele echipe.

Crowley clătină din cap.

— Iau de bune spusele tale. Uite ce-i — acum ar trebui deja să încerce să plieze lumea în jurul său, s-o plieze dorințelor sale, s-o modeleze după imaginea sa, chestii de felul ăsta. Adică nu să *încerce*. O va face fără să știe. Ai văzut vreo dovadă că se întâmplă *asta*?

— Nu, dar...

— De acum ar trebui să fie centrala electrică a unei forțe brute. Este?

— Nu, din câte am observat, dar...

— E prea normal, spuse Crowley, bătând darabana cu degetele în masă. Nu-mi place asta. E ceva în neregulă. Nu pot să-mi dau seama ce.

Aziraphale se servi din felia lui Crowley de prăjitură îngerească.**

— E un băiat în creștere. Și, bineînțeles, a existat și influența cerească în viața lui.

Crowley oftă.

— Sper că o să știe cum să se descurce cu câinele iadului...

---

* joc de cuvinte, deviled egg, ou umplut, înseamnă, textual, ou diavolesc (nt.)

** *angel cake* este o prăjitură ușoară, de culoare albă (nt.)

Aziraphale ridică din sprânceană.

— Câinele iadului?

— La a unsprezecea zi de naștere a sa. Am primit un mesaj din Iad, noaptea trecută.

Mesajul sosise în timpul emisiunii „The Golden Girls", unul dintre programele de televiziune favorite ale lui Crowley. Rose avusese nevoie de zece minute ca să transmită ceea ce ar fi fost o comunicare destul de scurtă, iar când serviciul neinfernal fusese reluat, Crowley pierduse firul acțiunii.

— Or să-i trimită un câine din infern, ca să meargă alături de el și să-l păzească de orice vătămare. Cel mai mare pe care îl au.

— Oamenii n-or să remarce apariția subită a unui câine negru uriaș? Părinții săi, pentru început.

Crowley se ridică brusc, călcându-l pe picior pe atașatul cultural al Bulgariei, care discuta aprins cu Păstrătorul Antichităților Maiestății Sale.

— Nimeni n-o să remarce *nimic* ieșit din comun. Asta-i realitatea, îngere. Iar tânărul Warlock poate să facă tot ce vrea cu *asta*, indiferent dacă știe sau nu acest lucru.

— Și când o să apară? Câinele? Are un nume?

— Ți-am spus. La a unsprezecea zi de naștere. La ora trei după-amiază. O să apară acasă la el. Copilul o să-i dea el însuși un nume. E foarte important să-l numească el însuși. Asta îi stabilește țelurile. Mă aștept să-i spună Ucigașul, Teroarea sau Vânează-Noaptea.

— O să fii acolo? întrebă nonșalant îngerul.

— N-aș lipsi pentru nimic în lume, spuse Crowley. Sper că nu-i nimic *prea* în neregulă cu copilul. O să vedem cum reacționează față de câine. Asta ar trebui să ne spună ceva. *Sper* să-l trimită înapoi sau să-i fie frică de el. Dacă *îi dă* un nume, suntem pierduți. O să aibă toate puterile și Harmaghedonul ne așteaptă după colț.

— Cred, zise Aziraphale sorbind din vin (care tocmai încetase să fie un Beaujolais ușor oțetit și devenise un acceptabil — deși surprins — Chateau Lafitte 1875), cred că o să ne vedem acolo.

Miercuri

Era o zi de august fierbinte, plină de gaze de eșapament, în centrul Londrei.

A unsprezecea zi de naștere a lui Warlock fusese bine pregătită.

Veniseră doisprezece băieței și șaptesprezece fetițe. Și o mulțime de bărbați cu frizură blondă identică, în costume de-un albastru închis și cu teci pentru pistoale la umăr. Și o echipă de chelneri, care sosise aducând jeleuri, prăjituri și castroane cu sărățele. Procesiunea camionetelor acestora fusese deschisă de un Bentley dintre cele două războaie mondiale.

Uluitorii Harvey și Wanda, specialiști în petreceri pentru copii, fuseseră doborâți de o pântecăraie neașteptată, dar, printr-un noroc providențial, fusese posibilă înlocuirea lor cu un tip apărut practic din senin. Un iluzionist.

Toți au micul lor hobby. În ciuda sfatului lui Crowley, Aziraphale intenționa să și-l folosească pe al lui pentru un scop bun.

Aziraphale era deosebit de mândru de talentul lui de scamator. Urmase un curs ținut de John Maskelyne prin 1870 și petrecuse aproape un an exersând iuțeala de mână, ascunzând monede și scoțând iepuri din joben. Considerase pe vremea aceea că era bun, chiar foarte bun. Poanta era că, deși Aziraphale putea să facă lucruri ce ar fi făcut întregul Cerc Magic să stea în cap, nu apelase niciodată la ceea ce puteau fi considerate puterile sale *intrinseci* pentru punerea în practică a vrăjilor iuțelii de mână. Ceea ce însemna un handicap important. Începuse să-și dorească să fi continuat să exerseze.

Dar, își zicea el, treaba asta era ca mersul pe bicicletă. Nu uiți niciodată cum se face. Mantia sa de magician o fi fost ea cam prăfuită, dar, o dată îmbrăcată, se simțea bine în ea. Începuse chiar să-și amintească vechiul jargon.

Copiii îl priveau cu o neînțelegere plină de dispreț. Dincolo de bufet, Crowley, în haina sa albă de chelner, se crispă, dintr-o jenă căpătată prin simpatie.

— Acum, tineri conași și cuconițe, vedeți pălăria mea veche și jerpelită? Voi, tinerii, ați zice Ce pălărie rea! Și vedeți, nu-i nimic în ea. Dar, pe cuvântul meu, cine-i jupânul ăsta? Aha, e prietenul nostru cu blăniță, Harry iepurașul!

— A fost în buzunarul tău, explică Warlock.

Ceilalți copii dădură din cap, aprobându-l. Ce credea individul că sunt ei? Copii?

Aziraphale își aminti ce-i spusese Maskelyne despre cei care fac șicane.

— Ia toată treaba în glumă, domnule Fell (numele pe care-l luase în vremea aceea Aziraphale). Fă-i să râdă și or să-ți ierte totul.

— Ha, ha, deci v-ați prins de *trucul cu pălăria,* chicoti el, iar copiii îl priviră nepăsători.

— Ești învechit, zise Warlock. Oricum voiam desene animate.

— Știi, are dreptate, îl aprobă o fetiță cu codiță. *Ești* învechit. Și probabil o gioarsă.

Aziraphale se uită disperat la Crowley. Din punctul lui de vedere, tânărul Warlock era evident un adept al iadului și, cu cât ar fi apărut mai iute Câinele Negru, iar ei ar fi putut să plece din locul ăla, cu atât ar fi fost mai bine.

— Are vreunul dintre voi, cei tineri, vreun bănuț? Nu, conașule? Atunci ce-i ăsta, pe care-l văd după urechea ta?

— De ziua *mea* de naștere am avut desene animate, declară fetița. Și am avut transformator și fetița cu codițe și atacator și fulgerător și...

Crowley gemu. Petrecerile pentru copii erau locul în care un înger cu un pic de bun simț ar fi trebuit să se teamă să apară. Vocile pițigăiate de copii exprimară o veselie cinică atunci când Aziraphale scăpă pe jos trei inele de metal legate între ele.

Crowley se uită în altă parte și privirea îi nimeri pe masa încărcată cu cadouri. Dintr-un edificiu înalt de plastic îl priveau doi ochișori ca niște mărgele.

Crowley îi privi atent, căutând vreo urmă de foc roșu. Nu poți niciodată să fii sigur când ai de-a face cu birocrații Iadului. Întotdeauna e posibil să trimită un gerbil* în loc de câine.

Dar era un gerbil foarte normal. Acesta părea să locuiască într-o construcție fascinantă de cilindri, sfere și roți de moară, așa cum ar fi inventat inchiziția spaniolă dacă ar fi avut acces la o presă pentru plastic.

Se uită la ceasul său de mână. Lui Crowley nu-i trecuse prin minte să-i schimbe bateria, care se consumase cu trei ani în urmă, dar ceasul continua să arate ora exactă. Era trei fără două minute.

Aziraphale se agita din ce în ce mai mult.

— Posedă vreunul din această adunare asupra sa vreo batistă? *Nu?*

---

* gerbil — un mic rozător din zonele deșertice (nt.)

În zilele din perioada victoriană, nu se auzise de oameni care să nu aibă batiste, iar trucul, care consta în scoaterea la iveală prin magie a unei porumbițe care acum ciugulea nervoasă încheietura mâinii lui Aziraphale, nu putea fi făcut fără o batistă. Îngerul încercă să-i atragă atenția lui Crowley, dădu greș și, cuprins de disperare, arătă spre unul dintre paznici, care se mișcă stânjenit de pe un picior pe celălalt.

— Tu, drăgălașule. Vino aici. Dacă îți cercetezi buzunarul de la piept, *cred* că s-ar putea să găsești o batistă frumoasă de mătase.

— Nu, domnule. Nu cred, domnule, spuse paznicul, privind drept în fața sa.

Aziraphale îi făcu disperat cu ochiul.

— Hai, dragă băiete, aruncă o privire, *te rog*.

Paznicul vârî o mână în buzunarul interior, păru surprins și scoase o batistă, din mătase de albastrul oului de rață, cu margine de dantelă. Aziraphale își dădu seama aproape imediat că dantela fusese o greșeală, pentru că aceasta se agăță de pistolul din teacă și-l aruncă răsucindu-se prin încăpere, după care arma aterizâ greoi într-un castron cu jeleu.

Copiii aplaudară frenetic.

— Hei, n-a fost rău, zise fetița cu codiță.

Warlock alergase deja în cealaltă parte a camerei și înhățase pistolul.

— Sus mâinile, javrelor! răcni el, vesel.

Paznicii erau în dificultate.

Unii dintre ei își căutau propriile arme, alții începură să se îndrepte către băiat și alții să se depărteze de el. Ceilalți copii începură să se plângă că voiau și ei pistoale, iar cîțiva dintre cei mai evoluați încercară să le ia de la paznicii care fuseseră destul de proști ca să-și scoată armele la iveală.

Apoi cineva aruncă jeleu în Warlock.

Băiatul țipă și apăsă pe trăgaciul pistolului. Acesta era un Magnum 32, model CIA, cenușiu, solid, greu, în stare să lichideze un om de la treizeci de pași și să nu lase din el decât o ceață roșie, o mizerie înfiorătoare și o grămadă de hârțogăraie.

Aziraphale clipi.

Un șuvoi subțire de apă țîșni din țeavă și-l udă pe Crowley, care se uita pe fereastră, încercând să vadă dacă în grădină exista vreun câine negru, uriaș.

Aziraphale părea stânjenit.

Apoi o prăjitură cu frișcă îl izbi în față.

Era ora trei și vreo cinci minute.

Cu un gest, Aziraphale transformă și restul armelor în pistoale cu apă, apoi plecă.

Crowley îl găsi afară, pe pavaj, încercând să scoată o porumbiță destul de fleșcăită din mâneca fracului său.

— A întârziat, zise Aziraphale.

— Văd, spuse Crowley. S-a sufocat în mâneca ta.*

Se întinse și trase pasărea nemișcată din haina lui Aziraphale, apoi suflă din nou viață în ea. Porumbița gunguri recunoscătoare și zbură, cam fără vlagă.

— Nu pasărea, spuse îngerul. Câinele. A întârziat.

Crowley clătină din cap, gânditor, și zise:

— O să vedem.

Deschise ușa mașinii și porni radioul.

— *I-should-be-so-lucky-lucky-lucky-lucky-lucky,-I-should-be-so-lucky-in-SALUT, CROWLEY.*

— Salut. Hmm, cine-i acolo?

— *DAGON, DOMNUL MUȘTELOR, STĂPÂNUL NEBUNIEI, SUB-DUCE AL CELUI DE-AL ȘAPTELEA SUPLICIU. CE POT SĂ FAC PENTRU TINE?*

— Câinele din iad. Verificam să vad dacă e totul în regulă.

— *A FOST LIVRAT ACUM ZECE MINUTE. DE CE? N-A SOSIT? E CEVA ÎN NEREGULĂ?*

— Oh, nu. Nu-i nimic în neregulă. Totul e bine. Da, acum îl văd. Un câine bun. Un câine *drăguț*. Totul e grozav. Ați făcut o treabă teribilă. Dagon, mi-a făcut plăcere să discut cu tine. Pe curând.

Și închise radioul.

Cei doi se priviră. Se auzi un bubuit puternic din interiorul casei, iar ferestrele se zguduiră.

— Vai de mine, mormăi Aziraphale, fără să înjure pentru că avea antrenamentul unuia care petrecuse șase mii de ani fără să înjure și care nu avea de gând să înceapă acum. Trebuie să fi uitat de un pistol.

— Nu-i niciun câine, zise Crowley.

— Niciun câine, spuse Aziraphale.

Demonul oftă.

— Urcă în mașină, zise el. Trebuie să discutăm. Oh, Aziraphale...

— Da?

— Înainte să urci în mașină, șterge-te de prăjitura aia cu frișcă.

Era o zi fierbinte, tăcută de august, departe de centrul Londrei. Pe laturile drumului spre Tadfield, praful apăsa troscotul. Albinele zumzăiau prin gardurile vii. Aerul avea ceva de rămășițe reîncălzite.

Se auzi un sunet, ca o mie de voci de metal care răcneau „Trăiască!", întrerupte brusc.

Apoi pe drum apăru un câine negru.

---

* joc de cuvinte, *late* înseamnă atât întârziat, cât și răposat (nt.)

Trebuia să fie câine. Avea formă de câine.

Există unii câini care, atunci când îi întâlnești, îți amintesc că, în ciuda a mii de ani de evoluție dirijată de om, fiecare câine e la două mese distanță de lup. Acești câini înaintează decișși, cu un scop determinat, ca sălbăticia întruchipată, cu dinții galbeni, cu respirația puturoasă, în timp ce la distanță, proprietarii lor bat câmpii: „E un scump, dacă te plictisește dă-i un șut", iar în verdele ochilor acestor câini lucesc și pâlpâie roșul focurilor de tabără din Pleistocen...

Câinele acela ar fi făcut chiar și un asemenea câine să se ascundă fără rușine după canapea, făcându-se că-i foarte ocupat cu osul lui de cauciuc.

Câinele mârâia deja și mârâitul său era un mârâit grav al unei amenințări încordate, felul acela de mârâit care începe în fundul gâtului și se termină în gâtul altcuiva.

De pe fălcile lui pica salivă, care sfârâia pe asfalt.

Animalul făcu câțiva pași și adulmecă aerul posomorât.

Își ciuli urechile.

Se auzeau voci, la mare distanță. *O voce.* O voce de băiat, dar una față de care el fusese creat să se supună și nu *putea* să nu i se supună. Dacă vocea aceea i-ar fi spus „Caută", el ar fi cautat; iar dacă i-ar fi spus „Ucide", ar fi ucis. Era vocea stăpânului său.

Animalul sări peste gardul viu și alergă pe câmpul de dincolo de acesta. Un taur care păștea îl privi o clipă, își aprecie șansele, apoi goni în grabă către gardul viu din cealaltă direcție.

Vocile veneau dintr-un grup de copaci rămuroși. Câinele cel negru se apropie, cu saliva curgându-i de pe fălci.

Una dintre celelalte voci spunea:

— N-o să vrea. Spui mereu că o să vrea, dar nu vrea niciodată. Să-l văd pe tăticul tău dându-ți un animal de casă. Și încă unul interesant. Probabil că vor fi niște insecte-bețe*. Asta-i ideea tăticului tău despre ceva interesant.

Câinele făcu echivalentul canin al ridicatului din umeri, dar își pierdu imediat interesul, pentru că imediat vorbi Stăpânul, Centrul Universului.

— O să fie un câine, zise vocea aceea.

— Hmm. Nu *știi* că o să fie un câine. Nimeni *n-a spus* că va fi un câine. De unde știi că o să fie un câine, din moment ce n-a *spus* nimeni. Tatăl tău o să se vaite mereu că mănâncă mult.

— Lemn câinesc, spuse o a treia voce, care era mai îngâmfată decât primele două.

---

* insecte din grupul phasmatodea, care au înfățișarea unor bețe sau a unor frunze, ca să scape de dușmani (nt.)

Proprietarul unei asemenea voci trebuia să fie felul acela de persoană care, înainte de a monta un model din plastic, nu numai că va separa și va număra toate componentele înainte de a începe, comparându-le cu instrucțiunile, dar va vopsi bucățile care trebuie vopsite mai întâi și le va lăsa să se uscuce cum se cuvine, înainte de a se apuca de construit. Iar vocea aceea era despărțită de contabilitatea autorizată doar de timp.

— Wensley, câinii nu mănâncă lemn câinesc. N-ai văzut niciodată un câine mâncând așa ceva.

— Voiam să spun că insectele-bețe mănâncă asta. Sunt foarte interesante. Se mănâncă una pe alta când se împerechează.

Urmă o pauză plină de gânduri. Câinele se apropie și mai mult și-și dădu seama că vocile veneau dintr-o gaură din pământ.

De fapt, copacii acopereau o veche carieră de var, acum acoperită pe jumătate cu mărăciniș și vițe. Era veche, dar evident nu scoasă din uz. Lângă ea se încrucișau cărări. Zone netede ale pantei indicau o folosire regulată sub formă de plăci cu rotile și cicliști la Zidul-Morții — sau măcar la Zidul-Genunchilor-Zdreliți-Serios. Bucăți vechi de frânghie periculos de uzate atârnau în frunzișul cel mai accesibil. Ici, colo, foi de tablă ondulată și scânduri vechi din lemn fuseseră prinse în ramuri. Se vedea o pancartă arsă, ruginită, a firmei Triumph Herald Estate, pe jumătate îngropată în urzici.

Într-un colț, o grămadă de roți și sârme ruginite însemnau locul faimosului Cimitir Pierdut, unde veneau să moară cărucioarele din super-magazine.

Dacă erai copil, acolo era paradisul. Adulții localnici îi spuneau Groapa.

Câinele se uită printr-un mănunchi de urzici și zări patru siluete care stăteau în centrul carierei de var pe acel obiect indispensabil oricărei vizuini secrete, lada obișnuită pentru lapte.

— Ba nu se mănâncă!

— Ba da.

— Pun pariu că nu, spuse primul vorbitor.

Acesta avea un anumit timbru care îl identifica drept tânăr și femelă, iar glasul era plin de-o fascinație îngrozită.

— *Chiar* o fac. Am avut șase înainte să plecăm în vacanță și am uitat să le schimb lemnul câinesc. Iar când ne-am întors, am găsit doar unul, mare și gras.

— Ba nu. Nu-i vorba de insecte-bețe, ci de călugăriță. Am văzut la televizor cum femela cea mare îl mânca pe celălalt, care nici nu băga de seamă.

Urmă o altă pauză plină de subînțelesuri.

— La ce se roagă călugărița? zise vocea Stăpânului.

— Nu știu. Presupun că se roagă să nu se mărite.

Câinele reuși să-și potrivească un ochi uriaș în dreptul unei găuri din gardul dărăpănat al carierei și se holbă în jos.

— E ca și cu bicicletele, zise cu autoritate primul vorbitor. *Eu* credeam că o să primesc bicicleta aceea cu șapte viteze, cu șa ca un brici, purpurie și cu tot felul de chestii, și mi-au dat-o pe asta albastră. Cu un coș. O bicicletă pentru *fete*.

— Păi ești fată, spuse unul dintre ceilalți.

— Asta-i *sexism*. Să faci cuiva cadouri pentru fete, doar pentru că-i fată...

— *Eu* o să primesc un câine, spuse ferm vocea Stăpânului.

Stăpânul stătea cu spatele spre el, câinele nu-i putea deslușI trăsăturile.

— Oh, da, un Rottenweiler din ăia mari de tot, nu? zise fata, cu un sarcasm nedisimulat.

— Nu, o să fie un câine de felul celor cu care te distrezi, spuse vocea stăpânului. Nu un câine mare...

... ochiul din urzici dispăru brusc...

— ... ci unul dintre câinii aceia foarte inteligenți care pot să intre în vizuinile de iepuri și care au o ureche caraghioasă, care pare întoarsă pe dos. O corcitură. O corcitură cu *pedigree*.

Neauzită de cei de jos, pe buza carierei avu loc un ușor bubuit de tunet. Acesta putea fi produs de năvălirea bruscă a aerului într-un vid provocat, de exemplu, de un câine foarte mare care devenise un câine mic.

Sunetul ușor care urmă după aceea putea fi produs de o ureche ce se întorcea singură pe dos.

— Și o să-i spun... zise vocea Stăpânului. O să-i spun...

— Da? zise fata. Cum o să-l chemi?

Câinele aștepta. Acesta era momentul. Numirea. Asta avea să-i dea țel, funcție, identitate. Ochii săi luceau de-un roșu sumbru, chiar dacă acum erau ceva mai apropiați de pământ, iar câinele era ascuns în urzici.

— O să-i spun Câine, zise ferm Stăpânul. Un nume ca ăsta te scutește de multe necazuri.

Câinele din iad se opri. În adâncul creierului său diabolic știa că ceva nu era în regulă, dar asta nu conta, pentru că supunerea și marea sa dragoste pentru Stăpânul său depășea orice îndoială. Cine era el să spună ce mărime ar trebui să aibă?

Coborî panta, ca să-și întâlnească destinul.

Totuși se întâmpla ceva ciudat. Întotdeauna dorise să se repeadă la oameni, iar acum își dădea seama că, în ciuda tuturor așteptărilor, voia să facă acest lucru dând, în același timp, din coadă.

— Ai spus că el e! gemu Aziraphale, curățându-și absent ultima pată de prăjitură cu frișcă de pe rever, apoi își curăță degetele, lingându-le.

— *Era* el, spuse Crowley. Adică ar trebui să știu, nu-i așa?

— Atunci trebuie să fi intervenit altcineva.

— Nu există altcineva! Suntem doar noi. Binele și Răul. O tabără sau cealaltă.

Dădu cu pumnul în volan.

— Ai fi uimit de felul de lucruri care ți se pot face acolo jos, zise el.

— Îmi imaginez că sunt foarte similare felului de lucruri care îți pot fi făcute acolo sus, spuse Aziraphale.

— Las-o baltă. Ai tăi dau dovadă de milostenia inefabilă, spuse mohorât Crowley.

— Da? Ai vizitat vreodată Gomora?

— Bineînțeles, zise demonul. Acolo era taverna aia mică și grozavă unde găseai cocteilurile alea terifiante din curmale fermentate cu nucșoară și iarbă de lămâie zdrobită...

— Mă refeream la după aceea.

— Oh.

Aziraphale spuse:

— Trebuie să se fi întâmplat ceva în spital.

— Nu se poate! Era plin de oamenii noștri!

— Ai cui oameni? întrebă calm Aziraphale.

— Ai mei, se corectă Crowley. Nu, nu oamenii *mei*. Hmm. Știi tu. Sataniști.

Încercă să spună asta disprețuitor. Sigur, în afară de faptul că lumea era un loc uimitor de interesant de care voiau amândoi să se bucure cât mai mult timp posibil, erau puține lucruri asupra cărora ei doi cădeau de acord, dar aveau aceeași opinie despre cei care, dintr-un motiv sau altul, erau înclinați să-l venereze pe Prințul Întunericului. Crowley îi considerase întotdeauna jenanți. Nu puteai să fii grosolan cu ei, dar nu te puteai împiedica să ai față de ei același simțământ ca, să zicem, cel pe care îl are un veteran din Vietnam față de cei ce vin îmbrăcați în costume de camuflaj la ședințele Gărzii de Cartier.

În plus, indivizii erau deprimant de entuziaști. Dacă te gândeai la toate chestiile alea precum crucile cu capul în jos, pentagrame și cocoși... Înșelaseră mulți demoni. Nu erau necesare nici măcar un pic. Ca să devii un satanist aveai nevoie doar de un efort de voință. Puteai să fii unul toată viața fără să știi ce-i o pentagramă și fără să vezi un cocoș mort decât sub formă de pui Marengo.*

În plus, unii dintre sataniștii de modă veche tindeau, de fapt, să fie oameni drăguți. Rosteau cuvintele și făceau gesturile necesare, exact ca

---

* pui gătit conform rețetei inventate de bucătarul lui Napoleon după bătălia de la Marengo, care combină puiul cu ouă și un rac, cu un sos de tomate, usturoi și coniac (nt.)

și oamenii pe care îi credeau ca fiind dintre cei opuși lor, iar apoi se duceau acasă și-și trăiau viețile într-o mediocritate banală tot restul săptămânii, fără să aibă în minte nimic deosebit de rău.

Cât despre restul...

Existau oameni care își spuneau sataniști și care îl făceau pe Crowley s-o ia razna. Nu era vorba numai de lucrurile pe care le făceau, era vorba de felul în care dădeau vina pe Iad, pentru toate. Scoseseră la iveală niște idei care-ți întorceau stomacul pe dos și pe care niciun demon nu le-ar fi avut nici în o mie de ani, niște chestii neplăcute, întunecate și fără minte, pe care le putea concepe doar un creier omenesc funcționând la capacitate maximă, apoi răcneau „Diavolul M-a Făcut Să Fac Asta" și obțineau simpatia tribunalului, când era clar că Diavolul putea cu greu să oblige pe cineva să facă ceva. El n-avea nevoie de asta. Unii oameni nu pricepeau acest lucru. Iadul nu era depozitul principal de rele, așa cum, în opinia lui Crowley, Raiul nu era un izvor de bine. Erau doar tabere în marele joc de șah cosmic. Adevăratul element tipic, adevărata grație și adevăratul rău de-ți oprea inima în piept se aflau exact în interiorul minții omenești.

— Hmm, făcu Aziraphale. Sataniști...

— Nu văd cum ar fi putut să încurce lucrurile, spuse Crowley. Adică, doi copii... Nu-i ceva foarte greu, nu-i așa?

Apoi se opri. Prin ceața amintirilor zări o călugăriță măruntă, care îl șocase ca fiind extrem de aiurită chiar și pentru un satanist. Și mai fusese ceva. Crowley își aminti vag o pipă și un pardesiu cu modelul în zig-zag care corespundea modei din 1938. Un bărbat pe care scria mare „tată care așteaptă nașterea copilului".

Trebuie să fi existat un al treilea copil.

Îi spuse lui Aziraphale.

— Nu-s prea multe date pentru început, zise îngerul.

— Știm că acel copil e în viață, spuse Crowley, deci...

— De unde știm?

— Dacă s-ar fi întors Jos, crezi că aș mai fi aici?

— Ai dreptate.

— Deci tot ce trebuie să facem e să-l găsim, spuse Crowley. Să căutăm prin dosarele spitalului.

Motorul Bentley-ului tuși, prinzând viață, iar mașina se năpusti înainte, apăsându-l pe Aziraphale de speteaza scaunului.

— Și după aceea?

— După aceea o să găsim copilul.

— Și după *aceea*?

Îngerul închise ochii, când mașina coti la un colț, derapând.

— Nu știu.

— Grozavă soluție.

— Presupun — *dă-te din drum, clovnule* — că ai tăi nu se gândesc — *bagă-ți scuterul undeva!* — să-mi ofere azil.

— Voiam să te întreb același lucru — *fii atent la pietonul ăla!*

— Dacă-i pe stradă, știe ce risc își asumă, zise Crowley, plasând mașina în viteză între o mașină parcată și un taxi, lăsând între ele un spațiu care ar fi fost acceptat cu greu de cea mai bună carte de credit.

— Atenție la drum! Atenție la drum! Unde e spitalul?

— Undeva la sud de Oxford.

Aziraphale se prinse de bordul mașinii.

— Nu poți să mergi cu nouăzeci de mile pe oră prin centrul Londrei!

Crowley se uită la el și întrebă:

— De ce?

— O să fim omorâți! spuse Aziraphale, ezită un pic, apoi se corectă. O să fim scoși din trup în mod neplăcut. Oricum, poți să omori alți oameni.

Crowley ridică din umeri. Îngerul nu se adaptase complet la secolul al douăzecilea și nu-și dădea seama că-i foarte posibil să mergi cu nouăzeci de mile pe oră pe Oxford Street. Și deoarece toată lumea știa că-i imposibil să mergi cu nouăzeci de mile pe oră pe Oxford Street, nimeni nu-l băga în seamă.

Măcar mașinile erau mai bune decât caii. Motorul cu combustie internă fusese o binecuv... — un dar de la Dum... — o pleașcă pentru Crowley. Singurii cai pe care fusese văzut călare, în zilele de demult, fuseseră bidivii mari, negri, cu ochii ca niște flăcări și cu copite care scoteau scântei. Asta era *de rigueur** pentru un demon. De obicei, Crowley cădea din șa. Nu se pricepea prea bine la animale.

Undeva, pe lângă Chiswick, Aziraphale scotoci prin grămada de casete din bordul mașinii.

— Ce-i Velvet Underground? întrebă el.**

— N-o să-ți placă, zise Crowley.

— Oh, făcu disprețuitor îngerul. Be-bop.

— Aziraphale, nu știi că dacă li s-ar cere unui milion de oameni să descrie muzica modernă, aceștia n-ar folosi termenul „be-bop"? zise Crowley.

— Ah, asta-i mai potrivită. Ceaicovski, zise Aziraphale, deschizând o cutie și introducând caseta în casetofonul Blaupunkt.

— N-o să te bucuri de ea, oftă Crowley. A stat în mașină mai mult de o noapte.

Un sunet puternic de bas începu să bubuie prin Bentley în timp ce mașina gonea pe lângă Heatrhrow.

Aziraphale se încruntă.

---

* obligatoriu, în franceză (nt.)

** formație rock americană de la sfârșitul anilor '60 (nt.)

— Nu recunosc asta, zise el. Ce e?

— E Ceaicovski, „Another One Bites the Dust", zise Crowley, închizând ochii în timp ce treceau prin Slough.

Până ajunseră să traverseze Chilterns care dormea, ascultară „We Are the Champions" a lui William Byrd și „I Want To Break Free" de Beethoven, dar niciuna dintre ele nu fu atât de bună precum „Fat-Bottomed Girls" a lui Vaughan Williams.*

Se spune că Diavolul are cele mai frumoase melodii.

E, în linii mari, adevărat. Dar Raiul are cei mai buni coregrafi.

Câmpia din Oxfordshire se întinde spre vest, cu o risipă de lumini care însemnează satele adormite în care fermierii cinstiți se duseseră să doarmă după o zi întreagă de directive editoriale, consultanță financiară și proiectare de software.

Sus, pe colină, luceau câțiva licurici.

Teodolitul geodezului este unul dintre cele mai îngrozitoare simboluri ale secolului al douăzecilea. Plasat oriunde pe terenul deschis de la țară, teodolitul spune: pe aici va trece Lărgirea Șoselei, da, și două mii de locuințe conform Caracterului Esențial al Satului. Dezvoltarea Administrativă va fi evidentă.

Dar nici cel mai conștiincios topometru nu face măsurători la miezul nopții. Cu toate acestea, aparatul era acolo, cu trepiedul înfipt adânc în gazon. Puține teodolite au o ramură de alun atârnată de vârf, un pendul de cristal ce atârna de el sau rune celtice sculptate pe picioarele lui.

Briza ușoară flutura mantia siluetei zvelte care regla butoanele aparatului. Era totuși o mantie grea, evident impermeabilă, cu căptușeală călduroasă.

Multe cărți despre vrăjitorie vă spun că vrăjitoarele lucrează goale. Asta pentru că majoritatea cărților de vrăjitorie sunt scrise de bărbați.

Numele tinerei femei era Anathema Device. Nu era uimitor de frumoasă. Trăsăturile ei, luate individual, erau extrem de frumoase, dar fața ei, ca întreg, dădea impresia că fusese compusă în grabă, din ceea ce se găsea în stoc, fără să se respecte vreun plan. Probabil că termenul cel mai potrivit pentru ea era „atrăgătoare", deși oamenii care știu ce înseamnă și pot să-l scrie ar fi adăugat „vivace", dar cuvântul „vivace" sună foarte mult a anii cincizeci, așa că probabil n-ar fi adăugat nimic.

---

* toate piesele sunt, evident, ale formației Queen (nt.)

Tinerele nu trebuie să meargă singure în nopțile întunecoase, nici măcar în Oxfordshire. Dar orice maniac prădalnic s-ar fi ales cel puțin cu scula tăiată dacă ar fi acostat-o pe Anathema Device. La urma urmei, era o vrăjitoare. Și tocmai pentru că era o vrăjitoare cu scaun la cap nu credea prea mult în amulete protectoare și descântece, renunțase la toate astea în favoarea unui cuțit de pâine, lung de un picior, pe care-l ținea la brâu.

Tânăra se uită prin teleobiectiv și făcu altă reglare.

Mormăi ceva în șoaptă.

Topometrii mormăie deseori în șoaptă. Mormăie chestii de genul „O să avem aici un drum, cât ai spune Jack Robinson" sau „e trei virgulă cinci metri, plus minus o mustață de țânțar".

De data asta era un mormăit de un cu totul alt gen.

— Noapte întunecată/Și Lună sclipitoare, mormăia Anathema. La est prin sud/La vest prin sud-vest... vest-sud-vest... gata...

Scoase și despături o hartă a Direcției Cartografice și o ținu la lumina lanternei. Apoi scoase o riglă transparentă și un stilou și trasă cu grijă o linie pe hartă. Aceasta intersecta altă linie trasă cu stiloul.

Tânăra zâmbi, nu pentru că era ceva amuzant într-un mod aparte, ci pentru că o muncă dificilă fusese făcută bine.

Apoi strânse teodolitul cel ciudat, îl legă în spatele unei biciclete negre ce era rezemată de gardul viu, se asigură că avea Cartea în coș, apoi plecă de pe pajiștea cețoasă, cu tot calabalâcul.

Era o bicicletă foarte veche, cu un cadru ce părea făcut din burlane. Fusese construită cu mult înainte de inventarea schimbătorului cu trei viteze, probabil imediat după inventarea roții.

Dar bicicleta coborî dealul către sat. Cu părul fâlfâind în vânt, cu mantia bălăngănindu-se în urma ei ca o ancoră de rezervă, lăsă juggernaut-ul* pe două roți să accelereze masiv prin aerul cald. Cel puțin la ora aceea a nopții nu era pic de trafic...

Motorul Bentley-ului făcea *pink, pink* în timp ce se răcea. Pe de altă parte, Crowley se încingea.

— Ai zis că ai văzut semnul rutier, zise el.

— Am trecut atât de iute pe lângă el... Și credeam că ai mai fost pe aici.

— Cu unsprezece ani în urmă!

Crowley aruncă harta pe bancheta din spate și porni din nou motorul.

---

* juggernaut — carul lui Krishna; în sens figurat, vehicul ce nu poate fi oprit și care strivește totul (nt.)

— Poate ar trebui să întrebăm pe cineva, zise Aziraphale.

— Oh, da, zise Crowley. O să oprim și o să întrebăm prima persoană pe care o s-o vedem mergând de-a lungul *unei cărări*, în miez de noapte!

Vârî mașina în viteză și năvăli pe pajiștea umbrită de fagi.

— E ceva ciudat în zona asta, zise Aziraphale. Nu simți?

— Ce?

— Încetinește o clipă.

Bentley-ul încetini din nou.

— Ciudat, mormăi îngerul. Am fulgerările astea de... de...

Își duse mâinile la tâmple.

— Ce e? întrebă Crowley.

Aziraphale se uită la el.

— Dragoste, zise el. Cineva *iubește* cu adevărat locul ăsta.

— Poftim?

— Aici pare să existe un mare simțământ de iubire. Nu pot să caracterizez altfel situația. Mai ales *ție*.

— Vrei să zici... începu să spună Crowley.

Apoi se auzi un huruit, un țipăt și un pocnet. Mașina se opri.

Aziraphale clipi, își lăsă mâinile jos și deschise prudent ușa.

— Ai lovit pe cineva, zise el.

— Nu, n-am lovit pe nimeni, zise Crowley. Cineva m-a lovit pe mine.

Cei doi ieșiră din automobil. În spatele Bentley-ului, o bicicletă era culcată pe drum, cu roata din față îndoită în forma unei benzi a lui Mobius, cu roata din spate zăngănind sinistru în timp ce se oprea din rotit.

— Să fie lumină, zise Aziraphale și o lucire slabă, albastră, umplu pajiștea.

Cineva zise, din șanțul de lângă ei:

— Cum naiba ai făcut asta?

Lumina dispăru.

— Ce să fac? întrebă Aziraphale, vinovat.

— Hmm, zise vocea, părând amețită. Cred că m-am lovit cu capul de ceva...

Crowley se uită la dunga lungă, metalică, de pe vopseaua lucitoare a Bentley-ului și la adâncitura din bara de protecție. Adâncitura se umflă și bara reveni la forma inițială. Vopseaua se vindecă.

— Sus, tânără domniță, zise îngerul, ajutând-o pe Anathema să se ridice din ferigi. Nu aveți niciun os rupt.

Era o afirmație, nu o speranță. Existase o fractură minoră, dar Aziraphale nu rezistase ocaziei de a face un bine.

— Nu aveați lumini, începu tânăra.

— Nici dumneata, zise Crowley, simțindu-se vinovat. Ce-i corect e corect.

— Făceam un pic de astronomie? întrebă Aziraphale, ridicând bicicleta.

Diferite lucruri căzură din coșul acesteia. Îngerul arătă spre teodolitul rablagit.

— Nu, zise Anathema. Adică da. Uite ce i-ați făcut sărmanului Phaeton!*

— Pardon? zise Aziraphale.

— Bicicleta mea. E toată...

— Uimitor de rezistente, mașinăriile astea vechi, zise îngerul vesel, înmânându-i vehiculul.

Roata din față lucea în lumina lunii, perfect rotundă, ca unul dintre cercurile Iadului.

Tânăra se uită la bicicletă.

— Ei bine, dacă totul e în regulă, zise Crowley, poate că ar fi bine să ne ducem fiecare la treburile noastre. Hmm. Nu știți cumva drumul către Lower Tadfield?

Anathema se tot uita la bicicleta ei. Era aproape sigură că atunci când plecase cu ea nu avusese o gentuță cu o trusă de reparații.

— E la capătul de jos al dealului, spuse ea. Asta-i bicicleta *mea*?

— Sigur, zise Aziraphale, întrebându-se dacă nu exagerase.

— Numai că sunt *sigură* că Phaeton n-a avut niciodată pompă.

Îngerul arătă din nou vinovat.

— Dar exista locul pentru una, zise el, neajutorat. Două cârlige mici...

— Ați zis la capătul dealului? întrebă Crowley, ca să-l scoată din încurcătură pe înger.

— Cred că m-am lovit la cap, spuse fata.

— Ne-am oferi să vă ducem cu mașina, spuse iute Crowley, dar nu-i loc pentru bicicletă.

— Cu excepția portbagajului, zise Aziraphale.

— Dar Bentley-ul nu are... Oh! Hmm!

Îngerul strânse conținutul răsturnat al coșului bicicletei pe bancheta din spate și o ajută pe fata ametită să urce după ele.

— Nu putem să-i neglijăm pe ceilalți, îi spuse el lui Crowley.

— Tu nu poți. Eu pot. Avem *altceva* de făcut.

Crowley se uită la noul portbagaj de deasupra mașinii. Avea curelele în carouri.

Bicicleta se ridică singură și se legă bine. Apoi Crowley urcă în automobil.

— Unde locuiesti, draga mea? gunguri Aziraphale.

— Bicicleta mea nu avea far. Adică avea, dar de soiul ăla în care trebuie să pui două baterii, dar au mucegăit și le-am scos, zise Anathema,

---

* Phaeton — în mitologia geacă, fiul lui Helios, zeul soarelui, a încercat să mâne carul tatălui său și s-a prăbușit (nt.)

apoi se uită la Crowley. Să știi că am un cuțit pentru pâine. Pe undeva pe aici.

Aziraphale păru șocat de ceea ce sugera ea.

— Doamnă, vă asigur că...

Crowley aprinse farurile. Nu avea nevoie de ele ca să vadă, dar ele îi făceau pe oamenii de pe drum să fie mai puțin nervoși. Apoi vârî în viteză și coborî potolit dealul. Drumul ieși de sub copaci și, după câteva sute de iarzi, ajunse la periferia unui sat de dimensiuni medii.

Simți ceva familiar. Trecuseră unsprezece ani, dar locul acela trezise ceva în el.

— E un spital prin preajmă? întrebă el. Ținut de călugărițe?

Anathema ridică din umeri.

— Nu cred, zise ea. Singura clădire mai mare este conacul Tadfield. Nu știu ce se întâmplă acolo.

— Plănuire divină, bombăni Crowley, în șoaptă.

— Nici schimbător de viteze, zise Anathema. Bicicleta mea nu avea viteze. Sunt sigură că bicicleta mea nu avea schimbător de viteze.

Crowley se aplecă spre înger și șopti sarcastic:

— Doamne, vindecă bicicleta asta!

— Scuze, m-am lăsat dus de val, șușoti Aziraphale.

— Curele în carouri?

— Carourile sunt la modă.

Crowley gemu. În ocaziile în care îngerul reușea să gândească conform secolului al douăzecilea, gravita întotdeauna în jurul anului 1950.

— Puteți să mă lăsați aici, zise Anathema, de pe bancheta din spate.

— Ne-a făcut plăcere, zise îngerul, radiind.

De îndată ce mașina se opri, îngerul deschise ușa din spate și făcu o plecăciune, ca un servitor în vârstă care ura bun venit tânărului conaș care se întorsese pe vechea plantație.

Anathema își strânse lucrurile și coborî din Bentley, cât mai țanțoșă cu putință.

Era sigură că niciunul dintre cei doi bărbați nu se dusese în spatele automobilului, dar bicicleta era dezlegată și rezemată de poartă.

Era clar că tipii erau foarte bizari, își zise ea.

Aziraphale făcu iarăși o plecăciune.

— Suntem bucuroși că v-am fost de folos, zise el.

— Mulțumesc, spuse Anathema, rece.

— Putem să plecăm? întrebă Crowley. Noapte bună, domnișoară. Urcă, îngere!

Aha! Da, asta explica totul. Deci fusese în siguranță.

Tânăra privi mașina dispărând către centrul satului, apoi își duse bicicleta pe cărare, către casă. Nu se ostenise s-o încuie. Era sigură că Agnes ar fi menționat dacă avea să fie jefuită, se priceapea foarte bine la chestii personale de felul ăsta.

Închiriase casa mobilată, ceea ce însema că mobila era de acel fel special pe care-l găsești în aceste circumstanțe. Probabil că mobila fusese lăsată pentru gunoieri de magazinul local Război la Dorință. Nu conta. Nu se aștepta să locuiască mult timp acolo.

Dacă Agnes avea dreptate, Anathema nu avea să mai fie *nicăieri* mult timp. Nici altcineva.

Își întinse harta și lucrurile pe masa cea veche, sub becul solitar al bucătăriei.

Ce aflase? Nu prea mult, decise ea. Probabil că EL se afla în capătul de nord al satului, dar ea bănuise asta oricum. Dacă te apropii prea mult de semnal, acesta te inundă. Dacă ești prea departe, nu poți să ai o imagine clară.

Era enervant. Răspunsul trebuia să fie undeva în Carte. Necazul era că, pentru a înțelege Prezicerile, trebuia să fii în stare să gândești ca o vrăjitoare pe jumătate nebună, foarte inteligentă, din secolul al șaptesprezecelea, care avea o minte ca un dicționar pentru cuvinte încrucișate. Alți membri ai familiei spuseseră că Agnes prezentase lucrurile într-un mod obscur pentru a le feri să fie înțelese de străini. Anathema, care bănuia că gândea uneori precum Agnes, decisese în sinea ei că vrăjitoarea prezentase Prezicerile așa pentru că era o vrăjitoare bătrână și afurisită, cu un simț al umorului mârșav.

Nu reușise să...

Nu mai avea cartea.

Anathema privi îngrozită lucrurile de pe masă. Harta. Teodolitul profetic făcut în casă. Termosul care conținuse supă de vită fierbinte. Lanterna.

Dreptunghiul de aer unde ar fi trebuit să se afle Profețiile.

Le pierduse.

Asta era ridicol! Unul dintre lucrurile despre care Agnes fusese întotdeauna foarte explicită fusese ce se întâmplase cu cartea.

Anathema înhăță lanterna și fugi afară din casă.

— Un simțământ care seamănă cu cel opus sentimentului pe care îl ai când zici „mi se pare bântuit de fantome", spuse Aziraphale. Asta voiam să zic.

— Eu n-am spus niciodată „mi se pare bântuit de fantome", zise Crowley. Mie îmi plac fantomele.

— Un simțământ *îndrăgit*, zise disperat Aziraphale.

— Nu. Nu simt nimic, spuse Crowley, cu veselie silită. Ești exagerat de sensibil.

— E *slujba* mea, zise Aziraphale. Îngerii nu pot fi exagerat de sensibili.

— Cred că aici sunt oamenii care locuiesc aici și tu îi simți.

— N-am simțit nimic asemănător în Londra, zise Aziraphale.

— Suntem aici. Asta dovedește că am dreptate, spuse Crowley. Iar *ăsta* e locul pe care-l căutăm. Îmi amintesc leii de piatră de pe stâlpii porții.

Farurile Bentley-ului luminau tufișurile de rododendron, crescute aiurea, care erau înșirate de-a lungul aleii. Anvelopele scrâșneau pe pietriș.

— E un pic cam devreme ca să strigăm după călugărițe, zise Aziraphale, plin de îndoială.

— Aiurea. Călugărițele sunt treze la orice oră, îi răspunse Crowley. Probabil că acum are loc ultima slujbă a zilei, dacă n-o fi un curs pentru slăbit.

— Slabă poantă, zise îngerul. Chiar nu-i nevoie să faci asemenea chestii.

— Nu-i cazul să le iei apărarea. Ți-am spus, sunt ale noastre. Călugărițe negre. Vezi tu, aveam nevoie de un spital în apropierea bazei aeriene.

— M-ai pierdut.

— Crezi că soțiile diplomaților americani nasc de obicei în mici spitale religioase, din mijlocul pustietății? Totul trebuia să pară că s-a întâmplat în mod normal. Există o bază aeriană la Lower Tadfield, femeia s-a dus acolo pentru festivitatea de deschidere, era gata să nască, spitalul din bază nu era gata, omul nostru de acolo a zis „Există un loc puțin mai încolo", și asta a fost totul. O dovadă de bună organizare.

— Cu excepția a două, trei amănunte minore, zise plin de sine Aziraphale.

— Dar *aproape că* a mers, se răți Crowley, simțind că trebuie să-și apere firma.

— Vezi tu, răul conține întotdeauna în sine semințele propriei distrugeri, zise îngerul. E negativ în fond și de aceea conține propria-i prăbușire, chiar și în momentele sale de aparent triumf. Nu contează cât de grandios, cât de bine plănuit, cât de aparent fără fisură este un plan malefic, păcatul inerent va fi redirecționat, prin definiție, asupra instigatorilor săi. Nu contează că va părea plin de succes, până la urmă se va strica. Are ca temelie stânca nedreptății și se va cufunda fără urmă în marea dispariției.

Crowley se gândi la cele auzite.

— Nu, zise el, în cele din urmă. Din punctul meu de vedere, a fost doar incompetență medie. Hei...

Șuieră în șoaptă.

Curtea din fața clădirii, acoperită cu pietriș, era înțesată cu mașini, care nu erau mașini de călugărițe. Bentley-ul era surclasat. O grămadă de mașini aveau în numele lor GT sau Turbo, iar pe acoperiș antene de telefon. Aproape toate aveau vechimea mai mică de un an.

Pe Crowley îl mâncau mâinile. Aziraphale vindeca biciclete și oase rupte. *El* tânjea să fure radiouri, să dezumfle niște cauciucuri, chestii de felul ăsta. Rezistă tentației.

— Bine, bine, spuse el. Pe vremea mea, călugărițele se înghesuiau câte patru într-un Morris Traveller.

— Asta nu-i în regulă, zise Aziraphale.

— Poate s-au privatizat, spuse Crowley.

— Sau am nimerit în altă parte.

— E locul corect, îți spun eu. Vino.

Ieșiră din mașină. După treizeci de secunde, cineva îi împușcă pe amândoi. Cu o precizie incredibilă.

Dacă Mary Hodges*, fostă Vorbăreața, se pricepea la ceva, atunci se pricepea să se supună ordinelor. Îi plăceau ordinele. Acestea făceau lumea un loc mai simplu.

Nu se pricepea la schimbări. Îi plăcuse cu adevărat Ordinul Pălăvrăgitor. Își făcuse prietene de la început. Fusese prima oară când avusese o cameră numai a ei. Sigur, știa că se implicase în lucruri care puteau fi considerate rele, din anumite puncte de vedere, dar Mary Hodges văzuse multe din viață în treizeci de ani și nu-și făcea iluzii în legătură cu ce poate să facă rasa omenească pentru a-și câștiga existența de pe o săptămână pe alta. În plus, mâncarea era bună și întâlneai persoane interesante.

Ordinul, sau ce rămăsese din el, se mutase după incendiu. La urma urmei, singurul scop care-i justifica existența fusese îndeplinit. Călugărițele merseră mai departe pe căi separate.

Ea nu plecase. Îi plăcea conacul și, zisese ea, cineva trebuia să rămână și să aibă grijă să fie reparat cum se cuvine, pentru că în zilele noastre nu poți să ai încredere în muncitori, dacă nu stăteai călare pe ei tot timpul, ca să zicem așa. Asta însemna să-și încalce legământul, dar Maica Stareță spusese că-i în regulă, că nu avea de ce să-și facă griji, încălcarea legământului era corect într-un ordin negru și nu mai conta într-o perioadă de o sută de ani sau, mai degrabă, de unsprezece ani, deci dacă așa îi plăcea ei, atunci iată documentele și o adresă la care să redirecționeze scrisorile, cu excepția cazului când erau în plicuri lungi, cafenii, cu fereastră în față.

Apoi i se întâmplase ceva foarte ciudat. Rămasă singură în clădirea cu multe coridoare, lucrând în una dintre puținele încăperi nedistruse, certându-se cu bărbați cu chiștoace de țigară după ureche și cu praf de

* Hodge — om simplu, țăran, om naiv (nt.)

ipsos pe pantaloni și cu felul ăla de calculator de buzunar care scoate răspunsuri diferite dacă sumele implicate sunt în bancnote folosite, descoperise ceva ce nu știuse niciodată că există.

Descoperise, sub straturi de prostie și de dorința de a place, pe Mary Hodges.

Descoperise că-i era ușor să interpreteze estimările constructorilor și să calculeze Taxa pe Valoarea Adăugată. Luase niște cărți de la bibliotecă și descoperise că finanțele erau atât interesante, cât și necomplicate. Încetase să citească soiul acela de reviste pentru femei care vorbesc despre povești romantioase și tricotat și începuse să citească acel fel de reviste pentru femei care vorbeau despre orgasme, dar, în afară că-și notase să aibă unul când o să aibă ocazia, le tratase ca fiind niște povești romantioase sau tricotat într-o formă nouă. Așa că începuse să citească acel fel de reviste care vorbeau despre fuziuni de intreprinderi.

După ce se gândi îndelung, cumpără un calculator personal de la un vânzător tânăr, amuzat și condescendent, din Norton. După un week-end foarte plin, duse calculatorul înapoi. Nu din cauză că voia o priză la el, cum crezuse vânzătorul când o văzu întorcându-se în magazin, ci pentru că nu avea un coprocesor 387. Individul înțelesese partea asta — la urma urmei, era un vânzător și înțelegea cuvinte lungi — dar după aceea, conversația o luă razna, din punctul lui de vedere. Mary Hodges scoase la iveală mai multe reviste. Majoritatea aveau undeva, în titlu, inclus termenul „PC", iar în multe existau articole și recenzii pe care femeia la încercuise cu grijă, cu cerneală roșie.

Mary citi despre Femeile Noi. Nu-și dăduse seama că ea era o Femeie Veche, dar după ce se gândi bine, decise că titlurile de felul ăsta erau din aceeași categorie cu acelea despre povești romantioase, croșetat și orgasm, și că lucrul cu adevărat important era să fii tu însuți, cât de bine puteai. Fusese întotdeauna înclinată să se îmbrace în negru și alb. Tot ce trebuia să facă era să-și scurteze rochia, să-și lungească tocurile și să renunțe la voal.

Într-o zi, în timp ce răsfoia o revistă, află că în toată țara era o cerere aparent nesatisfăcută pentru clădiri spațioase, pe trenuri întinse, conduse de oameni care înțelegeau nevoile comunității oamenilor de afaceri. În ziua următoare se duse și comandă papetărie cu numele Centrul de Pregătire pentru Management și Conferințe Tadfield Manor, gândind că până or să fie tipărite hârtiile, o să afle tot ce era necesar să știe despre conducerea unei asemenea instituții.

Reclamele apărură în săptămâna următoare.

Se dovedi că ideea avu un succes copleșitor, pentru că Mary Hodges își dăduse seama devreme în noua ei carieră ca Ea Însăși că instruirea managerială nu înseamnă să pui oamenii să stea în fața unor retroproiectoare nedemne de încredere. Firmele se așteptau la mult mai mult, în zilele acelea.

Iar ea le oferi ceea ce așteptau.

Crowley se prăbuși cu spatele rezemat de o statuie. Aziraphale căzuse deja pe spate într-un tufiș de rododendron, cu o pată întunecată pe haină.

Crowley simți că pe cămasa sa se întinsese umezeala.

Era ridicol. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie ucis. Asta ar fi impus să dea tot felul de explicații. Nu se livrează trupuri noi hodoronc-tronc, întotdeauna se dorește să se știe ce-ai făcut cu cel vechi. Era ca și cum ai fi încercat să obții un stilou nou de la un departament de aprovizionare foarte încăpățânat.

Se uită la mâna sa, neîncrezător.

Demonii aveau capacitatea de a vedea pe întuneric. Iar el văzu că mâna sa era galbenă. Sângera galben.

Prudent, întinse cu degetul și gustă.

Apoi se târî până la Aziraphale și se uită la cămașa îngerului. Dacă pata aceea era de sânge, atunci biologia o luase razna.

— Mă doare, gemu îngerul. M-a nimerit chiar sub coaste.

— Da, dar tu sângerezi de obicei albastru? întrebă Crowley.

Aziraphale căscă ochii mari. Mâna sa dreaptă pipăi pieptul său. Îngerul se ridică. Își făcu aceiași examinare sumară pe care și-o făcuse și Crowley.

— Vopsea! exclamă el.

Crowley dădu din cap.

— Ce joacă e asta? întrebă Aziraphale.

— Nu știu ce să zic, spuse Crowley, cred că i se spune bulangii.

Tonul său sugera că și el poate să joace chestia aia. Chiar mai bine.

Era un joc. Era ceva teribil de amuzant. Nigel Tompkins, Conducător Ajutor (Achiziții) se târa prin tufărișuri, având în minte unele dintre cele mai memorabile scene din cele mai bune filme ale lui Clint Eastwood. Și când te gândești că-și închipuise că instruirea managerială avea să fie plictisitoare...

Avuseseră și o prelegere, dar fusese despre pușțile cu vopsea și despre lucrurile pe care nu ar trebui să le faci cu ele, iar Tompkins se uitase la figurile tinere ale cursanților ce-i erau rivali care, ca unul, deciseseră să-și facă datoria, dacă aveau măcar o jumătate de șansă s-o ducă până la capăt. Dacă oamenii îți spun că afacerile sunt o junglă și apoi îți pun o armă în mână, lui Tompkins i se părea evident că aceștia nu se așteptau să tragi la țintă, totul era ca deasupra căminului tău să atârne capul șefului societății pe acțiuni.

Oricum, se zvonea că un tip de la United Consolidated avea perspective considerabile de promovare datorită plasării anonime a unei cantități de vopsea în urechea superiorului său imediat, făcându-l pe acesta să se plângă că auzea țârâituri în timpul ședințelor importante și, până la urmă, să fie înlocuit din motive medicale.

Și mai erau și colegii săi de curs – spermatozoizii colegi, ca să folosim o metaforă, toți gonind înainte, știind că va exista doar un singur președinte al Industrial Holdings (Holdings) PLC și că slujba va reveni, probabil, celui mai mare ticălos.

Sigur, o anumită fată cu un carnet de la Personal i-a spus că acel curs la care se ducea era doar pentru a stabili potențialul de conducător, cooperarea de grup, inițiativa și altele. Cursanții încercaseră să evite să se înfrunte.

Până atunci mersese bine. Cursa de canoe avusese grijă de Johnstone (timpan găurit) și ascensiunile în munții din Wales îl dăduseră gata pe Whittaker (luxația vintrelor).

Tompkins vârî alt cartuș cu vopsea în pușcă și mormăi pentru el însuși mantre de afaceri. Fă-o altora înainte să apuce ei să ți-o facă. Ucide sau vei fi ucis. Sau te caci sau ieși din bucătărie. Supraviețuiesc cei mai potriviți. Joacă-te tu cu focul!

Se târî ceva mai aproape de siluetele de lângă statuie. Indivizii păreau că nu-l observaseră.

Când nu mai avu după ce să se ascundă, trase aer adânc în piept și se ridică în picioare.

— Gata, dobitocilor, fiți atenți... *onuuuooo*...

Acolo unde fusese una dintre siluete apăruse ceva *groaznic*. Tompkins leșină.

Crowley reveni la forma sa favorită.

— Nu-mi place să fac asta, murmură el. Întotdeauna mi-e frică să nu uit cum să mă transform la loc. Asta poate să strice un costum bun.

— Cred că viermii erau în plus, zise Aziraphale, fără prea multă animozitate.

Îngerii au un anumit standard moral de menținut și, spre deosebire de Crowley, Aziraphale prefera să-și cumpere hainele, în loc să le facă să apară din senin, printr-un efort de voință. Iar cămașa fusese scumpă.

— Uită-te la ea, zise el. N-o să scot niciodată pata asta.

— Scoate-o printr-un miracol, zise Crowley, cercetând tufărișurile, să vadă dacă mai erau și alți participanți la cursul de management.

— Da, dar o să știu întotdeauna că pata a fost acolo. Înțelegi. Adică în profunzime, zise îngerul, apoi ridică pușca și o răsuci în mâini. N-am mai văzut până acum așa ceva.

Se auzi un zgomot ușor și statuia de lângă ei își pierdu o ureche.

— Să nu mai stăm prin preajmă, spuse Crowley. Individul nu era singur.

— Știi, e o pușcă foarte bizară. Foarte ciudată.

— Credeam că ai voștri nu-s de acord cu armele, zise Crowley, apoi luă pușca din mâna dolofană a îngerului și se uită de-a lungul țevii butucănoase.

— Gândirea curentă e în favoarea lor, zise Aziraphale. Precumpănește argumentul moral. Bineînțeles, în mâinile potrivite.

— Da? spuse Crowley și șerpui mâna peste metal. Acum e în regulă. Vino.

Lăsă arma să cadă peste silueta întinsă a lui Tompkins și merse pe pajiștea umedă.

Ușa din față a conacului era descuiată. Cei doi intrară, fără să-i bage nimeni în seamă. Câțiva tineri dolofani în uniforme militare pătate de vopsea beau cacao din căni, în ceea ce fusese cândva sala de mese a surorilor, iar unul sau doi le făcură veseli cu mâna.

Ceva, în genul unui pupitru de recepție de hotel, ocupa un capăt al holului. Avea un aspect de competență calmă. Aziraphale se uită la placa de pe un șevalet de aluminiu, din spatele lui.

În materialul negru al plăcii erau încrustate litere mici de plastic, care alcătuiau cuvintele: *20-21 august: United Holdings (Holdings) PLC Curs de Inițiativă în Luptă.*

Între timp, Crowley luase o broșură de pe pupitru. Pe acesta se vedea o poză lucioasă a conacului, cu referiri speciale la jacuzzi și bazinul de înot încălzit și acoperit, iar pe spatele ei se afla un soi de hartă, cum au întotdeauna centrele pentru conferințe, care folosea o scală eronată pentru a sugera că acolo se ajunge ușor de pe oricare ieșire de pe toate autostrăzile națiunii, ignorând cu grijă labirintul de drumuri de țară care, de fapt, înconjurau centrul pe mile întregi în fiecare parte a sa.

— Am greșit locul? întrebă Aziraphale.

— Nu.

— Am greșit momentul, atunci.

— Da.

Crowley răsfoia cărticica, sperând să găsească vreun indiciu. Poate că era prea mult să spere că Ordinul Pălăvrăgitor se mai afla acolo. La urma urmei, își făcuse partea sa. Crowley fluieră încet. Probabil că surorile plecaseră în America întunecată sau în altă parte, ca să-i convertească pe creștini, dar citi oricum broșura. Uneori cărticelele de felul acesta aveau și o mică porțiune istorică, pentru că soiului acela de companii care închiriază locuri ca acela pentru un week-end, ca să țină O Analiză Interactivă A Personalului sau pentru O Conferință Despre Dinamica Marketingului Strategic, le place să simtă că interacționează strategic în clădirea pe care o ridicaseră niște finanțiști elizabetani ca spital în timpul unei molimi — clădire adevărată, dacă nu ții seama de două reconstruiri complete, un război civil și două incendii importante.

Nu că s-ar fi așteptat la o frază de genul „până acum unsprezece ani, conacul a fost folosit ca mănăstire de un ordin de călugărițe satanice, care de fapt nu erau bune de nimic", dar nu se știe niciodată.

Un bărbat dolofan, cu haine de camuflaj pentru deșert și care avea în mână o cană de polistiren cu cafea, veni către ei.

— Cine câștigă? întrebă el, prietenos. Tânărul Evanson de la Planificare Avansată mi-a tras o împunsătură drept în cot.

— O să pierdem cu toții, zise Crowley, distrat.

Se auzi o rafală de focuri de la parter. Nu păcănitul bilelor, ci trosnetul profund al unor bucăți de plumb cu formă aerodinamică și care călătoreau extrem de iute.

Se auzi un gângâvit de răspuns.

Războinicii de prisos se uitară unii la alții. O altă rafală făcu praf un vitraliu victorian destul de urât de lângă ușă și scobi un șir de găuri în tencuială, lângă capul lui Crowley.

Aziraphale îl prinse de braț.

— Ce naiba e asta? întrebă el.

Crowley zâmbi ca un șarpe.

Nigel Tompkins se trezi cu o durere de cap domoală și cu un spațiu oarecum gol în memoria recentă. El nu știa că, atunci când creierul uman era pus să înfrunte lucruri prea groaznice pentru a fi văzute, se pricepea foarte bine să le acopere cu o uitare silită. Așa că puse totul pe seama unei lovituri de bilă cu vopsea în cap.

Avea impresia vagă că pușca lui era ceva mai grea, dar în starea sa de buimăceală nu-și dădu seama de ce se întâmplase acest lucru decât după ce-l ochi pe participantul la cursul de manageri Norman Wethered, de la Audit Intern, și apăsă pe trăgaci.

— Nu văd de ce ești șocat, zise Crowley. Individul *își dorea* o pușcă adevărată. Își dorea din răsputeri o pușcă adevărată.

— Și l-ai asmuțit asupra acestor persoane lipsite de apărare! îi reproșă Aziraphale.

— Oh, nu, spuse Crowley. Nu chiar așa. Am fost corect.

Contingentul de la Planificare Financiară stătea întins pe burtă în ceea ce fusese cândva un șanț de hotar, și nu se amuza deloc.

— Am spus întotdeauna că nu poți să ai încredere în cei de la Achiziții, zise locțiitorul directorului economic. Ticăloșii!

Un glonț piui, ricoșând din zid, deasupra lui.

Individul se târî în grabă spre micul grup stâns în jurul prăbușitului Wetherred.

— Cum e? întrebă el.

Locțiitorul șefului de la Salarizare se întoarse spre el, cu o figură groaznică.

— Destul de rău, răspunse el. Glonțul a trecut prin aproape toate. Access, Barclaycard, Diners — prin toate.

— Doar American Express Gold l-a oprit, zise Wetherred.

Se uitară cu toții, muți de oroare, la spectacolul portofelului cu cărțile de credit găurit aproape în întregime de glonț.

— De ce au făcut asta? întrebă un funcționar de la salarizare.

Conducătorul Auditului Intern deschise gura ca să spună ceva rezonabil și nu reuși. Fiecare are un punct în care, dacă-l atingi, crapă, iar el tocmai fusese lovit acolo cu o lingură. Douăzeci de ani de meserie. Ar fi vrut să fie un proiectant grafic, dar stăpânul carierelor nu auzise de așa ceva. Douăzeci de ani de verificare dublă a formularului BF18. Douăzeci de ani de clămpănit la calculatorul de birou, chiar dacă indivizii de la Planificare de Viitor aveau calculatoare. Iar acum, din motive necunoscute, dar care puteau avea legătură cu reorganizarea și cu dorința de a scăpa de cheltuielile unei pensionări anticipate, se apucaseră să tragă în el cu gloanțe.

Armatele paranoiei mărșăluiau în spatele ochilor săi.

Se uită la propria-i pușcă. Prin ceața furiei și tulburării, văzu că era mai mare și mai neagră decât fusese când îi fusese dată. Și o simțea mai grea.

O îndreptă spre un tufiș din apropiere și privi cum șuvoiul de gloanțe anihilează tufișul.

Oh! Deci ăsta era jocul! *Cineva* avea să-l câștige.

Se uită la oamenii săi.

— Bine, băieți, zise el, hai să le-o tragem ticăloșilor!

— După cum văd eu lucrurile, nimeni nu-i *obligat* să apese pe trăgaci, zise Crowley, apoi rânji larg și luminos către Aziraphale. Hai! Să aruncăm o privire prin jur cât timp e ocupată toată lumea.

Gloanțele sfâșiau noaptea.

Jonathan Parker, din Secția Achiziții, se târa prin tufișuri când unul dintre acestea îi puse un braț în jurul gâtului.

Nigel Thompkins scuipă un mănunchi de frunze de rododendron din gură.

— Pe jos este peluza companiei, șuieră el, prin trăsăturile murdare de noroi. Dar aici, sus, sunt eu...

— Asta o fost o chestie destul de josnică, zise Aziraphale, în timp ce mergeau de-a lungul coridoarelor goale.

— Și ce trebuia să fac? întrebă Crowley, deschizând ușile la întâmplare.

— Niște oameni se împușcă între ei!

— Păi tocmai asta e! Se împușcă ei înșiși. Asta voiau să facă. Eu doar i-am ajutat. Gândește-te la asta ca la un microcosmos. Liberul arbitru pentru toți. Inefabil, nu-i așa?

Aziraphale se uită la el.

— Oh, bine, zise Crowley, jenat. N-o să fie ucis nimeni. Or să scape în mod miraculos. Altfel, n-ar fi nicio distracție.

Aziraphale se relaxă.

— Știi, Crowley, zise el, radiind. Întotdeauna am spus că, în adâncul tău, ești...

— Bine, *bine*, se răsti Crowley. Hai, spune tot cuvântul ăla binecuvântat!

După un timp, începură să se formeze alianțe nedefinite. Majoritatea celor din departamentul financiar descoperiră că avea interese comune, își lămuriră divergențele și se întovărășiră împotriva Planificării pentru Viitor.

Când sosi prima mașină de poliție, șaisprezece gloanțe, venite dintr-o varietate de direcții, îi loviră radiatorul înainte să parcurgă jumătate din alee. Alte două distruseră antena pentru radio a mașinii, dar polițiștii ajunseseră târziu, prea târziu.

Mary Hodges tocmai punea telefonul în furcă atunci când Crowley deschise ușa biroului ei.

— Trebuie să fie teroriști, se răsti ea. Sau braconieri, adăugă ea, uitându-se la cei doi. Sunteți de la poliție, nu-i așa?

Crowley văzu că femeia începuse să facă ochii mari.

Ca toți demonii, avea o bună memorie a fețelor, chiar dacă trecuseră zece ani, lipsea voalul și se adăugase un machiaj destul de sever. Crowley pocni din degete. Femeia se așeză din nou pe scaun, iar figura ei deveni o mască fără expresie, politicoasă.

— Nu era nevoie de asta, zise Aziraphale.

— Bună — Crowley se uită la ceasul său — dimineața, doamnă, zise el, cu voce cântătoare. Suntem două entități supranaturale și ne întrebăm

dacă ați putea să ne ajutați cu niște informații despre celebrul Fiu al lui Satan, zise el, zâmbind rece îngerului. S-o trezesc? Iar tu o să-i spui cuvintele astea.

— Bine, dacă așa vezi lucrurile, zise încet îngerul.

— Uneori, metodele vechi sunt cele mai bune, spuse Crowley, apoi se întoarse către femeia impasibilă. Ai fost călugăriță acum unsprezece ani? întrebă el.

— Da, răspunse Mary.

— Uite, îi spuse Crowley lui Aziraphale. Vezi? Știam că nu greșesc.

— Norocul diavolului, mormăi îngerul.

— Numele tău era sora Vorbitoare. Sau ceva de genul ăsta.

— Vorbăreața, zise Mary Hodges, cu glas inexpresiv.

— Îți amintești un incident legat de schimbarea pruncilor abia născuți? întrebă Crowley.

Mary Hodges ezită. Când vorbi, era ca și cum amintirile pe care le îngropase fuseseră deranjate pentru prima oară după mulți ani de zile.

— Da, zise ea.

— Există posibilitatea ca schimbarea pruncilor să nu fi mers bine, în vreun fel?

— Nu știu.

Crowley se gândi un pic.

— Trebuie să existe documente, zise el. Întotdeauna există documente. În zilele astea, toată lumea are documente. Asta a fost una dintre cele mai bune idei ale mele, zise el, uitându-se mândru la Aziraphale.

— Oh, da, zise Mary Hodges.

— Și unde sunt? întrebă blând Aziraphale.

— A avut loc un incendiu, după naștere.

Crowley gemu și-și ridică mâinile în aer.

— Asta a fost Hastur, probabil, zise el. E stilul lui. Poți să crezi? Pun pariu că și-a închipuit că era tare deștept.

— Își amintești vreun amănunt despre celălalt copil? întrebă Aziraphale.

— Da.

— Te rog să mi-l spui.

— Avea degețele tare drăguțe.

— Oh!

— Și era tare dulce, zise Mary Hodges, gânditoare.

Afară se auzi sunet de sirenă, întrerupt brusc când un glonț lovi dispozitivul. Aziraphale îl zori pe Crowley.

— Hai să mergem, zise el. Putem să ne trezim cu poliția în orice clipă și voi fi obligat din punct de vedere moral să o ajut în anchetă. Poate, zise el după ce se gândi un moment, își amintește dacă în noaptea aceea a mai născut vreo femeie și...

La parter se auzi zgomot de pași care alergau.

— Oprește-i, zise Crowley. Avem nevoie de mai mult timp!

— Dacă mai facem miracole, o să fim observați de Cei De Sus, zise Aziraphale. Dacă vrei cu adevărat ca Gabriel sau altcineva să se întrebe de ce au adormit patruzeci de polițiști...

— Bine, spuse Crowley. Asta e. Merita să încerc. Să plecăm de aici.

— Peste treizeci de secunde te vei trezi, îi spuse Aziraphale fostei călugărițe, aflată în transă. Și vei avea un vis frumos despre ce-ți place cel mai mult și...

— Da, da, bine, oftă Crowley. Acum putem pleca?

Nimeni nu-i observă când plecară. Poliția era prea ocupată ca să-i strângă pe cei patruzeci de participanți la cursul de management, indivizi îmbătați cu adrenalină și luptând nebunește. Trei mașini de poliție lăsaseră urme pe peluză, iar Aziraphale îl puse pe Crowley să dea înapoi, ca să facă loc primei ambulanțe, apoi Bentley-ul șuieră prin noapte. În spatele lor, chioșcul și foișorul fuseseră deja cuprinse de flăcări.

— Am lăsat-o pe sărmana femeie într-o situație groaznică, zise îngerul.

— Crezi? întrebă Crowley, încercând să lovească un arici și nereușind. Încasările se vor dubla, ține minte ce-ți spun. Dacă tipa își joacă bine cărțile, o să obțină renunțări la daune și o să profite de toate chichițele juridice. Instruire inițială cu puști adevărate? O să fie coadă la ușa ei!

— De ce ești întotdeauna atât de cinic?

— Ți-am mai spus. Pentru că asta-i *slujba mea.*

Merseră un timp în tăcere. Apoi Aziraphale spuse:

— Crezi că el o să iasă cumva la iveală? Crezi că putem să-l descoperim în vreun fel?

— N-o să iasă la iveală. Nu ca să-l vedem noi. Camuflaj de protecție. Probabil că nu-și dă seama ce face, dar puterile sale or să-l țină ferit de forțele oculte curioase.

— Forțele oculte?

— Tu și cu mine.

— *Eu* nu sunt ocult, zise Aziraphale. Îngerii nu-s oculți. Noi suntem eterici.

— Cum vrei tu, se răsti Crowley, prea preocupat ca să se certe.

— Există vreo cale de a-l localiza?

Crowley ridică din umeri.

— Urmărește-mă, zise el. Câtă experiență crezi că am în privința asta? Harmaghedonul se întâmplă o singură dată. Nu ai posibilitatea să-l repeți până iese bine.

Îngerul se uită la gardurile vii care goneau pe lângă ei.

— Totul pare atât de pașnic, zise el. Cum crezi că va avea loc *evenimentul*?

— Mda, distrugerea termonucleară a fost întotdeauna foarte populară. Deși trebuie să spun că tipii cei mari sunt în acest moment foarte politicoși unul cu celălalt.

— O izbitură de asteroid? întrebă Aziraphale. Am înțeles că-i o treabă la modă în zilele astea. O lovitură în Oceanul Indian, nori mari de praf și vapori, adio orice formă superioară de viață.

— Oho! zise Crowley, având grijă să depășească limita de viteză. Fiecare amănunt conta.

— Nu suport să mă gândesc la așa ceva, spuse morocănos Aziraphale.

— Toate formele superioare de viață lichidate cât ai clipi...

— Teribil.

— Și rămân doar praful și fundamentaliștii.

— Asta a fost urât din partea ta.

— Scuze. Nu m-am putut împiedica.

Cei doi priviră drumul.

— Poate niște teroriști... începu Aziraphale.

— Nu unul de-al nostru, zise Crowley.

— Sau al nostru, spuse Aziraphale. Deși ai noștri sunt luptători pentru libertate, bineînțeles.

— Uite cum facem, zise Crowley, jupuindu-și anvelopele pe drumul de tranzit Tadfield. Să punem cărțile pe masă. Eu o să-ți spun care-s ai noștri și tu o să mi-i spui pe ai voștri.

— Bine. Tu începi.

— Oh, nu. Tu începi.

— Dar tu ești un demon.

— Da, dar un demon cu cuvânt, sper eu.

Aziraphale numi cinci conducători politici. Crowley numi șase. Trei nume apăreau pe ambele liste.

— Vezi? zise Crowley. E așa cum am spus întotdeauna că e. Oamenii sunt niște jigodii. Nu poți să ai încredere în ei niciun pic.

— Dar nu cred că vreunul dintre ai noștri a plănuit ceva grandios, zise Aziraphale. Doar acte minore de ter... de protest politic, se corectă el.

— Aha, zise Crowley cu amărăciune. Vrei să spui că nu-i vorba de asasinat ieftin în masă? Doar servicii personale, fiecare glonț fiind tras individual de profesioniști bine pregătiți?

Aziraphale nu replică.

— Ce-o să facem acum?

— O să încercăm să dormim un pic.

— Tu n-ai nevoie de somn. *Eu* n-am nevoie de somn. Răul nu doarme niciodată și virtutea e veșnic de veghe.

— Poate că răul în general. Această parte anume a lui a căpătat obiceiul să pună din când în când capul jos.

Se uită la lumina farurilor. Avea să vină curând vremea când nu avea să se mai pună problema somnului. Când cei de Jos aveau să afle că el personal pierduse Antihristul, probabil că or să dezgroape toate rapoartele pe care le făcuse despre Inchiziția Spaniolă și or să le probeze pe pielea lui, câte unul o dată și apoi toate la un loc.

Scotoci în bordul mașinii, luă o casetă la întâmplare și o vârî în casetofon. Un pic de muzică avea să...

... *Bee-elzebub has a devil put aside for me, for me...*[*]

— Pentru mine, murmură Crowley, având figura inexpresivă; apoi scoase un geamăt sugrumat și smulse butonul de pornire.

— Sigur, am putea să punem un om să-l găsească, zise gânditor Aziraphale.

— Poftim? zise distrat Crowley.

— Oamenii se pricep să găsească alți oameni. Fac asta de mii de ani. Iar copilul *este* omenesc. Ca și... știi tu cine. Poate fi ascuns de noi, dar alți oameni ar putea să... să-l simtă, probabil... Sau să descopere lucruri la care noi nu ne-am gândi.

— Nu poate să meargă! El e Antihristul! Are... un soi de apărare automată, nu-i așa? Chiar dacă *nu știe* că o are. Nu-i va lăsa pe oameni să-l bănuiască. Încă nu. Nu până când va fi gata. Bănuielile vor aluneca pe el precum... precum alunecă apa pe chestiile alea, cum le-o zice, termină el, lamentabil.

— Ai o idee mai bună? Ai măcar o *singură* idee bună? zise Aziraphale.

— Nu.

— Bine. S-ar putea să meargă. Să nu-mi spui că n-ai nicio organizație de fațadă pe care s-o poți folosi. Știu că ai. Putem să vedem dacă indivizii pot să descopere vreo urmă.

— Și ce-ar putea să facă ei și noi n-am putea face?

— Pentru început, ei n-ar face oamenii să se împuște unii pe alții, n-ar hipnotiza femei respectabile, n-ar...

— Bine. bine. Dar n-or să aibă nici măcar șansa unui bulgăre de zăpadă în Iad. Crede-mă, știu ce spun. Dar nu-mi vine nicio idee mai bună.

Crowley coti, pătrunse pe autostradă și se îndreptă spre Londra.

— Am o anumită... rețea de agenți, zise după un timp Aziraphale. Răspândită prin țară. O forță disciplinată. O s-o pun să caute.

— Eu... hmmm... am ceva similar, recunoscu și Crowley. Știi cum e, nu se știe niciodată peste ce pot să dea...

---

[*] Belzebut a pus deoparte un diavol pentru mine, vers din Bohemian Rapsody, evident, melodie a formației Queen (nt.)

— Am face bine să-i alertăm. Crezi că ar putea să lucreze împreună?

Crowley clătină din cap.

— Nu cred că ar fi o idee bună, zise el. Indivizii nu-s prea subtili, din punct de vedere politic.

— Atunci o să ne contactăm fiecare oamenii și o să vedem ce pot să facă.

— Presupun că merită să încercăm, zise Crowley. Nu că n-aș avea altceva de făcut, Dumnezeu știe asta.

Își încruntă fruntea pentru un moment, apoi izbi cu palma în volan, triumfător.

— Rațe! răcni el.

— Poftim?

— Pe ele alunecă apa!

Aziraphale trase aer adânc în piept.

— Te rog să te mulțumești să conduci mașina, zise el, fără vlagă.

Merseră înapoi prin lumina zorilor, în timp ce caseta reda Misa în si minor a lui J. S. Bach, cu parte vocală interpretată de F. Mercury.

Lui Crowley îi plăcea orașul dimineața devreme. Populația lui consta aproape numai din oameni care aveau treabă de făcut și motive reale de a fi acolo, spre deosebire de milioanele netrebuincioase care colindau după ora opt dimineața, iar străzile erau — mai mult sau mai puțin — liniștite. Pe strada îngustă din fața librăriei lui Aziraphale erau linii galbene, care semnalizau parcare interzisă, dar acestea se dădură ascultătoare la o parte, când Bentley-ul trase lângă trotuar.

— Bine, zise el, în timp ce Aziraphale își lua pardesiul de pe bancheta din spate. Păstrăm legătura. În regulă?

— Ce-i asta? zise Aziraphale, ridicând ceva dreptunghiular și cafeniu.

Crowley își mări ochii.

— O carte? spuse el. Nu-i a mea.

Aziraphale răsfoi câteva pagini îngălbenite. Clopoței de bibliofil începură să-i răsune în minte.

— Trebuie să fi aparținut acelei doamne tinere, zise el încet. Ar trebui să-i aflăm adresa.

— Uite ce-i, am destule necazuri și nu vreau să aud că trebuie să mă întorc ca să redau oamenilor ce le aparține, zise Crowley.

Aziraphale căută pagina de titlu. Probabil că fu bine că demonul nu putu să-i vadă expresia.

— Dacă simți că trebuie neapărat, cred că poți să i-o trimiți prin poștă, spuse Crowley. Adreseaz-o femeii nebune cu bicicletă. Să nu ai niciodată încredere într-o femeie care dă nume amuzante mijloacelor de transport.

— Da, da, sigur, spuse îngerul, apoi scotoci după chei, le scăpă pe pavaj, le ridică, le scăpă din nou, apoi se grăbi spre ușa magazinului.

— Păstrăm legătura, da? strigă Crowley după el.

Aziraphale se opri din gestul întoarcerii cheii în broască.

— Poftim? Oh. Oh. da. Bine. Foarte bine.

Apoi trânti ușa.

— În regulă, mormăi Crowley, simțindu-se brusc foarte singur.

Lumina lanternei pâlpâia pe pajiște.

Necazul când încercai să găsești o carte cu coperta cafenie printre frunze cafenii și apa cafenie din fundul unui șanț de pământ cafeniu în lumina cafenie — ei, cenușie — a zorilor era că nu puteai s-o găsești.

Nu era acolo.

Anathema încercă fiecare metodă de căutare care-i trecea prin minte. Exista metoda scotocirii metodice a solului. Exista zgândărirea neglijentă a ferigilor de pe marginea drumului. Exista mersul nonșalant și privitul cu coada ochiului. Încercă chiar una despre care fiecare nerv romantic din trupul ei susținea că ar putea să meargă, metodă care consta în a renunța teatral, a se așeza jos, apoi a lăsa privirea să-i cadă în mod normal pe un petec de pământ care — dacă ea ar fi fost într-o poveste decentă — ar fi conținut cartea.

N-o conținea.

Asta însemna, după cum se temuse tot timpul, că volumul era probabil pe bancheta mașinii care aparținea celor doi care îi reparaseră de bunăvoie bicicleta.

Simțea că generații întregi de descendenți ai lui Agnes Nutter râdeau de ea.

Chiar dacă cei doi ar fi fost suficient de cinstiți ca să dorească să i-o înapoieze, nu și-ar fi bătut capul să găsească o căsuță pe care abia o zăriseră prin beznă.

Singura ei speranță era că indivizii nu știau pe ce puseseră mâna.

Aziraphale, ca mulți dintre negustorii din Soho care se specializaseră în cărți-greu-de-găsit pentru cunoscători cu discernământ, avea o cameră în spatele magazinului, dar ce se afla acolo era mult mai ezoteric decât ce găseai de obicei într-un pachet pentru Clientul Care Știe Ce Vrea.

Îngerul era deosebit de mândru de cărțile sale cu profeții.

De obicei, prima ediție a acestora.

Și toate cu autograf.

Îl avea pe Robert Nixon* și pe Martha Țiganca, pe Ignatius Sybilla și Ottwell Binns cel Bătrân. Nostradamus scrisese „Vechiului mieu pretin Azerafel, cu urări de bine". Maica Shipton vărsase băutură pe exemplarul lui. Iar în dulapul climatizat dintr-un colț se afla pergamentul original cu scrierea de mână tremurată a Sfântului Ioan cel Divin din Patmos, a cărui Apocalipsă fusese best seller-ul tuturor timpurilor. Aziraphale îl considerase un tip drăguț, dar căruia îi plăceau cam mult ciupercile ciudate.

În colecția sa *nu* avea un exemplar din *Drăgușele și Precisele Profeții ale lui Agnes Nutter*, iar Aziraphale intră în încăpere ținând cartea așa cum un filatelist adevărat ar fi ținut un timbru Mauritus albastru, pe care tocmai îl descoperise pe o carte poștală a mătușii sale.

Nu văzuse până atunci niciun exemplar, dar auzise de carte. Toți cei din comerțul cu cărți de felul acesta, adică, ținând seama că era vorba de o specializare foarte înaltă, asta însemna vreo douăsprezece persoane, auziseră de ea. Existența cărții era un soi de vid în jurul căruia orbitaseră timp de secole tot felul de povești bizare. Aziraphale își dădea seama că nu poți să orbitezi în jurul unui vid, dar nu-i păsa. *Drăgușele și Precisele Profeții* făceau ca jurnalul lui Hitler să pară un fals.

Mâinile îngerului tremurau puternic când acesta se așeză pe o bancă, își puse o pereche de mănuși chirurgicale și deschise cartea, plin de respect. Aziraphale era un înger, dar venera cărțile.

Pe pagina de titlu scria:

Drăgucele și Precisele Profecii
ale lui Agnes Nutter

Și cu caractere puțin mai mici:

Fiind o Sigură și Prețisă Istore din
Zilele Presente Până la Sfârștul acestei Lumi.

Cu caractere puțin mai mari:

Conținând Multe Diuerse Minuni și
reguli pentru Înțelepșiune

Cu alt tip de caractere:

Mai complete decât a fost publicat vreodată ceva

---

* Un individ sărac cu duhul din secolul al șaisprezecelea, fără nicio legătură cu vreun președinte al SUA (na.)

Cu caractere mai mici, dar cu majuscule:

PRIVIND STRANIILE VREMURI CARE VOR URMA

Cu italice, un pic disperate:

Și evenimente de o Natură Minunată

Apoi, din nou cu caractere mai mari:

Amintesce de ce e mai bun la Nostradamus
— Ursula Shipton*

Profețiile fuseseră numerotate și erau mai mult de patru mii.

— Încetișor, încetișor, mormăi pentru sine Aziraphale.

Se duse în bucătărioară și-și făcu niște cacao, apoi trase puternic aer în piept.

După care se întoarse și citi o profeție, la întâmplare.

După patruzeci de minute, nu se atinsese încă de cacao.

Femeia cu păr roșu din colțul barului hotelului era corespondentul de război cu cel mai mare succes din întreaga lume. Avea pentru moment un pașaport pe numele Carmine Zuigiber.** Se ducea unde erau războaie.

Mda... Mai mult sau mai puțin.

În prezent se ducea unde nu erau războaie. Fusese deja acolo unde erau războaie.

Femeia nu era cunoscută, cu excepția locurilor unde conta. Dacă aduni o jumătate de duzină de corespondenți de război în barul unui aeroport, conversația se va îndrepta, ca o busolă care se îndreaptă spre nord, către Murchison de la *The New York Times*, către Van Horne de la *Newsweek*, către Anforth de la I. T. N. News. Corespondenții de război ai corespondenților de război.

Dar când Murchinson, Van Horne și Anforth se întâlneau într-o bojdeucă incendiată din Beirut, Afganistan sau Sudan, își admirau unul altuia cicatricile, dădeau pe gât câteva pahare, apoi schimbau anecdote despre „Red"*** Zuigiber, de la *National World Weekly*.

---

* Maica Shipton, clarvăzătoare din Anglia secolului al șaptesprezecelea (nt.)

** Carmine — carmin, nuanță de roșu; Zuigiber — care poate provoca moartea (nt.)

*** roșcata (nt.)

— Fițuica aia nenorocită habar nu are pe ce naiba a pus mâna, zicea Murchinson.

De fapt, *National World Weekly* știa pe ce pusese mâna: pe Corespondentul de Război. Numai că nu știa de ce îl are și la ce să-l folosească pe cel pe care-l avea.

Un număr tipic din *National World Weekly* ar fi arătat lumii că figura lui Iisus fusese văzută pe o chiflă de Big Mac cumpărată de cineva din des Moines, împreună cu părerea unui artist despre chiflă; că Elvis Presley fusese zărit recent lucrând într-un Burger Lord din des Moines; că ascultând înregistrările lui Elvis, o gospodină din Des Moines se vindecase de cancer; că grămada de vârcolaci care infestaseră Vestul Mijlociu sunt odraslele unei neveste nobile de colonist care fusese violată de Bigfoot; că Elvis fusese răpit de extratereștri în 1976 pentru că era prea bun pentru această lume.*

Așa era *National World Weekly*. Se vindeau patru milioane de exemplare pe săptămână și revista avea nevoie de un corespondent de război așa cum avea nevoie de un interviu în exclusivitate cu Secretarul General al Națiunilor Unite.**

Deci revista îi plătea o grămadă de bani lui Red Zuigiber ca să se ducă și să găsească războaie, apoi ignora plicurile întesate, prost dactilografiate, pe care le trimetea ea din jurul globului ca să-și justifice decontarea cheltuielilor — în general destul de rezonabile.

Conducerea se simțea justificată, pentru că, după cum vedea ea lucrurile, individa nu era un corespondent de război foarte bun, deși nu exista niciun dubiu că era cea mai atrăgătoare dintre corespondenții de război, ceea ce conta mult pentru *National World Weekly*. Reportajele ei de război erau întotdeauna despre o ceată de indivizi care trăgeau unii în alții, fără o înțelegere adevărată a ramificațiilor politice mai largi și — lucru mult mai important — fără Interes Omenesc.

Uneori, conducerea dădea unul dintre articolele ei unui tip care rescria articole, ca să-l pună la punct. ("Iisus i-a apărut lui Manuel Gonzales, de nouă ani, în timpul unei bătălii decisive pe Rio Concorsa, și i-a spus să se ducă acasă, pentru că mama lui era îngrijorată. „Știu că era Iisus", a spus curajosul copil, „pentru că arăta ca în poza care a apărut prin minune pe cutia mea pentru sandvișuri")

În majoritatea cazurilor, *National World Weekly* o lăsa în pace și punea cu grijă reportajele ei în coșul de gunoi.

---

* De remarcat că una dintre aceste povești este adevărată(na.)

** Interviul a fost făcut în 1983 și a avut următorul conținut:

Î. Sunteți Secretarul Națiunilor Unite?

R. *Si.*

Î. L-ați văzut vreodată pe Elvis? (na.)

Murchinson, Van Horne și Anforth nu se sinchiseau de asta. Ei știau doar că atunci când izbucnea un război, domnișoara Zuigiber era acolo prima. De fapt, *înainte* să izbucnească.

— Cum reușește asta? se întrebau unul pe altul, fără să le vină să creadă. Cum naiba reușește?

Și se priveau în ochi, spunându-și din priviri: tipa e ca o mașină făcută de Ferrari, e felul de femeie pe care te aștepți s-o vezi în postura de consoartă minunată a unui generalisim corupt dintr-o țară în pragul colapsului, din Lumea a Treia, iar ea se învârte printre tipi ca noi. Suntem norocoși, nu-i așa?

Domnișoara Zuigiber se mulțumea să zâmbească și comanda un rând de băutură pentru toți, din partea *National World Weekly*. Și urmărea luptele ce izbucneau în jurul ei. Și zâmbea.

Avusese dreptate. Ziaristica i se potrivea.

Dar și așa stând lucrurile, avea nevoie de un concediu, ca toată lumea, iar Roșcata Zuigiber avu primul ei concediu în unsprezece ani.

Se afla pe o mică insulă mediteraneană care făcea bani din turism, iar acest lucru era ciudat. Red părea tipul de femeie care se ducea în concediu pe o insulă mai mică decât Australia doar dacă era prietenă cu tipul care era stăpânul insulei. Iar dacă în urmă cu o lună i-ai fi spus vreunui insular că avea să fie război, ar fi râs de tine și ar fi încercat să-ți vândă un recipient pentru vin împletit din rafie sau o poză a golfului, făcută din scoici; așa fusese situația acolo.

Acum era altfel.

Acum apăruse o divizare profundă, religioasă-politică, — referitoare la posibila apartenență a insulei la una dintre patru mici țări de pe continent — divizare care împărțise țara în trei facțiuni, distrusese statuia Sfintei Maria din piața orașului și făcuse praf turismul.

Red Zuigiber stătea în barul din Hotel de Palomar del Sol, bând ceea ce părea să fie un coktail. Într-un colț, un pianist obosit cânta la instrumentul său, iar un chelner cu perucă bocea într-un microfon:

— AAAAAAAAAAfost-o-dată
UN CASTRONEL AAALB
AAAAAAAfoarte-trist-pentru-că-era
UN CASTRONEL AAALB

Un bărbat sări prin fereastră, cu un cuțit în dinți, cu un automat Kalașnikov într-o mână și cu o grenadă în cealaltă.

— Breu ast hotl în nle... zise el, se opri, scoase cuțitul din gură și începu din nou. Preiau acest hotel în numele Facțiunii de Eliberare Proturcă!

Ultimii doi indivizi în vacanță rămași pe insulă* se vârâră imediat sub masa lor. Red extrase netulburată cireașa macerată în maraschino din băutura ei, o duse la buzele-i stacojii și o supse încet de pe scobitoare, într-un fel care-i făcu pe mai mulți bărbați din încăpere să fie scăldați de o sudoare rece.

Pianistul se ridică, căută în pian și scoase un pistol automat de dinainte de ultimul război mondial.

— Acest hotel a fost deja preluat de Brigada Teritorială progreacă! țipă el. Dacă faci o mișcare greșită, îți curm zilele!

În ușă se mișcă ceva. Un individ uriaș, cu barbă neagră, cu zâmbet plin de aur și cu o pușcă Gatling adevărată, străveche, stătea în prag, având în urma sa o cohortă de indivizi înarmați, la fel de uriași, dar mai puțin impresionanți.

— Acest hotel cu importanță strategică, care ani de zile a fost un simbol al turismului slugarnic condus de imperialiști fasciști turco-greci, este acum proprietatea Luptătorilor pentru Libertate Italo-Maltezi! răcni el amabil. Acum ucideți-i pe toți!

— Aiurea! zise pianistul. Nu-i important din punct de vedere strategic. Are însă o pivniță cu vinuri bine aprovizionată.

— Ai dreptate, Pedro, zise individul cu Kalașnikovul. De aceea îl vor ai mei. Il General Ernesto de Montoya mi-a zis Fernando, războiul o să fie gata până sâmbătă, iar băieții or să vrea să se distreze. Ocupă Hotel de Palomar del Sol și preia-l ca pradă de război.

Bărbatul cu barbă se înroși la față.

— Fernando Chianti, e un loc al naibii de important din punct de vedere strategic! Am făcut o hartă mare a insulei și hotelul e chiar în mijloc, ceea ce îl face al naibii de important din punct de vedere strategic, îți spun eu!

— Ha! făcu Fernando. Ai putea la fel de bine să spui că, din cauză că din căsuța micului Diego se vede plaja privată a nuidiștilor capitaliști decadenți, căsuța aia e importantă din punct de vedere strategic!

Pianistul deveni de-un roșu profund.

— Ai noștri au decis asta azi dimineață, recunoscu el.

Urmă tăcere.

---

* Domnul și doamna Thomas Threlfall, din Paigton, strada The Elm, numărul 9. Au susținut întotdeauna că unul dintre lucrurile frumoase din concediu este că nu trebuie să citești ziarele sau să asculți știrile, că poți să fugi de realitate. Și din cauza unei infecții intestinale de care suferise domnul Threlfall, și a faptului că doamna Threlfall stătuse prea mult la soare în prima zi, acum era prima oară când ieșiseră din camera lor de hotel, după o săptămână și jumătate (na.)

Iar în tăcerea aceea se auzi un sunet ușor de frecare mătăsoasă. Red își descrucișase picioarele.

Mărul lui Adam al pianistului sălta și coborî.

— E destul de importantă din punct de vedere strategic, reuși el să spună, încercând să ignore femeia de pe scaunul de la bar. Adică, dacă cineva ar acosta un submarin acolo, am vrea să fim într-un loc de unde să-l vedem.

Tăcere.

— Oricum, e mai importantă din punct de vedere strategic decât hotelul ăsta, încheie el.

Pedro tuși sinistru:

— Prima persoană care spune *ceva*. Orice. E moartă, zise el, rânji și ridică arma. Da. Acum treceți toți lângă peretele din fundul încăperii.

Nimeni nu se mișcă. Nimeni nu-l asculta. Toți ascultau un murmur neclar, slab, care venea de pe holul din spatele lui, un murmur liniștit și monoton.

În cohorta din prag avu loc o oarecare agitație. Oamenii păreau că se străduiesc să stea locului, dar erau îndepărtați în mod inexorabil din calea murmuratului, care începuse să se manifeste în fraze auzibile.

— Nu vă sinchisiți de mine, oameni buni. Ce noapte, nu-i așa? Am ocolit de trei ori insula, mai să nu găsesc locul, cineva nu crede în indicatoare rutiere, nu-i așa? Dar l-am găsit până la sfârșit, a trebuit să mă opresc și să întreb de patru ori, în cele din urmă am întrebat la poștă, întotdeauna cei de la poștă știu, mi-au făcut o hartă, trebuie s-o am pe undeva...

Se ivi un omuleț cu ochelari, în uniformă albastră, trecând senin pe lângă oamenii înarmați, ca o știucă printr-un iaz cu păstrăvi. Ducea un pachet lung, subțire, împachetat în hârtie cafenie și legat cu sfoară. Singura concesie făcută climei erau sandalele lui din plastic cafeniu, care-i lăsau degetele libere, deși șosetele de lână, verzi, pe care le purta în acestea arătau neîncrederea sa profundă și naturală față de vremea din străini.

Avea o șapcă pe care scria *International Express*, cu litere mari, albe.

Era neînarmat, dar nimeni nu se atinse de el. Nimeni nu îndreptă vreo armă spre el. Doar se holbau la el.

Omulețul se uită în jur, prin încăpere, privind fețele, apoi se uită la blocul din mâna sa. După aceea se duse drept la Red, care stătea încă pe scaunul ei de la bar.

— Domnișoară, am un pachet pentru dumneavoastră, spuse el.

Red luă pachetul și începu să dezlege sfoara.

Omul de la International Express tuși discret și-i întinse jurnalistei un chitanțier plin de amprente și un stilou cu bilă galben, din plastic, legat de carnetul cu chitanțe cu o bucată de ață.

— Domnișoară, trebuie să semnați pentru el. Aici. Scrieți numele complet aici, iar semnătura aici.

— Sigur, zise Red, semnă indescifrabil în chitanțier, apoi își scrise numele.

Numele pe care-l scrise nu era Carmine Zuigiber. Era un nume mult mai scurt.

Bărbatul îi mulțumi amabil și ieși, mormăind ce local frumos aveți aici, oameni buni, întotdeauna mi-am propus să vin aici în concediu, scuze că v-am deranjat, scuzați-mă, domnule... Și ieși din viețile lor la fel de senin cum intrase.

Red termină de desfăcut pachetul. Oamenii începură să se strângă în jurul ei, ca să vadă mai bine. În pachet era o spadă mare.

Femeia o privi. Era o spadă foarte dreaptă, lungă și ascuțită. Arăta atât veche, cât și neuzată. Nu avea nimic ornamental sau impresionant în ea. Nu era o sabie magică, nu era o armă mistică a puterii și forței. Era, evident, o spadă creată să despice, să reteze, să taie, de preferință să ucidă, dar, dacă dădea greș, să provoace mutilarea unui mare număr de oameni. Avea o aură nedefinită de ură și amenințare.

Red prinse mânerul în mâna ei dreaptă, îngrijită, și ridică spada la nivelul ochilor. Lama scânteie.

— Aiiiii*bine*, zise ea, coborând de pe scaun. *În* sfârșit!

Își termină băutura, ridică spada pe un umăr și se uită în jur la fațiunile uimite, care o înconjurau complet.

— Băieți, îmi pare rău că trebuie să vă părăsesc, zise ea. Mi-ar fi plăcut să rămân și să vă cunosc mai bine.

Oamenii din încăpere își dădură brusc seama că nu voiau s-o cunoască mai bine. Femeia era frumoasă, dar așa cum e frumos focul din pădure: ceva ce putea fi admirat de la distanță, nu de aproape.

Iar ea ridică spada și zâmbi tăios ca un cuțit.

În camera aceea erau destule arme. Încet, cu mâini ce tremurau, armele fură îndreptate spre pieptul ei, spre spatele ei, spre capul său.

Oamenii o încercuiseră complet.

— Nu mișca! strigă Pedro, cu voce răgușită.

Toți ceilalți dădură din cap.

Red ridică din umeri. Începu să meargă.

Fiecare deget de pe vreun trăgaci se încordă, aproape fără să vrea. Plumbul și mirosul de cordită umplu aerul. Paharul de coctail al lui Red se sparse în mâna ei. Oglinzile rămase în încăpere explodară în cioburi ucigătoare. O bucată din tavan se prăbuși.

Și cu asta se termină totul.

Carmine Zuigiber se întoarse și se uită la cadavrele din jurul ei ca și cum n-ar fi avut nici cea mai vagă idee despre felul în care ajunseseră acolo.

Linse un strop de sânge — al altcuiva — de pe dosul palmei sale, cu o limbă stacojie, ca de pisică. Apoi zâmbi.

Și ieși din bar, tocurile ei zăngănind pe plăcile de gresie ca loviturile unor ciocane îndepărtate.

Cei doi indivizi în vacanță ieșiră de sub masă și priviră măcelul.

— Asta nu s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi dus la Torremolinos, cum facem de obicei, spuse unul dintre ei, cu glas plângăreț.

— Străini, zise celălalt. Patricia, ei nu-s ca noi.

— Atunci ne-am lămurit. La anul ne ducem la Brighton, zise doamna Threlfall, fără să priceapă semnificația lucrului care tocmai se petrecuse.

Acel lucru însemna că nu avea să existe anul următor.

Și că existau șanse să nu mai existe o nouă săptămână despre care să se vorbească.

Joi

În sat apăruse un nou venit.

Persoanele nou venite fuseseră întotdeauna un izvor de interes și de speculații printre Ei* dar de data asta Pepper avea știri impresionante.

— S-a mutat în Jasmine Cottage și e o vrăjitoare, spuse ea. Știu că-i așa, pentru că doamna Henderson îi face curățenie și i-a spus mamei mele că tipa primește un ziar al vrăjitoarelor. Primește o grămadă de ziare obișnuite, dar îl primește și pe acesta, special pentru vrăjitoare.

— Tatăl meu spune că nu există vrăjitoare, zise Wensleydale, care avea păr blond, creț, și privea viața serios, prin ochelari cu ramă groasă, neagră.

Mulți credeau că fusese botezat Jeremy, dar nimeni nu folosea acest nume, nici măcar părinții lui, care îi spuneau Youngster.** Îi spuneau așa sperând în subconștient că pustiul va ține seama de sugestie; Wensleydale lăsa impresia că se născuse având vârsta mentală de patruzeci și șapte de ani.

— Nu văd de ce n-ar exista, zise Brian, care avea o față lată, veselă, sub un strat de murdărie ce părea permanent. Nu văd de ce vrăjitoarele n-ar avea propriul lor ziar. Cu articole despre ultimele vrăji și alte chestii de felul ăsta. Tatăl meu e abonat la *Poșta Pescarilor Amatori* și pun pariu că există mai multe vrăjitoare decât pescari cu undița.

— Se numește *Știri Paranormale*, le mai spuse Pepper.

---

* Nu contează cum își numiseră cei patru banda, în decursul anilor, schimbarea frecventă a numelui fiind provocată de ceea ce citea Adam (sau vedea) în ziua precedentă (Echipa de Tineri a lui Adam; Adam și Ceilalți; Banda Gropii de Var; Cei Patru Foarte Cunoscuți; Legiunea Adevăraților Supereroi; Banda Urmăritorilor; Cei Patru Agenți Secreți; Societatea Dreptății din Tadfield: Galaxatronii; Cei Patru Justițiari; Rebelii). Toți ceilalți se refereau la ei în mod misterios, spunându-le Ei; până la urmă au început și ei să-și spună așa (na.)

** ăla mai mic (nt.)

— Ăsta nu-i pentru vrăjitoare, zise Wensleydale. Mătușa mea e abonată la el. Scrie despre îndoirea de linguri, ghicitul viitorului și despre oameni care cred că în altă viață au fost regina Elizabea Întâia. Acum nu mai există vrăjitoare. Oamenii au inventat medicamente și le-au spus că nu mai e nevoie de ele, după care au început să le ardă.

— Ar putea să aibă poze cu broaște și cu alte făpturi, zise Brian, care nu voia să irosească o idee bună. Și... un test de anduranță pentru mături. Și o rubrică despre pisici.

— Oricum, mătușa ta ar putea să fie o vrăjitoare, zise Pepper. În secret. Ar putea să fie mătușa ta ziua, iar noaptea să facă vrăji.

— Mătușa *mea* nu face așa ceva, zise mohorât Wensleydale.

— Și rețete, zise Brian. Noi metode de a folosi resturile de broască râioasă.

— Oh, taci din gură! zise Pepper.

Brian pufni. Dacă ar fi spus Wensley așa ceva, ar fi urmat o încăierare fără multă tragere de inimă, ca între prieteni. Dar ceilalți Ei aflaseră cu multă vreme în urmă că Pepper nu se considera supusă regulilor de încăierare frățească. Ar fi dat cu piciorul și ar fi mușcat cu o precizie fizică uimitoare pentru o fată de unsprezece ani. Pe de altă parte, Ei, la vârsta de unsprezece ani, începuseră să fie stânjeniți de ideea obscură că a pune mâna pe bătrâna Pep însemna să pătrunzi într-o categorie de gesturi cu care nu erau încă prea familiarizați, pe lângă faptul că te pricopseai cu o lovitură rapidă, care l-ar fi doborât și pe Karate Kid.

Dar era bine s-o ai în banda ta. Băieții își aminteau cu mândrie de momentul în care Greasy Johnson și banda lui făcuseră mișto de ei pentru că se jucau cu o fată. Pepper se manifestase cu o asemenea furie, încât mama lui Greasy venise în seara aceea ca să reclame.*

Pepper îl considera — fiind un mascul gigant — ca un inamic natural.

---

* Greasy Johnson era un copil trist și exagerat de solid. Există unul în fiecare școală, nu chiar *gras*, ci pur și simplu uriaș și care poartă haine de aproape aceeași mărime ca și tatăl lui. Hârtia se rupe sub degetele lui tremurătoare, stiloul se frânge când îl strânge în mână. Copiii cu care încearcă să se joace în jocurile lor liniștite, prietenoase, sfârșesc prin a fi călcați de picioarele lui uriașe, iar Greasy Johnson devenise un bătăuș aproape ca un gest de autoapărare. La urma urmei, era mai bine să fie considerat bătăuș — ceea ce implica măcar un soi de control și de dorință, decât să fie considerat un nătărău mare și mototol. Greasy îl adusese la disperare pe profesorul de sport, pentru că dacă ar fi manifestat cel mai mic interes pentru sport, școala ar fi fost campioană. Dar Greasy Johnson nu considerase niciodată că îl interesa sportul. În secret, era devotat colecției sale de pești tropicali, cu care câștigase premii. Greasy Johnson avea aceeași vârstă ca și Adam Young, cu o diferență de câteva ore, iar părinții lui nu-i spuseseră niciodată că fusese adoptat. Vedeți? Ați avut dreptate în privința pruncilor. (na.)

Ea însăși avea părul roșu și o față care nu era chiar atât de pistruiată ca o pistruie mare pe care erau și bucăți de piele.

Prenumele lui Pepper era Pippin Galadriel Moonchild. Îi fusese dat într-o ceremonie de botez într-un câmp dintr-o vale noroioasă în care se aflau trei oi bolnave și niște corturi găurite din plastic. Mama ei alesese valea Pant-y-Gyrdl din Țara Galilor ca loc ideal pentru Întoarcerea la Natură. (După șase luni — scârbită de ploaie, țânțari, bărbați, oile care călcau corturile în picioare și care mâncaseră mai întâi întreaga recoltă de marijuana a comunității, apoi minibuzul străvechi al acesteia — începuse să se întrebe de ce aproape toată istoria omenirii consta din încercarea de a se îndepărta cât mai mult posibil de Natură, apoi mama lui Pepper se întorsese în Tadfield, la surprinșii bunici ai lui Pepper, își cumpărase un sutien și se înscrisese la un curs de sociologie, cu un oftat puternic de ușurare.)

Existau doar două căi prin care un copil putea să scape de un nume precum Pippin Galadriel Moonchild, iar Pepper o alesese pe cealaltă: cei trei Ei masculi aflaseră asta în prima zi de școală, în curtea pentru joacă, la vârsta de patru ani.

O întrebaseră cum o cheamă și ea, nevinovată, le spusese. Ca urmare, fusese nevoie de o găleată cu apă ca să desprindă dinții lui Pippin Galadriel Moonchild de pantoful lui Adam. Prima pereche de ochelari a lui Wensleydale fusese spartă, iar puloverul lui Brian avusese nevoie de cinci cârpeli.

Ei fuseseră împreună de atunci, iar Pepper devenise Pepper pentru totdeauna, exceptând-o pe mama ei și (atunci când se simțeau foarte curajoși și Ei erau prea departe ca să-i audă) pe Greasy Johnson și johnsonienii, cealaltă bandă a satului.

Adam bocănea cu călcâiele în lada de lapte care slujea de scaun, ascultând ciorovăiala cu aerul relaxat al unui rege care ascultă pălăvrăgeala curtenilor săi.

Mesteca leneș un pai. Era joi dimineața. Vacanța se întindea în fața lor, nesfârșită și nepătată. Aveau nevoie de ceva cu care să-și umple timpul.

Adam lăsă conversația să plutească în jurul său ca zumzăitul lăcustelor sau, mai precis, ca un căutător care privește pietrișul așteptând sclipirea aurului folositor.

— În ziarul nostru de duminică spune că au existat mii de vrăjitoare în întreaga țară, spuse Brian. Adorau Natura și mâncau hrană sănătoasă. Deci nu văd de ce n-am avea și noi una, aici. Se zice că umpluseră toată țara cu un Val al Răului Nepăsător.

— Cum au făcut asta? Venerând Natura și mâncând hrană sănătoasă? întrebă Wensleydale.

— Așa se zice.

Ei acordară acestei probleme considerația necesară. Încercaseră o dată — la imboldul lui Adam — să țină o dietă de hrană sănătoasă, timp de o după-amiază întreagă. Verdictul lor fusese că poți să trăiești foarte bine cu hrană sănătoasă, dacă ai la îndemână și un prânz gătit, zdravăn.

Brian se aplecă spre ceilalți, conspirativ.

— *Și* se spune că dansau în horă, fără haine, adăugă el. Se duceau pe coline, la Stonehenge și în alte locuri și dansau dezbrăcate.

De data asta, se gândiră mai serios la cele auzite. Ei ajunseseră în locul în care tăvălugul Vieții terminase lunga cățărare către vârful primei mari denivelări a pubertății, astfel încât puteau să privească în jos, în prăpastia din față, plină de mistere, teroare și curbe atâtătoare.

— Hmm, făcu Pepper.

— Nu și mătușa mea, zise Wensleydale, întrerupând vraja. În mod cert nu și mătușa mea. Ea a încercat doar să discute cu unchiul meu.

— Unchiul tău e mort, zise Pepper.

— Ea zice că el mișcă un pahar, spuse Wensleydale, justificându-se. Tata spune că a murit din cauză că-i plăcea să miște paharele. Nu știu de ce mătușa vrea să discute cu el, pentru că atunci când trăia, ei nu prea discutau, adăugă el.

— Asta-i necromanție, zise Brian. Scrie și în Biblie. Mătușa ta ar trebui să înceteze. Dumnezeu e împotriva necromanției. Și a vrăjitoarelor. Poți să ajungi în Iad pentru asta.

Urmă o schimbare lentă de poziție, pe tronul alcătuit din lada pentru lapte. Adam avea să vorbească.

Ei tăcură. Merita întotdeauna să-l asculți pe Adam. Ei știau, în adâncul inimii lor, că nu alcătuiau o bandă a celor patru. Erau o bandă din trei persoane, care-i aparținea lui Adam. Dar dacă doreai emoții, lucruri interesante și zile pline, atunci fiecare dintre Ei prețuia mai mult o poziție inferioară în banda lui Adam decât conducerea altei bande.

— Nu văd de ce toată lumea e pornită împotriva vrăjitoarelor, spuse Adam.

Ei se priviră unul pe celălalt. Începutul părea promițător.

— Păi strică recoltele, zise Pepper. Și scufundă corăbiile. Și-ți spun că o să ajungi rege sau alte chestii de felul ăsta. Și fierb chestii cu ierburi.

— Mama mea folosește ierburi, zise Adam. Și mama ta.

— Oh, *alea* sunt în regulă, zise Brian, hotărât să nu-și piardă poziția de expert în ocultism. Cred că Dumnezeu a zis că-i în regulă să folosim mentă, salvie și altele. E clar că nu-i nimic rău să folosești mentă sau salvie.

— Și pot să te îmbolnăvească doar uitându-se la tine, zise Pepper. Se numește deochi. Se uită la tine și te îmbolnăvești, fără să-și dea nimeni seama de ce. Și fac un model al tău și îl umplu de ace cu gămălie și te îmbolnăvești în locurile în care sunt acele cu gămălie, adăugă ea, veselă.

— Felul ăsta de lucruri nu se mai întâmplă, repetă Wensleydale, persoana care gândea rațional. Pentru că am inventat Știința și preoții au dat foc vrăjitoarelor, pentru propriul lor bine. Asta s-a numit Inchiziția spaniolă.

— Atunci ar trebui să aflăm dacă tipa de la Jasmine Cottage e vrăjitoare și, dacă e, trebuie să-i spunem domnului Pickersgill. zise Brian.

Domnul Pickersgill era vicarul. În acel moment nu se înțelegea cu Ei într-o serie de probleme. începând cu cățăratul în tisa din cimitir și terminând cu apăsarea pe sonerie și fugitul de la fața locului.

— Nu știu dacă e voie să dai foc oamenilor, zise Adam. Dacă ar fi, oamenii ar face asta tot timpul.

— E un lucru bun, dacă ești religios, îl liniști Brian. Și împiedică vrăjitoarele să ajungă în iad, deci ele ar trebui să fie recunoscătoare, dacă ar înțelege bine despre ce-i vorba.

— Nu-l văd pe Picky dând foc cuiva, zise Pepper.

— Oh, nici eu, spuse Brian.

— Nu-i genul să dea foc cuiva cu adevărat, pufni Pepper. E mai degrabă genul care să spună părinților și să-i lase pe ei să decidă dacă să-i dea fac sau nu.

Ei clătinară din cap, scârbiți de standardele inferioare ale responsabilității ecleziastice din prezent. Apoi ceilalți trei se uitară plini de așteptare la Adam.

Întotdeauna se uitau la Adam, așteptând. El era cel care avea idei.

— Poate ar trebui s-o facem noi înșine, zise el. Cineva trebuie să facă *ceva*, dacă există vrăjitoare în jur. E ca... în chestia cu Straja de Cartier.

— O strajă împotriva vrăjitoarelor, zise Pepper.

— Nu, răspunse sec Adam.

— Dar nu putem să fim Inchiziția Spaniolă, zise Wensleydale. Nu suntem spanioli.

— Pun pariu că nu trebuie să fii spaniol ca să fii Inchiziția Spaniolă, zise Adam. Pun pariu că e ca jumările scoțiene sau hamburgerii americani. Trebuie doar să pară spaniolă. Trebuie deci s-o facem să *arate* ca fiind spaniolă. Atunci toată lumea ar ști că-i Inchiziția spaniolă.

Urmă tăcere.

Tăcerea fu întreruptă de zgomotul unui pachet gol de sărățele, pachete care se strângeau unde stătea Brian. Toți se uitară spre el.

— Am un afiș pentru luptele cu tauri, cu numele meu pe el, zise încet Brian.

Prânzul veni și trecu. Noua Inchiziție Spaniolă se strânse din nou. Inchizitorul Șef îi privi cu ochi critic.

— Ce-s astea? întrebă el.

— Clămpănești din ele când dansezi, zise Wensleydale, scuzându-se oarecum. Mătușa mea le-a adus din Spania, cu ani în urmă. Cred că li se spune maracas. Uite, există și o poză cu o dansatoare spaniolă, cu ele.

— Și de ce dansează cu un taur?

— Ca să arate că-i spaniolă, zise Wensleydale, iar Adam nu-i replică.

Afișul pentru luptele cu tauri era exact cum făgăduise Brian.

Pepper avea ceva care semăna cu o sosieră, făcută din rafie.

— Se pune vin în ea, explică fata. Mama mea a adus-o din Spania.

— N-are niciun taur pe ea, spuse Adam cu severitate.

— Nici nu trebuie, îi replică Pepper, luând imediat poziția de luptă.

Adam ezită. Sora lui Sarah și prietenul său fuseseră și ei în Spania. Sarah se întorsese cu un măgăruș de jucărie, foarte mare, purpuriu, o chestie evident spaniolă, dar care nu se potrivea cu ceea ce Adam simțea instinctiv că e în ton cu Inchiziția Spaniolă. Pe de altă parte, prietenul Sarei adusese o spadă foarte împodobită care, în ciuda tendinței pe care o avea de a se îndoi când o țineai în sus și de a fi boantă când voiai să tai hârtie cu ea, se pretindea a fi din oțel de Toledo. Adam petrecuse o jumătate de oră instructivă cu enciclopedia și simțise că spada era exact de ce avea nevoie Inchiziția. Dar sugestiile subtile pe care le făcuse nu folosiseră la nimic.

Până la urmă, Adam luase o legătură de ceapă din bucătărie. Putea foarte bine să fie din Spania. Însă până și Adam fusese silit să admită că, din punct de vedere inchizitorial, cepei îi lipsea ceva. Deci nu era în postura în care putea să critice prea vehement suportul pentru vin făcut din rafie.

— Foarte bine, zise el.

— Ești sigur că-i ceapă *spaniolă*? întrebă Pepper, relaxându-se.

— Bineînțeles, zise Adam. Ceapă spaniolă. Toată lumea știe asta.

— Ar putea să fie franțuzească, se încăpățână Pepper. Franța e celebră pentru ceapa ei.

— Nu contează, zise Adam, care fusese îndopat cu ceapă. Franța e *lângă* Spania și nu cred că vrăjitoarele știu care-i diferența, având în vedere că-și pertrec nopțile zburând. Toate sunt din Continient, pentru vrăjitoare. Oricum, dacă nu-ți place, n-ai decât să pleci și să-ți faci propria ta inchiziție.

De data asta, Pepper nu forță lucrurile. Îi fusese făgăduit postul de Călău Șef. Nimeni nu se îndoia cine o să fie Inchizitorul Șef. Wensleydale și Brian erau mai puțin încântați de rolurile lor de Paznici Inchizitoriali.

— Oricum nu știi niciun pic de spaniolă, spuse Adam, a cărui oră de prânz inclusese și zece minute cu o carte cu fraze uzuale, pe care o cumpărase Sarah în Alicante, într-un moment de întunecare romantică a minții.

— Asta nu contează, pentru că, *de fapt,* trebuie să vorbești în latină, zise Wensleydale, care citise și el în timpul prânzului, dar lucruri ceva mai precise.

— *Și* în spaniolă, spuse ferm Adam. De aceea e Inchiziție Spaniolă.

— Nu văd de ce n-ar fi o Inchiziție Britanică, zise Brian. Nu văd de ce a trebuit să ne luptăm cu Armada și toate celea, ca să avem acum Inchiziția lor împuțită.

Chestia asta deranjase un pic și sensibilitatea patriotică a lui Adam.

— Cred că ar trebui să începem cu o inchiziție spaniolă și apoi s-o transformăm în Inchiziția Britanică, când o să stăpânim bine lucrurile, spuse el, apoi adăugă: Iar acum, Garda Inchizitorială se va duce și va înhăța prima vrăjitoare, *por favor.*

Deciseseră că noua locatară din Jasmine Cottage trebuia să mai aștepte. Trebuiau să înceapă cu ceva mărunt și să se dezvolte pe parcurs.

— Ieși o vrăjitoare, *oh le*? întrebă Inchizitorul Șef.

— Da, răspunse sora mai mică a lui Pepper, care avea șase ani și arăta ca o minge de fotbal micuță, cu păr auriu.

— Nu trebuie să zici da, trebuie să spui nu, șuieră Călăul Șef, înghiontind suspectul.

— Și după aia? întrebă suspectul.

— O să te torturăm ca să spui da, zise Călăul Șef. *Ți-am spus* asta. E amuzant să torturezi. Nu doare. *Hastar lar visa,* adăugă ea iute.

Mica suspectă privi dispețuitoare decorul cartierului general al Inchiziției. Duhnea zdravăn a ceapă.

— Hmm, zise ea. Eu *vreau* să fiu vrăjitoare, cu nas plin de negi și piele verde și cu o pisică drăguță și o să-i spun Negruța, și cu o mulțime de alifii și...

Călăul Șef dădu din cap către Inchizitorul Șef.

— Uite ce-i, zise disperată Pepper, nimeni nu zice *să nu fii* vrăjitoare, trebuie doar *să spui* că nu ești vrăjitoare. N-are rost să ne chinuim atât, adăugă ea cu severitate, dacă ai de gând să spui *da* de îndată ce te întrebăm.

Suspecta se gândi la cele auzite.

— Dar *vreau* să fiu vrăjitoare, se văicări ea.

Ei-i masculi schimbară priviri exasperate. Chestia asta îi depășea.

— Dacă spui *nu,* zise Pepper, o să-ți dau grajdul păpușii Sindy. Nu l-am folosit niciodată, adăugă ea uitându-se la ceilalți Ei și provocându-i să facă vreun comentariu.

— Ba *l-ai folosit,* se răsti sora ei. Te-am *văzut* și e ros peste tot și locul unde pui fânul e rupt și...

Adam tuși ca un magistru.

— Ieşti o vrăjitoare, *viva espana*? repetă el.

Sora aruncă o privire spre figura lui Pepper şi decise să nu riste.

— Nu, hotărî ea.

Toată lumea fu de acord că fusese o tortură foarte bună. A fost însă greu s-o facă pe prezumtiva vrăjitoare să renunţe la ea.

Fusese o după-amiază fierbinte şi paznicii inchizitoriali se simţeau epuizaţi.

— Nu văd de ce eu şi fratele Brian trebuie să facem toată treaba, zise fratele Wensleydale, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Cred că-i cazul să cedeze şi să obţinem victoria. *Benedictine ina decanter.*

— De ce ne-am oprit, întrebă suspecta, cu apa curgându-i din pantofi.

Inchizitorul Şef îşi dăduse seama, în timpul cercetărilor sale, că Inchiziţia Britanică nu era încă gata pentru reintroducerea fecioarei de oţel şi a căluşurilor. Dar o ilustraţie a scaunului medieval pentru cufundat în apă sugerase că acest instrument fusese croit special pentru scopul lor. Aveai nevoie doar de un iaz, câteva scânduri şi o funie. Era felul de combinaţie care-i atrăsese întotdeauna pe Ei, care nu avură prea multă dificultate să le găsească pe toate trei.

Suspecta se înverzise la încheietură.

— E ca în leagăn, zise ea. Uraa!

— O să mă duc acasă, dacă nu putem reuşi, mormăi fratele Brian. Nu văd de ce numai vrăjitoarele cele rele să aibă parte de distracţie.

— Nu-i permis să fie torturaţi şi inchizitorii, zise ferm Inchizitorul Şef, dar fără prea multă convingere.

Era o după-amiază fierbinte, robele inchizitoriale din saci vechi erau aspre şi miroseau a orz de grajd, iar iazul arăta foarte îmbietor.

— Bine, bine, zise el şi se întoarse spre suspectă. Eşti o vrăjitoare, bine, să nu mai faci asta, acum recunoaşte şi lasă rândul altuia. *Oh le!* adăugă el.

— Acum ce-o să se întâmple? întrebă sora lui Pepper.

Adam ezită. Se gândi că dacă o să-i dea foc, asta n-o să însemne sfârşitul necazurilor. În plus, era prea udă ca să ardă.

Şi îşi mai dădea vag seama că, într-un moment din viitor, or să fie puse întrebări despre pantofii plini de noroi şi despre rochiţa roz împănată de lintiţă. Dar asta avea să fie în viitor, iar acesta se afla la capătul celălalt al unei după-amieze lungi şi fierbinţi, în care existau scânduri, funii şi iazuri. Viitorul putea să mai aştepte.

Viitorul veni și trecu în felul acela ușor dezamăgitor în care o face viitorul, deși domnul Young avea alte lucruri în minte decât rochii mânjite cu noroi și se mulțumi să-i interzică lui Adam să se uite la televizor, ceea ce însemna că avea să se uite la aparatul vechi, în alb și negru, din dormitorul său.

— Nu văd de ce nu putem să stropim cu furtunul, îl auzi Adam pe domnul Young spunându-i doamnei Young. Îmi plătesc ratele ca toată lumea. Grădina arată ca deșertul Sahara. Aș fi surprins dacă aș afla că a mai rămas apă în iaz. Eu cred că de asta se fac vinovate testele nucleare. Pe vremea când eram copil aveam veri cum se cuvine. Ploua tot timpul.

Acum Adam se împleticea singur de-a lungul cărării prăfuite. Era o împleticeală bună. Adam avea un mod de a se împletici care jignea toți oamenii bine intenționați. Nu numai că permitea trupului său să se prăbușească. Se împleticea *îndoindu-se*, iar forma umerilor săi reflecta durerea și uluirea celor înfrânți pe nedrept în dorința lor altruistă de a-i ajuta pe frații lor oameni.

Praful atârna greoi pe tufișuri.

— Fiecare va avea ce merită dacă vrăjitoarele vor cuceri întreaga țară și-i vor obliga pe toți să mănânce hrană sănătoasă, să nu se ducă la biserică și să danseze în horă fără haine pe ei, zise el, dând cu piciorul într-o piatră.

Recunoștea că perspectiva nu era prea îngrijorătoare — poate cu excepția hranei sănătoase.

Câine se împleticea supus în spatele Săpânului. Până atunci viața nu fusese cum își imaginase că avea să fie în ultimele zile dinaintea Harmaghedonului — dacă un câine din iad se așteptase la ceva anume — dar, în ciuda voinței sale, începuse să se bucure de ea.

Îl auzi pe Stăpânul său zicând:

— Pun pariu că nici măcar *victorienii* nu obligau oamenii să se uite la televizoare alb-negru.

Forma schimbă firea. Există un anumit mod de comportare potrivit unui cățeluș care este, de fapt, incorporat în genele sale. Nu poți să capeți forma unui cățel și să speri să rămâi aceeași persoană. În ființa ta începe să pătrundă un simțământ intrinsec de cățeluș.

Vânase deja un șobolan. Fusese cea mai plăcută experiență din viața lui.

— Or să aibă ce merită dacă o să fim cotropiți de Forțele Răului, mormăi Stăpânul lui.

Și mai erau și pisici, își spuse Câine. Surprinsese pisica roșcată, uriașă, din vecini și încercase s-o facă terci prin intermediul privirii sale obișnuite, lucitoare, și a mârâitului din adâncul gâtlejului, care funcționaseră atât de bine în trecut. De data asta se alesese cu o lovitură peste bot de-i

dăduseră lacrimile. Pisicile erau mult mai dure decât sufletele damnate, își zise Câine. Aștepta viitoarea experiență cu o pisică. Plănuia să se repeadă la ea și să latre furios. Era o chestie cu bătaie lungă, dar putea să meargă.

— Ar face bine să nu vină alergând la mine când bătrânul Picky o să fie transformat într-o broască, mormăi Adam.

În momentul acela își dădu seama de două lucruri. Unul era că pașii săi neconsolați îl purtau pe lângă Jasmine Cottage. Celălalt era că plângea cineva.

Adam era impresionat de lacrimi. Ezită un moment, apoi privi prudent peste gardul viu.

Pentru Anathema, care stătea pe un șezlong și vedea printr-un pachet de șervețele de hârtie, fu ca răsăritul unui soare mic și ciufulit.

Adam se îndoia că tânăra era o vrăjitoare. Adam avea în minte o imagine foarte clară a unei vrăjitoare. Familia Young se rezuma la singura alegere posibilă dintre ziarele de duminică de cea mai bună categorie și o sută de ani de ocultism luminat trecuseră pe lângă Adam. Femeia nu avea nas coroiat sau negi, era tânără... mda, destul de tânără. Asta era suficient.

— Salut, zise el, renunțând la târșâială.

Femeia își suflă nasul și se uită la el.

Putem descrie în acest moment ce se vedea peste gardul viu. Ceea ce vedea Anathema era — după cum a spus ea mai târziu — ceva ca un zeu grec dinainte de perioada pubertății. Sau ca o ilustrație din Biblie, una care arăta îngeri musculoși săvârșind o pedepsire dreaptă. Era o figură care nu aparținea secolului al douăzecilea. Era împodobită cu bucle aurii care străluceau. Parcă era sculptat de Michelangelo.

Dar Michelangelo n-ar fi inclus pantofii uzați, blugii zdrențuiți și tricoul jegos.

— Cine ești? întrebă ea.

— Sunt Adam Young, zise Adam. Locuiesc ceva mai încolo, pe cărare.

— Oh. Da, am auzit de tine, zise Anathema, ștergându-se la ochi, iar Adam se umflă în pene. Doamna Henderson zice că trebuie să mă păzesc de tine.

— Sunt bine cunoscut pe aici, spuse Adam.

— Zice că ești făcut să fii spânzurat, spuse Anathema.

Adam rânji. Notorietatea nu era la fel de bună ca și celebritatea, dar era mai bună decât obscuritatea.

— Zice că tu ești cel mai rău dintre Ei, adăugă Anathema, arătând un pic mai veselă, iar Adam dădu din cap. A zis: „Fii atentă la Ei, domnișoară, sunt o ceată de răzvrătiți. Acest tânăr Adam e plin de Vechiul Adam".

— De ce plângeai? întrebă fără fasoane Adam.

— Oh? Oh, am pierdut ceva, zise Anathema. O carte.

— Dacă vrei, o să te ajut s-o cauți, zise galant Adam. Știu o grămadă despre cărți. Am scris o carte, cândva. Era o carte terifiantă. Era lungă de aproape opt pagini. Era despre un pirat care era un detectiv celebru. *Și* am desenat poze. Dacă vrei, adăugă el, într-o izbucnire de mărinimie, te las s-o citești. Pun pariu că-i mult mai intereesantă decât cartea pe care ai pierdut-o. Mai ales în partea cu nava cosmică în care a venit dinozaurul și s-a luptat cu cowboii. Pun pariu că această carte a mea o să te înveselească. L-a amuzat și pe Brian. A zis că nu s-a distrat niciodată atât de mult.

— Mulțumesc, sunt sigură că-i o carte foarte bună, zise femeia, îndrăgindu-l pe Adam pentru veșnicie. Dar n-am nevoie să mă ajuți să caut cartea — cred că acum e prea târziu.

Apoi se uită gânditoare la Adam și-i zise:

— Presupun că știi foarte bine zona.

— Pe mile întregi.

— N-ai văzut doi bărbați într-o mașină mare, neagră? întrebă Anathema.

— Au furat cartea? se interesă Adam, devenind brusc interesat.

Prinderea unor hoți internaționali de cărți ar fi însemnat un sfârșit plăcut al zilei.

— Nu chiar. Într-un fel. Adică n-au vrut s-o fure. Căutau Manor, dar m-am dus astăzi acolo și nu știa nimeni nimic despre ei. Cred că acolo a avut loc un fel de accident.

Femeia se uită la Adam. Era ceva ciudat în el, dar nu-și dădea seama ce. Iar ea avea impresia că băiatul era important și nu trebuia să-l lase să plece. Era ceva în el...

— Cum se chema cartea?

— *Drăguțele și Precisele Profeții ale lui Agnes Nutter, Vrăjitoare,* zise Anathema.

— Vrăitoare?

— Nu, vrăjitoare. Ca în *Machbeth*, zise Anathema.

— Am văzut piesa, zise Adam. A fost interesant modul în care se purtau regii. Grozav! Și ce era drăguț în carte?

— Drăguț însemna precis. Sau exact.

Chiar era ceva ciudat. Un soi de intensitate indolentă. Începeai să simți că, atunci când băiatul era în preajmă, atunci oricine altcineva, inclusiv peisajul, era doar un fundal.

Anathema era aici de o lună. Cu excepția doamnei Henderson, care, în teorie, avea grijă de casă și care, probabil, îi scotocea prin lucruri când avea ocazia, nu schimbase mai mult de zece vorbe cu nimeni. Lăsase lumea să creadă că era o artistă. Aici era felul acela de zonă de la țară care plăcea artiștilor.

De fapt, era minunat aici. Era superb, în jurul satului. N-ar fi putut să fie mai frumos nici dacă Turner și Landseer l-ar fi întâlnit pe Samuel

Palmer într-o cârciumă* și ar fi pictat totul, apoi l-ar fi adus pe Stubbs ca să picteze caii.

Iar chestia asta era deprimantă, pentru că aici avea să se întâmple totul. Conform lui Agnes. Care spunea asta într-o carte pe care ea, Anathema, reușise s-o piardă. Sigur, avea dosarul cu notițe, dar nu era același lucru.

Dacă Anathema ar fi fost stăpână pe deplin pe mintea sa în momentul acela — dar nimeni din jurul lui Adam nu era complet stăpân pe mintea sa — ar fi observat că de fiecare dată când încerca să se gândească la el dincolo de un nivel superficial, gândurile ei alunecau ca apa pe o rață.

— Trăznet! zise Adam, care se gândise la ce implica o carte cu profeții drăguțe și precise. Spune cine o să câștige campionatul național?

— Nu, zise Anathema.

— E vreo navă cosmică în ea?

— Nu prea multe, răspunse Anathema.

— Roboți? întrebă Adam, plin de speranță.

— Regret.

— Atunci mie nu mi se pare foarte drăguță, zise Adam. Nu văd ce viitor e ăla fără roboți și nave cosmice.

Un viitor de vreo trei zile, își spuse mohorâtă Anathema. *Asta e în carte.*

— Vrei o limonadă? întrebă ea.

Adam ezită. Apoi decise să ia taurul de coarne.

— Uite ce-i, scuză-mă că întreb, dacă nu-s indiscret, ești vrăjitoare? zise el.

Anathema își miji ochii. Asta însemna să-și vâre nasul doamna Henderson în lucrurile tale.

— Unii ar spune că da, zise ea. De fapt, sunt o ocultistă.

— Oh! Mda. Atunci e în regulă, zise Adam și se înveseli.

Femeia îl privi de sus până jos.

— Știi ce-i un ocultist? întrebă ea.

— Oh, da, răspunse Adam, confidențial.

— Acum ești mai liniștit, zise Anathema. Intră. O să beau și eu. Și... Adam Young...

— Da?

— Nu-i așa că îți spui „N-am nimic la ochi, nu-i nevoie să fie examinați"?

— Cine, eu? zise Adam, simțindu-se vinovat.

---

* pictori celebri, Turner și Palmer cunoscuți pentru peisaje, Landseer pentru tablouri cu animale, Stubbs pentru cele cu cai (nt.)

Câine crea probleme. Nu voia să intre în casă. se ghemuise pe prag, mârâind.

— Hai, câine prost, îi zise Adam. E doar vechiul Jasmine Cottage, adăugă el, uitându-se stânjenit la Anathema. De obicei face tot ce-i spun, imediat.

— Putem să-l lăsăm în grădină, zise Anathema.

— Nu, spuse Adam. Trebuie să facă ceea ce i se spune. Am citit într-o carte. Dresajul e foarte important. Orice câine poate fi dresat, așa scrie acolo. Tatăl meu a zis că pot să-l păstrez doar dacă e dresat cum se cuvine. *Câine!* Intră înăuntru!

Câine scânci și-l privi implorator. Coada lui mițoasă lovi podeaua o dată sau de două ori.

Vocea Stăpânului său.

Fără pic de chef, ca și cum ar fi înaintat împotriva unei furtuni puternice, potaia se târî peste prag.

— Bravo, zise Adam, mândru. Bun băiat!

Și încă o bucățică de Iad arse...

Anathema închise ușa.

Întotdeauna existase o potcoavă pe ușa de la Jasmine Cottage, încă de la primul ei locatar, în urmă cu mai multe secole. Moartea Neagră făcea ravagii pe vremea aceea și el se gândise că trebuia să se apere prin toate mijloacele.

Potcoava era roasă și pe jumătate acoperită de vopseaua veacurilor. Așa că nici Adam, nici Anathema nu o băgară în seamă, nici nu observară că acum se răcea de-o căldură albă.

Cacaoa lui Aziraphale se răcise bocnă.

Singurul sunet din cameră era cel produs, din când în când, de întoarcerea unei pagini.

Tot din când în când se auzea câte un ciocănit la ușă, când posibilii clienți de la Cărți Intime, de alături, greșeau intrarea. Îngerul îi ignoră.

Uneori era gata să înjure.

Anathema nu se simțea acasă în căsuța aceea. Majoritatea instrumentelor ei fuseseră îngrămădite pe masă. Interiorul arăta interesant. De fapt, arăta ca și cum un preot voodoo ar fi avut acces într-un magazin de echipament științific.

— Nemaipomenit! zise Adam, minunându-se de ce vedea. Ce-i chestia asta cu trei picioare?

— E un teodolit, răspunse Anathema, din bucătărie. E pentru trasarea liniilor de forță magnetică.

— Ce sunt astea?

Ea îi spuse.

— Vai de mine, zise el. Asta sunt?

— Da.

— Peste tot?

— Da.

— Nu le-am văzut niciodată. Uimitor, să fie în jurul meu liniile astea de forță invizibile și să nu le văd.

Adam nu asculta deseori, dar petrecu cele mai captivante douăzeci de minute din viața sa — sau cel puțin din viața sa de până atunci. Nimeni din gospădăria Young nu bătea în lemn sau arunca sare peste umăr. Singura înclinare în direcția superstițiilor fusese o afirmație susținută doar pe jumătate, pe vremea când Adam fusese mai mic, anume că Moș Crăciun coboară prin cămin.*

Fusese flămând de ceva mai ocult decât un Festival al Recoltei. Cuvintele Anathemei curgeau în mintea lui ca apa într-un teanc de sugativă.

Câine stătea întins sub masă și mârâia. Începuse să aibă îndoieli serioase în propria-i privință.

Nu numai că Anathema credea în liniile de forță magnetici, dar și în foci, balene, biciclete, păduri tropicale, grăunțe întregi în pâine, hârtie reciclată, sud-africanii albi afară din Africa de Sud și amaricanii practic de pretutrindeni, inclusiv din Long Island. Nu-și compartimenta credințele. Acestea erau unite într-o credință enormă, fără cârpeli, în comparație cu care cea a Ioanei D'Arc părea o chestie destul de simplă. Pe scara mutării munților, credința ei măsura cel puțin 0,5 dintr-un alp.**

Nimeni nu mai folosise până atunci cuvântul „mediu" în preajma lui Adam. Pădurile tropicale din America de Sud reprezentau o carte apropiată pentru Adam, care nici măcar nu era făcută din hârtie refolosită.

Singura dată când o întrerupse fu ca să fie de acord cu punctul ei de vedere în privința energiei nucleare.

---

* Dacă Adam ar fi avut în zilele acelea puteri depline, Crăciunul familiei Young ar fi fost distrus în urma descoperirii unui om gras, mort, înfundat cu capul în jos în traseul central pentru încălzire. (na.)

** Merită să observăm că majoritatea oamenilor depășesc rareori 0,3 dintr-un alp, adică 30 de centialpi. Adam credea lucruri pe o scară de la 2 la 15640 Everești. (na.)

— Am fost la o centrală electrică nucleară. A fost *plictisitor*. Nu era nici fum verde, nici chestii care să bolborosească în tuburi. N-ar trebui să existe dacă n-au chestii care bolborosesc atunci când vin oamenii de departe să le vadă. Nu erau decât o grămadă de oameni care stăteau acolo și ăia nu purtau nici măcar costume spațiale.

— Au făcut toată bolboroseala după ce vizitatorii s-au întors acasă, zise Anathema, posomorâtă.

— Îhî, zise Adam.

— Ar trebui să dispară chiar în clipa asta.

— Să se învețe minte că n-au bolborosit, zise Adam.

Anathema dădu din cap. Tot încercase să-și dea seama ce era ciudat la Adam, iar acum reușise.

Băiatul nu avea aură.

Anathema era expertă în aure. Putea să le vadă, dacă se străduia suficient. În jurul capetelor oamenilor exista o mică licărire de lumină. Conform cărții pe care o citise, culoarea acesteia îți spunea lucruri despre sănătatea și despre starea lor generală. Toată lumea avea o aură. La indivizii meschini, închiși în sine, era doar un contur slab, tremurător, în timp ce oamenii creativi, expansivi, puteau să aibă una care se întindea mai mulți inci în jurul trupului.

Nu auzise niciodată de cineva fără aură, dar nu vedea niciuna în jurul lui Adam. Și cu toate acestea, băiatul părea vesel, entuziast și echilibrat ca un giroscop.

Poate sunt obosită, își spuse ea.

Oricum, era încântată și bucuroasă să găsească un elev atât de dornic să învețe. Îi împrumută câteva exemplare din *New Aquarian Digest*, o revistuță scoasă de niște prieteni ai ei.

Acestea schimbară viața băiatului. Sau, cel puțin i-o schimbară pentru ziua aceea.

Spre uimirea părinților, Adam se duse la culcare devreme și stătu sub pături până după miezul nopții, cu o lantenă, revistele și o pungă de dropsuri cu lămâie. Din când în când, din gura lui care mesteca feroce izbucnea câte un „Excelent!".

Când bateriile se terminară, ieși de sub pături, în camera întunecată și rămase întins pe spate cu capul pe mâini, părând că privește grupul de luptători X-wing ce atârnau de tavan. Aceștia se mișcau ușor în briza nopții.

Dar Adam nu-i privea cu adevărat. Se uita la panorama strălucitoare a propriei sale imaginații, care se rotea ca la bâlci.

Astea nu erau mătușa lui Wensleydale și o sticlă de vin. Felul ăsta de ocultism era mult mai interesant.

În plus, îi plăcea Anathema. Sigur că tipa era foarte bătrână, dar când Adam plăcea pe cineva, dorea ca persoana aceea să fie fericită.

Se întrebă cum s-o facă fericită pe Anathema.

Se crede că evenimentele care au schimbat lumea au fost chestii de genul bombe puternice, politicieni nebuni, cutremure de pământ uriașe sau mari deplasări de populație, dar acum se recunoaște că acesta e un punct de vedere foarte învechit și exprimat de oameni care n-au niciun contact cu gândirea modernă. Lucrurile care schimbă lumea *cu adevărat* sunt, conform teoriei haosului, lucrurile mărunte. Un fluture bate din aripi în jungla amazoniană și, ca urmare, o furtună face ravagii în jumătate din Europa.

Undeva, în capul ce dormea al lui Adam, se ivise un fluture.

Poate că Anathema ar fi reușit — sau poate că n-ar fi reușit — să vadă mai limpede lucrurile dacă i s-ar fi permis să descopere motivul foarte evident pentru care nu putea să vadă aura lui Adam.

Era același motiv pentru care oamenii din Trafalgar Square nu pot să vadă Anglia.

Se declanșă alarma.

Sigur, nu era nimic special în declanșarea unei alarme în camera de control a unei centrale electrice nucleare. Se declanșează tot timpul. Din cauză că există multe indicatoare și aparate de măsură, un lucru important poate să treacă neobservat, dacă nu-i remarcat de la primul țiuit.

Iar slujba de inginer responsabil de schimb cere un soi de oameni solizi, capabili și care nu se lasă amăgiți, felul de oameni care te face să nu fugi direct în parcare, în caz de urgență. De fapt, felul de oameni care lasă impresia că fumează pipă chiar și atunci când nu fumează.

Era ora trei dimineața, în camera de control a centralei electrice de la Turning Point, de obicei un moment drăguț, liniștit, când nu-s prea multe de făcut, ci doar să completezi jurnalul de bord și să asculți mugetul îndepărtat al turbinelor.

Până în momentul acela.

Horace Gander se uită la luminile roșii aprinse. Apoi se uită la anumite cadrane. După care se uită la figurile colegilor săi. După care își îndreptă privirea spre cadranul cel mare din capătul încăperii. Patru sute douăzeci de megawați demni de încredere și foarte ieftini părăseau centrala. Conform altor cadrane, nu-i producea nimic.

Nu zise „E bizar". N-ar fi zis așa ceva nici dacă o turmă de oi ar fi trecut cu bicicletele pe lângă el, cântând la violină. Nu era felul de lucruri pe care le spune un inginer cu responsabilitate.

Dar zise:

— Alf, ar fi bine să-l suni pe directorul centralei.

Trecură trei ore foarte încărcate. În care s-au dat o mulțime de telefoane, telexuri și faxuri. Douăzeci și șapte de oameni au fost sculați

din pat într-o succesiune rapidă, iar aceștia au sculat încă cincizeci și trei, pentru că atunci când un om este trezit în panică la patru dimineața își dorește să știe că nu-i singur.

Oricum, ai nevoie de o grămadă de aprobări înainte să ți să dea voie să deșurubezi capacul unui reactor nuclear și să te uiți înăuntru.

Le primiră. Deșurubară capacul. Se uitară înăuntru.

Horace Gander zise:

— Trebuie să existe un motiv logic pentru asta. Cinci sute de tone de uraniu nu ies de capul lor afară și pleacă.

Aparatul de măsură din mâna lui ar fi trebuit să scoată niște țiuituri puternice. În loc de asta, scotea din când în când niște ticăituri, fără nicio tragere de inimă.

Acolo unde ar fi trebuit să fie reactorul se afla un spațiu gol. Ai fi putut să joci squash în el.*

Chiar pe fundul lui, în centrul podelei reci, luminate, se afla un drops cu lămâie.

Afară, în sala ca o peșteră a turbinelor, mașinile urlau în continuare.

Iar la o sută de mile de locul acela, Adam Young se întoarse în somn de pe o parte pe alta.

* un soi de tenis de câmp, se joacă pe un teren limitat de un zid (nt.)

Vineri

Raven Sable, zvelt, bărbos și îmbrăcat complet în negru, stătea în spate, în limuzina lui neagră, cu linii zvelte, vorbind la telefonul lui negru, cu linii zvelte, cu baza sa de pe Coasta de Vest.

— Cum merge? întrebă el.

— Se pare că bine, șefu', spuse conducătorul departamentului de marketing. O să iau mâine micul dejun cu cumpărătorii din principalele lanțuri de magazine. Nicio problemă. Luna viitoare, pe vremea asta, vom avea MEALS în toate magazinele.

— Bună treabă, Nick.

— Nicio problemă. Nicio problemă. Rave, se știe că mă sprijini. Tipule, ești un mare conducător. M-ai ajutat mult.

— Mulțumesc, zise Sable și întrerupse legătura.

Era deosebit de mândru de MEALS.

Corporația Newtrition începuse ca o firmă mică, în urmă cu unsprezece ani. O echipă redusă de specialiști nutriționiști, o echipă uriașă de marketing și de relații publice și o emblemă bine aleasă.

Doi ani de investiții și cercetare la Newtrition avuseseră ca rezultat CHOW. CHOW conținea molecule de proteină toarse, împletite și țesute, proiectate cu grijă ca să fie ignorate chiar și de către cele mai vorace enzime din sistemul digestiv; îndulcitori cu cantitate redusă de calorii, uleiuri minerale care înlocuiau uleiuri vegetale; materiale fibroase, coloranți și întăritori de gust. Rezultatul final fusese un alliment care aproape că nu putea fi deosebit de altele, cu excepția a două lucruri. În primul rând, prețul, care era un pic mai mare, și în al doilea rând conținutul nutritiv, care era, în mare, echivalentul nutritiv al unui walkman Sonny. Nu conta cât de mult mâncai, tot pierdeai în greutate.*

* Și păr. Și culoarea pielii. Și, dacă mâncai suficient de mult timp, și semnele vitale. (na.)

Oamenii graşi o cumpărau. Oamenii slabi care nu voiau să se îngraşe o cumpărau. CHOW era mâncarea de dietă supremă — toarsă, ţesută, bătătorită şi modelată astfel ca să imite orice, de la cartofi la friptură de vită, deşi cel mai bine se vindea cea care imita carnea de pui.

Sable stătuse şi se uitase cum curgeau banii. Privise cum CHOW umpluse treptat nişa ecologică ce fusese umplută anterior de mâncarea străveche, fără marcă de fabricaţie.

După Chow urmase SNACKS — mâncare proastă pentru proşti.

MEALS era ultima invenţie a lui Sable.

MEALS era CHOW la care se adăugase zahăr şi grăsime. Teoria spunea că, dacă mănânci suficient MEALS poţi să: a) ajungi foarte gras şi b) să mori de malnutriţie.

Paradoxul îl încânta pe Sable.

MEALS fusese testată în toată America. Pizza MEALS, peşte MEALS, szechuan MEALS, orez macrobiotic MEALS, chiar şi hamburgeri MEALS.

Limuzina lui Sable se afla în parcarea localului Burger Lord din Des Moines, Iowa — o firmă specializată în minuturi deţinută de organizaţia sa. De aici fuseseră pilotaţi hamburgerii MEALS în ultimele şase luni. Sable voia să vadă ce fel de rezultate aveau să fie obţinute.

Se aplecă şi bătu în geamul care-l despărţea de şofer. Şoferul apăsă un buton, iar geamul se trase la o parte.

— Domnule?

— Marlon, mă duc să arunc o privire asupra operaţiei noastre. Mă întorc în zece minute. Apoi ne înapoiem în Los Angeles.

— Domnule...

Sable se duse iute în Burger Lord. Localul era exact ca oricare alt Burger Lord din America.* McLordy, clovnul, dansa în Colţişorul Copiilor. Echipa de deservire avea zâmbete strălucitoare, identice, care nu ajungeau niciodată la privire. Dincolo de tejghea, un bărbat dolofan, între două vârste, în uniforma Burger Lord, trântea burgeri pe grătar, fluierând uşor, fericit în munca sa.

Sable se duse la tejghea.

— Bună-numele-meu-e-Marie, zise fata din spatele tejghelei. Cu-ce-pot-să-vă-ajut?

---

* Dar nu ca oricare Burger Lord din lume. De exemplu, Burger Lord-urile din Germania vindeau bere blondă în loc de bere din rădăcini, în timp ce Burger Lord-urile din Anglia reuşiseră să extragă toate virtuţile localurilor cu minuturi din America (de exemplu, viteza cu care era livrată mâncarea) şi le înlăturaseră cu grijă; mâncarea sosea după o jumătate de oră, la temperatura camerei şi numai din cauza fâşiei de lăptucă fierbinte puteai să deosebeşti burgerul de chiflă. Iniţiatorii vânzărilor prin Burger Lord fuseseră împuşcaţi la douăzeci şi cinci de minute după ce puseseră piciorul în Franţa (na.)

— Un tunet exploziv mare dublu, încă o porție de cartofi prăjiți, fără muștar, zise el.

— Ceva-de-băut?

— Un shake special gros, bine bătut, cu ciocolată și banane.

Fata apăsă pe micile pătrate cu pictograme de la casa de marcat. (Știința de carte nu mai era necesară pentru a fi angajat în aceste restaurante. Zâmbitul era.) Apoi se întoarse către bărbatul dolofan din spatele tejghelei.

— TEMD, IOPCP, fără muștar, zise ea. Cioc-shake.

— Îhîhă, croncăni bucătarul, apoi puse mâncarea în mici recipiente din hârtie, oprindu-se doar să-și dea freza încărunțită din ochi. Gata, zise el.

Fata luă recipientele fără să se uite la el, iar individul se reîntoarse vesel la grătar, cântând liniștit:

— Iubește-mă blând, iubește-mă mult, nuuu mă lăsa să plec...*

Sable remarcă faptul că fredonatul omului intra în contradicție cu muzica de fundal a Burger Lord, o înregistrare a melodiei pentru reclamă a Burger Lord. Ținu minte să dea ordin să fie concediat.

Bună-numele-meu-e-Marie îi dădu lui Sable MEAL-ul lui și-i ură o zi plăcută.

Sable găsi o măsuță de plastic, se așeză pe un scaun din plastic și examină mâncarea.

Chiflă artificială. Burger artificial. Cartofi prăjiți care nu văzuseră niciodată cartofi. Sos fără hrană. Chiar și o felie artificială de murătură (Sable era foarte încântat de ea). Nu se osteni să-și privească băutura. Nu avea niciun fel de conținut nutritiv, dar niciunul dintre rivalii săi nu vindea așa ceva.

În jurul lui, oamenii își mâncau nemâncarea, fără semne vizibile de plăcere, dar nici cu scârba ce putea fi zărită în lanțurile de localuri cu burgheri de pe toată planeta.

Se ridică, duse tava la recipientul VĂ RUGĂM SĂ ARUNCAȚI CU GRIJĂ RESTURILE și aruncă totul acolo. Dacă i-ai fi spus că există copii care mor de foame în Africa, ar fi fost încântat că ai observat asta.

Cineva îl trase de mânecă.

— Pseudonim Sable? întrebă un bărbat scund, cu ochelari, cu șapcă de la International Express, care ținea un pachet învelit în hârtie cafenie.

Sable dădu din cap.

— Mi-am zis că dumneavoastră sunteți. M-am uitat în jur, un bărbat înalt cu barbă, costum frumos, nu pot fi prea mulți aici. Un pachet pentru dumneavoastră, domnule.

---

* vers din Love me tender, melodie interpretată de Elvis Presley (nt.)

Sable semnă cu numele său adevărat — un cuvânt din șapte litere. Semăna cu farmece.

— Mulțumesc frumos, spuse comisionarul, apoi adăugă, după o pauză: Tipul ăla, de dincolo de tejghea... vă amintește de cineva?

— Nu, zise Sable și-i dădu omului un bacșiș — cinci dolari — apoi deschise pachetul.

În el era o balanță mică de bronz.

Sable zâmbi. Un zâmbet viclean, care dispăru imediat.

— Tocmai la timp, zise el.

Vârî balanța în buzunar, fără să-i pese că-i strica linia costumului său negru, și se înapoie la limuzină.

— Ne întoarcem la birou? întrebă șoferul.

— Mergem la aeroport, zise Sable. Telefonează, vreau un bilet pentru Anglia.

— Da, domnule. Bilet de întoarcere în Anglia.

Sable pipăi balanța din buzunar.

— Să fie o singură călătorie, spuse el. O să mă întorc pe cont propriu. Oh, și sună la birou, anulează toate întâlnirile.

— Pentru cât timp, domnule?

— Pentru viitorul previzibil.

În Burger Lord, dincolo de tejghea, bărbatul cel solid cu freză puse altă jumătate de duzină de burgeri pe grătar. Era cel mai fericit om din întreaga lume și cânta, foarte încet:

— ... n-am prins niciodată un iepure, fredona el de unul singur, și tu nu ești prietenul meu.*

Ei ascultară cu interes. Burnița ușor, iar burnița era oprită cu greu de foile ruginite de tablă și de bucățile roase de linoleum care acopereau vizuina lor din carieră. Ei se lăsau întotdeauna în grija lui Adam, acesta trebuind să se gândească la ce să facă atunci când ploua. Nu fuseseră dezamăgiți niciodată. Ochii lui Adam străluceau de bucuria a ceea ce aflase.

Acest lucru se întâmplase la trei dimineața, înainte să adoarmă sub o grămadă de reviste *New Aquarians*.

— Și a existat un om numit Charles Fort, le spuse el. Putea să facă să plouă cu pești, broaște și alte chestii.

— Oho, zise Pepper. *Pun pariu* că putea. Broaște vii?

— Oh, da, zise Adam, încingându-se din cauza subiectului. Țopăiau prin jur, orăcăiau și toate celelalte. Oamenii îl plăteau să plece și, și...

* *Hound dog* a fost interpretat și de Elvis Presley (nt.)

Adam își scormoni prin minte, căutând ceva să satisfacă auditoriul. Citise prea mult de-o dată.

— Și a navigat cu *Mary Celeste* și a găsit Triunghiul Bermudelor. E în Bermuda, adăugă el, binevoitor.

— Nu, nu putea să facă asta, replică ferm Wensleydale, pentru că am citit despre *Mary Celeste* și nu era nimeni pe navă. E celebră pentru că nu era nimeni pe ea. Au găsit-o plutind singură, fără nimeni la bord.

— N-am spus că era acolo când *au găsit-o*, zise tăios Adam. Pen'că nu era. Pen'că un OZN a aterizat și l-a luat. Credeam că toată lumea *știe* asta.

Ei se relaxară un pic. Erau pe terenul lor când venea vorba de OZN-uri. Dar nu erau prea siguri în legătură cu OZN-urile New Age, așa că-l ascultară politicoși pe Adam vorbind despre acest subiect. Dar, într-un fel, OZN-urile moderne nu aveau savoare.

— Dacă aș fi un extraterestru, zise Pepper, exprimând opinia tuturor, nu m-aș duce peste tot vorbind oamenilor despre armonia cosmică mistică. Le-aș fi spus — vocea ei deveni aspră și nazală, ca a cuiva deranjat de o mască rea, neagră — „Aista este un laser, așa că fașeți se vă spun, porșilor rebeli".

Ei dădură din cap. Un joc favorit din cariera de var se bazase pe un serial de succes cu lasere, roboți și o prințesă care avea părul împletit ca niște căști stereo. (fuseseră de acord, fără să scoată măcar un cuvânt, că, dacă trebuia să joace cineva rolul acelei prințese tâmpite, persoana aceea nu va fi Pepper) De obicei, jocul se termina cu o bătaie în legătură cu cine avea să poarte găletușa de cărbuni și să distrugă planete. Adam era cel mai bun la chestia asta — când juca rolul ticălosului, părea că poate să distrugă cu adevărat lumea. Ei erau, prin firea lor, de partea distrugătorilor de planete, cu condiția ca, *în același timp,* să li se permită să salveze prințese.

— Cred că așa obișnuiau să facă, zise Adam. Dar acum e altfel. Au lumina aia albastră în jurul lor și colindă peste tot, făcând bine. Un soi de polițiști galactici, care merg peste tot și spun tuturor să trăiască în armonie universală și alte chestii de genul ăsta.

Urmă un moment de tăcere, în care fiecare se gândea la acestă irosire a OZN-urilor perfecte.

— M-am întrebat întotdeauna de ce li se spune OZN-uri, zise Brian, din moment ce se știe că sunt farfurii zburătoare. Adică sunt Obiecte Zburătoare *Identificate.*

— Pentru că guvernul ascunde toată chestia asta, zise Adam. Milioane de farfurii zburătoare aterizează tot timpul și guvernul continuă să ascundă totul.

— De ce? întrebă Wensleydale.

Adam ezită. Ceea ce citise nu-i oferise o explicație rapidă pentru asta. *New Aquarian* pornea de la credința fundamentală, atât a revistei cât și a cititorilor săi, că guvernul ascundea totul.

— Pen'că e *guvern*, răspunse simplu Adam. Asta fac guvernele. Indivizii au clădirea aia mare din Londra, plină cu cărți despre lucrurile pe care le ascunde guvernul. Când primul ministru se duce la serviciu dimineața, primul lucru pe care îl face e să se uite pe o listă mare cu tot ce s-a întâmplat noaptea și pune o ștampilă mare, roșie, pe ea.

— Pun pariu că bea mai întâi o cană cu ceai, iar apoi citește hârtiile, zise Wensleydale, care, într-o ocazie memorabilă, în timpul vacanței, se dusese pe neașteptate la biroul tatălui său, unde își formase anumite impresii. Și discută despre ce a fost la televizor în seara trecută.

— Bine, în reglă, dar după *asta* se apucă de cărți și de ștampila cea mare.

— Pe care scrie „Ascundeți Asta", zise Pepper.

— Scrie Strict Secret, zise Adam, afectat de această tentativă de creativitate bipartizană. E ca și cu centralele electrice nuculare. Explodează tot timpul, dar nimeni nu știe, pen'că guvernul ascunde asta.

— Nu explodează *mereu*, zise Wensleydale, sever. Tatăl meu spune că sunt sigure și că nu trebuie să trăim într-o seră. Oricum, există o poză mare a uneia în revista mea cu desene și acolo nu scrie nimic despre faptul că explodează.*

— Da, zise Brian. Dar după aceea mi-ai împrumutat revista și știu ce *fel* de poză era.

Wensleydale ezită, apoi spuse cu vocea plină de răbdare greu încercată:

— Brian, doar pentru că scrie Diagrama Exploziei...

Urmă obișnuita încăierare scurtă.

— Uite ce-i, zise sever Adam, vreți să vă povestesc despre Era Vărsătorului sau nu vreți?

Încăierarea, niciodată foarte serioasă în frățietatea Lor, încetă.

— Bine, zise Adam, apoi se scărpină în cap. Ați reușit să mă faceți să uit unde rămăsesem, se plânse el.

— La farfuriile zburătoare, zise Brian.

---

* Revista de care vorbea Wensleydale era un săptămânal din 94, numit Wonders of Nature and Science. (na.) (nt. Minunile naturii și științei). Avea toate numerele apărute până atunci și ceruse de ziua lui un aparat de legat cărți. Lectura săptămânală a lui Brian consta în tot ce avea semnul exclamării în titlu, precum „WhiZZZ!" sau „Clang!". Așa era și Pepper, deși aceasta n-ar fi recunoscut nici supusă la cele mai rafinate torturi că ea cumpăra pe ascuns *Just Seventeen*** Adam nu citea niciun fel de reviste cu poze. Acestea nu imaginau felul de lucruri care-i treceau lui prin cap.

** doar șaptesprezece ani (nt.)

— Da, da. Ei bine, dacă *vedeți* un OZN zburând, oamenii guvernului or să vină și or să vă mustruluiască, zise Adam, revenind la povestea sa. Într-o mașină mare, neagră. Se întâmplă mereu în America.

Ei dădură din cap, cu înțelepciune. În privința asta nu aveau nicio îndoială. Pentru ei, America era locul în care se duc oamenii buni când mor. Erau pregătiți să creadă că în America se poate întâmpla orice.

— Probabil că atâția oameni în mașini negre, care mustruluiesc oamenii pentru că au văzut OZN-uri, blochează circulația, zise Adam. Spun că dacă o să continui să zici că le-ai văzut, o să ai un Accident Nasol.

— Probabil o să fii călcat de o mașină mare, neagră, zise Brian, rupându-și o coajă de pe un genunchi murdar. Știți, zise el, luminându-se la față, vărul meu zice că în America există magazine în care se vinde înghețată cu treizeci și nouă de arome diferite?

Asta reuși, pentru scurt timp, să-l amuțească și pe Adam.

— Nu există treizeci și nouă de arome de înghețată, zise Pepper. Nu există treizeci și nouă de arome în întreaga lume.

— Pot să existe, dacă le amesteci, zise Wensleydale, clipind ca o bufniță. Știți voi. Căpșuni *și* ciocolată. Ciocolată *și* vanilie. Căpșuni *și* vanilie *și* ciocolată, adăugă el, jalnic, după ce se străduise să-și amintească alte arome englezești.

— Și mai există Atlantida, zise Adam, cu voce puternică.

Cu asta le trezi interesul. Le plăcea Atlantida. Orașe care se scufundau în mare erau chiar pe strada Lor. Ei ascultară cu atenție pălăvrăgeala despre piramide, preoți bizari și secrete străvechi.

— S-a întâmplat brusc sau încet? întrebă Brian.

— Într-un fel brusc *și* încet, zise Adam, pen'că o mulțime dintre ei au plecat cu bărcile în toate celălalte țări și i-au învățat pe cei de acolo cum să se descurce la matematică, engleză, istorie și alte chestii.

— Nu văd ce-i grozav în asta, zise Pepper.

— Probabil că a fost amuzant, când s-a scufundat, zise Brian, gânditor, amintindu-și de singura ocazie în care partea de jos a Tadfield-ului fusese inundată: oameni care aduceau laptele și ziarele cu barca, nimeni n-a trebuit să se ducă la școală...

— Dacă *eu* aș fi fost din Atlantida, aș fi rămas pe loc, zise Wensleydale, iar afirmația sa fu primită cu râsete disprețuitoare, dar el insistă. Trebuie doar să porți o cască de scafandru. Și să bați în cuie ferestrele, după ce-ai umplut casa cu aer. Ar fi fost grozav.

Adam răspunse la spusele lor cu privirea aceea rece pe care o rezerva oricărui dintre Ei care avea o idee ce i-ar fi plăcut s-o fi avut el primul.

— Poate că au făcut asta, acceptă el, cam fără vlagă. După ce au expediat toți profesorii cu bărcile. Poate că toți ceilalți au rămas, atunci când Atlantida s-a scufundat.

— Nu mai trebuia să te speli, spuse Brian, ai cărui părinți îl obligau să se spele mult mai mult decât considera el că-i sănătos sau că folosea

la ceva: chestia asta era *înrădăcinată* în Brian. Fiindcă totul ar fi rămas curat. Și puteai să cultivi alge și alte chestii în grădină și să împuști rechini. Să ai ca animale de casă caracatițe și alte chestii. Și nu mai existau școli și toate celelalte, pentru că expediaseră toți profesorii...

— Ar putea să mai fie și acum, acolo jos, spuse Pepper.

Ei se gândiră la atlanții îmbrăcați în robe mistice largi și cu vase cu pești aurii, distrându-se în adâncuri, sub apele agitate ale oceanului.

— Oho! exclamă Pepper, exprimând însumarea simțămintelor lor.

— Acum ce mai facem? întrebă Brian. S-a luminat un pic.

Până la urmă se jucară de-a Charles Fort Descoperind Lucruri. Jocul consta în faptul că unul dintre Ei se plimba prin jur cu rămășițele unei umbrele, în timp ce ceilalți îl bombardau cu o ploaie de broaște sau, mai bine zis, de broască. Găsiseră doar una singură în iaz. Era o broască bătrână, care-i știa pe Ei de demult, și le tolera interesul ca preț ce trebuie plătit pentru un iaz în care nu existau știuci și țipari. Îl considerase un lucru normal pentru un timp, înainte de a începe să spere la o ascunzătoare secretă și nedescoperită până atunci, într-o canalizare veche.

Apoi Ei se duseră acasă, să prânzească.

Adam era foarte încântat de treaba făcută în dimineața aceea. *Știuse* deja că lumea e un loc interesant, iar imaginația sa o populase cu pirați, cu bandiți, cu spioni, cu astronauți și cu alte persoane asemănătoare. Dar avusese bănuiala că, dacă examinezi lucrurile în mod serios, aveai să descoperi că erau doar lucruri din cărți, care nu existau cu adevărat.

În timp ce Era Vărsătorului era *cu adevărat* adevărată. Oameni în toată firea, adulți, scriseseră o grămadă de cărți despre ea (revista *New Aquarian* era plină cu referiri la ele) iar Bigfoot, Oamenii Molie, Yeti, monștrii marini și pumele din Surrey existau *cu adevărat*. Dacă Fernando Cortez, pe culmea sa din Darien, avusese și el picioarele un pic ude, pentru că încercase să prindă broaște, s-ar fi simțit exact ca și Adam în acel moment.

Lumea era minunată și bizară, iar el era în mijlocul ei.

Își înfulecă iute prânzul și se retrase în camera sa. Mai erau câteva reviste pe care nu le citise încă.

Cacaoa era o mâzgă cafenie, ce umplea pe jumătate cana.

Unii oameni petrecuseră sute de ani încercând să priceapă profețiile lui Agnes Nutter. Fuseseră, în principiu, foarte inteligenți. Anathema Device, care era atât de asemănătoare lui Agnes pe cât îi permitea descendența genetică, era cea mai bună din toată ceata. Dar niciunul dintre ei nu fusese înger.

Multe persoane care îl întâlniseră pe Aziraphale pentru prima oară își formaseră despre el trei impresii: că era englez, că era inteligent și

că era homosexual. Două dintre aceste păreri erau greșite: Raiul nu se află în Anglia, indiferent ce au crezut unii poeți, iar îngerii sunt asexuați, cu excepția cazului când vor să facă un efort. Dar Aziraphale *era* inteligent. Și era de-o inteligență îngerească. Aceasta nu este mai mare decât cea omenească într-un mod deosebit, ci mai extinsă și beneficiază de toate avantajele unei practici de mii de ani.

Aziraphale era primul înger care deținuse un calculator. Fusese unul ieftin, lent, din plastic, care fusese prezentat ca fiind ideal pentru firmele mici. Aziraphale îl folosise cu religiozitate pentru a-și ține contabilitatea, care fusese atât de scrupulos de precisă, încât autoritățile financiare îl controlaseră de cinci ori, cu credința profundă că individul omoràse pe cineva.

Dar calculele acestea erau de-un soi pe care niciun calculator nu le putea face. Uneori, Aziraphale mâzgălea ceva pe o bucată de hârtie de lângă el. Aceasta era acopeită cu simboluri pe care doar opt oameni din lume ar fi fost în stare să le priceapă; doi dintre ei primiseră premiul Nobel și unul dintre ceilalți șase făcea pe el și nu avea voie să umble cu lucruri ascuțite, din cauza a ceea ce putea face cu ele.

Anathema mânca supă miso și studia cu atenție hărțile ei. Nu exista nicio îndoială că zona din jurul Tadfield-ului era bogată în linii de forță magnetică. Până și celebrul reverend Watkins identificase unele dintre ele. Dar, dacă nu greșea complet, unele linii începuseră să-și modifice poziția.

Petrecuse săptămâna făcând sondaje cu teodolitul și cu pendulul, iar harta direcției cartografice de stat a zonei Tadfield-ului era acoperită acum cu puncte și săgeți mici.

Se uită la ele un timp. Apoi luă un stilou cu vârf de pâslă și începu să le unească, uitându-se din când în când în carnetul ei de notițe.

Radioul rămăsese pornit. Anathema nu-l asculta atentă. Astfel că multe dintre știrile principale trecură pe lângă urechile ei ce nu auzeau. Doar după ce două cuvinte cheie trecură prin filtrul conștientului său, Anathema începu să fie atentă.

Cineva numit Purtătorul de cuvânt A părea că-i în pragul isteriei.

— ... pericol pentru angajați sau pentru public, zicea el.

— Și exact cât material nuclear a dispărut? întrebă reporterul.

Urmă o pauză.

— Noi n-am spune că a dispărut, zise purtătorul de cuvânt. Nu dispărut. Rătăcit temporar.

— Adică e totuși în instalație?

— Nu vedem cum ar fi fost scos de acolo, zise purtătorul de cuvânt.

— V-ați gândit că ar putea să fie o acțiune teroristă?

Urmă altă pauză. După care purtătorul de cuvânt zise, cu tonul calm al cuiva care se săturase și avea să-și dea demisia după aceea, ca să crească pui undeva:

— Da, cred că trebuia să ne gândim la asta. Trebuie doar să descoperim niște teroriști capabili să fure conținutul unui reactor nuclear în timp ce acesta funcționează, fără să observe nimeni. Conținutul acela cântărește circa o mie de tone și e înalt de vreo treisprezece metri. Deci trebuie să fie niște teroriști *puternici*. Domnule, poate le dați un telefon și le puneți și lor niște întrebări în modul acesta îngâmfat și acuzator.

— Dar ați spus că centrala produce în continuare electricitate, gâfâi reporterul.

— Da.

— Cum poate să facă asta, dacă nu mai există niciun reactor?

Puteai să vezi rânjetul nebunesc al purtătorului de cuvânt, chiar și prin intermediul radioului. Puteai să vezi stiloul său, pus pe rubrica „Ferme de vânzare", din *Poultry World**.

— Nu știm, zise el. Sperăm că aveți vreo idee voi, tipii cei deștepți de la BBC.

Anathema se uită la harta ei.

Ceea ce desenase arăta ca o galaxie sau ca felul de sculptură ce se poate vedea pe cei mai buni monoliți celtici.

Liniile de forță magnetică se deplasaseră. Formaseră o spirală.

Aceasta avea centrul în Lower Tadfield — aproximativ, cu o oarecare marjă de eroare, dar avea totuși centrul acolo.

La câteva mii de mile, cam în același moment în care Anathema se uita la spirala ei, nava de croazieră *Morbilli* eșuase într-un loc unde apa era adâncă de o sută de metri.

Pentru căpitanul Vincent, asta era doar o problemă în plus. De exemplu, știa că trebuie să-i contacteze pe proprietari, dar nu știa de la o zi la alta — sau, în lumea asta computerizată, de la o oră la alta — cine erau proprietarii actuali.

Necazul cel mare erau calculatoarele. Documentele navei erau computerizate și-și puteau schimba în câteva microsecunde țara în care era înregistrată, conform drapelului de conveniență cel mai convenabil în momentul acela. Și sistemul de navigare era computerizat, actualizându-și continuu poziția prin satelit. Căpitanul Vincent explicase cu răbdare proprietarilor, indiferent cine fuseseră aceștia, că mai multe sute de metri pătrați de tablă de oțel și un butoi cu nituri ar fi reprezentat

* Lumea crescătorilor de găini (nt.)

o investiție mai bună, dar fusese informat că recomandările sale nu corespundeau cu previziunile fluxului curent costuri/beneficii.

Căpitanul Vincent bănuia că, în ciuda aparaturii electronice, nava valora mai mult dacă se scufunda decât dacă plutea și că avea să se ducă la fund ca epava cea mai bine localizată din istoria navală.

Ca urmare, asta însemna că el însuși valora mult mai mult mort decât viu.

Stătea la biroul său, răsfoind liniștit *Codul Internațional Maritim*, ale cărui șase sute de pagini conțineau mesaje scurte, dar semnificative, menite să transmită în toată lumea știri despre orice eveniment naval imaginabil, cu minimum de confuzie și, mai ales, de costuri.

Căpitanul voia să spună următoarele: Navigam spre sus-sud-vest, din poziția 33 grade nord 47 grade și 72 minute vest. Secundul, despre care vă amintiți că a fost numit în Noua Guinee împotriva voinței mele și care, probabil, e un vânător de capete, a indicat prin semne că se întâmplă ceva ciudat. Se pare că o porțiune întinsă a fundului mării s-a ridicat în timpul nopții. Aceasta conține un mare număr de clădiri, multe dintre ele având formă de piramidă. Am eșuat în curtea uneia dintre acestea. Aici se află niște statui cu înfățișare destul de neplăcută. Bătrâni amabili, cu robe lungi și cu căști de scafandru au venit la bordul vaporului și au mâncat fericiți împreună cu pasagerii, care cred că noi am organizat toată chestia asta. Vă rog să transmiteți indicații.

Degetul lui se mișcă încet pe pagină și se opri. Vechiul și bunul *Cod Internațional!* Fusese conceput cu optzeci de ani în urmă, dar oamenii din zilele acelea se gândiseră serios la toate felurile de pericole care puteau fi întâlnite în străfundurile oceanelor.

Luă stiloul și scrise „XXXV QVVX".

În traducere, asta însemna „Am descoperit Continentul dispărut Atlantida. Marele preot tocmai a câștigat concursul de aruncare a discului."

— Nu-i așa!

— Ba e!

— Ba știi că nu-i așa!

— Ba e!

— Nu-i — bine, atunci ce-i cu vulcanii? replică Wensleydale, cu o expresie de triumf pe figură.

— Ce-i cu ei? întrebă Adam.

— Toți clăbucii ăia au ieșit din centrul Pământului, unde-i totul fierbine, zise Wensleydale. Am văzut un program la televizor. Apărea David Attenborough*, deci era adevărat.

---

* prezentator de televiziune și naturalist englez (nt.)

Ceilalți Ei se uitară la Adam, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis.

Teoria Pământului Gol nu avea succes în cariera de var. O idee ademenitoare care rezistase îndoielilor unor gânditori remarcabili precum Cyrus Read Teed, Bulwer-Lytton și Adolf Hitler se legăna periculos în bătaia vântului logicii caustice a ochelaristului Wensleydale.

— N-am zis că a fost gol complet, spuse Adam. Nimeni n-a zis că-i gol complet. Probabil că pământul e mile și mile în adânc, să aibă loc clăbucii, petrolul, cărbunele, tunelele tibetane și toate chestiile. Dar după aia e gol. Așa cred oamenii. Și există o gaură la Polul Nord, ca să intre aerul.

— N-am văzut asta în atlas, pufni Wensleydale.

— Guvernul n-o să dea voie să apară asta pe hartă, să nu se ducă oamenii și să se uite, zise Adam. Motivul e că oamenii care trăiesc înăuntru nu vor ca oamenii de sus să se uite tot timpul la ei.

— Ce-ai vrut să spui cu tunelele tibetane? întrebă Pepper. Ai zis tunele tibetane.

— Ah! Nu v-am povestit despre ele?

Trei capete se clătinară.

— E uimitor! Știți de Tibet?

Ei dădură din cap, nu prea convinși. O serie de imagini apăruseră în mințile lor: yaci, muntele Everest, oameni numiți lăcustă, bătrâni scunzi stând în munți, alți oameni învățând kung fu în temple străvechi, și zăpadă.

— Ei bine, vă amintiți de toți profesorii care au părăsit Atlantida când s-a scufundat?

Ei dădură din nou din cap.

— Ei bine, unii dintre ei s-au dus în Tibet și acum conduc lumea. Sunt numiți Maeștrii Secreți. Presupun că din cauză că sunt profesori. Și au un oraș subteran secret numit Shambala și tunele care duc în toată lumea, încât știu tot ce se întâmplă și controlează tot. Unii oameni zic că trăiesc sub deșertul Grobi, adăugă el, semeț, dar autoritățile cele mai competente spun că-i vorba de Tibet. E mai ușor de făcut tunele.

Ei se uitară instinctiv spre calcarul acoperit de praf de sub picioarele lor.

— Cum ajung să știe tot? întrebă Pepper.

— N-au decât să asculte, își dădu cu părerea Adam. N-au decât să stea în tunelele lor și să asculte. Știți ce auz au profesorii. Pot să audă o șoaptă tocmai din cealaltă parte a încăperii.

— Bunica mea lipea un pahar de zid, spuse Brian. Zicea că-i dezgustător felul acela în care putea să audă tot ce se întâmpla în spatele ușii.

— Și tunelele duc peste tot? întrebă Pepper, uitându-se încă la sol.

— În toată lumea, zise ferm Adam.

— Probabil că a fost nevoie de mult timp, spuse Pepper, plină de îndoială. Vă amintiți când am încercat să săpăm tunelul acela pe câmp, am stat acolo toată după-amiaza și trebuia să ne aplecăm ca să pătrundem în el.

— Da, dar ei au făcut asta în milioane de ani. Poți să faci tunele foarte bune, dacă ai la dispoziție milioane de ani.

— Eu credeam că tibetanii au fost cuceriți de chinezi și că Daily Llama s-a dus în India, zise Wensleydale, dar fără prea multă convingere.

Wensleydale citea ziarele tatălui său în fiecare seară, dar prozaismul cotidian al lumii părea că se topește sub puterea explicațiilor lui Adam.

— Pun pariu că-s acolo jos chiar acum, zise Adam, ignorând spusele lui. Sunt peste tot. Stau sub pământ și ascultă.

Ei se uitară unul la celălalt.

— Dacă am săpa iute... zise Brian.

Pepper, care se prindea foarte iute, scoase un geamăt.

— Ce te-a apucat să spui asta? zise Adam. Grozavă șansă avem acum să-i surprindem, după ce te-ai apucat să strigi în gura mare. Eu mă gândeam că am putea să săpăm, iar tu te-ai apucat să-i avertizezi!

— Nu cred că au săpat toate tunelele alea, spuse Wensleydale, încăpățânat. Nu are nicio *logică*. Tibetul e la sute de mile de noi.

— Oh, da. Oh, da! Și presupun că tu știi mai mult despre asta decât doamna Blatvatatasky*! pufni Adam.

— Eu, dacă aș fi tibetan, zise Wensleydale pe un ton rezonabil, aș săpa până în spațiul gol din mijloc și aș merge prin interior, apoi aș săpa drept în sus, către locul în care aș vrea să ajung.

Ei se gândiră cum se cuvenea la cele auzite.

— Recunosc că asta mi se pare mai logic decât tunelele, spuse Pepper.

— Da, cred că așa și fac, zise Adam. Probabil că s-au gândit și ei la ceva atât de simplu.

Brian se uită visător către cer, în timp ce se scobea cu degetul în ureche.

— Amuzant, zise el. Îți petreci toată viața ducându-te la școală și învățând tot felul de chestii, dar nu ți se spune nimic despre treburi precum Triunghiul Bermudelor, OZN-uri și despre Vechii Maeștri care merg prin interiorul Pământului. De ce trebuie să învățăm chestii plictisitoare când există atâtea lucruri interesante pe care am putea să le învățăm? Asta aș vrea să știu.

Urmă un cor aprobator.

Apoi Ei ieșiră și se jucară de-a Charles Fort și atlanții împotriva Străvechilor Maeștrii ai Tibetului, dar tibetiștii susținură că folosirea laserelor mistice străvechi însemna să trișezi.

---

* numele exact este Helena Blavatsky (nt.)

A fost un timp când descoperirea vrăjitoarelor era o meserie respectată, deși asta n-a durat prea mult.

De exemplu, Matthew Hopkins, Descoperitorul de vrăjitoare General, descoperise vrăjitoare peste tot în estul Angliei, pe la mijlocul secolului al șaptesprezecelea, și deconta orașelor și satelor câte nouă penny pentru fiecare vrăjitoare descoperită.

Asta era problema. Descoperitorii de vrăjitoare nu erau plătiți cu ora. Iar un descoperitor de vrăjitoare care pierdea o săptămână examinând cotoroanțele locale și care spunea apoi primarului „Foarte bine, nu-i niciuna cu pălărie ascuțită în toată grămada asta" s-ar fi ales cu mulțumiri, un castron cu supă și un rămas bun din suflet.

Deci, ca să obțină profit, Hopkins trebuia să găsească un număr considerabil de vrăjitoare. Asta l-a făcut puțin popular în consiliile sătești și a fost el însuși spânzurat ca vrăjitor într-un sat din estul Angliei, ai cărui locuitori își dăduseră seama că ar fi redus cheltuielile dacă eliminau mijlocitorul.

Mulți cred că Hopkins a fost ultimul Descoperitor de vrăjitoare General.

Strict vorbind, s-ar putea să aibă dreptate. Dar nu în felul în care își imaginează ei. Armata Descoperitorilor de vrăjitoare a mărșăluit mai departe, un pic mai tăcută.

Acum nu mai există un Descoperitor de vrăjitoare General.

Nu mai există niciun Descoperitor Colonel, un Descoperitor Maior, un Descoperitor Căpitan, nici măcar un Descoperitor Locotenent (ultimul a murit căzând dintr-un copac foarte înalt din Caterham, în 1933, în timp ce încerca să vadă mai bine ceva ce considera a fi o orgie a unei secte foarte perversă, dar care era, de fapt, petrecerea anuală cu cină și dans a Asociației Pieței din Caterham și Whyteleafe.

Există însă un Descoperitor de vrăjitoare Sergent.

Și mai există un Descoperitor Soldat simplu. Numele său este Newton Pulsifer.

Îl atrăsese reclama din *Gazette*, dintre un frigider de vânzare și un pui de nu-chiar dalmațian:

ALĂTURĂ-TE PROFESIONIȘTILOR. SLUJBĂ CU PROGRAM REDUS
ȘE CAUTĂ AJUTOR PENTRU LUPTA ÎMPOTRIVA FORȚELOR ÎNTUNERICULUI. OFERIM UNIFORMĂ, INSTRUIRE DE BAZĂ. PROMOVARE SIGURĂ. FII BĂRBAT!

În timpul pauzei de prânz telefonase la numărul din partea de jos a reclamei. Îi răspunsese o femeie.

— Bună ziua, zise el. Am văzut anunțul dumneavoastră.

— Care, iubitule.

— Hmm, cel din ziar.

— Bine, iubitule. Ei bine, Madam Tracy Scoate Voalul în fiecare după-amiază, cu excepția zilei de joi. Grupurile sunt bine venite. Iubitule, când vrei să Explorezi Misterele?

Newton ezită.

— Anunțul spune „Alătură-te profesioniștilor". Nu pomenește de Madam Tracy.

— Atunci înseamnă că vrei să discuți cu domnul Shadwell. O clipă, să văd dacă e aici.

Peste ceva timp, când ajunsese să se salute dând din cap cu Madam Tracy, Newt aflase că dacă ar fi menționat cealaltă reclamă, cea din revistă, Madam Tracy ar fi fost disponibilă pentru instruire strictă și masaje intime în fiecare seară, cu excepția celei de joi. Și mai era o altă reclamă, în cartea de telefoane. Când, după mult mai mult timp, Newt o întrebă în ce zile aveau loc cele legate de reclama respectivă, Madam Tracy îi răspunse:

— Joia.

După o vreme, se auziră pași pe holul lipsit de covor, apoi o voce de culoarea unui impermeabil vechi mormăi:

— Mda?

— Am citit reclama dumneavoastră. „Alăturați-vă profesioniștilor". Vreau să știu ceva mai multe despre ea.

— Mda. Există multe pe care ai vrea să le știi... zise vocea, solemn, apoi izbucni, la volum maxim. Și multe pe CARE N-AI VREA SĂ LE ȘTII!

— Oh! gemu Newton.

— Cum te cheamă, băiete?

— Newton. Newton Pulsifer.

— LUCIFER? Asta ai zis? Ești din Vizuina Întunericului, o făptură înșelătoare a ispitei din adâncuri, cu membre desfrânate aburind din oala lui Hades, într-o sclavie chinuită și lubrică la stăpânii tăi demonici și infernali?

— Mă cheamă Pulsifer, îi explică Newton. Cu P. Nu știu nimic de alții, noi ne tragem din Surrey.

Vocea de la capătul firului păru oarecum dezamăgită.

— Oh. Mda. Bine. Pulsifer. *Pulsifer*. Am mai întâlnit numele acesta?

— Nu știu, zise Newton. Unchiul meu are un magazin de jucării în Hounslow, adăugă el, pentru eventualitatea că asta ar fi fost de folos.

— Așaaa? zise Shadwell.

Accentul domnului Shadwell nu putea fi identificat. Gonea prin toată Anglia ca un lăptar. Când o tonalitate de sergent nebun din Țara Galilor,

când una de bătrân din High Kirk care tocmai văzuse pe cineva făcând ceva duminica, iar între acestea două cea a unui cioban aspru din Daleland sau a unui amărât din Somerset. Nu conta de unde provenea accentul, nu ieșea nimic drăguț.

— Ai toți dinții?

— Oh, da. Cu excepția plombelor.

— Ești apt?

— Cred că da, se bâlbâi Newt. Adică eram când am vrut să mă înrolez în armata teritorială. Brian Potter de la contabilitate poate să facă aproape o sută de flotări de când s-a înrolat. Și a defilat în fața reginei mamă.

— Câte sfârcuri ai?

— Poftim?

— Sfârcuri, băiete, sfârcuri, zise vocea, cu încăpățânare. Câte sfârcuri ai?

— Hmm. Două.

— Bine. Ai o foarfecă?

— Poftim?

— Foarfecă! *Foarfecă!* Ești surd?

— Nu. Da. Adică am o foarfecă. Nu sunt surd.

Cacaoa aproape că se solidificase. În interiorul cești crescuse o blană verde.

Și pe Aziraphale se așternuse un strat subțire de praf.

Teancul de notițe crescuse lângă el. *Drăgușele și precisele profeții* deveniseră o masă de semne de carte făcute din fâșii rupte din *Daily Telegraph*.

Aziraphale se clinti și se ciupi de nas.

Aproape că terminase.

Își făcuse o imagine.

Nu o întâlnise niciodată pe Agnes. Era evident că fusese prea inteligentă. În mod normal, Cerul și Iadul descopereau tipii cu talent profetic și emiteau zgomot de fond pe același canal mental, ca să împiedice orice precizie nedorită. Acest lucru era rareori necesar. Indivizii găseau singuri căi de a genera proprii lor paraziți ca un mijloc de autoapărare împotriva imaginilor care se repetau în capul lor. De exemplu, sărmanul sfânt Ioan avea ciupercile lui. Maica Shipton avea berea ei. Nostradamus avea colecția sa de preparate orientale interesante. Sfântul Malachi avea alambicul său.

Bunul Malachi. Fusese un băiat drăgut, care stătea și visa la viitorii papi. Bineînțeles, era un bețiv. Ar fi putut să fie un adevărat gânditor, dacă n-ar fi existat rachiul.

Un sfârșit trist. Uneori chiar trebuie să speri că planul inefabil fusese gândit așa cum se cuvine.

Gândit. Trebuia să facă ceva. Oh, da. Să telefoneze legăturii sale, să lămurească lucrurile.

Se ridică, se întinse și formă un număr de telefon.

Apoi se gândi: de ce nu? Merita să încerce.

Se întoarse și scotoci prin teancul său de notițe. Agnes fusese cu adevărat bună. Și deșteaptă. Nimeni nu era interesat de profeții precise.

Cu hârtia în mână, telefonă la Informații.

— Alo? Bună ziua. Dacă sunteți amabilă. Da. Cred că-i vorba de un număr din Tadfield. Sau din Lower Tadfield... ah. Sau poate din Norton. Nu sunt sigur care-i codul exact. Da. Young. Numele de familie e Young. Îmi pare rău, nu cunosc inițiala prenumelui. Oh. Bine, puteți să mi le spuneți pe toate? Mulțumesc.

Pe masă, un stilou se ridică singur și începu să scrie cu furie.

La al treilea nume își rupse vîrful.

— Ah, zise Aziraphale, cu gura funcționând pe pilot automat, în timp ce mintea îi exploda. Cred că acesta e. Mulțumesc. Ați fost foarte amabilă. Să aveți o zi bună.

Puse telefonul în furcă aproape cu respect, trase de câteva ori aer în piept și formă un nou număr. Ultimele trei cifre îi dădură de lucru, pentru că îi tremura mâna.

Ascultă soneria. Apoi îi răspunse o voce. O voce a unei persoane de vârstă medie, care nu era neprietenoasă, dar probabil că persoana atipise și nu se simțea în cea mai bună formă.

Vocea zise:

— Tadfield, șase, doi de șase.

Mâna lui Aziraphale începu să se zguduie.

— Alo? zise receptorul. Alo.

Aziraphale se stăpâni.

— Scuze, spuse el. Am nimerit numărul.

Și puse receptorul în furcă.

Newt nu era surd. Și avea o foarfecă.

Mai avea și un teanc imens de ziare...

Dacă ar fi știut că viața în armată consta în principal în folosirea primei împotriva celui de-al doilea, nu s-ar fi înrolat niciodată, bombănea el.

Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Shadwell îi făcuse o listă, care fusese prinsă de peretele micului și înghesuitului apartament al lui Shadwell, situat deasupra Rajit's Newagents and Video Rental. Pe listă scria:

1) Vrăjitoare.
2) Fenomene Inexplicabile. Producătoare de fapte ieșite din comun. Indivizi care produc fenomene ieșite din comun. Chestii, înțelegi ce vreau să spun.

Newt se uita după așa ceva. Oftă și luă alt ziar, privi prima pagină, ignoră pagina a doua (nu era niciodată nimic acolo), apoi se făcu stacojiu când efectuă numărătoarea obligatorie de sfârcuri de pe pagina a treia. Shadwell insistase în această privință. „Nu poți să ai încredere în șmecherii ăștia", zisese el. „E felul lor să apară fățiș, ca și cum ne-ar provoca."

O pereche în pulovere negre, cu guler pe gât, se zgâia la aparatul de fotografiat, în pagina a noua. Cei doi pretindeau că sunt conducătorii celei mai mari adunări de vrăjitoare din Saffron Walden și că pot reda potența sexuală prin folosirea unor păpuși mici, foarte falice. Ziarul oferea zece păpuși cititorilor dispuși să scrie articole intitulate „Cel mai jenant moment legat de impotența mea". Newt decupă articolul și-l puse într-un dosar.

Se auzi un bocănit slab în ușă. Newt o deschise. În prag se afla o grămadă de ziare.

— Mișcă-te, soldat Pulsifer, lătră grămada, apoi pătrunse în cameră.

Ziarele căzură pe podea și apăru Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Shadwell, care tuși, chinuindu-se, apoi reaprinse țigara, care se stinsese.

— Vreau să-l urmărești. E unul dintre *ei*, zise el.

— Pe cine, domnule?

— Ia-o încetișor, soldat. Pe el. Tipul ăla mărunt, cafeniu. Așa-zisul domn Rajit. Arta teribilă a preacurviei e a lor. Ochii de rubine mijiți ai micului zeu galben. Femei cu prea multe brațe. Vrăjitoare, toată grămada.

— Domnule sergent, ne dă ziare pe gratis, zie Newt. Și ele nu-s prea bătrâne.

— Și voodoo. Pun pariu că tipul face voodoo. Sacrifică pui Baronului Sâmbătă. Știi, tipul ăla negrotei cu joben. Aduce oamenii înapoi din morți, mda, și-i face să trudească în ziua de sabat. Voodoo, zise Shadwell și pufni gânditor.

Newt încercă să și-l imagineze pe proprietarul lui Shadwell ca exponent al voodoo-ului. Sigur, domnul Rajit lucra de sabat. De fapt, lucra toată ziua, împreună cu nevasta sa dolofană și liniștită și cu copiii săi dolofani și veseli, fără să le pese de calendar, completând cu grijă nevoile zonei în privința băuturilor răcoritoare, pâinii albe, tutunului, dulciurilor, ziarelor, revistelor și a pornografiei de sertar, care-l făcea pe Newt să-i lăcrimeze ochii numai cât se gândea. Lucrul cel mai rău pe care-l putea face domnul Rajit cu un pui era să-l vândă după data expirării.

— Dar domnul Rajit e din Bangladesh sau din India, sau ceva de genul ăsta, zise el. Credeam că voodoo vine din Indiile de Vest.

— Ah, zise Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Shadwell și mai trase un fum din țigară.

Sau păru să facă asta. Newt nu văzuse niciodată vreuna din țigările superiorului său — din cauza modului în care acesta își punea mâinile în jurul gurii. Sergentul făcea să dispară chiștocul, după ce termina țigara.

— Ah.

— N-am dreptate?

— Înțelepciune ascunsă, băiete. Secrete militare interne ale armatei Descoperitorilor de vrăjitoare. Când o să fii inițiat cum se cuvine, o să știi adevărul secret. Un anumit voodoo *poate* să vină din Indiile de Vest. Te asigur că-i așa. Oh, da, te asigur că-i așa. Dar felul *cel mai rău*. Felul cel mai întunecat, vine din... hmmm...

— Bangladesh?

— Hmmm. Da, băiete, așa e. Cuvântul îmi umbla prin gură. Bangladesh. Exact.

Shadwell făcu să dispară chiștocul și reuși să facă pe furiș altă țigară, fără să se vadă nici tutunul, nici hârtia.

— Așa... Descoperitor de vrăjitoare Soldat, ai găsit ceva?

— Astea, zise Newt, ridicând dosarul.

Shadwell se uită la el.

— Oh, *astea*, spuse el. Gunoaie. Tipele își zic vrăjitoare? Le-am verificat anul trecut. M-am dus acolo cu armura dreptății și cu un pachet de surcele, am deschis cu un șperaclu, erau curate ca un pahar. Încearcă să pună pe roate o afacere de comenzi prin poștă pentru lăptișor de matcă. O grămadă de gunoaie. Tipele n-ar cunoaște un spirit familiar nici dacă le-ar mușca de turul nădragilor. Gunoaie. Băiete, nu mai e cum era!

Se așeză și-și turnă o cană de ceai dulce, dintr-un termos murdar.

— Ți-am povestit cum ar fost recrutat în armată? întrebă el.

Newt luă cuvintele lui ca o invitație de a se așeza. Clătină din cap. Shadwell își aprinse țigara făcută de el însuși cu o brichetă Ronson uzată, apoi tuși, aprobator.

— A fost colegul meu de celulă. Descoperitorul de vrăjitoare Căpitan Ffolkes. Zece ani pentru incendiere. A ars un sălaj al vrăjitoarelor din Wimbledon. Le-ar fi ars și pe ele, dacă n-ar fi fost o zi cu ghinion. Un tip bun. Mi-a povestit despre bătălie — de marele război dintre Cer și Iad... El mi-a spus secretele lăuntrice ale Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare. Despre spirite familiare. Sfârcuri. Despre toate.. Vezi, știa că moare. Trebuia să găsească pe cineva care să continue tradiția. Așa cum ești tu, acum... Băiete, la asta am fost reduși, spuse el, clătinând din cap. Vezi, cu câteva sute de ani în urmă eram puternici. Stăteam între lume și întuneric. Noi eram linia roșie subțire. Vezi, eram linia subțire roșie de foc.

— Credeam că bisericile... începu Newt.

— Ptiu! făcu Shadwell.

Newt văzuse cuvântul scris, dar era prima oară când auzise pe cineva rostindu-l.

— Bisericile? Ce bine au făcut vreodată? Sunt la fel de rele. Fac cam același gen de afaceri. Nu poți să ai încredere în ele că vor însemna pe Cel Rău, pent'că dacă ar face-o, ar ieși din felul ăla de afaceri. Dacă tu te-ai lupta cu un tigru, n-ai vrea ca alți călători să-i arunce de mâncare. Nu, băiete. Treaba o facem numai noi. Luptăm împotriva întunericului.

Pentru o clipă, totul rămase tăcut.

Newt încercase întotdeauna să vadă partea bună din fiecare, dar la scurt timp după ce se înrolase în Armata Descoperitorilor de vrăjitoare își dăduse seama că superiorul său — care era și singurul soldat al acestei armate — era la fel de echilibrat ca o piramidă cu vîrful în jos. „Scurt timp" însemna, în acest caz, mai puțin de cinci secunde. Cartierul general al Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare era o încăpere împuțită cu pereții de culoarea nicotinei — era aproape un lucru sigur că pereții erau tapisați cu nicotină — și cu podea de culoarea scrumului de țigară — era un lucru aproape sigur că erau cu adevărat din scrum. Exista și un mic petec de covor. Newt evita cât se putea să meargă pe el, pentru că îi sugea pantofii.

Pe unul dintre pereți se afla o hartă îngălbenită a Insulelor Britanice, cu steaguri improvizate înfipte ici, colo. Majoritatea se aflau la o distanță de Londra pe care o puteai parcurge cu un Bilet Ieftin De Întoarcere În Aceeași Zi.

Dar Newt petrecuse aici câteva săptămâni pentru că fascinația îngrozită se transformase în milă îngrozită și apoi într-un soi de afecțiune îngrozită. Shadwell se dovedise a fi un tip înalt de vreo cinci picioare* și care purta haine care, indiferent cum ar fi fost, se transformau în amintirea ta pe termen scurt într-un impermeabil vechi. Bătrânul probabil că mai avea încă toți dinții, dar asta numai pentru că nimeni nu-i dorise. Unul singur dintre ei, pus sub pernă, ar fi făcut-o pe Zâna Măseluță s-o ia razna.

Sergentul părea să trăiască numai cu ceai dulce, lapte condensat, țigări făcute de mână și un soi de energie internă ursuză. Shadwell avea o Cauză, pe care o urma cu toată puterea sufletului său și cu Permisul de Călătorie de Pensionar. Bătrânul credea în cauza sa. Iar aceasta îi dădea energie, ca o turbină.

Newton Pulsifer nu avusese niciodată în viața sa o cauză. Și, din câte știa, nici nu crezuse în ceva. Era o chestie destul de jenantă, pentru că el *voia* să creadă în ceva, pentru că recunoștea că o credință era centura de siguranță care ajuta majoritatea oamenilor să treacă prin apele ahitate

---

* aproximativ un metru și jumătate (nt.)

ale Vieții. I-ar fi plăcut să creadă într-un Dumnezeu suprem, cu toate că ar fi preferat să aibă o discuție de o jumătate de oră cu El înainte să i se încredințeze, ca să lămurească unele lucruri. Se dusese în tot felul de biserici, așteptând fulgerarea aceea unică de lumină albastră, dar aceasta nu apăruse. Apoi încercase să devină ateu oficial, dar nu avusese tăria credinței plină de suficiență și solidă ca o stâncă necesară pentru asta. Și toate partidele politice i se păruseră la fel de necinstite. Renunțase la ecologie când revista ecologică la care se abonase prezentase cititorilor planul unei grădini care se întreținea singură și zugrăvise capra ecologică priponită la un metru de stupul ecologic de albine.

Newt petrecuse o grămadă de timp în casa bunicii sale de la țară și credea că știe câte ceva despre obiceiurile caprelor și ale albinelor, așa că trăsese concluzia că revista era condusă de o ceată de nebuni îmbibați de băutură. În plus, revista folosea prea mult cuvântul „comunitate". Newt bănuise întotdeauna că oamenii care foloseau în mod obișnuit cuvântul „comunitate" îl utilizau cu un înțeles aparte, care-l excludea pe el și pe cei pe care-i cunoștea el.

Apoi se străduise să creadă în Univers, ceea ce i se păruse destul de bine până când începuse să citească — din nevinovăție — cărți noi care aveau în titlu cuvinte precum Haos, Timp sau cuantă. Descoperi că nici măcar oamenii a căror slujbă era, ca să zicem așa, Universul, nu credeau cu adevărat în el și erau mândri că nu știu ce-i cu adevărat Universul sau dacă există măcar, din punct de vedere teoretic.

Un asemenea lucru era intolerabil pentru mintea deschisă a lui Newt.

Newt nu crezuse în organizația de cercetași începători, apoi, când crescuse mai mare, nici în cea de cercetași.

Dar era dispus să creadă că postul de funcționar la salarizare de la United Holdings (Holdings) PLC era, probabil, cel mai plictisitor din lume.

Iată cum arăta Newton Pulsifer ca bărbat: dacă intra într-o cabină telefonică și se schimba, reușea să iasă de acolo arătând precum Clark Kent.*

Dar descoperi că-l plăcea pe Shadwell. Oamenii îl plăceau deseori pe acesta, spre disperarea lui Shadwell. Familia Rajit îl plăcea pentru că până la urmă își plătea chiria și nu provoca niciun fel de necazuri, și pentru că era rasist într-un fel atât de posac și de indirect, încât era inofensiv. Era evident că Shadwell ura pe oricine din lume, indiferent de castă, culoare sau credință și nu intenționa să facă vreo excepție pentru cineva.

Madam Tracy îl plăcea. Newt fusese uimit să descopere că locatara celuilalt apartament era o femeie de vârstă medie, mămoasă, iar gentlemanii care o căutau doreau doar o cană de ceai și o pălăvrăgeală plăcută

* reporterul american, sub identitatea căruia se ascunde Superman (nt.)

și un pic de instruire, dacă putea să le ofere și asa ceva. Uneori, după ce golea o jumătate de pintă de bere Guinness, în noaptea de sâmbătă, Shadwell stătea pe coridor, între camerele lor, și răcnea chestii precum „Târfa Babilonului!", dar madam Tracy îi mărturisise lui Newt între patru ochi că se simțea mai degrabă încântată de asta, deși locul cel mai apropiat de Babilon în care mersese fusese Torremolinos.* Era ca o reclamă gratuită, zisese ea.

Și mai spusese că nu-i păsa că bătea în perete și înjura în timpul ședințelor ei de spiritism de după-amiază. Genunchii îi provocau dureri și ea nu mai era întotdeauna în stare să provoace ciocănituri în masă, așa că un pic de bocănit înfundat îi era de folos.

Madam Tracy îi lăsa duminica ceva de cinat în prag, cu o altă farfurie deasupra, ca să păstreze mâncarea caldă.

Spunea că nu putea să nu-l placă pe Shadwell. Dar asta îi folosea la fel de mult cât i-ar fi folosit dacă ar fi aruncat bucăți de pâine într-o gaură neagră.

Newt își aminti de celelalte tăieturi din ziare. Le împinse pe masa pătată.

— Ce-s astea? întrebă bănuitor Shadwell.

— Fapte ieșite din comun, zise Newt. Ați spus să mă uit după fapte ieșite din comun. Îmi pare rău, dar în zilele astea există mai multe fapte ieșite din comun decât vrăjitoare.

— A împușcat cineva vreun iepure cu un glonț de argint și a doua zi o cotoroanță din sat șchiopăta? întrebă Shadwell, plin de speranțe.

— Din păcate, nu.

— Vreo vacă a picat moartă după ce s-a uitat la ea vreo femeie?

— Nu.

— Atunci ce? întrebă Shadwell și se duse șchiopătând până la dulăpiorul cafeniu, din care scoase o cutie cu lapte condesat.

— Se întâmplă lucruri ciudate, zise Newt.

Petrecuse săptămâni întregi făcând asta. Shadwell lăsase ziarele să se strângă grămadă. Unele erau vechi de ani de zile. Newt avea memorie bună, poate și pentru că în cei douăzeci și șase de ani ai săi se întâmplaseră prea puține ca să i-o umple, și devenise expert în unele subiecte foarte ezoterice.

— Se pare că se întâmplă ceva nou în fiecare zi, zise Newt, răsfoind dreptunghiurile de hârtie. S-a întâmplat ceva bizar în centralele electrice nucleare. Și nimeni nu pare să știe despre ce-i vorba. Iar unii pretind că scufundatul continent Atlantida s-a ridicat la suprafață.

Newt părea mândru de eforturile sale.

---

* localitate din Spania (nt.)

Briceagul lui Shadwell găuri cutia cu lapte condensat. Se auzi un telefon sunând în depărtare. Toate apelurile erau pentru madam Tracy și unele dintre ele nu trebuiau auzite de urechi de bărbat. Newt răspunsese conștiincios la telefon în prima sa zi de lucru, ascultase cu atenție întrebarea și zisese:

— Marks and Spencer* 100% bumbac cu encouer, de fapt.

Și convorbirea se întrerupsese.

Shadwell sorbi zdravăn.

— Ah, astea nu-s adevărate fenomene neobișnuite, zise el. Nu văd o vrăjitoare făcând așa ceva. Știi, ele se pricep mai degrabă la scufundatul lucrurilor.

Gura lui Newt se deschise și se închise de câteva ori.

— Dacă vom lupta cu tărie împotriva vrăjitoriei, atunci nu ne putem permite să fim abătuți din drum de chestii de felul ăsta, zise Shadwell, apoi adăugă. N-ai găsit nimic mai vrăjitoresc?

— Dar trupele americane au debarcat ca să-l apere de tot felul de chestii, gemu Newt. Un continent care nu există...

— Era vreo vrăjitoare pe el? întrebă Shadwell, arătând pentru prima oară o scânteie de interes.

— Nu scrie, răspunse Newt.

— Ah, atunci nu-i decât politică și geografie, spuse Shadwell cu dispreț.

Madan Tracy își vârî capul pe ușă.

— Bună, domnule Shadwell, zise ea, făcându-i un semn prietenesc lui Newt. Un gentleman la telefon, vrea să discute cu dumneavoastră. Bună, domnule Newton.

— Pleacă de aici, boarfo, zise Shadwell, în mod automat.

— Pare atât de distins, zise madam Tracy, fără să-l bage în seamă. Și o să pregătsc pentru noi, pentru duminică, o bucată de ficat.

— Muiere, mai degrabă prânzesc cu diavolul!

— Așa că, dacă o să-mi dai înapoi farfuriile de săptămâna trecută, o să fii un scump, zise madam Tracy și se întoare înapoi în apartamentul ei, pe tocurile-i de trei inci, la lucrul — indiferent care fusese acela — pe care-l întrerupsese.

Newt se uită descurajat la tăieturile din ziare, în timp ce Shadwell se duse bombănind la telefon. Era un articol despre pietrele din Stonehenge care-și schimbau poziția, de parcă ar fi fost pilitură de fier într-un câmp magnetic.

Era vag conștient de discuția telefonică pe care o auzea rostită la un capăt al liniei.

— Cine? Ah. Da. Da. Cum ați spus? Și ce categorie va fi? Da. Cum ați zis, domnule. Și unde e locul acela?

---

* Marks and Spencer, firmă pentru vânzarea de îmbrăcăminte (nt.)

Dar pietrele care se mișcau misterios nu erau cana cu ceai a lui Shadwell sau, mai bine zis, cutia cu lapte.

— Bine, bine, îl liniști Shadwell pe cel care-l sunase. O să ne ducem imediat. O să mobilizez echipa mea cea mai bună și o să vă anunț imediat succesul. Nu mă îndoiesc. La revedere, domnule. Fiți binecuvântat, domnule.

Se auzi sunetul receptorului pus în furcă, apoi vocea lui Shadwell, care nu mai era chircită metaforic în semn de respect.

— Vai de mine! Fătălăul sudist![*]

Se întoarse în cameră, apoi se uită la Newt ca și cum ar fi uitat de ce era acolo.

— Despre ce vorbeam? întrebă el.

— Despre toate lucrurile care se întâmplă, începu Newt.

— Da, zise Shadwell și continuă să se uite prin el, în timp ce se lovea ușor, gânditor, cu cutia goală de conservă în dinți.

— Există un mic orășel în care vremea a fost uimitoare, în ultimii ani, continuă îndatoritor Newt.

— În ce fel? Ploua cu broaște sau ceva de genul ăsta? întrebă Shadwell, luminându-se un pic.

— Nu. A fost doar vremea normală pentru momentul respectiv din an.

— Și asta ți se pare ceva ieșit din comun? zise Shadwell. Băiete, eu am văzut fenomene care făceau să ți se încrețească părul din cap, adăugă el și începu din nou să ciocăne cu cutia de lapte.

— Când vă amintiți să fi fost vreme normală pentru un anumit moment al anului? întrebă Newt, un pic enervat. Domnule sergent, vreme normală într-un anumit moment al anului nu-i ceva normal. Vremea normală înseamnă zăpadă de Crăciun. Când ați văzut ultima oară zăpadă de Crăciun? Și un august lung, călduros? În fiecare an? Și toamnă răcoroasă? Vremea la care visați pe când erați copil, când nu ploua niciodată pe cinci noiembrie și ningea întotdeauna în ajunul Crăciunului?

Privirea lui Shadwell era lipsită de concentrare. Sergentul opri cutia de lapte condensat la jumătatea drumului spre buze.

— Eu n-am visat niciodată când eram copil, spuse el liniștit.

Newt era conștient că se mișca pe buza unui puț adânc și neplăcut. Se trase, mintal, înapoi.

— E foarte ciudat, zise el. Un meteorolog vorbește în articol despre medii, norme, microclimat și alte chestii de felul ăsta.

— Și ce înseamnă asta? întrebă Shadwell.

— Înseamnă că nu știe de ce se întâmplă așa, răspunse Newt, care nu petrecuse atâția ani pe litoralul afacerilor fără să se aleagă cu câte

---

[*] Shadwell ura toți oamenii din sud și, în concluzie, locuia la polul nord. (na.)

ceva, apoi se uită cu coada ochiului la sergent. Se știe că vrăjitoarele afectează vremea, sugeră el. Am văzut la *Discouverie*.

Oh, Doamne, se gândi el, sau altă entitate potrivită, nu mă lăsa să mai petrec încă o seară tăind ziarele în bucăți în scrumiera asta de cameră. Lasă-mă să ies la aer curat. Lasă-mă să fac ceea ce e echivalentul Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare al mersului la schi pe apă în Germania.

— E doar la patruzeci de mile, zise el, cu titlu de încercare. M-am gândit că aș putea să dau o fugă până acolo, mâine. Și să arunc o privire în jur. Plătesc eu benzina, adăugă el.

Shadwell își lovi gânditor buza de sus.

— Localitatea aia nu se numește cumva Tadfield? întrebă el.

— Exact, domnule Shadwell, îi răspunse Newt. De unde știți?

— Mă întreb că urmăresc sudiștii, zise în șoaptă segentul, apoi adăugă, cu voce tare. Biiine! De ce nu?

— Ce să urmărim, domnule sergent? îl întrebă Newt.

Shadwell îi ignoră întrebarea.

— Da. Presupun că n-o să facă niciun rău. Ai spus că o să plătești tu benzina, nu-i așa?

Newt dădu din cap.

— Atunci să vii aici la ora nouă dimineața, înainte să pleci, zise sergentul.

— De ce? întrebă Newt.

— Ca să te blindezi cu dreptate.

Imediat după ce Newt plecă, telefonul sună din nou. De data esta era Crowley, care-i dădu cam aceleași instrucțiuni ca și Aziraphale. Shadwell le acceptă, de dragul aparențelor, în timp ce madam Tracy se înghesuia încântată lângă el.

— Două telefoane într-o zi, domnule Shadwell, zise ea. Mica dumitale armată progresează grozav!

— Hai, șterge-o de aci, lovite-ar ciuma, mormăi Shadwell și trânti ușa.

Tadfield, își spuse el. Aha, bine... Dacă plătesc amândoi la timp...

Nici Aziraphale, nici Crowley nu conducea Armata Descoperitorilor de vrăjitoare, dar amândoi o acceptau sau măcar știau că va fi acceptată de superiorii lor. Așa că apărea pe lista agenților lui Aziraphale pentru că era o armată de descoperire a *vrăjitoarelor* și el trebuia să sprijine pe oricine își spunea descoperitor de vrăjitoare, așa cum SUA trebuie să sprijine pe oricine își spune anticomunist. Și apărea pe lista lui Crowley pentru motivul mult mai puțin serios că oameni precum Shadwell nu făceau niciun rău Iadului. Chiar dimpotrivă.

Discutând în sensul strict al cuvântului, Shadwell nu conducea Armata Descopeitorilor de vrăjitoare. Conform registrelor de salarii ale lui Shadwell, armata era condusă de Descoperitorul de vrăjitoare General Smith. Sub el se afla Descoperitorii de vrăjitoare Colonei Green și Jones, Descoperitorii de vrăjitoare Maiori Jackson, Robinson și Smith (nu era rudă cu generalul). Mai existau Descoperitorii de vrăjitoare Maiori Saucepan, Tin, Milk și Cupboard, pentru că imaginația limitată a lui Shadwell începuse să se împleticească* Și Descoperitorii de vrăjitoare Căpitani Smith, Smith, Smith, Smythe și Ditto. Și cinci sute de Descoperitori de vrăjitoare Soldați, Caporali și Sergenți. Mulți dintre ei se numeau Smith, dar asta nu conta, pentru că nici Crowley, nici Aziraphale nu se osteniseră să citească până acolo. Ei dădeau banii, pur și simplu.

La urma urmei, amândouă taberele dădeau, la un loc, în jur de șaizeci de lire pe an.

Shadwell nu considera că acest lucru ar reprezenta un delict. Armata era un lucru sfânt care îi fusese dat în grijă și trebuia să facă și el ceva. Bănuții nu mai veneau ca pe vremuri.

* numele maiorilor înseamnă Tigaie, Conservă, Lapte și Dulap (nt.)

Sâmbătă

Era foarte devreme în dimineața aceea de sâmbătă, ultima zi a omenirii, iar cerul era mai roșu decât sângele.

Comisionarul de la International Express coti după colț cu grijă, cu treizeci și cinci de mile pe oră*, reduse viteza și opri pe bordura de iarbă.

Ieși din camionetă și se aruncă imediat în rigolă, ca să evite un camion care luase curba cu mai mult de optzeci de mile pe oră.

Se ridică, își luă ochelarii de pe jos, îi puse pe nas, își găsi pachetul și chitanțierul, își șterse iarba și noroiul de pe uniformă, apoi, ca și cum atunci i-ar fi trecut prin minte, agită pumnul în direcția camionului ce se micșora văzând cu ochii.

— N-ar trebui să li se permită să circule, camioane afurisite, n-au pic de respect pentru ceilalți utilizatori ai drumurilor, întotdeauna am spus, întotdeauna am spus, fiule, ține minte, fără mașină și tu ești pieton...

Coborî de pe bordura de iarbă, trecu peste un gard scund și se pomeni pe malul râului Uck.

Comisionarul de la International Express merse de-a lungul malului, cărând pachetul.

Ceva mai departe, în josul râului, stătea pe mal un tânăr îmbrăcat complet în alb. Era singura persoană care se vedea acolo. Avea părul alb și pielea de paloarea cretei. Stătea și privea în susul și în josul râului, ca și cum ar fi admirat peisajul. Arăta așa cum arătaseră poeții romantici din perioada victoriană înainte să înceapă să-i dea gata tuberculoza și excesul de droguri.

Comisionarul de la International Express nu putea să înțeleagă asta. Adică, pe vremuri, și asta nu însemna chiar cu mult timp în urmă, pe mal se aflase câte un pescar la fiecare doisprezece iarzi; acolo se jucaseră copii; perechi de îndrăgostiți veniseră să asculte plescăitul și clipocitul

---

* aproximativ 53 km/oră (nt.)

râului, să se țină de mână și să se alinte în apusul de soare din Sussex. Făcuse asta și el, cu Maud, înainte să se căsătorească. Veniseră aici să se giugiulească.

Vremurile se schimbă, își zise comisionarul.

Acum, sculpturi albe și cafenii de spumă și noroi alunecau senine pe râu, acoperindu-l pe iarzi întregi. Iar acolo unde se vedea suprafața apei, aceasta era acoperită cu o pojghiță petrochimică, groasă de-o moleculă.

Se auzi un zgomot puternic de bătăi din aripi când o pereche de gâște, mulțumite că ajunseseră în Anglia după zborul lung și obositor peste Atlanticul de nord, se lăsară pe apa ce lucea în culorile curcubeului și se scufundară fără urmă.

Amuzanta lume veche, își zise comisionarul. Acesta este Uck, cel care fusese cel mai frumos râu din această parte a lumii, care-i acum doar un canal industrial celebru. Lebedele se duc la fund, iar peștii plutesc la suprafață.

Mda, asta înseamnă progres. Nu poți să oprești progresul.

Comisionarul se apropie de omul în alb.

— Scuzați-mă, domnule. Aveși pseudonimul Chalky?*

Bătatul în alb dădu din cap, fără să spună nimic. Continuă să privească râul, umărind cu privirea o sculptură impresionantă de spumă și noroi.

— Atât de frumos, șopti el. Atât de al naibii de frumos!

Comisionarul se pomeni că, pentru moment, nu-și găsea cuvintele. Apoi interveni pilotul său automat.

— Asta nu-i amuzanta lume veche și nu greșesc, adică am fost în toată lumea ducând pachete și, ca să zicem așa, aici sunteți la dumneavoastră acasă, adică eu am fost născut și crescut aici, domnule, și am fost în Mediterana și în Des Moines, iar asta e în America, domnule, iar acum sunt aici și iată pachetul dumneavoastră, domnule.

Cel cu pseudonimul Chalky luă pachetul, luă și chitanțierul și semnă pentru pachet. Stiloul făcu o pată când semnă, iar semnătura se șterse singură pe măsură ce era scrisă. Fusese un cuvânt lung, care începuse cu un M sau un P, apoi urmă o pată, după care cuvântul se termină cu ceva ce putea fi *imă* sau putea să fie *are*.

— Mulțumesc mult, domnule, zise comisionarul, apoi se înapoie de-a lungul țărmului, întorcându-se spre drumul aglomerat unde își lăsase camioneta, încercând ca în timp ce mergea să nu se uite la râu.

În urma sa, bărbatul în alb deschise pachetul. În acesta era o coroană — un cerc din metal alb, împodobit cu diamante. Bărbatul se uită la ea câteva secunde, plin de satisfacție, apoi și-o puse pe cap. Coroana strălucea în lumina soarelui ce răsărea. Apoi lipsa de luciu — care

---

* Chalky — de la chalk — cretă (nt.)

începuse să apară pe suprafața argintie încă de când fusese atinsă de degetele bărbatului — se întinse și o acoperi în întregime. Iar coroana deveni neagră.

Individul în alb rămase drept. De un lucru poți să fii sigur când e vorba de poluarea aerului: poți să ai niște răsărituri uluitoare. Cel din dimineața aceea arăta de parcă cineva dăduse foc cerului.

Iar un chibrit aruncat neglijent ar fi dat foc râului, dar, vai, nu era timp acum de așa ceva. Individul știa deja în mintea sa unde aveau să se întâlnească Ei Patru și când. Trebuia să se grăbească, dacă voia să fie acolo în după-amiaza aceea.

Poate că o să dea foc cerului, își zise el. Apoi părăsi locul acela, aproape imperceptibil.

Era și timpul.

Comisionarul își lăsase camioneta pe bordura de iarbă de lângă șoseaua cu două benzi. O ocoli, ca să ajungă în partea șoferului (cu grijă, pentru că alte camioane și autoturisme țâșneau ca rachetele în jurul curbei), se întinse prin fereastra deschisă și luă planul de livrări din bordul mașinii.

Mai avea o singură livrare de făcut.

Citi foarte atent instrucțiunile de pe documentul de livrare.

Le citi din nou, acordând o atenție deosebită adresei, apoi mesajului. Adresa era alcătuită dintr-un singur cuvânt: oriunde.

Apoi, cu stiloul lui care curgea, scrise un bilet scurt pentru Maud, soția lui. Acesta conținea doar *Te iubesc.*

După aceea puse planul de livrări înapoi în bord, se uită la stânga, se uită la dreapta, se uită din nou la stânga și începu să meargă decis de-a curmezișul drumului. Era la jumătate când un juggernaut* german veni de după colț, cu șoferul înnebunit de cofeină, mici pastiluțe albe și regulamente rutiere ale Comunității Europene.

Comisionarul se uită după silueta care se îndepărta.

Doamne, își zise el, ăsta aproape că m-a avut!

Apoi se uită în jos, la rigolă.

Oh, își zise el.

DA, îl aprobă o voce din spatele umărului său stâng — sau cel puțin din spatele amintirii umărului său stâng.

Comisionarul se întoarse, se uită și văzu. La început nu-și găsi cuvintele, nu găsi nimic, apoi obișnuința unei vieți întregi de muncă fu mai puternică și spuse:

— Am un mesaj pentru dumneavoastră, domnule.

PENTRU MINE?

---

* figurativ, vehicul de neoprit și care strivește totul (nt.)

— Da, domnule, spuse comisionarul, dorindu-și să mai aibă gât, pentru că dacă ar fi avut gât, ar fi înghițit în sec. Din păcate, nu aveți niciun pachet, domnule.... hmm, domnule. E doar un mesaj.

ATUNCI, LIVREAZĂ-MI-L.

— Acesta este, domnule. Hmmm. *Vino și vezi.*

ÎN SFÂRȘIT.

Pe față îi apăru un rânjet, dar având în vedere cum era fața aceea, nici n-ar fi putut fi altceva pe ea.

MULȚUMESC, zise clientul și adăugă. APRECIEZ DEVOTAMENTUL MANIFESTAT FAȚĂ DE MUNCA TA.

— Domnule?

Răposatul comisionar cădea printr-o ceață cenușie și tot ce vedea erau două pete albastre, care ar fi putut fi ochi, dar la fel de bine ar fi putut să fie stele îndepărtate.

NU TE GÂNDI LA ASTA CA LA A MURI, zise Moartea. GÂNDEȘTE-TE CA LA O PLECARE MAI DEVREME CA SĂ EVIȚI AGLOMERAȚIA.

Comisionarul avu un scurt moment în care se întrebă dacă noul său tovarăș glumise, apoi decise că nu glumise. Iar apoi nu mai fu nimic.

Cer roșu dimineața. Avea să plouă.

Da.

Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Shadwell stătea cu capul plecat într-o parte.

— Bine, zise el. Ești gata. Ai tot ce trebuie?

— Da, domnule.

— Pendulul de descoperit?

— Da, pendulul de descoperit.

— Menghina pentru tortură?

Newt înghiți în sec, apoi pipăi un buzunar.

— Merghină pentru torturat, zise el.

— Surcele?

— Domnule sergent, chiar credeți că...

— *Surcele?*

— Surcele, zise trist Newt.* Și chibrituri.

---

* Notă pentru americani sau alte forme de viață care locuiesc în orașe: britanicii rurali, care evită încălzirea centrală ca fiind prea complicată și care, oricum,

— Clopot, carte, lumânare?

Newt pipăi alt buzunar. Acesta conținea o pungă de hârtie, în care se afla un clopoțel, de felul celor care îi înnebunesc pe papagalii pitici, o lumânare roz din neamul celor de pe torturile de ziua de naștere și o cărțulie numită *Rugăciuni pentru Mâinile Mici*. Shadwell se autoconvinsese că, în ciuda faptului că ținta principală erau vrăjitoarele, un bun Descoperitor de vrăjitoare nu ratează niciodată ocazia de a face un exorcism iute și trebuie să aibă mereu la el trusa de voiaj pentru asta.

— Clopoțel, carte și lumânare, zise Newt.

— Ac cu gămălie?

— Ac cu gămălie.

— Bun băiat! Să nu-ți uiți niciodată acul cu gămălie. E baioneta în artileria ta de lumină.

Shadwell se trase înapoi. Newt observă cu uimire că ochii bătrânului se umeziseră.

— Mi-aș dori să merg cu tine, zise sergentul. Sigur, s-ar putea să nu fie nimic, dar ar fi frumos să ies și s-o fac din nou. Știi, e ca și cum ai recăpăta viață, să te târăști prin ferigile ude privindu-le dansurile diavolești. Își trezește ceva plin de cruzime în măduva oaselor.

Apoi luă poziția de drepți și salută.

— Acum du-te, soldat Pulsifer. Armatele slavei fie cu tine!

După ce Newt plecă, Shadwell se gândi la ceva, la ceva ce nu avusese nicio șansă să facă până atunci. Acum avea nevoie de un ac cu gămălie. Nu un ac cu gămălie cu scop militar, pentru vrăjitoare. Ci un ac cu gămălie obișnuit, din acelea care se pot înfige într-o hartă.

Harta era pe perete. Era veche. Pe ea nu se vedea Milton Keynes. Nu se vedea Harlow. Abia dacă apărea pe ea Manchester și Birmingham. Fusese harta cartierului general al armatei timp de trei sute de ani. În ea mai erau înfipte câteva ace cu gămălie, în principal în Yorkshire și Lancashire, plus câteva în Essex, dar ruginiseră deja. Îl alte locuri, doar niște cioturi cafenii indicau misiunile îndepărtate ale unor descoperitori de vrăjitoare, misiuni petrecute cu mult timp în urmă.

Shadwell găsi în cele din urmă un ac cu gămălie printre resturile dintr-o scrumieră. Suflă spre el, îl frecă până ajunse să lucească, se uită

---

slăbește fibra morală, preferă un sistem care constă în îngrămădirea de bucățele de lemn și bulgări de cărbuni, care au deasupra bușteni mari, umezi, dacă se poate din azbest, într-o vatră mică și care scoate fum, cunoscută drept „Nu se compară nimic cu un foc deschis, nu-i așa?" Din moment ce niciunul dintre ingrediente nu-i dispus în mod natural să ardă, ei pun sub toate astea o substanță albă, ceroasă, mică, dreptunghiulară, care arde veselă până când o stinge greutatea focului. Aceste bucăți mici, albe, sunt numite surcele pentru aprins focul. Nimeni nu știe de ce. (na.)

atent la hartă până reuși să localizeze Tadfield și, triumfător, înfipse acul cu gămălie.

Acesta sclipea.

Shadwell făcu un pas înapoi și salută din nou. Avea lacrimi în ochi.

Apoi făcu stânga împrejur și salută dulapul cu vitrină. Era vechi, rablagit, geamul era spart, dar, într-un fel, *era* Armata Descoperitorilor de vrăjitoare. Conținea argintăria regimentului (Trofeul de Golf al Întrecerii Între Batalioane, competiție în care nu se mai întrecuse nimeni de șaptezeci de ani); conținea Arma Tunătoare care se încărca pe la gura țevii a Descoperitorului de vrăjitoare Colonel Nu-Trebuie-Să-Mănânci-Ființe-Vii-Cu-Sânge-Nici-Să-Folosești-Vrăji-Nici-Să-Urmărești-Vremea Darylmple; mai conținea ceva ce păreau a fi nuci, dar care erau în realitate o colecție de capete de vânători de capete, sfărâmate,donate de Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Major Hotrace „Dă-le gata înainte să-ți vină ele de hac" Narker, care călătorise mult prin locuri străine; conținea amintiri.

Shadwell își suflă nasul zgomotos, în mânecă.

Apoi deschise o cutie cu lapte condensat, pentru micul dejun.

Dacă armatele slavei ar fi încercat să mărșăluiască împreună cu Newt, s-ar fi prăbușit în bucăți. Asta pentru că, în afară de Newt și de Shadwell, armatele acelea muriseră cu mult timp în urmă.

Ar fi fost o greșeală să-l consideri pe Shadwell (Newt nu reușise să afle dacă avea un prenume) un țicnit izolat.

Numai că toți ceilalți muriseră, în majoritatea cazurilor cu multe sute de ani în urmă. Cândva Armata fusese atât de mare pe cât arăta în registrul completat cu multă imaginație de Shadwell. Newt fusese surprins să descopere că Armata Descoperitorilor de vrăjitoare avea antecedente la fel de străvechi și aproape la fel de sângeroase ca și replica sa mireană.

Solda pentru descoperitorii de vrăjitoare fusese stabilită ultima oară de Oliver Cromwell și nu fusese actualizată niciodată. Ofițerii primeau o coroană, generalul primea un suveran. Sigur, era doar un onorariu, pentru că primeau cei nouă penny pentru fiecare vrăjitoare descoperită și ce puteai să iei din proprietățile acesteia.

Te bazai, în principal, pe cei nouă penny. Iar vremurile fuseseră cam dure înainte ca Shadwell să ajungă pe statul de plată al Raiului și Iadului.

Newt era plătit cu un șiling pe an.*

---

* NOTĂ PENTRU TINERI ȘI PENTRU AMERICANI: un șiling = cinci penny. Ați putea să înțelegeți mai bine modul străvechi de finanțare al Armatei

În schimbul acestui șiling, era obligat să aibă oricând asupra sa „scăpărătoare, cremene, iască sau chibrituri ignifere", deși Shadwell sugerase că o brichetă Ronson cu gaz ar fi fost la fel de bună. Shadwell acceptase inventia brichetei pentru aprins țigări în același fel în care soldații obisnuiți primiseră cu bucurie carabina cu repetiție.

După cum vedea lucrurile Newt, părea că face parte dintr-o organizație de felul Nodului Sigilat* sau a celor care se încăpățânează să lupte din nou bătăliile Războiului de Secesiune american. Te duci acolo în week-end și asta înseamnă că ții în viață vechile tradiții care au făcut civilizația occidentală așa cum este azi.

La o oră după ce părăsise cartierul general, Newt trase mașina pe marginea drumului și scotoci în cutia aflată pe scaunul de lângă el.

După care deschise fereastra mașinii, folosind pentru asta un clește, deoarece mânerul căzuse demult.

Pachetul de surcele fu trimis peste gardul viu. După o clipă, fu urmat de menghina pentru tortură.

Newt se gândi un timp la restul lucrurilor, apoi le puse la loc în cutie. Acul cu gămălie era un produs militar pentru descoperitorii de vrăjitoare, cu o măciulie zdravănă de abanos la un capăt, ca un ac pentru pălărie pentru doamne.

Newt știa pentru ce era. Citise mult. Shadwell îi dăduse o grămadă de pamflete la prima lor întâlnire, dar armata strânsese și diferite cărți și documente. Newt bănuia că, dacă acestea ar fi fost scoase pe piață, ar fi valorat o avere.

Acul cu gămălie era pentru înțepat suspecții. Dacă aveau pe trup vreun loc în care nu simțeau nimic, atunci erau vrăjitori. Un lucru simplu. Unii dintre descopertorii de vrăjitoare înclinați spre fraudă folosiseră ace speciale, retractile, dar acesta era un ac din oțel solid, un ac cinstit. N-ar

---

Descoperitorilor de vrăjitoare dacă ați cunoaște sistemul monetar britanic original:

Doi farting = o jumătate de penny. Două jumătăți de penny = un penny. Trei penny = un treipenny. Doi treipenny = un șasepenny. Două șasepenny = un șiling sau bob. Doi șilingi = un florin. Un florin și un șasepenny = o jumătate de coroană. Patru jumătăți de coroană = zece șilingi. Doi zece șilingi = o liră (sau 240 penny). O liră și un șiling = o guinee.

Britanicii s-au opus mult timp introducerii sistemului monetar zecimal pentru că li s-a părut prea complicat. (na.)

* Sealed Knot — organizație secretă care a luptat pentru restaurarea monarhiei britanice în perioada Revoluției burgheze din Anglia (nt.)

fi putut să-l mai privească în ochi pe bătrânul Shadwell dacă ar fi aruncat acul. Fără să mai pomenim ca asta ar fi adus ghinion.

Newt porni motorul și-și continuă călătoria.

Mașina lui Newt era un Wasabi.* El o numea Dick Turpin, în speranța că, într-o zi, o să-l întrebe cineva de ce o numise așa.

Cel care ar putea să definească ziua precisă în care japonezii au încetat să fie niște automate parșive care copiau totul din occident și au devenit ingineri pregătiți și talentați, în stare să abandoneze standardele occidentale, ar fi un istoric foarte scrupulos. Dar Wasabi fusese proiectat chiar în ziua aceea confuză și combina tradiționalele lucruri rele ale majorității mașinilor occidentale cu o grămadă de dezastre inovatoare a căror evitare au făcut ca firme precum Honda și Toyota să fie ceea ce sunt azi.

Newt nu mai zărise un alt Wasabi pe drum, în ciuda eforturilor sale. Ani de zile, dar fără prea multă convingere, își manifestase entuziasmul în fața prietenilor săi în legătură cu eficiența mașinii și cu economiile pe care le făcea, în speranța disperată că unul dintre ei va cumpăra o asemenea mașină, pentru că celor chinuiți le place tovărășia.

Zadarnic lăuda el motorul de 823 centimetri cubi, cutia de viteze cu trei trepte, dispozitivele incredibile de siguranță precum baloanele care se umflă singure în momentele periculoase precum cel în care mergi cu 45 mile pe oră pe un drum drept și ești gata să te zdrobești pentru că un balon uriaș de siguranță te împiedică să mai vezi. Și devenea un pic liric când vorbea despre radioul făcut în Coreea, care prindea incredibil de bine Radio Fenian, și despre vocea electronică simulată care te avertiza că nu ți-ai pus centura de siguranță, chiar și când ți-o puseseși; vocea fusese programată de cineva care nu numai că nu înțelegea engleza, dar care nu înțelegea nici japoneza. Era o operă de artă, spunea el.

Probabil că arta din cazul acela era ceramica.

Prietenii dădeau din cap, îl aprobau și decideau în sinea lor că, dacă ar avea de ales între a cumpăra un Wasabi și mersul pe jos, ar investi într-o pereche de pantofi. Oricum, însemna același lucru, pentru că unul dintre motivele pentru consumul redus de benzină al mașinii era faptul că aceasta petrecea o grămadă de timp așteptând prin garaje arbori cotiți și alte chestii trimise prin poștă din Nigirizushi, din Japonia, de către singurul agent rămas în întreaga lume pentru Wasabi.

În transa aceea vagă, de tip zen, în care conduc majoritatea oamenilor, Newt se pomeni întrebându-se cum se folosea cu exactitate acul cu gămălie. Spui: „Am un ac cu gămălie și nu mi-e frică să-l folosesc"? *Ai ac, călătorești... Ac-nașul... Omul cu acul de aur... Acele din Navarrone...*

---

* wasabi este un soi de hrean japonez, folosit la sushi (nt.)

Probabil că Newt ar fi vrut să știe că din treizeci și nouă de mii de femei încercate cu acul cu gămălie în timpul secolelor de vânare a vrăjitoarelor, douăzeci și nouă de mii au zis „vai", nouă mii nouă sute nouăzeci și nouă n-au simțit nimic din cauza folosirii acelor retractile despre care am vorbit mai înainte și o vrăjitoare a declarat că fusese vindecată în mod miraculos de artrita de la picior.

Numele ei era Agnes Nutter.

Ea reprezenta marele eșec al Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare.

Una dintre însemnările timpurii din *Drăguțele și precisele profeții* se referă chiar la moartea lui Agnes Nutter.

Englezii în general, fiind o rasă indolentă și grosolană, nu s-au grăbit să ardă femei, precum alte țări din Europa. În Germania, rugurile fuseseră ridicate și arse cu scrupulozitatea teutonică obișnuită. Până și scoțienii cei pioși, ocupați în întreaga lor istorie cu lupta îndelungată cu arhinamicii lor scoțieni, reușiseră să ardă câteva, ca să treacă serile lungi de iarnă. Dar englezii păreau să n-aibă curajul să facă asta.

Unul dintre motivele pentru asta poate să aibă legătură cu modul în care a murit Agnes Nutter, moarte care însemnase — mai mult sau mai puțin — sfârșitul nebuniei serioase a vânătorii de vrăjitoare din Anglia. O gloată care urla, adusă într-o stare de furie deplină de obiceiul ei de a umbla peste tot, fiind inteligentă și vindecând oameni, ajunse la casa ei într-o seară de aprilie și o găsi îmbrăcată cu haina, așteptând-o.

— Ați întârziat, le zise ea. Ar fi trebuit să fiu în flăcări de acum zece minute.

Apoi se ridică și se împletici încet prin mulțimea devenită brusc tăcută, ieșind din casă și ducându-se la rugul care fusese ridicat în grabă pe islazul satului. Legenda zice că Agnes se cățărase cu greu pe rug și se prinsese cu brațele de parul din spatele ei.

— Legați-mă bine, spuse ea Descoperitorului de vrăjitoare, care rămăsese uimit.

Iar apoi, când sătenii se apropiară de rug, ea își ridică în lumina focului capul cel frumos și zise:

— Ar fi bine să veniți mai aproape, oameni buni. Veniți atât de aproape până când aproape că o să simțiți arsura focului. Pentru că vă zic eu vouă, o să vedeți cu toții cum moare ultima vrăjitoare adevărată din Anglia. Pentru că vrăjitoare sunt, lucru pentru care am fost judecată, deși nu știu care ar fi adevărata mea vină. Dar fie ca moartea mea să fie un mesaj către întreaga lume. De aia vă zic să veniți mai aproape, *și țineți bine minte soarta celor care se amestecă în lucruri pe care nu le pricep.*

Și se pare că zâmbi, se uită la cerul de deasupra satului și adăugă:

— Asta întâmpla-va-ți-sa și ție, neghiob bătrân.

Și, după această blasfemie bizară, nu mai spuse nimic. Îi lăsă să-i pună căluș și rămase mândră în timp ce torțele dădură foc lemnului uscat.

Mulțimea se trase mai aproape, unul sau doi dintre membrii ei nefiind prea siguri că făceau lucrul potrivit acum, când se gândeau mai bine.

După treizeci de secunde, o explozie distruse izlazul satului, seceră din vale orice ființă vie și fu văzută tocmai din Halifax.

Urmaseră dezbateri serioase dacă fusese mâna lui Dumnezeu sau a Satanei, dar un bilet descoperit mai târziu în căsuța lui Agnes Nutter sugera că intervenția divină sau diavolească fusese ajutată material de conținutul hainei lui Agnes, în care ea înghesuise din timp optzeci de livre de praf de pușcă și patruzeci de livre de cuie pentru tablă.

Agnes mai lăsase în urma sa, pe masa din bucătărie, lângă un bliet prin care anula comanda de lapte, o cutie și o carte. Existau instrucțiuni precise ce trebuia făcut cu cutia și instrucțiuni la fel de precise despre ce trebuia făcut cu cartea: trebuia trimisă fiului lui Agnes, John Device.

Oamenii care o găsiră — care erau din satul vecin și care fuseseră treziți de explozie — se gândiseră să ignore instrucțiunile și să ardă pur și simplu căsuța, apoi se uitară în jur, la focurile care ardeau și la prăpădul făcut de cuie și deciseră să nu facă asta. În plus, biletul lui Agnes includea preziceri chinuitor de precise despre ce se va întâmpla oamenilor care nu-i vor îndeplini ordinele.

Bărbatul care aprinsese cu torța rugul lui Agnes Nutter era un Descoperitor de vrăjitoare Maior. Pălăria lui a fost găsită într-un copac, la distanță de trei mile.

Numele lui, brodat pe o panglică destul de lată, era Nu-Trebuie-Să-Comiți-Adulter Pulsifer, unul dintre cei mai asidui Descoperitori de vrăjitoare din Anglia și probabil că ar fi fost încântat să știe că ultimul descendent al său se îndrepta acum — chiar dacă nu știa asta — către ultimul supraviețuitor din neamul lui Agnes Nutter. Ar fi simțit că, în cele din urmă, se îndeplinea o străveche răzbunare.

Dacă ar fi știut ce avea să se întâmple când descendentul lui avea s-o întâlnească pe descendenta ei, s-ar fi răsucit în mormânt, dacă ar fi avut unul.

Dar, mai întâi, Newt trebuia să facă ceva cu farfuria zburătoare. Aceasta aterizase pe drum în fața lui, tocmai când el încerca să găsească ieșirea din autostradă spre Lower Tadfield și întinsese harta peste volan. Fu obligat să frâneze brusc.

Farfuria zburătoare arăta ca orice farfurie zburătoare din desenele animate pe care le văzuse Newt.

În timp ce el privea pe deasupra hărții, în farfurie se deschise o ușă cu un sâsâit satisfăcător, scoțând la iveală o pasarelă lucitoare care se întinse automat până în drum. Se aprinse o lumină albastră strălucitoare, conturând trei siluete de extratereștri. Aceștia coborâră pe rampă. Măcar doi dintre ei mergeau. Cel care arăta ca un vas pentru piper alunecă pur și simplu pe ea și căzu peste marginea pasarelei.

Ceilalți doi îi ignorară țiuniturile frenetice și merseră încet către mașină, în maniera cunoscută în întreaga lume a polițiștilor care completează deja în minte formularul pentru amendă. Cel înalt, o broască râioasă îmbrăcată în staniol de bucătărie, ciocăni în fereastra lui Newt. Acesta coborî geamul. Făptura purta ochelari de soare cu lentile reflectorizante, pe care Newt îi numise întotdeauna ochelarii de soare ai lui Luke Mână Rece.*

— Bună dimineața, domnule, doamnă sau neutrule, zise făptura. Asta e planeta ta, da?

Celălalt extraterestru, care era îndesat și verde, se dusese în pădurea de lângă marginea drumului. Newt îl văzu cu coada ochiului cum trage un șut într-un copac, apoi cum trece o frunză primtr-un aparat complicat de la cingătoarea sa. Nu părea foarte încântat.

— Da, domnule, cred că da, răspunse el.

Broasca râioasă se uită gânditoare la orizont.

— O aveți de mult, domnule? întrebă ea.

— Hmm. Nu eu personal, ci ca specie, cred că de vreo jumătate de milion de ani.

Extraterestrul schimbă o privire cu colegul său.

— Ați lăsat ploile acide să crească, nu-i așa, domnule? Și v-ați cam făcut de cap cu hidrocarburile?

— Pardon?

— Puteți să-mi spuneți care-i coeficientul de reflexie al planetei dumneavoastră, domnule? întrebă broasca râioasă, privind încă spre orizont de parcă acesta făcea ceva interesant.

— Hmm. Nu.

— Îmi pare rău să vă spun, domnule, dar calota glaciară polară a dumneavoastră e sub dimensiunile unei planete de această categorie.

— Oh, vai! zise Newt.

Se întrebă cui putea să spună ce i se întâmplase și-și dădu seama că nu exista nimeni care să-l creadă.

---

* personajul unui film, interpretat de Paul Newman (nt.)

Broasca râioasă veni mai aproape. Părea să fie îngrijorată de ceva, din câte putea să-și dea seama Newt după expresia unei rase de extratereștri pe care nu-i mai întâlnise până atunci.

— Domnule, o să trecem cu vederea de data asta.

Newt începu să bâiguie:

— Oh. Hmm. O să văd — adică, atunci când spun *eu*, cred că Antarctica aparține fiecărei țări, sau așa ceva și...

— Domnule, de fapt ni s-a cerut să vă transmitem un mesaj.

— Oh?

— Început de mesaj. „Vă transmitem mesajul păcii universale și armoniei cosmice și așa mai departe." Sfârșit de mesaj, zise broasca râioasă.

— Oh, zise Newt și întoarse mesajul pe toate părțile, în mintea sa. Oh. Foarte drăguț.

— Aveți idee de ce ni s-a cerut să vă aducem acest mesaj, domnule? întrebă broasca râioasă.

Newt se lumină.

— Ei bine, hmmm... se bâlbâi el, presupun că omenirea, stăpânind atomul și...

— Nici noi nu știm, domnule, zise broasca râioasă și se îndreptă. Pesupun că-i unul dintre fenomenele acelea inexplicabile. Mda, cred că ar trebui să plecăm.

Dădu din cap ușor, se întoarse și merse către farfurie, fără să mai scoată vreun cuvânt.

Newt scoase capul pe fereastră.

— Mulțumesc!

Extraterestrul cel scund trecu pe lângă mașină.

— Nivelul de bioxid de carbon e crescut cu 0,5 %, scrâșni el, privindu-l cu subînțeles. Știi că poți fi acuzat că ești o specie dominantă sub influența imboldului consumului?

Cei doi se îndreptară spre cel de-al treilea extraterestru, îl traseră pe rampă și închiseră ușa.

Newt așteptă un timp, în caz că ar fi urmat vreo emisie spectaculoasă de lumini, dar lucrurile se opriră aici. Ceva mai târziu urcă pe bordura de iarbă. Când se uită în oglinda retrovizoare, farfuria dispăruse.

Exagerase cu ceva, își spuse el, simțindu-se vinovat. Dar cu ce?

Și nu pot nici măcar să-i povestesc lui Shadwell, pentru că o să înceapă să țipe la mine că nu le-am numărat sfârcurile...

— Oricum, zise Adam, ați greșit complet în privința vrăjitoarelor.

Ei stăteau pe poarta unui câmp, uitându-se la Câine care se rostogolea prin balegile de vacă. Potaia cea mică părea că se distrează grozav.

— Am citit despre ele, spuse Adam, cu voce un pic mai puternică. De fapt, au avut dreptate întotdeauna și a fost greșit să fie persecutate cu Inchiziția Britanică și cu alte chestii.

— Mama mea spune că erau doar femei inteligente care protestau în singurul fel accesibil lor împotriva nedreptăților înăbușitoare a ierarhiei sociale dominate de bărbați, zise Pepper.

Mama lui Pepper ținea cursuri la Institutul Politehnic Norton.*

— Da, dar mama ta a spus întotdeauna lucruri de felul ăsta, zise Adam, după un timp.

Pepper dădu din cap, aprobându-l.

— Și mai zice că, în cazul cel mai rău, erau doar adoratoare liber-cugetătoare a principului procreativ.

— Ce-i principiul procativ? întrebă Wensleydale.

— Nu știu. Ceva legat de stâlpii de mai**, zise Pepper.

— Eu credeam că-l adorau pe Diavol, spuse Brian, dar fără să condamne în mod automat acest lucru; Ei aveau mintea deschisă în privința adorării diavolului; Ei aveau mintea deschisă în *orice* privință. Oricum, diavolul ar fi fost mai bun decât un stâlp tâmpit.

— Aici greșești, interveni Adam. Nu era vorba de diavol. E un alt zeu, sau ceva de genul ăsta. Unul cu coarne.

— Diavolul, zise Brian.

— Nu, îi explică răbdător Adam. Oamenii au amestecat lucrurile. Doar că zeul ăla are și el coarne. Se numește Pan. E pe jumătate țap.

— Care jumătate? întrebă Wensleydale.

Adam se gândi și, în cele din urmă, răspunse:

— Jumătatea de jos. Ciudat că nu știți asta. Credeam că toată lumea *știe*.

— Țapii n-au o jumătate de jos, zise Wensleydale. Au o jumătate din față și o jumătate din spate. Ca vacile.

Ei se uitară la Câine un timp, bătând cu călcâiele în poartă. Era prea cald ca să gândească.

Apoi Pepper zise:

— Dacă avea picioare de țap, n-ar fi trebuit să aibă coarne. Coarnele aparțin jumătății din față.

— Nu l-am inventat eu, zise Adam, enervat. Eu doar v-am povestit. Acum aud că eu l-aș fi creat. Nu-i cazul să fiți supărați *pe mine*.

---

* În timpul zilei, seara, citea cărțile de tarot unor directori nervoși, pentru că vechile obiceiuri mor greu. (na.)

** stâlpul de mai (maypole) este un stâlp împodobit cu verdeață și flori, în jurul căruia se țineau sărbătorile de 1 mai, sărbători de origine timpuriu medievală din lumea germanică (nt.)

— Oricum, zise Pepper, tâmpitul ăla de Pot nu avea de ce să se plângă că oamenii credeau că-i diavolul. Din moment ce avea coarne... Oamenii s-ar fi grăbit să zică oh, uite diavolul!

Câine începu să sape într-o vizuină de iepure.

Adam, care părea că are o greutate pe minte, trase aer puternic în piept.

— Nu trebuie să luați *lit'ralmente* totul, zise el. Asta-i problema acestor zile. Materialism gras. Oameni ca voi ciopârțesc pădurile tropicale și fac găuri în stratul de ozon. Există o gaură mare în stratul de ozon din cauza oamenilor de-un materialism gras ca voi.

— N-am nicio legătură cu asta, răspunse automat Brian. Eu plătesc și acum o ramă tâmpită pentru castraveți.

— Scrie în revistă, zise Adam. E nevoie de milioane de acri de pădure tropicală ca să faci un beefburger. Și tot ozonul se scurge din cauză.... că oamenii stropesc mediul, adăugă el, după o scurtă ezitare.

— Și mai sunt și balenele, zise Wensleydale. Trebuie să le salvăm.

Adam părea îngândurat. Răsfoitul prin exemplarele de *New Aquarian* nu scosese la iveală nimic despre balene. Redactorii revistei presupuseseră că cititorii lor erau pentru salvarea balenelor, cam în felul în care presupuseseră că acești cititori respirau și mergeau în două picioare.

— A fost o emisiune despre ele, le explică Wensleydale.

— Și de ce trebuie să le salvăm? întrebă Adam.

Avea în minte o imagine confuză, să strângi balene până o să ai suficiente pentru o insignă...

Wensleydale își scotoci prin minte.

— Pentru că pot să cânte. Și au creiere mari. Au rămas doar câteva. Și nu-i nevoie să le omorâm, pentru că din ele se face doar mâncare pentru animalele de casă.

— Dacă sunt atât de deștepte, zise încet Brian, ce fac în mare?

— Oh, nu știu, zise Adam, părând gânditor. Înoată toată ziua, doar deschid gura și mănâncă tot felul de chestii... mie mi se par deștepte...

Un scrâșnet de frâne și un pârâit lung îl întrerupse. Ei coborâră de pe poartă și alergară pe pajiște, către răscrucea de drumuri, unde un automobil mic zăcea cu roțile în sus, la capătul unei urme lungi de derapaj.

Ceva mai departe, în drum, era o groapă. Se părea că automobilul încercase s-o evite. În timp ce se uitau la groapă, un cap mic, cu aspect oriental, dispăru din vedere.

Ei deschiseră ușa și-l traseră afară pe Newt, care era inconștient. Prin mintea lui Adam trecură viziuni despre medalii acordate pentru eroism în salvarea victimelor. Prin cea a lui Wensleydale trecură considerații practice despre primul ajutor.

— Nu trebuie să-l mișcăm, zise el. Din cauza oaselor rupte. Trebuie să chemăm pe cineva.

Adam privi în jur. Printre copacii din josul drumului se vedea vîrful unui acoperiș. Era Jasmine Cottage.

Iar în Jasmine Cottage, Anathema Device stătea în fața unei mese pe care fuseseră puse de o oră bandaje, aspirine și obiecte asortate pentru primul ajutor.

Anathema se uitase la ceas. El putea să apară în orice moment, își spuse ea.

Iar când el apăru, nu era ceea ce așteptase ea. Mai precis, nu era ceea ce sperase ea să fie.

Ea sperase, cu timiditate, să fie cineva înalt, brunet și arătos.

Newt era înalt, dar zvelt. Și, cu toate că părul lui era negru, fără urmă de îndoială, nu reprezenta un accesoriu monden, era doar o grămadă de fire subțiri, negre, care creșteau pe creștetul capului său. Nu era vina lui Newt. Când fusese mai tânăr se ducea la două luni odată la frizeria din colț, ținând strâns în mână o fotografie pe care o rupsese cu grijă dintr-o revistă și care arăta pe cineva cu o tunsoare mișto, care rânjea spre aparatul de fotografiat, și spunea: vă rog să mă faceți să arăt așa. Iar frizerul, care își cunoștea meseria, arunca o privire și-i oferea lui Newt tunsoarea de bază, valabilă în orice ocazii, scurt-la-spate-și-în-părți. După un an, Newt își dăduse seama că nu avea figura care se potrivea cu tunsorile acelea. Lucrul cel mai bun la care se putea aștepta Newton Pulsifer după o tunsoare era să aibă părul mai scurt.

Același lucru era valabil și pentru hainele sale. Nu fusese inventată încă îmbrăcămintea care să-l facă să arate suav, sofisticat și în largul său. Se învățase să se mulțumească doar cu ce-l ferea de ploaie și-i oferea un loc în care să-și țină mărunțișul.

Și nu era un tip arătos. Nici măcar atunci când își scoase ochelarii.* Iar Anathema descoperi, când îi scoase pantofii ca să-l întindă pe pat, că Newt purta șosete vechi: una albastră, cu o gaură în călcâi, și una cenușie, cu găuri în jurul degetelor.

Probabil că ar trebui să simt un val de chestii femeiești, fierbinți și tandre, văzându-le, își zise ea. Iar eu îmi doresc doar ca individul să și le fi spălat...

Deci... înalt, brunet, dar nu arătos. Anathema ridică din umeri. Bine. Două din trei nu-i prea rău.

Silueta de pe pat începu să se agite. Iar Anathema, care prin natura lucrurilor privea întotdeauna în viitor, își înăbuși dezamăgirea și zise:

---

* de fapt, arăta și mai puțin după ce și-a scos ochelarii, pentru că se împiedica de toate cele și era plin de bandaje. (na.)

— Cum te simți acum?

Newt deschise ochii.

Zăcea într-un dormitor care nu era al lui. Își dăduse seama de asta imediat, din cauza tavanului. De tavanul dormitorului său atârna încă, de fire de bumbac, un aeromodel. Nu avusese niciodată timp să-l dea jos.

Tavanul ăsta era doar din ipsos crăpat. Newt nu mai fusese într-un dormitor al unei femei, dar simțea că acesta era un dormitor feminin îndeosebi datorită unei combinații de mirosuri ușoare. Exista o urmă de talc și de lăcrămioare și niciun pic de duhoare puternică de tricouri care uitaseră cum arată interiorul unei mașini de spălat.

Newt încercă să-și ridice capul, gemu și-l lăsă să cadă înapoi pe pernă. Perna era roz, nu se putu împiedica el să remarce.

— Te-ai izbit cu capul de volan, zise vocea care-l trezise. Dar nu s-a rupt nimic. Ce s-a întâmplat?

Newt deschise din nou ochii.

— Mașina e în regulă? întrebă el.

— Așa se pare. O voce din ea repetă într-una „Vă rugăm să vă pruneți țentura de siguranță".

— Vedeți? zise Newt unui auditoriu invizibil. Știau cum să construiască, în zilele acelea. Finisajul de plastic se ciobește greu.

Apoi clipi către Anathema.

— Am frânat ca să nu calc un tibetan din drum, zise el. Sau așa cred că am făcut. Probabil am înnebunit.

Silueta pătrunse în raza sa vizuală. Avea păr negru, buze roșii și ochii verzi. Se părea că era femeie. Newt încercă să nu se holbeze. Silueta zise:

— Dacă ai înnebunit, n-a remarcat nimeni.

După care zâmbi și adăugă:

— Știi, n-am mai întâlnit până acum un Descoperitor de vrăjitoare.

— Hmmm, începu Newt.

Femeia îi arătă portofelul deschis.

— A trebuit să mă uit înăuntrul lui, zise ea.

Newt se simți extrem de stânjenit, o stare care nu-i era neobișnuită. Shadwell îi dăduse un mandat oficial de Descoperitor de vrăjitoare, care, printre altele, obliga aprozii, magistrații, episcopii și portăreii să-i permită liberă trecere și să-i dea câte vreascuri uscate voia. Mandatul era impresionant, o capodoperă de caligrafie, și, probabil, străvechi. Uitase de el.

— E doar un hobby, zise el, jalnic. De fapt sunt un... (nu voia să spună funcționar de la salarizare, nu acum, nu unei asemenea fete, așa că minți) un inginer în calculatoare.

Aș vrea să fiu, *aș vrea* să fiu, *în sufletul meu* sunt un inginer în calculatoare, numai că mintea e mai prejos.

— Scuzați-mă, pot să știu...

— Anathema Device, se prezentă Anathema. Sunt ocultistă, dar ăsta-i doar un hobby. De fapt sunt vrăjitoare. Foarte bine. Ai întârziat o jumătate de oră, spuse ea și adăugă, în timp ce-i întindea o bucată de carton. Așa că mai bine citește asta. O să câștigăm o grămadă de timp.

Newt avea, de fapt, un mic calculator personal, în ciuda experienței din copilărie. De fapt, avea mai multe. Le recunoșteați de îndată ca fiind ale lui. Erau echivalentul printre calculatoare al Wasabi-ului. De exemplu, erau cele care ajungeau la jumătate de preț de îndată ce le cumpăra el. Sau erau lansate într-o vâlvătaie publicitară și dispăreau în obscuritate într-un an. Sau funcționau doar dacă le vârai în frigider. Sau, dacă din întâmplare erau, în principiu, mașinării bune, Newt le obținea întotdeauna pe cele vândute cu o versiune veche și infestată de viruși a sistemului de operare. Dar Newt persevera, pentru că el *credea.*

Adam avea și el un calculator mic. Îl folosea pentru jocuri, dar niciodată asta nu dura mult timp. Încărca un joc, îl privea atent câteva minute, apoi începea să-l joace până când contorul pentru Scorul Cel Mai Mare nu mai avea cifre.

Când ceilalți Ei se minunau de această îndemânare ciudată, Adam părea uimit că ceilalți nu jucau la fel.

— Tot ce trebuie să faceți e să învățați cum să jucați, apoi e ușor, spunea el.

Newt observă, simțind că-l ia cu amețeală, că o bucată zdravănă din camera din față din Jasmine Cottage era ocupată cu grămezi de ziare. Pe pereți fuseseră prinse tăieturi din acestea. Unele fuseseră încercuite cu cerneală roșie. Newt fu încântat să descopere printre ele unele pe care le decupase pentru Shadwell.

Anathema poseda foarte puțină mobilă. Singurul lucru pe care se ostenise să-l ia cu ea fusese ceasul său, o moștenire de familie. Nu era unul de pe vremea bunicilor, cu capac, ci un ceas de perete cu o pendulă ce se mișca liber și E. A. Poe ar fi legat încântat pe cineva sub ea.

Newt se pomeni că rămăsese cu privirea ațintită asupra lui.

— A fost făcut de un strămoș al meu, zise Anathema, punând cestile cu cafea pe masă. Sir Joshua Device. Ai auzit de el? A inventat chestia aia care se balansează și care a permis construirea de ceasuri precise și ieftine. Au numit-o după el.

— I-au spus Ioshua?

— Device.*

Newt auzise în ultima jumătate de oră o grămadă de chestii incredibile și era dispus să le creadă, dar trebuia să tragă linie undeva.

— Numele de „device" vine de la o persoană reală? întrebă el.

— Oh, da. Un nume vechi, frumos, din Lancashire, cred că provine din franceză. Să nu-mi spui că n-ai auzit niciodată de sir Humphrey Gadget...

— Oh, fii serioasă!

— ... care a inventat un *dispozitiv*** care a permis scoaterea apei din minele inundate. Nici de Pietr Gizmo? Sau de Cyrus T. Doodad, cel mai important inventator negru? Thomas Edison spunea că singurii savanți contemporani lui pe care îi admira erau Cyrus T. Doodad și Ella Reader Widger. Și...***

Anathema văzu expresia lui Newt și-i explică.

— Mi-am dat licența în legătură cu subiectul ăsta. Oameni care au inventat lucruri atât de simple și de folositoare în general, încât toată lumea a uitat că fusese nevoie să fie inventate. Zahăr?

— Hmmm...

— De obicei vrei două bucăți, îi zise Anathema, dulce.

Newt se uită din nou la cartonul pe care i-l dăduse ea.

Se părea că Anathema crezuse că acesta avea să explice totul.

Nu explica.

Avea o linie trasă în mijloc. În partea stângă era un text scurt scris cu cerneală neagră. Părea că face parte dintr-o poezie. În partea dreaptă, de data asta scris cu cerneală roșie, erau comentarii și adnotări. Rezultatul era următorul:

3819: Când căruța orientală va fi inversată, cu patru roți în cer, un bărbat cu vânătăi va fi peste Patul tău, durându-l capul și vrând esență de salcie, un bărbat care încearcă folosind un ac cu gămălie, dar are inima curată, dar el este sămânță din cel ce m-a distrus, ia-i mijlocul de a produce flăcări ca să fii sigură și veți rămâne împreună până Sfârșitul va veni.

Automobil japonez? Răsturnat. Accident de mașină... fără răni grave??? ... în patul tău... ... esența de salcie = asiprină (cf. 3757) Ac cu gămalie = descoperitor de vrăjitoare. Un descoperitor de vrăjitoare *bun*?? Se referă la Pulsifer (cf. 002) Să îl caut de chibrituri, etc. În anii 1990! ... hmmm.... ... mai puțin de o zi (cf. 712, 3803, 4004)

---

* device — dispozitiv (nt.)

** gadget înseamnă dispozitiv, aparat mic (nt.)

*** autorul folosește o serie de cuvinte comune, atribuindu-le o legătură cu persoane care n-au existat în realitate (nt.)

Mâna lui Newt se duse automat spre buzunar. Bricheta dispăruse.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, cu glas răgușit.

— Ai auzit vreodată de Agnes Nutter? îl întrebă Anathema.

— Nu, zise Newt, încercând să găsească o apărare disperată în sarcasm. Presupun că ai să-mi spui că a inventat oamenii nebuni.

— E un alt nume frumos din Lancashire, îi răspunse rece Anathema. Dacă nu mă crezi, citește despre procesele vrăjitoarelor de la sfârșitul secolului al șaptesprezecelea. A fost o străbună a mea. Fiindcă tot veni vorba, unul dintre strămoșii tăi a ars-o de vie. Sau a încercat să facă asta.

Newt ascultă cu o fascinație plină de oroare povestea morții lui Agnes Nutter.

— Nu-Trebuie-Să-Comiți-Adulter Pulsifer? întrebă el, când Anathema termină.

— Acest fel de nume era obișnuit în zilele acelea, spuse tânăra. Se pare că erau zece copii, într-o familie foarte religioasă. A existat un Zgârcenie Pulsifer, un Martor-Fals Pulsifer...

— Cred că am înțeles, zise Newt. La naiba! Am impresia că Shadwell a spus că a mai auzit numele acesta. Trebuie să-l fi găsit în dosarele Armatei. Presupun că, dacă aș fi colindat prin lume spunându-mi-se Adulter Pulsifer, aș fi vrut să fac rău la cât mai multă lume.

— Presupun că tipului nu-i plăceau prea mult femeile.

— Mulțumesc că iei lucrurile așa, zise Newt. Adică, probabil că-i un strămoș al meu. Nu există mulți Pulsifer. Poate că... din cauza asta am intrat în Armata Descoperitorilor de vrăjitoare. Mâna Sorții, zise el, plin de speranță.

— Nu, nici vorbă, spuse Anathema, clătinând din cap.

— Oricum, descoperirea vrăjitoarelor nu mai e cum a fost. Nu cred că bătrânul Shadwell a făcut vreodată ceva mai mult decât să tragă un șut în lada de gunoi a lui Doris Stokes.

— Între noi fie vorba, Agnes avea un caracter dificil, zise Anathema, fără să insiste. Nu acționa decât în extreme, nu știa ce-i calea de mijloc.

Newt agită bucata de hârtie.

— Ce-i cu asta?

— Ea a scris-o. Adică în original. E numărul 3819 din *Drăgușele și Precisele Profeții ale lui Agnes Nutter*, publicate prima oară în 1655.

Newt se uită din nou la profeție. Deschise gura, apoi o închise.

— *Știa că o să-mi lovesc mașina?* întrebă el.

— Da. Nu. Probabil că nu. E greu de spus. Vezi, Agnes a fost cel mai prost profet care a existat vreodată. Pentru că a avut dreptate întotdeauna. De aceea, cartea ei nu s-a vândut deloc.

Majoritatea abilităților paranormale sunt provocate de simpla lipsă a focalizării temporale, iar mintea lui Agnes Nutter se rătăcise atât de mult în Timp, încât era considerată nebună, chiar și după standardele secolului al șaptesprezecelea din Lancashire, unde profetesele nebune reprezentau o industrie în dezvoltare.

Toată lumea era de acord că merita s-o asculți.

Agnes obișnuia să vorbească despre vindecarea bolilor prin folosirea unui soi de mucegai și despre importanța spălării mâinilor astfel încât animălușele micuțe care produc boli să fie îndepărtate prin spălare, când orice persoană rezonabilă știa că duhoarea era singura apărare împotriva demonilor bolii. Ea susținea că alergatul într-un trap ușor ajuta să trăiești mai mult, lucru care dădea de bănuit și care-i făcuse pe Descoperitorii de vrăjitoare să-și îndrepte atenția asupra ei. Insista asupra importanței fibrelor în dietă, deși era clar că se afla mult înaintea vremurilor ei, din moment ce majoritatea oamenilor își făceau mai puține griji privitoare la fibrele din dietă decât în privința pietrișului din dietă. Iar ea nu voia să vindece negi.

— Totul e doar în Mintea voastră, zicea ea, uitați de Astea și vor Dispărea.

Era evident că Agnes avea o legătură cu Viitorul, dar era o legătură îngustă și specifică. Cu alte cuvinte, aproape complet nefolositoare.

— Ce vrei să spui? întrebă Newt.

— Reușea să emită felul acela de preziceri care pot fi înțelese abia după ce lucrurile s-au întâmplat, zise Anathema. Cum a fost, de exemplu, „ Nu Cumpărați Betamack". Asta era o prezicere pentru 1972.*

— Vrei să spui că a *prezis* casetele video?

— Nu! A surprins, pur și simplu, o frântură de informație, răspunse Anathema. Asta-i poanta. În majoritatea cazurilor, Agnes a emis asemenea referiri indirecte, pe care nu le poți pricepe decât după ce au devenit de domeniul trecutului, iar atunci totul se potrivește. Iar ea nu știa ce-i important și ce nu este, așa că totul a fost la nimereală. Prezicerea ei pentru ziua de 22 noiembrie 1963 se referea la o casă care s-a prăbușit în King's Lynn.

---

* Betamax — tip de videocasetă oferit de Sony, care n-a reușit să facă față concurenței (nt.)

— Oh? exclamă Newt, politicos.

— Atunci a fost asasinat președintele Kennedy, îl ajută Anathema. Dar Dallas-ul nu exista pe vremea ei. În timp ce King's Lynn era un loc important.

— Oh!

— În general, Agnes era foarte bună în problemele în care erau implicați descendenții ei.

— Oh?

— Și nu știa nimic despre motorul cu combustie internă. Pentru ea, erau doar niște căruțe caraghioase. Chiar și mama mea credea că se referea la răsturnarea trăsurii unui împărat. Vezi, nu-i suficient să știi *ce-i* viitorul. Trebuie să știi și *ce înseamnă*. Agnes era precum cineva care se uita la un tablou uriaș, printr-un tub îngust. Ea scria ceea ce i s-au părut a fi sfaturi bune bazate pe ceea ce pricepea din frânturile zărite. Uneori poți să ai noroc, continuă Anathema. De exemplu, stră-străbunicul meu a aflat despre prăbușirea bursei din 1929, cu două zile înainte ca acest lucru să se întâmple. A făcut avere. Ai putea să zici că suntem descendenți de profesie, zise ea și se uită atentă la Newt. Vezi, nimeni nu și-a dat seama până acum două sute de ani că *Drăguțele și Precisele Profeții* erau ideea lui Agnes despre o moștenire lăsată familiei. Multe dintre profeții se referă la descendenții ei și la bunăstarea lor. Cred că acesta este și motivul pentru care a făcut profeția despre King's Lynn. Tatăl meu era în vizită acolo, în momentul acela, așa că, din punctul de vedere al lui Agnes, exista o șansă să fie lovit de o cărămidă și nu exista nicio posibilitate să fie lovit de un glonț în Dallas.

— Ce persoană drăguță, zise Newt. Aproape că poți să-i treci cu vederea faptul că a aruncat în aer un sat întreg.

Anathema îi ignoră spusele.

— Oricum, despre asta e vorba. De atunci, ne-am ocupat cu interpretarea profețiilor ei. La urma urmei, media e de o profeție pe lună — cred că acum e mai mare, din moment ce ne apropiem de sfârșitul lumii.

— Și când va avea loc asta? întrebă Newt.

Anathema se uită cu subînțeles la ceas.

Newt scoase un râset slab, groaznic, sperând că suna suav și monden. După evenimentele din ziua aceea, nu se mai simțea întreg la minte. Și simțea mirosul parfumului Anathemei, ceea ce-l făcea să nu fie în largul lui.

— Să te consideri norocos că nu ai nevoie de un cronometru, spuse Anathema. Mai avem cinci, șase ore.

Newt se gândi la cele auzite. Până atunci nu simțise niciodată nevoia de a bea alcool, dar ceva îi spunea că trebuie să existe un început în toate.

— Vrăjitoarele țin băutură în casă? îndrăzni el.

— Oh, da, răspunse ea și zâmbi cam așa cum zâmbea probabil Agnes Nutter, când scotea la iveală conținutul sertarului ei pentru lenjerie. O

chestie verde cu bule cu lucruri ciudate care mișună pe suprafața înghețată. Ar trebui să guști asta.

— Grozav. Ai gheață?

Se dovedi că era vorba de gin. Exista și gheață. Anathema, care renunțase la vrăjitorie cât timp fusese plecată de acasă, nu accepta alcoolul în general, dar îl accepta în cazul specific al ei.

— Ți-am spus de tibetanul care a ieșit dintr-o groapă în mijlocul drumului? întrebă Newt, relaxându-se un pic.

Oh, știu de tibetani, zise ea, răscolind prin hârtiile de pe masă. Doi dintre ei au ieșit ieri pe peluza din față. Sărmanii erau îngroziți, așa că le-am dat o cană cu ceai, apoi au împrumutat o cazma și au continuat să sape. Nu cred că indivizii știau ce fac.

Newt se simți un pic mâhnit.

— De unde știi ce erau tibetani? întrebă el.

— Dacă tot veni vorba, tu de unde ai știut că era tibetan? A zis „Ommm" când l-ai lovit?

— Păi arăta tibetan, zise Newt. Robă de culoarea șoranului, cap chel... știi, *tibetan*.

— Unul dintre ai mei vorbea o engleză destul de bună. Se pare că la un moment dat repara radiouri în Lhasa, iar în clipa următoare era în tunel. Nu știa cum să facă să ajungă acasă.

— Dacă l-ai trimis în susul drumului, probabil că a fost luat de o farfurie zburătoare, zise Newt, mohorât.

— De cei trei extratereștri? Unul dintre ei fiind un robot mic, din tablă?

— Au aterizat și pe peluza ta?

— Se pare că, după cele spuse la radio, e singurul loc în care n-au aterizat. Aterizează peste tot în lume, spunând un mesaj răsuflat despre pace cosmică și când oamenii zic „Bine, și ce-i cu asta?", se uită la ei fără nicio expresie și o iau de la început. Semne și precestiri, exact cum a spus Agnes.

— Presupun că o să-mi spui că a prezis și toate astea.

Agnes răsfoia un carton care era în fața ei.

— Mă gândeam să introduc totul în calculator, zise ea. Căutare după cuvinte cheie și altele de felul ăsta. Știi, ar fi ceva mai simplu. Profețiile sunt aranjate în ordinea veche, dar există indicii, scriere de mână și altele.

— A lăsat toate astea pe cartonașe?

— Nu. Într-o carte. Dar am rătăcit-o. Bineînțeles, avem copii.

— Ai pierdut-o? zise Newt, încercând să injecteze ceva umor în propoziție. Pun pariu că Agnes n-a prevăzut asta!

Anathema se uită fix la el. Dacă privirea putea ucide, Newt ar fi fost în mormânt.

Apoi Anathema zise:

— În decursul anilor am stabilit un index al cuvintelor folosite, apoi bunicul meu a întocmit un sistem de referințe încrucișate, un sistem foarte util... aha, uite.

Și împinse o foaie de hârtie în fața lui Newt.

3988. Când oameni în crocus vin din Pământ și oameni verzi vin din cer, deși nu știu de ce, și castelul de lumini al lui Pluto e sterp și pământuri scufundate se ridică și Leviatanul umblă liber iar Brazilia e verde și Trei vin împreună, iar Al Patrulea se ridică, călărind pe cai de fier vă spun că e noaptea sfârșitului.

crocus = șofran (cf 2003) ... extratereștri?? ... parașutiști???... centrală nucleară (vezi tăieturi Nos. 798-806) ... Atlantida (tăieturi 812 — 819) ... leviatan = balenă (cf. 1981) ... America de Sud e verde? ? 3 = 4? Cale ferată? (cf. 2675)

— Nu puteam să pricep asta înainte, recunoscu Anathema. Am completat-o după ce am auzit știrile.

— Probabil că în familia voastră erați foarte buni la cuvinte încrucișate, zise Newt.

— Cred că Agnes a fost ceva cam aiurea aici. Chestia cu leviatanul, cu America de sud și cu trei și patru poate să însemne orice, zise Anathema și oftă. Problema e cu ziarele. Nu poți să știi niciodată dacă Agnes nu s-a referit cumva la un incident minor pe care poți să-l treci cu vederea. Știi cât durează să parcurgi *fiecare* ziar în fiecare dimineață?

— Trei ore și zece minute, răspunse automat Newt.

— Mă aștept să primim o medalie sau așa ceva, zise Adam, optimist. Am salvat un om dintr-o mașină în flăcări.

— Nu ardea, zise Pepper. Și nu era foarte stricată, când am așezat-o din nou pe roți.

— Ar fi putut să fie, îi atrase atenția Adam. Nu văd de ce n-am primi o medalie doar pentru că o mașină veche nu știe când trebuie să ia foc.

Stăteau și se uitau în groapă. Anathema chemase poliția, care se dusese la căderea de teren și pusese niște semnalizatoare în jur; groapa era întunecoasă și adâncă.

— Ar fi amuzant să te duci în Tibet, zise Brian. Poți să înveți arte marțiale și alte chestii. Am văzut filme vechi în care e o vale în Tibet în care toți trăiesc sute de ani. Se numește Shangri-La.

— Bungaloul mătușii mele se numește Shangri-La, zise Wensleydale.

Adam pufni.

— Nu-i un lucru prea deștept să numești o vale după un bungalou vechi, zise el. Puteau la fel de bine să-i zică Loc de Plimbare sau Dafinii.

— E mai bine decât Shambles, zise sec Wensleydale.*

— Shambala, îl corectă Adam.

— Cred că-i același loc. Probabil că are două nume, zise Pepper, cu o diplomație neobișnuită. Ca și casa noastră. Când ne-am mutat în ea, i-am schimbat numele din The Lodge în Norton View, dar primim încă scrisori adresate lui Theo C. Cupier, la The Lodge. Poate că au numit-o acum Shambala, dar oamenii continuă să-i zică Dafinii.

Adam aruncă o piatră în groapă. Se plictisise de tibetani.

— Acum ce facem? întrebă Pepper. La Norton Bottom Farm scaldă oile pentru deparazitare. Am putea să mergem acolo, să dăm o mână de ajutor.

Adam aruncă o piatră mai mare în groapă și așteptă să o audă lovind fundul. Zgomotul nu veni.

— Nu știu, zise el, distrat. Cred că ar trebui să facem ceva în legătură cu balenele, cu pădurile și cu altele de felul ăsta.

— În ce fel? întrebă Brian, care se bucura de diversiunea față de îmbăiatul oilor, apoi începu să-și golească buzunarele de pachete cu sărățele și le aruncă, unul câte unul, în groapă.

— Putem să mergem în Tadfield în după-amiaza asta și să nu cumpărăm niciun hamburger, zise Pepper. Dacă noi patru n-o să cumpărăm niciunul, milioane de acri de pădure tropicală nu vor fi tăiați.

— Or să le taie oricum, zise Wensleydale.

— Iarăși materialism gras, spuse Adam. Ca și cu balenele. E uluitor ce se întâmplă.

Se uită la Câine. Se simțea foarte ciudat. Potaia cea mică, observând că era băgată în seamă, se legăna pe picioarele din spate, așteptând.

— Persoane ca tine au mâncat toate balenele, zise Adam cu severitate. Pun pariu că până acum ai dat gata o balenă întreagă.

Câine — cu ultima sa scânteiere satanică din suflet care-l disprețuia pentru asta — își lăsă capul într-o parte și scânci.

— Ce lume grozavă în care să crești! zise Adam. Fără balene, fără aer și toată lumea bălăcindu-se din cauza creșterii mărilor.

— Atunci atlantinienii or să fie singurii care or s-o ducă bine, zise Pepper, veselă.

— Ihî, răspunse Adam, fără s-o asculte cu adevărat.

Se întâmpla ceva ciudat în capul său. Îl durea. Gândurile soseau fără să fie nevoie să le gândească. Ceva spunea *Poți să faci ceva, Adam Young. Poți să faci să fie totul mai bine. Poți să faci tot ce vrei.* Iar acel ceva care îi spunea asta era... el însuși. O parte a lui, din adâncul său. O parte a

---

* shambles — abator (nt.)

sa care fusese lipită de el toți anii aceștia și care nu fusese cu adevărat remarcată, ca o umbră. Și-i spunea: da, e o lume putredă. Ar fi putut să fie grozavă. Dar acum e putredă și-i timpul să se facă ceva în privința asta. De aceea ești aici. Să faci să fie totul mai bine.

— Pentru că ei or să poată să se ducă pretutindeni, continuă Pepper, uitându-se îngrijorată la el. Adică atlantinienii. Pentru că...

— M-am săturat de atlantinieni și de tibetani, se răsti Adam.

Ei se uitară la el. Nu-l mai văzuseră niciodată așa.

— E foarte bine pentru *ei*, spuse Adam. Toată lumea consumă balene și petrol și cărbune și ozon și păduri tropicale și toate cele și nu mai rămâne nimic pentru noi. Trebuie să ne ducem pe Marte și în alte locuri, în loc să stăm în beznă și să plângem, în timp ce aerul dispare.

Nu mai era vechiul Adam, pe care-l cunoșteau Ei. Ei evitară să se privească unul pe celălalt. Atunci când Adam era într-o asemenea stare, lumea părea un loc mai friguros.

— Mie mi se pare că lucrul cel mai bun pe care putem să-l facem e să încetăm să mai citim despre asta, zise Brian, pragmatic.

— E exact cum ai spus tu ieri, zise Adam. Crești citind despre pirați și cowboi și piloți cosmici și alții de felul ăsta și tocmai când crezi că lumea e plină de lucruri uimitoare, ți se spune că de fapt e plină de balene moarte și de păduri tropicale doborâte și de reziduuri nucleare pentru milioane de ani. După părerea mea, chiar nu merită să crești în lumea asta!

Ei schimbară priviri îngrijorate.

Exista o umbră peste întreaga lume. Nori de furtună se strângeau la nord, lumina soarelui lucind galbenă în afara lor, de parcă cerul ar fi fost pictat de un amator entuziast.

— Am impresia că ar trebui strâns totul și luat de la început, spuse Adam.

Dar nu sunase ca vocea lui Adam.

Un vânt amarnic bătu prin pădurile verii.

Adam se uită la Câine, care încerca să stea în cap. Se auzi bubuit îndepărtat de tunet. Băiatul se aplecă și mângâie distrat câinele.

— Ar căpăta toți ce li se cuvine dacă toate bombele nucleare ar exploda și ar începe totul din nou, dar organizat cum trebuie, zise Adam. Uneori cred că mi-ar plăcea să se întâmple asta. Și apoi putem să facem ordine.

Tunetul bubui din nou. Pepper se cutremură. Nu era pălăvrăgeala obișnuită pentru Ei, cu care își petreceau orele fără activitate. În privirea lui Adam era ceva ce prietenii săi nu puteau pricepe — nu ciudățenie, pentru că asta exista — mai mult sau mai puțin — tot timpul, ci un soi de posomorală îngândurată, ceea ce era mult mai rău.

— Mda, nu știu cum e cu *noi*, se aventură Pepper. Pentru că, dacă toate bombele alea explodează, o să fim și noi aruncați în aer. Ca mamă a unei generații nenăscute, eu sunt împotriva a așa ceva.

Ei se uitară la ea, plini de curiozitate. Ea ridică din umeri.

— Și pe urmă furnicile gigantice or să ocupe toată lumea, zise nervos Wensleydale. Am văzut filmul ăla. Iar tu o să umbli cu o pușcă, din aia cu țeava retezată, și toată lumea o să aibă mașinile alea, știți voi, cu cuțite și pușți...

— N-o să permit să existe nicio furnică gigantică sau chestii de felul ăsta, zise Adam, înseninându-se într-un fel groaznic. Și voi o să fiți bine. O să am grijă de asta. O să fie *mișto* să avem toată lumea numai pentru noi. Nu-i așa? O putem împărți. O să jucăm jocuri uluitoare. Putem să jucăm War cu armate adevărate și alte chestii.

— Dar n-or să mai fie *oameni*, zise Pepper.

— Oh, o să fac niște oameni pentru noi, zise senin Adam. Oricum, suficienți pentru armate. Putem să avem fiecare câte un sfert din lume. *Tu*, zise el, arătând spre Pepper, care se trase înapoi, de parcă degetul lui Adam ar fi fost un vătrai înroșit în foc — poți să capeți Rusia, pentru că e roșie, iar tu ai părul roșu, nu-i așa? Iar Wensley poate să primească America și Brian poate să aibă... poate să aibă Africa și Europa, și... și....

Chiar și în starea aceea de teroare crescândă, Ei acordară propunerii atenția pe care o merita.

— Hmmm, zise Pepper, în timp ce vântul care se pornise îi flutura tricoul. Nu v-văd de ce Wensley să primească America și eu să mă a-aleg doar cu Rusia. Rusia e *plictisitoare*.

— Poți să primești China și Japonia și India, zise Adam.

— Asta înseamnă că eu o să am doar Africa și o grămadă de țărișoare plicticoase, spuse Brian, negociind chiar și în drum spre catastrofă. Nu mă interesează Australia, adăugă el.

Pepper îl înghionti cu cotul și clătină iute din cap.

— Australia o s-o primească atunci Câine, zise Adam, cu ochii strălucind de focul creației, pentru că are nevoie de mult spațiu ca să alerge. Și toți iepurii și cangurii de acolo, ca să-i vâneze și...

Norii se întinseră înainte și în lături, ca niște cerneală turnată într-un castron cu apă limpede. Se mișcau pe cer mai iute decât vântul.

— Dar n-o să mai existe niciun iep... răcni Wensleydale.

Adam nu asculta, cel puțin nu vocile din afara capului său.

— Totul e o mare aiureală, zise el. Trebuie să o luăm de la început. Doar să-i salvăm pe cei pe care-i vrem și să începem din nou. Asta-i cea mai bună cale. Vom face Pământului o favoare, dacă te gândești bine. Și mă *înfurie* când văd cum au încurcat lucrurile țicniții ăștia bătrâni...

— Vezi, e memorie, zise Anathema. Acționează atât înainte, cât și înapoi. Adică amintire rasială.

Newt o privi politcos, dar indiferent.

Vreau să-ți spun că Agnes *nu vedea* viitorul, îi explică Anathema, cu răbdare. E doar o metaforă. Ea *și-l amintea*. Bineînțeles, nu foarte bine și, fiind filtrat prin propria ei înțelegere, e un pic deformat. Credem că se pricepea cel mai bine să-și amintească lucruri care aveau să se întâmple descendenților săi.

— Dar dacă ai de gând să te duci în anumite locuri și să faci anumite lucruri doar pentru că așa a scris ea, iar ceea ce a scris ea este amintirea ei despre locuri în care ai fost și lucruri pe care le-ai făcut, atunci...

— Știu. Dar există unele dovezi că așa stau lucrurile, zise Anathema.

Se uitară pe harta întinsă între ei. Alături, radioul murmura. Newt era conștient că lângă el stătea o femeie. Fii profesionist, își zise el. Ești un soldat, nu-i așa? Da, era un fel de soldat. Atunci acționează ca un soldat. Newt se gândi de zor o fracțiune de secundă. Mda, acționează ca un soldat respectabil când se poartă cel mai bine. Se sili să-și îndrepte atenția la problema stringentă.

— De ce Lower Tadfield? întreb Newt. Eu am fost interesat de localitatea asta din cauza vremii. Specialiștii zic că-i un microclimat optim. Asta înseamnă un loc mic, cu vreme proprie, personală și drăguță.

Apoi se uită în carnetul ei de notițe. Era evident ceva ciudat în locul acela, chiar dacă ignorai tibetanii și farfuriile zbrătoare, care păreau că infestaseră întreaga lume în zilele acelea. Zona Tadfield-ului nu numai că are acel fel de vreme după care poți să-ți reglezi calendarul, dar este și remarcabil de rezistentă la schimbări. Se pare că nimeni n-a construit case noi aici. Populația pare să nu se miște prea mult. Și pare să existe mai multe păduri și tufărișuri decât te aștepți să existe în mod normal în zilele astea.

Singura fermă pentru creșterea intensivă a animalelor a dat faliment după un an sau doi și a fost înlocuită de un fermier care creștea porci după moda veche, lăsându-i să umble liberi prin livada de meri, și care vindea carnea de porc la preț redus. Cele două școli locale par să se bucure de o imunitate deplină față de metodele în schimbare din domeniul educației. O autostradă care trebuia să transforme o mare parte din Lower Tadfield în ceva de genul Junction 18 Happy Porker Rest Area* și-a schimbat traseul la cinci mile de localitate și a descris un semicerc mare, apoi și-a continuat drumul, ignorând mica insulă rurală lipsită de schimbări, pe care o ocolise. Nimeni nu știe de ce, unul dintre supraveghetorii lucrărilor a avut o prăbușire nervoasă, al doilea s-a călugărit și al treilea s-a stabilit în Bali, ca să picteze femei goale.

Ca și cum o mare parte din secolul al douăzecilea lăsase în afara sa câteva mile pătrate de teren.

---

* joc de cuvinte, porker = porc pus la îngrășat, worker = muncitor, deci „zonă de odihnă pentru muncitorii (porcii) fericiți" (nt.)

Anathema scoase alt carton din dosarul ei și-l puse pe masă.

2315. Unii zice-vor că Sfârșitul va vieni în Orașul Londra, sau în New Yorke ... cu 4 ani înainte (New Amsterdam va deveni New York în 1664) ... Taddville, Norfolk... ... Tardsfield, Devon... ... Tadfield, Oxon... ... Vezi Apocalipsa Cap. 6, vers. 1054 dară vor grieși, pentru că locul iaste Taddes Fild, și putearnică fi-va forța lui, va vieni ca un cavalir în moșia sa, va împărți Lumia în 4 părți, va aduce furtuna.

... cu 4 ani înainte (New Amsterdam va deveni New York în 1664) ... Taddville, Norfolk... ... Tardsfield, Devon... ... Tadfield, Oxon... ... Vezi Apocalipsa Cap. 6, vers. 1054

— A trebuit să mă uit printr-o grămadă de dosare ale comitatelor, zise Anathema.

— De ce profeția asta este 2315? E înaintea celorlalte.

— Agnes era cam neglijentă cu cronologia. Nu cred că știa întotdeauna unde și când avea să se întâmple ce prezicea. Ți-am mai spus, am pierdut ere întregi imaginând un sistem ca să legăm unitar toate profețiile.

Newt se uită pe câteva cartoane. De exemplu:

1111. Și Câinele cel Mare va vieni și Cele Două Puteri vor pândi zadarnic, pientru că iel se va duci undi-i Stăpâni-su, unde Iei nu se vor duci, iară iel îi va zici, după Adevărata-i Fire, și Iadul îl va lua.

? Are vreo legătură cu Bismark?? (A F Device, 8 iunie 1888) ...? ... Schleswig-Holstein?

— A fost neobișnuit de greu de înțeles, zise Anathema.

3017. Am zărit Patru Călare, aducând Sfârșitul și Îngerii Iadului călăreau cu iei. Și Trei or să Răsară. Și Patru și Patru Împreună or să fie Patru, iar Îngerul Negru va fi Propria-i Înfrângere, dară Omul va pretinde că-i a Lui.

Călărețiii Apocalipsului Omul = Pan, Diavolul (*Procesul Vrăjitoarelor din Lancashire*, Brewster, 1782) ??? Cred că Agnes era beată în seara aia. (Quincy Device, 15 oct. 1789) De acord. Din nefericire, suntem oameni. (domnișoara O J Device 5 ianuarie 1854)

— De ce *Drăguțe* și Precise? întrebă Newt.

— Drăguț are sensul de exact sau precis, zise Anathema, cu tonul fără vlagă a celui care îi mai explicase și mai înainte. Asta înseamnă cuvântul.*

— Dar...

Reușise să se convingă că nu există farfurii zburătoare — care, evident, erau produsul imaginației sale — iar tibetanul putea să fie... — se mai gândea la asta, dar orice era, nu era un tibetan — dar era din ce în ce mai convins că se afla într-o încăpere cu o femeie foarte atrăgătoare, care părea că-l place, sau măcar nu-l displăcea, lucru care i se întâmpla prima oară lui Newt. Și recunoștea că păreau să existe o grămadă de chestii ciudate, dar dacă se străduia și împingea barca bunului simț împotriva curentului năvălitor al dovezilor, putea să pretindă că erau baloane meteorologice sau Venus sau halucinații în masă.

Pe scurt, ceea ce gândea acum Newt nu era cu mintea sa.

— Dar, zise el, lumea *nu* o să se sfârșească acum, nu-i așa? Uită-te în jur. Nu-i nicio tensiune internațională... adică nu mai mult decât e normal. De ce nu lăsăm treaba asta de-o parte pentru un timp și nu mergem să... oh, nu știu, poate să ne plimbăm sau ceva de genul ăsta. Adică...

— Nu înțelegi? E ceva aici! Ceva care afectează zona! zise Anathema. A răsucit toate liniile de forță magnetică. Protejează zona împotriva a orice o poate schimba! E... E...

Se întâmpla din nou: gândul din mintea ei că nu are voie, că nu i se permite să priceapă, ca într-un vis spre trezire.

Ferestrele zăngăniră. Afară, o ramură de iasomie, clătinată de vânt, începu să izbească insistent în geam.

— Dar nu pot să stabilesc asta, zise Anathema, împletindu-și degetele. Am încercat orice.

— Să stabilești? întrebă Newt.

— Am încercat cu pendulul. Am încercat cu teodolitul. Știi, eu sunt medium. Dar totul pare că se mișcă.

Newt își controla suficient mintea ca să traducă în mod corect. Când majoritatea oamenilor spun „Știi, sunt medium", asta înseamnă „Am o imaginație exagerată dar neoriginală/folosesc lac de unghii negru/vorbesc cu papagalul meu", dar când Anathema spusese cuvintele acelea, sunaseră ca și cum recunoscuse că suferă de o boală ereditară pe care ar fi preferat să nu o aibă.

— Harmaghedonul se mișcă? întrebă Newt.

— Diferite profeții spun că mai întâi trebuie să apară Antihristul, îi răspunse Anathema. Agnes îi spune *el*. Dar nu pot să-l descopăr.

---

* *nice* are și înțelesul de *exact* (nt.)

— Sau s-o descoperi.

— Poftim?

— Poate să fie un el sau o ea, zise Newt. La urma urmei, trăim în secolul al douăzecilea. Șanse egale pentru toți.

— Nu cred că iei problema în serios, zise ea cu severitate. Oricum, aici nu există nimic *rău*. Asta nu înțeleg. Există doar dragoste.

— Poftim? zise Newt.

Anathema îl privi neajutorată.

— E greu de descris, spuse ea. Cineva sau ceva iubește locul acesta. Iubește fiecare bucățică din el atât de puternic, încât îl apără și-l pretejează. O dragoste profundă, imensă, aprigă. Cum să pornească un lucru rău de aici? Cum să înceapă sfârșitul lumii de aici? Acesta este genul de localitate în care ai vrea să-ți crești copiii. E un paradis pentru copii, concluzionă ea și zâmbi fără vlagă. Ar trebui să *vezi* copiii localnici. Nu sunt reali! sunt ca ieșiți din revistele pentru băieți. Cu genunchii juliți, care exclamă „strălucit" și cu acadele...

Aproape că înțelesese. Simțea forma gândului pe care era gata să-l dobândească.

— Ce-i locul ăsta? întrebă Newt.

— *Poftim?* răcni Anathema, dar trenul gândurilor ei deraiase.

Degetul lui Newt lovea în hartă.

— Scrie „aerodrom nefolosit". Uite, aici, la vest de Tadfield...

Anathema pufni.

— Nefolosit? Să nu crezi așa ceva. A fost o bază pentru avioane de vânătoare în timpul războiului. Timp de vreo zece ani a fost Baza aeriană Upper Tadfield. Și înainte să zice ceva, răspunsul este nu. Nu-mi place nimic la locul ăla afurisit, dar colonelul e mult mai întreg la minte decât tine. Pentru numele lui Dumnezeu, nevasta lui face yoga!

Da... ce spusese înainte de asta? Copiii de aici...

Anathema simți că picioarele minții îi alunecă de sub ea și se prăbuși în gânduri mult mai personale care așteptau s-o prindă. Da, Newt era în regulă. Iar chestia cu petrecutul restul vieții împreună cu el avea o latură bună, nu avea să fie prin preajmă suficient de mult timp ca s-o calce pe nervi.

Radioul vorbea despre pădurile tropicale din America de sud.

Cele noi.

Pădurea tropicală începuse să se vindece.

Gloanțe de gheață izbeau frunzele din jurul Lor, în timp ce Adam îi conducea în cariera de var.

Câine mergea împreună cu Ei, cu coada între picioare, scâncind.

Nu era în regulă, își zicea el. Tocmai când mă lămurisem cum e treaba cu șobolanii. Tocmai când aproape că-i venisem de hac ciobănescului german de dincolo de drum. Acum, el e pe cale să pună capăt la toate astea și eu o să revin la vechii ochi sclipitori și o să vânez suflete rătăcite. La ce folosește asta? Ele nu se împotrivesc și nu au niciun gust...

Wensleydale, Brian și Pepper nu gândeau la fel de coerent. Erau conștienți doar de faptul că nu mai puteau să nu-l urmeze pe Adam, așa cum nu puteau să zboare. Încercarea de a se opune forței care-i împingea înainte ar fi avut ca rezultat fracturi multiple la picioare, și ar fi *trebuit* să meargă mai departe așa.

Adam nu se gândea deloc. Ceva se deschisese în mintea sa și ardea cu vâlvătaie.

Le făcu semn să se așeze pe ladă.

— O să ne fie bine aici, jos, zise el.

— Nu crezi că mamele și tații noștri... începu Wensleydale.

— Nu-ți face griji în privința lor, spuse Adam, semeț. Pot să vă fac părinți noi. Și nici nu va mai exista chestia aia cu să fii în pat la nouă și jumătate. Nu va trebui să vă duceți la culcare niciodată, dacă n-o să vreți. Sau să-ți facă ordine în cameră sau alte chestii de felul ăsta. Lăsați totul în grija mea și va fi grozav, spuse el și le zâmbi nebunește. Vin niște prieteni noi, le mărturisi el. Or să vă placă.

— Dar... începu Wensleydale.

— Gândește-te doar la lucrurile uluitoare care or să fie după aceea, spuse Adam, plin de entuziasm. Poți să umpli America toată cu cowboi, indieni, polițiști, gangsteri, desene animate, piloți cosmici și alte chestii, toate noi. N-o să fie fantastic?

Wensleydale se uită jalnic la ceilalți doi. Împărtășeau un gând pe care niciunul dintre ei n-ar fi fost în stare să-l formuleze într-un mod foarte satisfăcător nici în vremuri normale. În linii mari, acesta consta în faptul că existaseră cândva cowboi și gangsteri adevărați, și fusese și atunci grozav. Și aveau să existe acolo întotdeauna pretinși cowboi și polițiști, și chestia asta era și ea grozavă. Dar cowboi și polițiști pretinși *adevărați* care nu erau vii și, nefiind vii, puteau fi puși înapoi în cutia lor când te plictiseai de ei — asta nu li se părea deloc grozav. Toată chestia cu gangsterii, cowboii, extratereștri și piratii era că puteai să încetezi să fii ei și să te duci acasă.

— Dar, înainte de toate astea, spuse mohorât Adam, trebuie să le *arătăm* lor...

În piață era un copac. Nu era foarte mare, iar frunzele lui erau galbene și lumina care trecea prin geamul fumuriu, teribil de atâtător, era soiul nepotrivit de lumină. Și conținea mai multe droguri decât un atlet de

la Olimpiadă, iar în ramuri erau cuibărite difuzoare. Dar era un copac și, dacă mijeai ochii și te uitai la el dincolo de cascada artificială, puteai să crezi că te uitai la un copac bolnav printr-o ceață de lacrimi.

Lui Jaime Hernez îi plăcea să ia prânzul sub el. Supraveghetorul de întreținere ar fi răcnit la el dacă ar fi descoperit asta, dar Jaime crescuse într-o fermă care fusese o fermă bună și-i plăceau copacii și nu voise să vină în oraș, dar ce poți să faci? Nu era o slujbă rea și câștiga cât nu visase tatăl lui. Bunicul lui nu visase niciun fel de bani. Nici nu știuse ce-s banii până nu împlinise cincisprezece ani. Dar sunt vremuri când ai nevoie de copaci, iar Jaime își spunea că-i păcat că odraslele lui creșteau gândindu-se la copaci ca fiind lemn de foc, iar nepoții săi or să se gândească la copaci ca fiind istorie.

Dar ce poți să faci? Acolo unde fuseseră copaci erau acum ferme mari, acolo unde fuseseră ferme mici erau piețe și unde fuseseră piețe erau tot piețe, pentru că așa merg lucrurile.

Își ascunse căruciorul în spatele tarabei cu ziare, se așeză pe furiș și-și deschise cutia cu mâncarea de prânz.

În momentul acela deveni conștient de foșnet și de mișcarea umbrelor pe podea. Se uită în jur.

Copacul se mișca. Jaime se uită plin de interes la el. Jaime nu văzuse până atunci un copac crescând.

Solul, care era doar un grohotiș dintr-un soi de sfărâmituri artificiale, se agita în timp ce rădăcinile se mișcau sub suprafața sa. Jaime văzu o mlădiță subțire, albă, târându-se în jos din zona grădinii suspendate și împungând orbește în cimentul podelei.

Fără să știe de ce, fără să-și dea seama de ce, o împinse ușor cu piciorul până când ajunse aproape de crăpătura dintre lespezi. Mlădița o găsi și se înfipse în jos.

Ramurile se răsuceau în forme diferite.

Jaime auzi scrâșnetul traficului din afara clădirii, dar nu-i acordă nicio atenție. Cineva țipa ceva, dar în vecinătatea lui Jaime întotdeauna țipa cineva, de multe ori la el.

Rădăcina călătoare trebuie să fi găsit solul îngropat. Își schimbă culoarea și se îngroșă, ca un furtun pentru incendii când se dă drumul la apă. Cascada artificială încetă să curgă. Jaime zări țevile rupte, blocate de fibre care sugeau.

Acum văzu ce se întâmpla afară. Suprafața străzii se le-găna ca o mare. Puieții creșteau prin crăpături.

Sigur, își zise el, aveau soare. Copacul lui nu avea. Avea doar lumina slabă, cenușie, care pătrundea prin domul aflat cu patru etaje mai sus. Lumină moartă.

Dar ce poți să faci?

Poți să faci asta:

Lifturile încetaseră să funcționeze pentru că fusese întrerupt curentul, dar existau patru șiruri de scări. Jaime își închise cu grijă cutia cu mâncare și se duse înapoi la căruciorul său, unde alese peria cea mai lungă.

Oamenii se scurgeau din clădire, țipând. Jaime merse împotriva curentului, ca un somon ce urcă spre izvor.

O ramă albă din grinzi, despre care arhitectul presupusese că face o afirmație dinamică despre ceva sau despre altceva, susținea domul din geam fumuriu. De fapt, era vorba de un soi de plastic și Jaime — care se cocoțase pe un șir de grinzi, într-un loc potrivit — avu nevoie de toată puterea sa și de folosirea ca o pârghie a cozii măturii ca să-l crape. După încă două lovituri, geamul se prăbuși, în cioburi ucigătoare.

Lumina pătrunse înăuntru, luminând praful din piață, astfel încât aerul părea plin de licurici.

Jos, copacul sfărâmă pereții închisorii sale strâmte de ciment și se înălță ca un tren expres. Jaime nu-și dăduse niciodată seama că arborii scot un sunet când cresc — și nimeni altul nu-și dăduse seama de asta — pentru că sunetul este scos în sute de ani, în unde care au douăzeci și patru de ore între vârfurile sinusoidei.

Dacă e accelerat, sunetul scos de un copac este *vrooom*.

Jaime văzu arborele venind spre el ca un nor verde în formă de ciupercă. Din jurul rădăcinilor copacului ieșeau aburi.

Grinzile nu avură nicio șansă. Restul domului zbură ca o minge de ping-pong dusă de un jet de apă.

Același lucru se întâmpla în tot orașul, doar că nu mai puteai să vezi orașul. Vedeai doar un baldachin verde, care se întindea în toate părțile până la orizont.

Jaime rămase pe o ramură, atârnat de o liană, și râse, și râse, și râse...

Apoi începu să plouă.

Kappamaki, o navă de cercetare a balenelor, făcea cercetări privind răspunsul la următoarea întrebare: Câte balene poți să prinzi într-o săptămână?

Doar că în ziua aceea nu era nicio balenă. Echipajul se uita la ecrane, care, prin folosirea unor tehnici ingenioase puteau descoperi orice era mai mare decât o sardea și-i calcula valoarea netă pe piața internațională de grăsime, și vedeau că-s goale. Peștii care apăreau întâmplător țâșneau prin apă ca și cum s-ar fi grăbit să ajungă în altă parte.

Căpitanul bătea darabana cu degetele în consolă. Îi era teamă că avea în curând să conducă propriul său proiect de cercetare ca să afle ce se va întâmpla cu o mică monstră statistică de căpitani de balenieră care se întorseseră fără ca fabrica navei să fie plină cu material de cercetare.

Se întreba ce o să pățească. Poate că aveau să-l încuie într-o cameră cu o pușcă pentru harpoane, așteptându-se să faci ce-ți cere onoarea.

Era ireal. Trebuia să fie *ceva.*

Ofițerul cu navigația întinse o hartă și se uită atent la ea.

— Onorabile domn, zise el.

— Ce-i? întrebă căpitanul, morocănos.

— Se pare că avem o eroare jalnică produsă de instrumente. Fundul mării trebuie să fie, în zona asta, la două sute de metri.

— Și?

— Onorabile domn, aparatele spun că-i la 15000 de metri. Și continuă să crească.

— E o prostie. Nu există o asemenea adâncime.

Căpitanul se uită la aparatura de-o tehnologie de vârf, valorând mai multe milioane de yeni, și-i trase un șut.

Ofițerul cu navigația zâmbi nervos.

— Ah, domnule, e deja mai puțin adâncă.

Sub tunetul adâncurilor de deasupra, după cum știau atât Aziraphale cât și Tennyson* *Departe, departe, în marea abisală,/ Krakenul doarme.*

Iar acum se trezea.

Milioane de tone de ocean din adâncuri curgeau ca o cascadă pe laturile sale, în timp ce se ridica.

— Vedeți, zise ofițerul cu navigația. Deja sunt numai trei mii de metri.

Krakenul nu are ochi. Nu exista nimic la care să se uite. Dar în timp ce se tălăzuia prin apele înghețate, capta microundele zgomotului din mare, piuiturile triste și șuierăturile cântecului balenelor.

— Hmm, spuse ofițerul cu navigația. O mie de metri.

Krakenul nu se amuza.

— Cinci sute de metri.

Nava-fabrică se învârtea pe ridicătura aceea subită.

— O sută de metri.

Exista o chestie mică de metal deasupra. Krakenul se agită.

Și zece miliarde de porții de sushi răcniră, cerând răzbunare.

Ferestrele căsuței țâșniră înăuntru. Nu era o furtună, era un război. Fragmente de iasomie se rotiră prin încăpere, amestecându-se cu ploaia pe cartoanele fișierului.

Newt și Anathema se prinseră unul de altul, în spațiul dintre masa răsturnată și perete.

---

* Alfred Tennyson 1809 — 1892, poet englez foarte celebru, citatul este din poemul său The Kraken (nt.)

— Continuă, murmură Newt. Spune-mi că Agnes a prezis asta.
— A zis că el o să aducă furtuna, răspunse Anathema.
— Asta e un afurisit de uragan. A spus ce o să se întâmple în continuare?
— 2315 se referă la 3477, spuse Anathema.
— Poți să-ți amintești amănunte într-un asemenea moment?
— Da, din moment ce ai menționat asta, zise ea și scoase un cartonaș.

3477. Lasă roata Sorții să se învârtă, lasă inima să se bucure, există alte focuri decât ale mele; când vântul va bate florile, țineți-vă unul de altul, pentru că liniștea va veni cu Cel Roșu și Alb și	? Mă tem că aici e ceva misticism (A F Device 17 octombrie 1889)
	Mazăre/flori? (OFD, 4 sept. 1929)
	Presupun că-i din nou Apocalipsa, Cap. 6 (dr. Thos. Device, 1835)
Negru și Gălbui se vor apropia de Mazăre e Declarația Noastră.	

Newt citi din nou. Afară se auzea un zgomot ca scos de o foaie de tablă ondulată care se rotea prin grădină, ceea ce și era, de fapt.

— Asta trebuie să însemne că trebuie să devenim *un obiect dintr-o listă*? zise Newt, încet. Agnes asta glumea.

E dificil să faci curte când cea care e curtată are în casă o rudă mai în vârstă, femeie. Aceasta tinde să bombăne, să pălăvrăgească, să fumeze țigări fără încetare sau, în cazul cel mai rău, să scoată la iveală albumul de fotografii al familiei, un act de agresiune în războiul sexelor care ar trebui interzis printr-o Convenție de la Geneva. E mult mai rău când ruda e moartă de vreo trei sute de ani. Newt avusese anumite gânduri în legătură cu Anathema, de fapt, nu numai că le avusese, le prelucrase, la vopsise, le curățase. Dar ideea previziunilor lui Agnes care-l priveau în ceafă îi răcorise libidoul ca o găleată de apă rece.

Avusese ideea să o invite la masă, dar nu-i plăcuse ideea unei vrăjitoare de pe vremea lui Cromwell care stătea în coliba ei cu trei sute de ani înainte și se uita la ei cum mănâncă.

Era în dispoziția celor care ard vrăjitoare. Viața lui era complicată și fără să fie manipulată de-a lungul secolelor de o bătrână nebună.

Un bubuit în grătarul căminului părea să anunțe că o parte din cămin se prăbușea.

Apoi Newt își zise: viața mea nu-i complicată de loc. Pot să văd la fel de limpede ca și Agnes. Viața mea se îndreaptă spre o pensionare anticipată, o colectă printre oamenii din birou, un apartament micuț undeva,

o moarte măruntă, curată, goală. Cu excepția faptului că acum o să mor sub ruinele unei căsuțe în timpul a ceea ce s-ar putea să fie sfârșitul lumii.

Îngerul cu dosarele n-o să aibă necazuri cu mine, viața mea trebuie să fi fost scrisă de ani de zile pe fiecare pagină. Adică, ce am făcut eu de fapt? N-am jefuit niciodată o bancă. N-am primit niciodată o amendă pentru parcare. N-am mâncat niciodată mâncare tailandeză...

Undeva, o altă fereastră fu aruncată înăuntru, cu un zăngănit vesel de sticlă spartă. Anathema îl luă în brațe, cu un oftat ce nu părea de loc dezamăgit.

N-am fost niciodată în America. Sau în Franța, pentru că nu putem pune la socoteală Calais. N-am învățat niciodată să cânt la un instrument muzical.

Radioul muri, când liniile electrice cedară în sfârșit.

Newt își îngropă fața în părul ei.

N-am...

Se auzi un *ping*.

Shadwell, care începuse să aducă la zi registrele de plăți ale Armatei, își ridică privirea în timp ce semna pentru Descoperitorul de vrăjitoare Caporal Smith.

Avu nevoie de ceva timp ca să remarce faptul că sclipirea acului cu gămălie al lui Newt nu mai era pe hartă.

Se ridică de pe scaun, mormăind, și-l căută pe podea până îl găsi. Îl lustrui din nou și-l înfipse din nou în Tadfield.

Tocmai semna pentru Descoperitorul de vrăjitoare Soldat Table, care primea o alocație suplimentară de doi penny pe an pentru fân, când auzi alt *ping*.

Regăsi acul cu gămălie, se uită bănuitor la el și-l împinse atât de tare în hartă încât sări ipsosul din spatele ei. Apoi se întoarse la registrul contabil.

Se auzi iar un *ping*.

De data asta, acul cu gămălie se afla la câteva picioare de zid. Shadwell îl ridică, îi examină vârful, îl înfipse în hartă și-l privi.

După cinci secunde țâșni pe lângă urechea lui.

Bătrânul îl luă de pe podea, îl puse la loc pe hartă și-l ținu acolo.

Acul se mișcă sub mâna sa. Shadwell se lăsă cu toată greutatea pe el.

Un fir subțire de fum se scurse din hartă. Shadwell scoase un geamăt și-și supse degetele, în timp ce acul, înroșit în foc, ricoșă din zidul opus și se izbi de fereastră. Acul nu voia să fie în Tadfield.

După zece secunde, Shadwell scotocea prin cutia cu bani gheață a Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare, care conținea o mână de

monede de cupru, o bancnotă de zece șilingi și o monedă mică, falsă, de pe vremea domniei lui Iacob I. Fără să-i pese de siguranța proprie, bătrânul scotoci și în propriile-i buzunare. Rezultatul căutării, chiar luând în considerare permisul de călătorie pentru pensionari, îi permitea doar să iasă din casă, nici vorbă să se ducă până în Tadfield.

Singurele persoane pe care le cunoștea și care aveau bani erau domnul Rajit și madam Tracy. În ceea ce-i privea pe cei din familia Rajit, probabil că dacă avea să provoace vreo discuție legată de finanțe, aceștia aveau să ridice problema chiriei pe mai multe săptămâni. Cât despre madam Tracy, care abia aștepta să-i împrumute o mână de bancnote vechi de zece lire...

— Să mă ia naiba dacă o să primesc Plata Păcatului de la Izabela asta vopsită, zise el.

Ceea ce însemna că nu mai rămăsese nimeni.

Cu excepția unuia.

Caraghiosul sudist.

Cei doi fuseseră aici, o singură dată fiecare, petrecând cât mai puțin timp posibil în încăpere, iar în cazul lui Aziraphale, încercând să nu atingă nicio suprafață netedă. Celălalt, ticălosul sudist strălucit cu ochelari de soare, era — după cum bănuia Shadwell — un tip care nu trebuia jignit. În lumea simplă a lui Shadwell, oricine purta ochelari de soare când nu era pe plajă era, probabil, un delincvent. Bătrânul bănuia că individul ăla, Crowley, făcea parte din Mafie sau din lumea interlopă, din lumea subterană — dar ar fi fost surprins cât de aproape nimerise. Dar cu cel blând, în haină de păr de cămilă, era altfel și riscase odată să-l urmărească până la baza lui. Putea să-și amintească drumul până acolo. Shadwell credea că Aziraphale era spion rus. Putea să-i ceară bani. Să-l amenințe un pic.

Era teribil de riscant.

Shadwell se concentră. Tânărul Newt putea să sufere chiar în clipa aceea torturi inimaginabile provocate de mâinile fiicelor nopții și el, Shadwell, îl trimisese acolo.

— Nu putem să ne lăsăm oamenii în asemenea situație, zise el, după care își puse pardesiul lui subțire și pălăria deformată, apoi ieși în stradă.

Vremea părea că se încălzise un pic.

Aziraphale tremura. Tremura de douăsprezece ore. Nervii lui o luaseră razna, ar fi zis el. Se plimba prin prăvălie, ridicând bucăți de hârtie și lăsându-le apoi să cadă, făcându-și de lucru cu stilourile...

Trebuia să-i spună lui Crowley.

Nu, nu putea. *Voia* să-i spună lui Crowley. *Trebuia* să anunțe Raiul.

La urma urmei, era un înger. Trebuia să facă ceea ce se cuvenea. Așa era făcut. Vedeai pe cineva rău, i te împotriveai. Crowley își vârâse coada destul în toată treaba. Ar fi trebuit să anunțe Raiul de la început.

Dar îl cunoștea de mii de ani. Trecuseră împreună prin multe. Aproape că se înțelegeau unul pe celălalt. Aziraphale bănuia uneori că aveau mai multe în comun între ei decât cu superiorii lor. Amândurora le plăcea lumea și nu o priveau doar ca tabla pe care se joacă șahul cosmic.

Sigur, asta era. Acesta era răspunsul. Ar fi fost conform *spiritului* pactului său cu Crowley dacă ar fi făcut pe ascuns un semn Raiului, apoi ar fi făcut ceva în legătură cu copilul, ceva nu prea rău, bineînțeles, pentru că suntem toți fâpturile Domnului, chiar și Crowley și Antihristul, iar lumea ar fi fost salvată și n-ar mai fi existat chestia aia cu Harmaghedonul, care chestie n-ar fi făcut nimănui niciun bine, pentru că oricine *știe* că Raiul avea să învingă până la urmă, iar Crowley ar fi trebuit să priceapă asta.

Da. Și atunci totul avea să fie în regulă.

Se auzi un ciocănit în ușă, în ciuda pancartei pe care scria ÎNCHIS. Aziraphale ignoră ciocănitul.

Legătura cu Raiul printr-un sistem de comunicare în două sensuri era un lucru mult mai dificil pentru Aziraphale decât era pentru oameni, care nu așteptau un răspuns și care, în aproape toate cazurile, ar fi fost surprinși să primească unul.

Îngerul împinse într-o parte biroul plin de hârtii și strânse sul covorul ros din prăvălie. Pe podeaua de sub acesta se afla un mic cerc, înconjurat de paragrafele potrivite din Cabala. Îngerul aprinse mai multe lumânări, pe care le plasă conform ritualului în anumite puncte din jurul cercului. Apoi aprinse niște tămâie, lucru care nu era necesar dar care făcea locul să miroasă frumos.

După care rămase în picioare în cerc și spuse Cuvintele.

Nu se întâmplă nimic.

Spuse iarăși Cuvintele.

În cele din urmă, o săgeată de-un albastru strălucitor, din lumină, coborî din tavan și umplu cercul.

O voce de om cult zise:

— Ei bine?

— Sunt eu, Aziraphale.

— Știm, răspunse vocea.

— Am știri importante! L-am localizat pe Antihrist! Pot să vă dau adresa și toate celelalte!

Urmă o pauză. Lumina albastră pâlpâi.

— Și? zise vocea.

— Păi, vedeți, puteți să-l omo... puteți să opriți totul! Cât ai clipi! Mai aveți la dispoziție câteva ore! Puteți opri totul, nu mai e nevoie să fie război și toți vor fi salvați!

Zâmbea nebunește în lumină.

— Da? zise vocea.

— Da, e într-un loc numit Lower Tadfield, iar adresa este...

— Foarte bine, zise vocea, pe un ton indiferent.

— Nu mai trebuie să existe chestia aia cu o treime din mări care se transformă în sânge sau alte chestii, zise fericit Aziraphale.

Când se auzi din nou, vocea părea un pic plictisită.

— De ce nu? zise ea.

Aziraphale simți cum sub entuziasmul său se deschide un hău înghețat și încercă a se preface că nu se întâmplase nimic.

Se aventură să spună:

— Ați putea să vă asigurați că...

— Aziraphale, o să *câștigăm.*

— Da, dar...

— Forțele întunericului trebuie *să fie învinse.* Faci o confuzie. Lucrul important nu-i să *evităm* războiul, ci să-l *câștigăm.* Aziraphale, am așteptat un timp îndelungat.

Aziraphale simți cum frigul îi cuprinde mintea. Deschise gura, să zică „Nu credeți că ar fi o idee bună să oprim războiul pe Pământ?", apoi se răzgândi.

— Văd, zise el, mohorât.

Se auzi un zgomot lângă ușă, iar dacă Aziraphale ar fi privit în direcția aceea ar fi zărit o pălărie ponosită care încerca să se uite pe fereastră.

— Nu spunem că n-ai acționat bine, zise vocea. Bravo ție.

— Mulțumesc, zise Aziraphale, iar acreala din glasul lui putea să brânzească laptele. Se vede că am uitat de inefabilitate.

— Așa se pare.

— Pot să întreb cu cine am vorbit? întrebă îngerul.

— Noi suntem Metatron, spuse vocea.*

— Oh, da. Bineînțeles. Oh. Bine. Mulțumesc foarte mult. Mulțumesc.

În spatele lui, cutia de scrisori se deschise, lăsând să se vadă o pereche de ochi.

— Altceva, spuse vocea. Vei dori să ni te alături, nu-i așa?

— Sigur, au trecut ere întregi de când n-am mai ținut în mână o sabie de flăcări... începu să spună Aziraphale.

— Da, ne amintim, spuse vocea. Vei avea o grămadă de ocazii să reînveți.

---

* Vocea lui Dumnezeu. Nu *vocea* lui Dumnezeu. E o entitate aparte. Ca un purtător de cuvânt al unui președinte (na.)

— Ah. Hmmm. Ce eveniment inițial va provoca dezlănțuirea războiului? întrebă Aziraphale.

— Ne-am gândit că un schimb multinațional de rachete nucleare ar fi un început drăguț.

— Oh. Da. O dovadă de multă imaginație, zise Aziraphale cu glas lipsit de intonație și de speranță.

— Bine. Atunci te așteptăm, zise vocea.

— Ah. Bine. Pot să-mi clarific niște treburi? întrebă disperat Aziraphale.

— Nu prea mi se pare necesar, răspunse Metatron.

Aziraphale se stăpâni.

— Cred că probitatea, ca să nu zic moralitatea, îmi impune, în calitate de om de afaceri respectabil...

— Da, da, zise Metatron, un pic morocănos. Ai deptate. Bine, o să te așteptăm.

Lumina scăzu în intensitate, dar nu dispăru. Lăsaseră linia deschisă, își zise Aziraphale. Asta n-o să mă lase în pace, își zise Aziraphale.

— Alo, zise el încet. Mai e cineva aici?

Urmă doar tăcere.

Îngerul ieși foarte atent din cerc și se duse la telefon. Deschise carnetul și formă un număr.

După patru țârâituri, auzi o tuse, urmată de o pauză, apoi o voce care părea atât de plată că puteai să întinzi un covor pe ea, zise:

— Salut. Aici Anthony Crowley. Hmmm. Eu...

— Crowley! zise Aziraphale, încercând să răcnească în șoaptă. Ascultă, n-am mult timp la dispoziție...

— ... probabil că nu-s acasă, sau dorm, sau sunt ocupat, dar...

— Taci din gură! Ascultă! E în Tadfield! Totul e scris în carte! Trebuie să oprim...

— ... după ton și o să vă sun eu. Pa.

— Vreau să vorbesc cu tine *acum*...

BeeęEEeeeEEEEEeeee

— Încetează cu zgomotele! E în Tadfield! Asta am simțit atunci! Trebuie să te duci acolo și...

Îngerul își îndepărtă telefonul de gură.

— Poponarule! zise el.

Era prima oară când înjura, după mai mult de patru mii de ani.

Stai. Demonul mai avea și alt număr. Era *genul ăla* de persoană. Aziraphale scotoci prin carnet, fu gata să-l scape pe podea. Cei de sus aveau să devină nerăbdători destul de curând.

Găsi și celălalt număr. Îl formă. I se răspunse aproape imediat, în același timp în care clopoțelul prăvăliei sună ușor.

Vocea lui Crowley, devenind mai puternică pe măsură ce se apropia de microfon, zise:

— ... vorbesc serios. Alo?

– Crowley, eu sunt.

— Hmmm.

Vocea era groaznic de neprietenoasă. Deși era în starea în care era, Aziraphale simți necazurile.

— Ești singur? întrebă el, prudent.

— Nu. Sunt cu un vechi prieten.

— Ascultă...

— *Dispari, odraslă a iadului!*

Aziraphale se întoarse foarte încet.

Shadwell tremura de atâtare. Văzuse totul. Auzise totul. Nu pricepuse nimic, dar știa ce oameni au de-a face cu cercuri, lumânări și tămâie. Știa foarte bine. Văzuse *Diavolul iese la plimbare* (The Devil Rides Out, film din 1968, în regia lui Terence Fisher) de cincisprezece ori, chiar de șaisprezece ori dacă număra și momentul în care fusese aruncat afară din cinematograf pentru că-și răcnea opiniile nemăgulitoare despre descoperitorul amator de vrăjitoare Christopher Lee.

Poponarii se folosiseră de el. Își bătuseră joc de glorioasa tradiție a Armatei.

— Te-am prins, ticălos rău, răcni el, înaintând ca un înger răzbunător mâncat de molii. Știu după ce umbli, vii acilea și seduci muieri ca să-ți facă voia cea rea!

— Cred că ai greșit magazinul, zise Aziraphale. Te sun mai târziu, spuse el receptorului și-l puse în furcă.

— Văd după ce umbli, mârâi Shadwell.

Făcea spumă la gură. Era mai furios decât își amintea să fi fost vreodată.

— Hmm, lucrurile nu sunt cum par, începu Aziraphale, dându-și seama chiar în timp ce rostea cuvintele că, într-un gambit conversațional, acestea nu aveau lustrul necesar.

— Pun pariu că nu-s! zise Shadwell, triumfător.

— Nu, voiam să spun...

Fără să-și ia privirea de la înger, Shadwell se dădu înapoi și apucă ușa prăvăliei, apoi o trânti puternic, încât clopoțelul zăngăni.

— *Clopot,* zise el.

Înhăță *Drăgutele și Precisele Profeții* și le trânti puternic pe masă.

— *Carte,* mârâi el.

Scotoci prin buzunar și scoase credincioasa sa brichetă Ronson.

— *Lumânare în fapt*, strigă el și începu să înainteze.

În fața sa, cercul lucea într-o lumină albastră, slabă.

— Hmm, zise Aziraphale. Cred că nu-i o idee prea bună să...

Shadwell nu-l asculta.

— Prin puterile ce mi-au fost acordate datorită funcției mele de Descoperitor de vrăjitoare, intonă el, îți poruncesc să părăsești acest loc...

— Vezi, cercul...

— ... și să te întorci de îndată în locul din care ai venit, fără să te oprești să...

— ... ar fi un lucru lipsit de înțelepciune pentru un om să pună piciorul în el fără să...

— ... și eliberează-ne de rău...

— Ieși din cerc, om tâmpit!

— ... să nu mai vii niciodată să superi...

— Da, da, dar *te rog* să ieși din...

Aziraphale alergă către Shadwell, fluturând din mâini.

— ...să nu te mai întorci NICIODATĂ, încheie Shadwell, și îndreptă spre înger un deget amenințător, cu unghie înnegrită.

Aziraphale se uită în jos, la picioarele sale, și înjură a doua oară în cinci minute. Păși în cerc.

— Oh, *futu-i!* zise el.

Se auzi un sunet melodios, iar lumina albastră dispăru. Ca și Aziraphale.

Trecură treizeci de secunde. Shadwell nu se clintise. Apoi, cu mâna stângă tremurând, își lăsă în jos mâna dreaptă.

— Alo, zise el. Alo!

Nu-i răspunse nimeni.

Shadwell se înfioră. Apoi, ținând mâna în față ca o armă cu care nu îndrăznea să tragă și pe care nu știa cum s-o descarce, ieși în stradă, lăsând ușa să se trântească în urma sa.

Izbitura zgudui podeaua. Una dintre lumânările lui Aziraphale se răsturnă, răspândind ceară ce ardea peste lemnul vechi, uscat.

Apartamentul lui Crowley din Londra era o sinteză a eleganței. Era așa cum trebuia să fie un apartament: spațios, alb, mobilat elegant și cu acel aspect de apartament nelocuit care se obține doar dacă nu locuiești în el.

Asta fusese obținut pentru că Crowley nu locuia acolo.

Era, pur și simplu, locul în care se întorcea la sfârșitul zilei, atunci când era în Londra. Paturile erau întotdeauna făcute. Frigiderul era întotdeauna plin cu mâncăruri pentru gurmanzi, care nu se stricau niciodată (la urma urmei, pentru asta avea frigider) și din cauza asta frigiderul nu trebuia dezghețat niciodată, nu trebuia nici măcar vârât în priză.

Camera de zi cuprindea un televizor uriaș, o canapea albă de piele, un video și un cititor de disc cu laser, un robot telefonic, două telefoane — linia cu robot și linia particulară (un număr până în prezent

nedescoperit de legiunile de vânzători prin telefon care insistă să-i vândă lui Crowley termopane, de care avea deja, sau asigurare pe viață, de care nu avea nevoie) — și un sistem audio masiv, de-un negru mat, proiectat atât de bine încât avea doar comutatorul pentru pornire/oprire și cel pentru controlul volumului sonorului. Singurul echipament audio pe care Crowley îl omisese erau difuzoarele. Uitase de ele. Nu conta. Reproducerea sunetului era oricum perfectă.

Mai exista un fax neconectat, cu inteligența unui calculator, și un calculator cu inteligența unei furnici retardate. Cu toate acestea, Crowley îl extindea odată la câteva luni, pentru că un calculator aspectuos era ce și-ar fi dorit să aibă un om ca acela care încerca el să fie. Manualele erau încă în învelitoarele lor transparente.*

De fapt, singurul lucru din apartament căruia Crowley îi acorda vreo atenție personală erau plantele de casă. Acestea erau uriașe, verzi și minunate, cu frunze lucioase, sănătoase, strălucitoare.

Asta se întâmpla pentru că o dată pe săptămână Crowley umbla prin apartament cu un vaporizator verde pentru plante, stropind frunzele și vorbind cu plantele.

Auzise despre vorbitul cu plantele la începutul anilor șaptezeci, la Radio Four, și i se păruse o idee excelentă. Deși poate că termenul *vorbit* nu era potrivit pentru ceea ce făcea Crowley.

De fapt, el vâra frica de Dumnezeu în ele.

Mai exact, frica de Crowley.

În plus, la două luni o dată, Crowley lua o plantă care creștea prea încet, sau căreia i se veștejeau frunzele sau i se făceau cafenii, sau care pur și simplu nu arăta la fel de bine ca și celelalte, și o plimba pe la toate celelalte plante.

— Luați-vă adio de la prietenul vostru, le spunea el. Nu face față...

---

* Împreună cu contractele standard pentru calculator, care menționau că dacă mașinăria 1)nu funcționează, 2)nu face ceea ce spuneau reclamele scumpe că face, 3) electrocuta pe cei din imediata vecinătate, 4)și, de fapt, nu este nicio mașinărie în interiorul cutiei scumpe, când o deschizi, atunci acest lucru este, în mod implicit, expres și absolut, nedatorat producătorului, nici nu este responsabilitatea acestuia, iar cumpărătorul trebuie să se considere fericit că i s-a permis să-și dea banii producătorului, și că orice încercare de a considera ceea ce fusese plătit drept proprietatea cumpărătorului va avea ca rezultat intervenția unor bărbați serioși cu serviete asemănătoare și cu ceasuri extraplate. Crowley fusese foarte impresionat de contractele oferite de industria calculatoarelor și trimisese un teanc Jos, la departamentul care redacta înțelegerile pentru Sufletul Nemuritor, cu un bilet galben lipit pe el, în care spunea doar „Învățați, băieți" (na.)

Apoi părăsea apartamentul cu planta jignitoare și se întorcea după vreo oră cu un ghiveci mare, gol, pe care îl punea undeva de unde putea fi văzut din tot apartamentul.

Plantele erau cele mai luxuriante, mai verzi și mai frumoase din Londra. Și cele mai îngrozite.

Camera de zi era luminată de tuburi albe de neon și reflectoare, de felul celor care sunt rezemate de obicei într-un colț sau de un scaun.

Singura podoabă de perete era un tablou înrămat — schița pentru *Mona Lisa*, crochiul inițial al lui Leonardo da Vinci. Crowley îl cumpărase de la artist într-o după-amiază fierbinte în Florența, și considera că-i superioară picturii finale.*

Crowley avea un dormitor, o bucătărie, un birou, o cameră de zi și o toaletă, fiecare cameră fiind veșnic curată și perfectă.

Petrecuse momente neplăcute în fiecare dintre aceste camere, în timpul lungii așteptări a Sfârșitului lumii.

Telefonase din nou la agenții Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare, ca să afle noutăți, dar contactul său, sergentul Shadwell, tocmai plecase, iar telefonista bătută în cap păruse incapabilă să priceapă că vrea să discute cu oricare alt membru al Armatei.

— Iubire, și domnul Pulsifer e plecat, îi spusese ea. A plecat în dimineața asta la Tadfield. Într-o *misiune*.

— Vreau să vorbesc cu oricine, îi explica Crowley.

— O să-i spun domnului Shadwell, când o să se întoarcă. Acum, dacă sunteți amabil, e una dintre diminețile mele de lucru și nu pot să-mi las gentlemanul să aștepte prea mult, că o să-și dea duhul. Iar la două vin domnișoara Ormerod, domnul Scroggie și tânăra Julia, pentru o ședință de spiritism, trebuie să fac curățenie și să pregătesc totul. Dar o să-i transmit domnului Shadwell mesajul dumneavoastră.

Crowley renunțase. Încercase să citească un roman, dar nu putea să se concentreze. Încercă să-și aranjeze CD-urile în ordine alfabetică, dar descoperi că erau deja în ordine alfabetică, așa era și biblioteca, și colecția sa de muzică soul.**

În cele din urmă se așeză pe canapeaua de piele și făcu un gest către televizor.

---

* Și Leonardo credea la fel. „Am obținut zâmbetul ăla afurisit la repezeală", îi spusese el lui Crowley, sorbind vin rece în bătaia soarelui de prânz, „dar s-a răspândit peste tot când l-am pictat. Soțul ei n-a avut mare lucru de spus când i-am dat tabloul, dar eu i-am zis signor del Giocondo, în afară de dumneavoastră, cine o să-l vadă? Oricum... vrei să-mi mai explici chestia cu elicopterul?"(na.).

** Era foarte mândru de colecția sa. Durase ere întregi până o strânsese. Era muzică soul adevărată. James Brown nu făcea parte din colecția lui (na.)

— Primim ştiri noi, spuse un crainic îngrijorat. Oh, primim ştiri, de fapt nimeni nu ştie ce se întâmplă, dar ştirile pe care le-am primit par să indice o, hmmm, o creştere a tensiunii internaţionale care, în urmă cu o săptămână, când totul părea să meargă bine, ar fi fost considerată imposibilă. Hmm. Se pare că măcar în parte acest lucru este datorat unor evenimente neobişnuite care s-au întâmplat în ultimele câteva zile. De pe coasta Japoniei... CROWLEY?

— Da, recunoscu Crowley.

CE NAIBA SE ÎNTÂMPLĂ, CROWLEY? SPUNE CU EXACTITATE CE AI FĂCUT!

— Ce vrei să spui? întrebă Crowley, deşi ştia deja despre ce-i vorba.

BĂIATUL NUMIT WARLOCK. L-AM ADUS ÎN CÂMPURILE DIN MEGGIDO. CÂINELE NU-I CU EL: COPILUL NU ŞTIE NIMIC DESPRE MARELE RĂZBOI. NU-I FIUL STĂPÂNULUI NOSTRU.

— Ah! exclamă Crowley.

CROWLEY, ASTA-I TOT CE POŢI SĂ SPUI? TRUPELE NOASTRE SUNT STRÂNSE, CELE PATRU FIARE AU ÎNCEPUT SĂ ALERGE — DAR ÎNCOTRO SĂ ALERGE? CROWLEY, CEVA N-A MERS. ŞI EŞTI RĂSPUNZĂTOR DE ASTA, DUPĂ TOATE PROBABILITĂŢILE E VINA TA. SPERĂM CĂ AI O EXPLICAŢIE RAŢIONALĂ PENTRU TOATE ASTEA...

— Oh, da, răspunse prompt Crowley. Una foarte raţională.

... PENTRU CĂ VEI AVEA ŞANSA SĂ NE EXPLICI TOTUL. VEI AVEA O GRĂMADĂ DE TIMP SĂ NE EXPLICI. IAR NOI VOM ASCULTA CU MULT INTERES TOT CE VEI AVEA DE SPUS: IAR CONVERSAŢIA TA ŞI CIRCUMSTANŢELE CARE O VOR ÎNSOŢI VOR OFERI UN IZVOR DE DISTRACŢIE ŞI DE PLĂCERE TUTUROR DAMNAŢILOR DIN IAD. PENTRU CĂ INDIFERENT CÂT DE TORTURAT ŞI DE CHINUIT VA FI ULTIMUL DINTRE DAMNAŢI, TU, CROWLEY, VEI AVEA PARTE DE CEVA MAI RĂU...

Cu un gest, Crowley închise televizorul.

Ecranul de-un cenuşiu-verzui mat continuă să emită, tăcerea se transformă în cuvinte.

CROWLEY, SĂ NU TE GÂNDEŞTI SĂ FUGI DE NOI. NU EXISTĂ SALVARE. RĂMÂI UNDE EŞTI. VEI FI... CULES...

Crowley se duse la fereastră şi se uită afară. Ceva negru, în formă de automobil, venea lent pe stradă, către el. Avea o formă de automobil suficient de bună ca să înşele un privitor oarecare. Crowley, care privea foarte atent, observă nu numai că roţile nu se învârteau, dar şi faptul că nu fuseseră prinse de maşină. Vehiculul încetinea când trecea pe lângă fiecare casă. Crowley presupuse că pasagerii din automobil (niciunul dintre ei nu şofa, niciunul dintre ei nu ştia cum se şofează) se uitau la numerele caselor.

Dispunea de puțin timp. Crowley se duse în bucătărie și luă o găleată de plastic de sub chiuvetă. Apoi se întoarse în camera de zi.

Autoritățile infernului încetaseră transmisia. Crowley întoarse televizorul cu fața spre perete, pentru orice eventualitate.

Se duse la *Mona Lisa*.

Crowley dădu pictura jos de pe perete, scoțând la iveală un seif. Nu era un seif de perete, fusese cumpărat de la o companie care se specializase în servicii pentru industria nucleară.

Crowley îl descuie, scoțând la iveală o ușă interioară cu încuietoare cu cifru. Roti discul (codul era 4-0-0-4, ușor de amintit, anul în care ajunsese pe planeta asta minunată și tâmpită, pe vremea când era nouă și sclipitoare).

În interiorul seifului era un termos, două mănuși grele din PVC, de felul celor care acoperă întregul braț, și un clește.

Crowley se opri. Se uită nervos la termos.

(Se auzi un trosnet la parter. Fusese ușa din față...)

Crowley își puse mănușile și luă cu grijă termosul, cleștele și găleata — și, după ce se gândi mai bine, înhăță vaporizatorul pentru plante din spatele unei plante luxuriante de cauciuc — și se îndreptă spre biroul său, mergând ca un om care ducea un termos plin cu ceva ce putea provoca — dacă era scăpat sau numai dacă te gândeai că o să-l scapi — o explozie care să-i facă pe bătrâni să spună în filmele SF de serie B chestii de felul „Și acolo unde acum e craterul a fost cândva orașul Wah-Shing-Ton".

Ajunse în birou, deschise ușa cu umărul. Apoi se aplecă și puse lucrurile încet pe podea. Găleată... clește... vaporizator pentru plante... și, în cele din urmă, fără grabă, termosul.

Pe fruntea lui Crowley începu să se formeze o broboană de sudoare, care îi pică într-un ochi. El o șterse.

Apoi, cu grijă și fără grabă, folosi cleștele ca să deșurubeze dopul termosului... cu grijă... cu grijă... gata...

(Un tropăit pe scări, sub el, și un țipăt înăbușit. Asta trebuie să fi fost micuța doamnă în vârstă, de la etajul de dedesubt.)

Nu trebuia să se grăbească.

Prinse sticla cu cleștele și, având grijă să nu irosească niciun strop, turnă conținutul în găleata de plastic. O mișcare greșită ar fi pus capăt la tot.

Gata.

Apoi deschise ușa biroului vreo șase inci și puse găleata deasupra.

Folosi cleștele ca să pună dopul termosului, apoi (un trosnet la capătul holului său), își scoase mănușile din PVC, luă vaporizatorul pentru plante și se așeză în spatele biroului.

— Crawlee? strigă o voce guturală.

Vocea lui Hastur.

— E pe aici, șuieră o altă voce. Îl simt pe jigodia aia mică.

Ásta era Ligur.

Hastur și Ligur.

Crowley ar fi fost primul care să susțină că majoritatea demonilor nu erau răi *în profunzime*. În marele joc cosmic, demonii simțeau că au aceeași situație ca inspectorii fiscali — fac o treabă nepopulară, dar esențială pentru funcționarea generală a întregului. Dacă veni vorba de asta, unii îngeri nu erau exemple de virtute; Crowley întâlnise vreo doi care, atunci când se ajungea la lovirea celor fără de Dumnezeu, izbeau mult mai tare decât ar fi fost necesar. În general, fiecare avea o treabă de făcut și și-o făcea.

Pe de altă parte, existau tipi precum Ligur si Hastur, care simțeau o asemenea plăcere macabră în a face neplăceri, că puteai să-i iei drept oameni.

Crowley se lăsă pe speteaza scaunului său de director. Se sili să se relaxeze și să nu fie înfricoșat.

— Aici, tipilor, strigă el.

— Vrem să vorbim cu tine, zise Ligur (cu un ton care voia să spună că „vorbim" era identic cu „o veșnicie groaznic de chinuitoare"), iar demonul cel îndesat deschise ușa biroului.

Găleata se clătină și căzu drept în capul lui Ligur.

Aruncă o bucată de sodiu în apă. Privește-o cum ia foc, cum arde și se rotește nebunește, scoțând vâlvătăi și aruncând scântei. Cam asta se întâmplă, numai că fu un pic mai rău.

Demonul se coji, arse și pâlpâi. Un fum gras, cafeniu, ieși din el, iar demonul gemea, gemea și gemea. apoi se prăbuși, se strânse și ceea ce rămase fu ceva ce lucea pe covorul ars și înnegrit, ceva ce arăta ca o mână de limacși zdrobiți.

— Salut, îi spuse Crowley lui Hastur, care mersese în urma lui Ligur și care, din nefericire, fusese doar stropit.

Există unele lucruri inimaginabile, există unele abisuri despre care nici demonii n-ar crede că în fața lor se înclină alți demoni.

— ... Apă sfințită. Ticălosule, zise Hastur. *Ticălos* desăvârșit! El nu-ți făcuse nimic!

— Încă nu-mi făcuse, îl corectă Crowley, care se simțea un pic mai în largul lui, acum când diferențele erau pe cale să fie înlăturate.

Erau pe cale, dar nu încă înlăturate, nici vorbă. Hastur era un duce al Iadului. Crowley nu era nici măcar consilier local.

— Mamele din locurile întunecate vor vorbi în șoaptă despre soarta ta, ca să-și sperie copiii, zise Hastur, apoi își dădu seama că limbajul Iadului nu era potrivit momentului. Tipule, adăugă el, ai zbârcit-o!

Crowley ridică vaporizatorul verde pentru plante și stropi amenințător în jur.

— Pleacă, zise el.

Auzi telefonul sunând. De patru ori, apoi răspunse robotul. Crowley se întrebă vag cine era.

— Nu mă sperii, zise Hastur, privind un strop de apă care se scurgea din țeavă și aluneca încet pe latura containerului de plastic, către mâna lui Crowley.

— Știi ce-i asta? întrebă Crowley. E un vaporizator Sainsbury pentru plante, cel mai ieftin și mai eficace vaporizator pentru plante din lume. Poate să arunce în aer stropi fini de apă. E nevoie să-ți spun ce-i în el? Te poate transforma în *asta*, zise el, arătând spre mizeria de pe covor. Hai, pleacă!

Apoi stropul de apă de pe marginea vaporizatorului atinse degetele strânse ale lui Crowley și se opri.

— Mergi la cacealma, zise Hastur.

— Poate că da, spuse Crowley, cu un ton care sugera că ultimul lucru care i-ar fi trecut prin minte ar fi fost să blufeze. Poate că nu. Te simți norocos?

Hastur făcu un gest, iar recipientul de plastic se dizolvă ca o hârtie de orez, împrăștiind apă pe biroul lui Crowley și pe costumul lui Crowley.

— Da, zise Hastur și zâmbi; dinții săi erau ascuțiți, iar limba lui se agită printre ei. Tu te simți norocos?

Crowley nu zise nimic. Planul A funcționase. Planul B dăduse greș. Totul depindea de planul C și acesta avea un defect: plănuise totul numai până la B.

— Deci e timpul să mergem, șuieră Hastur.

— Cred că trebuie să știi ceva, spuse Crowley, trăgând de timp.

— Ce anume? zâmbi Hastur.

Și atunci sună telefonul de pe biroul lui Crowley.

Acesta ridică receptorul și-l avertiză pe Hastur:

— Nu te mișca. Trebuie să afli ceva foarte important, vorbesc serios. Alo? Hmm, spuse Crowley, apoi zise. Nu. Sunt cu un vechi prieten.

Aziraphale închise. Crowley se întrebă ce voise.

Apoi, brusc, planul C fu în mintea sa. Nu pusese receptorul în furcă. Spuse:

— Bine, Hastur. Ai trecut testul. Ești gata să începi să joci cu băieții cei mari.

— Ai înnebunit?

— Nu. Nu înțelegi? A fost un test. Seniorii Iadului trebuiau să știe dacă ești demn de încredere înainte de a-ți da comanda legiunilor damnaților, în războiul ce ne așteaptă.

— Crowley, sau minți, sau ești nebun, sau amândouă în același timp, spuse Hastur, dar încrederea sa fusese afectată.

Pentru o clipă, luase în calcul posibilitatea adevărului celor auzite. Prin asta, Crowley îl dăduse gata. *Era* posibil ca Iadul să-l fi testat. Și că Crowley *era* mai mult decât părea. Hastur era paranoic, ceea ce

reprezenta o reacție de bun simț și potrivită la faptul că trăia în lad, unde toți încercau să-ți vină de hac.

Crowley începu să formeze un număr.

— E în regulă, duce Hastur. Nu mă aștept să mă crezi pe *mine*, acceptă el, dar de ce nu discuți cu Consiliul Întunecat — sunt sigur că acesta te poate convinge.

Telefonul începu să sune.

— La revedere, fraiere, zise el.

Și dispăru.

Într-o fracțiune de secundă, dispăru și Hastur.

În decursul anilor, un număr imens de ore *umane* teologice au fost irosite dezbătând faimoasa întrebare:

Câți îngeri pot dansa pe vârful unui ac?

Ca să ajungem la un răspuns, trebuie să luăm în considerare următoarele fapte:

În primul rând, îngerii pur și simplu nu dansează. E unul dintre semnele caracteristice ale unui înger. Aceștia ascultă admirând Muzica Sferelor, dar nu simt nevoia de a se agita după ea. Deci răspunsul este *niciunul.*

Sau aproape niciunul. Aziraphale învățase să danseze gavota într-un club discret pentru gentlemani, din Portland Place, pe la sfârșitul anilor 1880 și, deși se simțise la început ca o rață dusă la piață, ajunsese după un timp să fie destul de bun și rămăsese așa timp de câteve decenii, până când gavota se demodase definitiv.

Deci, dacă dansul ar fi fost o gavotă, și dacă ar fi avut un partener potrivit (capabil, de dragul discuției, să danseze gavotă pe vârful unui ac) atunci răspunsul ar fi fost *unul.*

Și tot atât de bine ați fi putut să întrebați câți demoni pot dansa pe vârful unui ac. La urma urmei, au aceeași origine. Și măcar ăștia dansează.*

Dacă puneți întrebarea așa, atunci răspunsul este o mulțime, cu condiția să-și părăsească trupurile fizice, ceea ce pentru un demon reprezintă o plăcere. Demonii nu-s legați de fizică. Dacă iei lucrurile în mare, universul e doar ceva mic și rotund, ca globurile acelea pline cu apă care reproduc o furtună de zăpadă în miniatură, atunci când le

* deși nu-i ceea ce eu sau dumneavoastră am numi *dansat.* Oricum, nu-i un dansat bun. Un demon se mișcă precum o gașcă de albi pe muzica programului de televiziune „Soul Train". (na.)

scuturi*. Dar dacă privești lucrurile mai de aproape, atunci singura problemă legată de dansatul pe vârful unui ac este cea a spațiilor mari dintre electroni.

Pentru ce-i din neamul îngerilor sau din specia demonilor, mărimea, forma și structura sunt simple păreri.

Crowley călătorea deci incredibil de iute prin linia telefonică.

ȚÂRRR.

Crowley trecu prin două centrale telefonice într-o fracțiune respectabilă a vitezei luminii. Hastur era cu puțin în urma lui, la patru, cinci inci, dar la mărimea aceea, asta însemna un avantaj confortabil pentru Crowley. Suficient cât să poată să dispară, când avea să ajungă la celălalt capăt.

Cei doi erau prea mici ca să producă sunete, dar demonii n-au nevoie de sunet ca să comunice. Crowley îl auzea pe Hastur care răcnea în urma lui:

— Ticălosule! O să te prind. Nu poți să scapi de mine!

ȚÂRRR.

— O să ies afară acolo unde o să ieși și tu! N-o să scapi!

Crowley călătorise prin vreo douăzeci de mile de cablu telefonic în mai puțin de o secundă.

Hastur era cu puțin în urma lui. Crowley trebuia să planifice foarte, foarte atent toată chestia.

ȚÂRRR.

Acesta fusese al treilea țârâit. Eh, își spuse Crowley, nu se întâmplă nimic.

Se opri brusc și-l văzu pe Hastur țâșnind pe lângă el. Hastur se întoarse și...

ȚÂRRR.

Crowley se repezi prin linia telefonică, se strecură prin învelitoarea de plastic și se materializă, în mărime naturală și gâfâind, în camera sa de zi.

Clik.

Banda cu mesaj începu să se învârte în robotul telefonic. Apoi se auzi un țiuit și, în timp ce banda se învârtea, o voce țipă în difuzor, după semnal.

— Gata! Ce? *Șarpe afurisit!*

Lumina roșie, micuță, care anunța un semnal începu să pâlpâie.

Se aprindea și se stingea, ca un ochi mic, roșu, furios, care se închidea și se deschidea.

---

* Deși planul inefabil e mult mai inefabil decât se crede, nu are totuși la fund un om de zăpadă gigantic, din plastic. (na.)

Crowley își dori să mai aibă niște apă sfințită și să dispună de timp, ca să țină caseta în ea până se dizolva. Dar baia finală a lui Ligur fusese destul de periculoasă, îi era îndeajuns, iar prezența acesteia în încăperea în care se afla și el îl făcea să nu se simtă în largul lui... Sau... poate... da, ce s-ar întâmpla dacă ar pune caseta în mașină? Putea să pună caseta cu Hastur să meargă fără încetare, până când Hastur avea să se transforme în Freddie Mercury. Nu. Era un ticălos, dar nici chiar așa!

Se auzi un tunet îndepărtat.

N-avea timp de pierdut.

Nu avea unde să se ducă.

Dar plecă. Fugi la Bentley-ul său și merse către West End, ca și cum l-ar fi urmărit toți demonii din iad. Și, mai mult sau mai puțin, cam așa stăteau lucrurile.

Madam Tracy auzi mersul lent al domnului Shadwell care urca pe scară. Era mai lent ca de obicei și bătrânul se oprea după câteva trepte. De obicei urca pe scară ca și cum ar fi urât fiecare treaptă.

Femeia deschise ușa. Bătrânul se rezemase de peretele palierului.

— Vai, domnule Shadwell, exclamă ea, ce-ați pățit la mână?

— Pleacă de lângă mine, muiere, mârâi Shadwell. Nu-mi cunosc puterile!

— De ce țineți mâna așa?

Shadwell încercă să se dea înapoi, intrând în perete.

— Îți spun, dă-te înapoi! Nu răspund de nimic!

— Ce Dumnezeu ați pățit, domnule Shadwell? întrebă madam Tracy, încercând să-l ia de mână.

— N-are nicio legătură cu Dumnezeu!

Femeia reuși să-l prindă de mână. El, Shadwell, flagelul răului, nu reuși să se împotrivească să fie târât în apartamentul ei.

Nu mai fusese niciodată acolo, sau cel puțin când fusese treaz. Visele sale împodobiseră apartamentul acela cu mătăsuri, draperii bogate și cu ceea ce el credea a fi unguente parfumate. Apartamentul avea o perdea din mărgele la intrarea în bucătărioară și o veioză făcută nu prea grozav dintr-o sticlă de Chianti, pentru că opinia lui madam Tracy despre ce era elegant fusese formată — ca și cea a lui Aziraphale — pe baza a ceea ce fusese prin 1953. În mijlocul încăperii se afla o masă acoperită cu catifea și pe fața de masă se găsea un glob de cristal, care devenea din ce în ce mai mult mijlocul prin care madam Tracy își câștiga existența.

— Domnule Shadwell, cred că v-ar prinde bine să vă întindeți un pic, spuse femeia, cu un ton care nu accepta să fie contrazis, și-l conduse în dormitor, iar bătrânul fu prea uimit ca să protesteze.

— Dar tânărul Newt e plecat, mormăi Shadwell, în robia patimilor păgâne și a vicleniilor oculte.

— Atunci sunt sigură că o să știe ce să facă, spuse madam Tracy cu fermitate, a cărei imagine mentală despre Newt era mult mai apropiată de realitate decât cea a lui Shadwell. Și sunt sigură că n-ar vrea să vă vadă într-o asemenea stare. Întindeți-vă un pic iar eu o să vă aduc un ceai bun.

Și dispăru, în zăngănitul perdelei de mărgele.

Brusc, Shadwell se pomeni singur, pe ceea ce își aminti — prin prăpădul nervilor săi încordați — că-i un pat al păcatului, dar în momentul acela era incapabil să decidă dacă era mai bine sau mai rău că era singur în patul păcatului. Întoarse capul, să vadă ce era în jur.

Conceptele lui madam Tracy despre ce-i erotic izvorau din zilele în care tinerii creșteau crezând că femeile aveau mingi de plajă fixate zdravăn pe partea din față a anatomiei lor. Brigitte Bardot putea fi numită o tipă sexy și facilă, fără să izbucnească nimeni în râs. Existau cu adevărat reviste numite *Fete, chicoteli și jartiere.* Undeva, în acest cazan de lucruri permise, madam Tracy găsise și ideea că jucăriile moi în dormitor crează o atmosferă cochetă, intimă.

Shadwell se uită un timp la un ursulet de pluș mare, ros, căruia îi lipsea un ochi și care avea o ureche ruptă. Probabil că avea un nume de tipul: domnul Buggins.*

Întoarse capul în cealaltă parte. Privirea îi fu atrasă de o cutie pentru pijamale, în forma unui animal care putea să fie câine, dar putea să fie sconcs. Animalul avea un rânjet vesel.

— Hmmm, făcu el.

Amintirile năvăliră peste el. Chiar o făcuse. Din câte știa el, nimeni din Armată nu exorcizase un demon. Nici Hopkins, nici Siftings, nici Diceman. Probabil că nici Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Major Narker, care deținea recordul pentru cele mai multe vrăjitoare descoperite.** Mai devreme sau mai târziu, fiecare armată ajunge să

---

* bug sugerează un lucru la care ții foarte mult, deci numele ar însemna domnul pe care îl iubesc (nt.)

** Armata Descoperitorilor de vrăjitoare se bucurase de o renaștere în timpul zilelor bune ale expansionismului imperial. Nesfârșitele încăierări ale armatei britanice o făceau să aibă de-a face cu vraci, ghicitori în oase, șamani și alți adversari oculți. Acesta a fost motivul folosirii unora precum sergentul major Narker, individ zdravăn și cu glas puternic, înalt de șase picioare și șase inci și cântărind optsprezce pietre (nt. circa doi metri și vreo sută douăzeci de

recurgă la arma sa finală și acum aceasta se afla la capătul brațului său, își spunea Shadwell.

La naiba cu Să Nu folosești. O să se odihnească un pic, dacă tot era aici, iar apoi Puterile Întunericului aveau să-și găsească sfârșitul...

Când madam Tracy aduse ceaiul, bătrânul sforăia. Femeia închise grijulie ușa, destul de mulțumită, pentru că avea o ședință de spiritism peste douăzeci de minute și în zilele astea nu era bine să refuzi niște bani...

Deși madam Tracy era proastă din multe puncte de vedere, avea intuiție în anumite privințe, iar când era nevoie să încropească ceva în domeniul ocultismului, raționamentul său nu dădea greș. Își dăduse seama că mușterii ei tocmai asta doreau, o încropeală, un lucru de mântuială. Nu voiau să li se vâre nimic pe gât. Nu doreau să afle misterele multiplelor planuri ale Timpului și Spațiului, voiau doar să fie asigurați că mama lor se simțea bine acum, după ce murise. Doreau doar atât ocultism cât să-și condimenteze mâncarea fadă a vieții, de preferat în porții nu mai mari de patruzeci și cinci de minute, urmate de ceai și biscuiți.

În mod cert nu doreau lumânări, miresme sau cântece ciudate, nici rune mistice. Madam Tracy înlăturase arcanele majore din pachetul ei cu cărți de tarot, pentru că apariția lor deranja lumea.

Și se asigura că pusese mâncarea la fiert înainte de o ședință de spiritism. Nimic nu-i mai liniștitor, mai corespunzător spiritului confortabil al ocultismului englez decât mirosul de varză de Bruxelles care e gătită în camera învecinată.

Era începutul după-amiezii și norii grei de furtună dăduseră cerului culoarea plumbului vechi. Avea să plouă curând, zdravăn, orbitor. Pompierii sperau să vină iute ploaia. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

Ajunseseră destul de iute, iar pompierii mai tineri se agitau emoționați, desfășurându-și furtunurile și agitându-și topoarele. Pompierii mai în vârstă știuseră dintr-o privire că nu aveau nicio șansă în privința clădirii respective, nu erau siguri nici măcar că ploaia avea să împiedice

---

kilograme) care ținea o Carte legată în oțel, cu un Clopot de opt livre și o Lumânare cu întăriturі speciale și care curăța câmpia sud-africană mai iute decât o pușcă Gatling. Cecil Rhodes a scris despre el: „Unele triburi îndepărtate îl consideră un soi de zeu și vraciul care se opune atunci când sergentul major Narker se abate asupra lui este sau extrem de curajos sau nebun. Aș prefera să-l am alături de mine pe acest om, decât două batalioane de Gurkha-și." (na.)

incendiul să se împrăștie către clădirile învecinate. Tocmai atunci, un Bentley negru coti de după colț și veni pe pavaj cu o viteză ceva mai mare de șaizeci de mile pe oră. Se opri cu un scrîșnet din frâne la o jumătate de inci de zidul librăriei. Un tânăr extrem de agitat, cu ochelari de soare, ieși din mașină și fugi către ușa librăriei în flăcări.

Fu oprit de un pompier.

— Sunteți proprietarul magazinului? întrebă pompierul.

— Nu fi prost! *Arăt* ca și cum aș conduce o librărie?

— Domnule, nu știu ce să zic. Aparențele sunt foarte înșelătoare. De exemplu, eu sunt pompier. Dar, când mă întâlnesc în societate, oamenii care nu-mi cunosc ocupația presupun deseori că sunt, de fapt, contabil autorizat sau director de firmă. Domnle, imaginați-vă că sunt fără uniformă. Ce fel de om ați vedea? Sincer vorbind?

— Un tâmpit, zise Crowley și fugi în librărie.

Asta a fost mai ușor de zis decât de făcut, pentru că pentru asta Crowley avu nevoie să evite vreo șase pompieri, doi polițiști și un număr de noctambului interesanți din Soho* care ieșiseră la plimbare devreme și care discutau încinși între ei despre care parte anume a societății se afirmase în după-amiaza aceea și de ce.

Crowley își făcu loc printre ei. Aceștia abia de-i aruncară o privire.

Apoi împinse ușa și pătrunse în infern.

Toată librăria era cuprinsă de flăcări.

— Aziraphale! strigă el. Aziraphale! *Aziraphale, prostule!* Ești aici?

Niciun răspuns. Doar pârâitul hârtiei care ardea, plesnitul geamurilor când focul ajunse în încăperile de sus, bubuitul grinzilor care se prăbușeau.

Crowley cercetă în grabă magazinul, disperat, căutând îngerul, căutând *ajutor*.

Într-un colț îndepărtat, un raft cu cărți se prăbuși, aruncând o cascadă de cărți în flăcări pe podea. Focul era peste tot în jurul lui, dar Crowley îl ignoră. Cracul stâng al pantalonului începu să fumege. Crowley îl opri cu o privire.

— Hei! Aziraphale! Pentru numele lui Du... pentru numele Sa... pentru numele *cuiva!* Aziraphale!

Fereastra prăvăliei fu spartă de afară. Crowley se întoarse, privi, și un jet neașteptat de apă îl izbi în piept, aruncându-l pe jos.

Jaluzeaua zbură în colțul îndepărtat al camerei și deveni o grămadă de plastic arzând. Ieșiră la iveală ochi galbeni, cu pupile despicate vertical. Ud și scoțând aburi, cu fața albită de scrum, enervat cât se putea, în

---

* În alte părți, e posibil ca spectatorii unui incendiu să fi fost doar interesați. (na.)

patru labe în librăria ce ardea, Crowley îl blestema pe Aziraphale, planul inefabil, pe Cel de Sus și pe Cel de Jos.

Apoi se uită în jos și văzu. Cartea. Cartea pe care o lăsase fata în mașină, în Tadfield, miercuri noaptea. Avea coperta ușor scorojită, dar, ca prin minune, rămăsese nevătămată. O luă, o vârî în buzunarul hainei, se ridică și ieși afară.

Podeaua din jurul lui se prăbuși. Cu un urlet și cu o zgâlțâire gargantuană, clădirea se prăbuși în sine, într-o ploaie de cărămizi, cherestea și resturi în flăcări.

Afară, trecătorii erau mânați înapoi de către poliție, iar un pompier explica oricui voia să-l asculte:

— N-am putut să-l opresc. Trebuie să fi fost nebun. Sau beat. A alergat pur și simplu înăuntru. N-am putut să-l opresc. Nebun. A alergat drept înăuntru. Groaznic mod de a muri. Oribil, oribil. A alergat pur și simplu înăuntru...

Atunci Crowley ieși din flăcări.

Polițiștii și pompierii se uitară la el, îi văzură expresia de pe figură și rămaseră exact unde se aflau.

Crowley se urcă în Bentley și merse în marșarier până la drum, ocoli o mașină de pompieri, coti pe Wardour Street, apoi pătrunse în după-amiaza ce se întunecase.

Oamenii se uitară la mașina care se îndepărta în viteză. În cele din urmă, un polițist vorbi.

— Pe vremea asta ar fi trebuit să-și aprindă luminile, zise el cu glas inexpresiv.

— Mai ales când conduci cu viteza asta. Poate fi periculos, îl aprobă altul, cu un ton fără inflexiuni.

Rămaseră cu toții în lumina și căldura librăriei care ardea, întrebându-se ce se întâmplase cu lumea pe care crezuseră că o înțelegeau.

Apoi se văzu lucirea unui fulger, ce parcurse cerul înnegrit de nori, se auzi un bubuit de tunet atât de tare că te dureau urechile, iar după aceea începu să plouă cu găleata.

Femeia era pe o motocicletă roșie. Nu roșul prietenos al unei Honda, un roșu profund, sângeriu, dens, întunecat, plin de ură. Motocicleta părea obișnuită, din toate punctele de vedere, cu excepția spadei ce se odihnea în teaca ei, pusă într-o latură a motocicletei.

Casca femeii era stacojie, iar jacheta ei de piele avea culoarea vinului vechi. Pe spatele ei, cu litere rubinii, erau scrise cuvintele ÎNGERII IADULUI.

Era ora unu și zece minute, la amiază, și vremea era întunecoasă și umedă. Șoseaua era aproape pustie, iar femeia în roșu gonea pe drum cu motocicleta ei roșie, zâmbind leneș.

Până atunci fusese o zi bună. Vederea unei femei frumoase pe o motocicletă puternică, cu o spadă în spate avea un efect puternic asupra unui anumit tip de bărbați. Până atunci patru comis voiajori încercaseră să se întreacă, iar bucăți de Ford Sierra decorau acum bariere distruse și suporți de pod de-a lungul a patruzeci de mile de autostradă.

Femeia intră într-o zonă de servicii și se duse la Happy Porker Cafe. Cafeneaua era aproape goală. O chelneriță plictisită cârpea o șosetă în spatele tejghelei și un grup de motocicliști îmbrăcați în piele neagră, duri, părоși, murdari și gigantici, se strânseseră în jurul unui individ mai înalt decât ei, în haine negre. Acesta juca decis la ceva care în anii trecuți ar fi fost un automat cu fructe, dar acum avea un ecran video și se proclama ca fiind JOCURI DISTRACTIVE OBIȘNUITE.

Spectatorii spuneau chestii precum:

— E D! Apasă pe D! *Nașul* trebuie să fi primit mai multe Oscaruri decât *Pe aripile vântului!*

— *Puppet on a String!* Sandie Shaw! Sincer vorbind! Am dreptate!

— 1666!

— Nu, tâmpitule! Atunci a fost incendiul! Ciuma a fost în 1665!

— E B — Marele Zid Chinezesc *nu este* una dintre Cele Șapte Minuni ale lumii!

Existau patru opțiuni: muzică pop, sport, evenimente curente și cunoștințe generale. Motociclistul cel înalt, care-și păstrase casca pe cap, apăsa butoanele, ignorându-și complet suporterii. Oricum, câștiga zdravăn.

Motociclista roșie se duse la tejghea.

— Vă rog, o cană cu ceai. Și un sandviș cu brânză, zise ea.

— Ești singură, dragă? o întrebă chelneriță, dându-i peste tejghea ceaiul și ceva alb, uscat și tare.

— Aștept niște prieteni.

— Aha, zise chelneriță. Atunci ai face mai bine să-i aștepți aici. Afară e iadul.

— Nu, încă nu, îi zise motociclista.

Își alese o masă la fereastră, de unde se vedea bine parcarea, și aștepta.

Auzea în fundal jucătorii de la automat.

— Asta-i una nouă: „De câte ori a fost Anglia, oficial, în război cu Franța, din 1066?".

— Douăzeci? Nu, nu există douăzeci... Oh. Era. Ei bine, nu.

— Războiul american cu Mexicul? Știu. E iunie 1845. D. Vezi? Ți-am spus eu.

Motociclistul care era al doilea ca înălțime, Pigbog* (6 picioare și 3 inci) îi șopti celui mai scund, Greaser (șase picioare și 2 inci).

— Ce s-a întâmplat cu „sport"?

Pe pumnul de la o mână avea tatuat cuvântul LOVE, pe celălalt HATE.**

— Se face selectare aleatorie. Adică e o chestie cu microcipuri. Probabil că are milioane de subiecte diferite, în RAM.

Pe încheieturile degetelor de la mâna lui dreaptă scria FISH, pe cea stângă CHIP.***

— Muzică pop, evenimente curente, cunoștințe generale și război. Numai că n-am mai văzut „Război" până acum. De aceea am pomenit, zise Pigbog, apoi își trozni încheieturile zgomotos și desfăcu o cutie cu bere, dădu pe gât jumătate din conținutul acesteia, râgâi nepăsător, după care oftă. Aș fi dorit să fi pus mai multe întrebări nasoale din Biblie.

— De ce? întrebă Greaser, care nu și-l închipuise niciodată pe Pigbog ca fan al Bibliei.

— Îți amintești nasoliile din Brighton?

— Oh, da! Ai fost la *Crimewatch*, zise Greaser, cu un pic de invidie.

— Ei bine, a trebuit să mă ascund în hotelul în care lucra mămica mea, pricepi? Trei luni. Nimic de citit, doar bulangiul ăla de Gideon care-și uitase Biblia acolo.**** Să-ți ieși din minți, nu altceva.

O altă motocicletă, neagră ca zmoala și lucitoare, apăru în parcarea de afară.

Ușa cafenelei se deschise. O rafală de vânt rece suflă prin încăpere. Un bărbat îmbrăcat complet în piele neagră, cu o bărbuță neagră, veni la masă, se așeză lângă femeia în roșu, iar motocicliștii din jurul jocului video își amintiră brusc că mureau de foame și-l delegară pe Skuzz să se ducă să le ia ceva de mâncare. Toți făcură asta, cu excepția celui care juca și care nu spuse nimic, doar apăsa butoanele cu răspunsul corect și lăsa câștigul să se strângă în tăvița din partea de jos a automatului.

— Nu te-am văzut de la Mafeking, zise Tipa în Roșu.***** Cum ți-a mers?

---

* pigbog — mocirla porcului (nt.)

** dragoste, respectiv ură (nt.)

*** pește, respectiv așchie (nt.)

**** Bibliile Gideon sunt Biblii care sunt lăsate, gratuit, în fiecare cameră de hotel (nt.)

***** Mafeking — oraș din Africa de Sud, în timpul războiului cu burii a avut loc acolo un asediu celebru (nt.)

— Am fost foarte ocupat, răspunse Tipul în Negru. Am petrecut mult timp în America. Scurte tururi în jurul lumii. de fapt, pierdere de timp.

(— Cum adică nu aveți fripturi și plăcintă de rinichi? întrebă ofensat Skuzz.

— Credeam că mai avem, dar nu mai avem, zise femeia.)

— E amuzant, să ne strângem cu toții, în cele din urmă, zise Tipa în Roșu.

— Amuzant?

— Păi după ce am petrecut mii de ani așteptând ziua cea mare, care vine în cele din urmă... E ca și cum ai aștepta Crăciunul. Sau ziua de naștere.

— Noi nu avem zi de naștere.

— N-am spus că avem. Am spus doar că e ceva asemănător.

(— De fapt, recunoscu femeia, se pare că nu ne-a mai rămas nimic. Doar felia asta de pizza.

— Are anșoa pe ea? întrebă mohorât Skuzz, pentru că nimănui din gașcă nu-i plăcea anșoa; nici măslinele.

— Da, dragă. E cu anșoa și măsline. O vrei?

Skuzz clătină trist din cap. Cu stomacul ghiorăind. se întoarse la automatul pentru jocuri. Big Ted devenea arțăgos când era flămând, iar când Big Ted era arțăgos, toată lumea îl imita.)

O nouă categorie apăruse pe ecran. Acum puteai să răspunzi la întrebări privitoare la muzică pop, evenimente curente, foamete sau război. Motocicliștii păreau mai puțin informați despre Foametea Irlandeză de Cartofi din 1846, foametea generală din Anglia din 1315 sau despre foametea de droguri din San Francisco, din 1969, decât fuseseră despre război, dar jucătorul continua să obțină un scor perfect, întrerupt din când în când de un zbârnâit, un sunet de cuplare și un zăngănit, când automatul vomita monede de-o liră în tavă.

— Vremea pare cam înșelătoare spre sud, zise Tipa în Roșu.

Tipul în Negru se uită la norii întunecați.

— Nu. Mie mi se pare frumoasă. O să avem o furtună din clipă în clipă.

Tipa în Roșu își privi unghiile.

— Asta-i bine. N-ar fi fost așa cum trebuie dacă n-am fi avut furtună. Ai idee cât de departe trebuie să mergem?

Tipul în Negru ridică din umeri.

— Câteva sute de mile.

— Credeam că e o distanță mai mare. Am așteptat atât, doar pentru câteva sute de mile...

— Nu călătoria, ci sosirea contează, zise Tipul în Negru.

Afară se auzi un zgomot. Zgomotul unei motociclete cu țeavă de eșapament defectă, cu motor nereglat și cu carburator spart. Nu trebuia să vezi motocicleta ca să-ți imaginezi norii de fum negru în mijlocul cărora

mergea, dâra de ulei pe care o lăsa în urma ei, urma de bucățele de motocicletă și șuruburi care acoperea pământul după trecerea ei.

Tipul în Negru se duse la tejghea.

— Patru ceaiuri, vă rog, spuse el. Unul negru.

Ușa cafenelei se deschise. Intră un tânăr în haine prăfuite, din piele albă, iar vântul aduse cu el pachete goale de sărățele, ziare și ambalaje de înghețată. Aceastea dansau în jurul picioarelor lui ca niște copii ațâțați, apoi căzură obosite pe podea.

— Sunteți deja patru, dragule? întrebă femeia, care încerca să găsească niște cești și linguriță curate — tot raftul părea să fi fost acoperit brusc de un strat subțire de ulei de motor și ouă uscate.

— O să fim, răspunse bărbatul în negru, apoi luă ceaiurile și se întoarse la masă, unde îl așteptau cei doi tovarăși ai săi.

— Vreun semn din partea lui? întrebă băiatul în alb.

Ceilalți clătinară din cap.

În jurul ecranului video izbucnise o ceartă (categoriile arătate în acel moment pe ecran erau război, foamete, poluare și muzica pop din perioada 1962 — 1979).

— Elvis Presley? Trebuie să fie C, s-a stins în 1977, nu-i așa?

— Nu. D. 1976. Sunt sigur.

— Da. În același an ca și Bing Crosby.

— Și Marc Bolan. A fost foarte bun. Atunci apasă D. Hai.

Silueta cea înaltă nu se mișcă să apese vreun buton.

— Ce-i cu tine? întrebă Big Ted, enervat. Hai. Apasă D. Elvis Presley a murit în 1976.

NU-MI PASĂ CE SCRIE AICI, zise motociclistul înalt, din spatele căștii. NU L-AM ATINS NICI MĂCAR CU UN DEGET.

Cei trei de la masă se întoarseră, toți ca unul. Tipa în Roșu zise:

— Când ai ajuns aici?

Bărbatul cel înalt se duse la masă, lăsând în urma sa motocicliștii uimiți și câștigul. N-AM PLECAT NICIODATĂ, spuse el, iar vocea sa era un ecou macabru din locuri ale nopții, o felie de sunet rece, cenușiu, mort. Dacă vocea aceea ar fi fost o piatră, pe ea ar fi fost cioplite cu mult timp în urmă niște cuvinte: un nume și două date.

— Seniore, vi se răcește ceaiul, zise Foametea.

— A trecut mult timp, spuse Războiul.

Se zări o slipire de fulger, urmată aproape imediat de bubuitul grav al tunetului.

— Frumoasă vreme, tocmai potrivită, zise Poluarea.

DA.

Motocicliștii din jurul jocului deveniră, treptat, interesați de schimbul lor de cuvinte. În frunte cu Big Ted, se strânseră în jurul mesei și se uitară la cei patru străini.

Nu le scăpă faptul că *toți* cei patru străini aveau pe jachete inscripția ÎNGERII IADULUI. Și arătau suspecți din punct de vedere al Îngerilor: pentru început, erau prea curați; niciunul dintre ei nu arăta ca unul care rupsese brațul cuiva doar pentru că era duminică după-amiază și nu era nimic interesant la televizor. Și unul dintre ei era femeie, care nu călătorea în spatele motocicletei cuiva, ci își permisese să aibă una proprie, de parcă ar fi avut dreptul la așa ceva.

— Deci voi sunteți Îngerii Iadului? întrebă sarcastic Big Ted. Dacă Îngerii Iadului nu suferă ceva, atunci e vorba de motocicliștii de duminică.*

Cei patru străini dădură din cap.

— Atunci, din ce gașcă sunteți?**

Străinul cel înalt se uită la Big Ted. Apoi se ridică. Era o mișcare complicată. Dacă pe țărmurile mărilor nopții există șezlonguri, acestea se desfac în felul acela.

Părea că se depliază o veșnicie.

Purta o cască neagră, care-i ascundea complet trăsăturile. Big Ted remarcă faptul că era făcută dintr-un plastic bizar. Când te uitai la ea, tot ce vedeai era propria-ți față.

APOCALIPSA, zise el. CAPITOLUL ȘASE.

— Versetele doi la opt, adăugă amabil băiatul în alb.

Big Ted se uită la toți patru. Falca de jos începu să-i iasă în afară, iar la tâmplă începu să-i pulseze o venă mică, albastră.

— Ce înseamnă asta?

Cineva îl trase de mânecă. Era Pigbog. Acesta căpătase o nuanță aparte de cenușiu, sub murdărie.

— Înseamnă necazuri, zise Pigbog.

Apoi motociclistul cel înalt ridică o mănușă gălbuie de motociclist și-și ridică vizorul căștii, iar Big Ted se pomeni dorindu-și — pentru prima oară în existența sa — să fi trăit mai corect.

— Iisuse! gemu el.

— Cred că El va sosi într-un minut, spuse în grabă Pigbog. Probabil caută un loc de parcare pentru motocicleta sa. Hai să mergem, să ne înscriem într-un club pentru tineret...

Dar ignoranța invincibilă a lui Big Ted era scutul și armura sa. Individul nu se clinti.

— La naiba! exclamă el. Îngerii Iadului!

Războiul îl salută, alene.

---

* Există și alte lucruri pe care adevărații Îngeri ai Iadului nu le pot suferi. Acestea includ poliția, săpunul, Fordurile Cortina și, în cazul lui Big Ted, ansoa și măslinele (na.)

** chapter poate însemna grup, ordin, gașcă, dar și capitol (nt.)

— Noi suntem, Big Ted, zise ea. Cei adevărați.

Foametea dădu din cap.

— Vechea firmă, spuse el.

Poluarea își scoase casca și-și eliberă părul lung, alb. Preluase funcția atunci când Molima se retrăsese în 1936, bombănind împotriva penicilinei. Dacă ar fi știut ce ocazii îi oferea viitorul...

— Îndeplinim promisiunile celelalte, spuse el.

Big Ted se uită la cel de-al patrulea Călăreț.

— Hmm... te-am mai văzut, zise el. Erai pe coperta albumului formației Blue Oyster Cult. Și am un inel cu... cu... capul tău pe el.

EU SUNT PRETUTINDENI.

— Hei, exclamă Big Ted, cu mutra strâmbată din cauza efortului de a se gândi. Ce fel de motocicletă ai? întrebă el.

Furtuna se dezlănțuise în jurul carierei de piatră. Funia cu anvelopele vechi se legăna în bătaia vântului. Uneori, o bucată de tablă, relicvă a unei încercări de a construi o casă în copac, se desprindea din legăturile ei slabe și zbura în depărtare.

Ei se strânseseră la un loc, uitându-se la Adam. Aceasta părea, cumva, mai mare. Câine stătea și mârâia. Se gândea la mirosurile pe care avea să le piardă. În Iad nu existau mirosuri, în afară de cel de sulf. Iar unele dintre ele... adevărul e că în Iad nu existau câțele.

Adam se plimba, ațâțat, dând din mâini.

— O să avem parte de-o distracție fără sfârșit, zise el. Vom explora și toate celea. Cred că în curând o să pot face să crească din nou vechea junglă.

— Dar... dar cine... cine o să facă, știi, gătitul, spălatul și toate treburile de felul ăsta? întrebă cu voce tremurătoare Brian.

— Nimeni n-o să mai aibă treabă cu asta, spuse Adam. O să aveți toată mâncarea care vă place, grămezi de cartofi prăjiți, inele de ceapă prăjită, tot ce vreți. Și n-o să trebuiască niciodată să purtați haine noi sau să faceți baie, dacă nu vreți. Sau să mergeți la școală. Sau să faceți ce nu vreți să faceți. Niciodată. O să fie *bestial!*

Luna se ridică peste colinele Kookamundi. Era o noapte foarte luminoasă.

Johnny Două Oase stătea în bazinul roșu al deșertului. Era un loc sfânt, unde două stânci ancestrale, formate în Vremea Viselor, stăteau cum stătuseră de la începuturi. Plimbarea lui Johnnny Două Oase ajunsese la capăt. Obrajii și pieptul său erau mânjite cu ocru roșu, iar

el cânta un cânt vechi, un fel de hartă cântată a munților, iar el desena un model cu lancea sa în praf.

Nu mâncase de două zile. Nu dormise. Se apropia de starea de transă, se făcea una cu Tufișul, lua legătura cu strămoșii săi.

Aproape că reușise.

Aproape...

Clipi. Se uită în jur, întrebător.

— *Scuză-mă, dragă băiete*, își zise el sieși, cu voce tare, cu un ton precis, enunțativ. *Ai idee unde mă aflu?*

— Cine a spus asta? întrebă Johnny Două Oase.

Gura sa se deschise.

— *Eu am spus.*

Johnny se scărpină, gânditor.

— Amice, să pricep că ești unul dintre strămoșii mei?

— *Oh. Fără îndoială, dragă băiete. Fără îndoială. Într-un fel. Acum să revenim la întrebarea mea. Unde mă aflu?*

— Dacă ești unul dintre strămoșii mei, de ce vorbești ca un poponar? se interesă Johnny Două Oase.

— *Aha! Australia,* zise gura lui Johnny Două Oase, pronunțând cuvântul ca și cum ar fi fost nevoie să fie dezinfectat, înainte de a fi rostit din nou. *Oh, vai! Bine, mulțumesc oricum.*

— Alo? Alo? zise Johnny Două Oase.

Rămase pe nisip și așteptă, și așteptă, dar nu primi răspuns.

Aziraphale plecase.

Citron Deux-Chevaux era *tonton macoute*, un *houngan* călător*: avea un săculeț pe umăr, care conținea plante magice, plante medicinale, bucăți de pisică sălbatică, lumânări negre, un praf făcut în principal din pielea unui anumit pește uscat, un miriapod mort, o sticlă de Chivas Regal de jumătate de litru, zece țigări Rothmans și un exemplar din *Cine ce e în Haiti.*

Scoase cuțitul din teacă și, cu o mișcare ce dovedea experiență, tăie capul unui cocoș negru. Sângele îi scălda mâna dreaptă.

— *Loa* mă călărește, intonă el. *Gros Bon Ange* vino la mine.**

— *Unde sunt?* zise el.

— Vorbește *Gros Bon Ange*-le meu? se întrebă pe sine.

---

* magician sau preot. Voodoun e o religie interesantă, pentru întreaga familie, chiar și pentru acei membri care-s morți (na.)

** loa — spirit, în voodoo; *gros bon ange* — textual *îngerul bun și mare*, parte a sufletului, conform aceleiași religii (nt.)

Cred că asta-i o întrebare personală, își răspunse el însuși. *Adică, așa-s treburile. Dar fiecare încearcă... Face fiecare ce poate.*

Citron se pomeni că una dintre mâini se întinse după cocoș.

Un loc cam neigienic pentru gătit, nu crezi? Aici, în junglă. Facem un grătar? Ce loc e ăsta?

— În Haiti, răspunse el.

— *La naiba! Ceva mai aproape. Putea fi mai rău. Trebuie să plec. Să fii cuminte.*

Și Citron Deux-Chevaux rămase singur în mintea sa.

— Să le-o trag *loa*-urilor, mormăi el.

Privi în gol un timp, apoi se întinse după traistă și Chivas Regal. Existau cel puțin două căi de a transforma pe cineva în zombie. Avea să aleagă calea cea mai ușoară.

Valurile loveau zgomotos plaja. Palmierii se clătinau.

Venea furtuna.

Luminile se aprinseră. Corul Evanghelic din Power Cable (Nebraska) se lansă în „Iisus este operatorul telefonic al centralei vieții mele" și aproape că acoperi sunetul vântului ce se pornise.

Marvin O. Bagman își aranjă cravata, își verifică rânjetul în oglindă, pipăi fundul asistentei sale personale (domnișoara Cindi Kellerhals, Animalul de casă al lunii din *Penthouse*, în iulie se împliniseră trei ani de atunci, dar ea lăsase toate astea în urma sa, atunci când se dedicase Mișcării) și se duse în studio.

Iisus n-o să te întrerupă înainte să sfârșești
Cu el n-o să te alegi doar cu o parte
Și când vine factura, socoteala e exactă
El e operatorul centralei vieții mele.

cânta corul. Marvin era topit după cântecul ăla. Îl scrisese el însuși.

Printre cântecele scrise de el erau „Fericitul domn Iisus", „Iisuse, pot să stau în locul Tău?", „Vechea, mândra cruce", „Iisus e eticheta de pe bara de protecție a sufletului meu" și „Când o să fiu ridicat la cer cu trupul, ține volanul camionetei mele". Acestea se aflau pe *Iisus e amicul meu* (LP, casetă și CD) și albumului i se făcea reclamă din patru în patru minute pe rețeaua evanghelică de comunicații a lui Bagman.*

---

* 12.95 dolari pentru LP sau casetă, 24,95 dolari pentru CD, dar puteai să obții un exemplar gratuit al LP-ului la fiecare 500 de dolari donați misiunii lui Marvin Bagman. (na.)

În ciuda faptului că versurile nu rimau sau, ca regulă, nu aveau nicio logică, și a faptului că Marvin, care nu avea talent muzical, furase melodiile din cântece country vechi, *Iisus e amicul meu* se vânduse în peste patru milioane de exemplare.

Marvin începuse ca interpret de country, cântând melodii vechi ale lui Conway Twitty și Johnny Cash.

Avusese concerte în direct în închisoarea San Quentin până când tipii de la drepturile civile îi veniseră de hac, acuzându-l de aplicarea de Pedepse Crude și Neobișnuite.

Atunci Marvin se apucease de religie. Nu de cea liniștită, personală, care implica fapte bune și să trăiești o viață mai corectă, nici măcar de felul celei care implică să-ți pui un costum și să suni la ușile oamenilor, ci de felul celei care implică să ai propria ta rețea de televiziune și să faci oamenii să-ți trimită bani. Găsise combinația TV perfectă în *Marvin's Hour of Power* („emisiunea care aduce AMUZAMENTUL printre fundamentaliști!"). Patru cântece de trei minute de pe LP, douăzeci de minute de Focul Iadului și cinci minute de vindecare a oamenilor. (Restul de douăzeci și trei de minute erau petrecute, alternativ, măgulind, rugând, amenințând, implorând și, uneori, cerând pur și simplu bani.) La începuturi adusese oameni în studio ca să fie vindecați, dar descoperise că asta era prea complicat, așa că acum susținea că are viziuni transmise lui de către spectatorii din toată America, oameni vindecați în mod magic în timp ce priveau. Asta era mult mai simplu — nu mai trebuia să angajeze actori și nu mai putea nimeni să-i verifice procentajul reușitelor.*

Lumea e mult mai complicată decât crede majoritatea oamenilor. De exemplu, majoritatea oamenilor crede că Marvin nu e un credincios adevărat pentru că face atât de mulți bani din treaba asta. Greșesc. El credea din tot sufletul. Credea foarte mult și cheltuia o grămadă din banii care îl potopeau făcând ceea ce credea cu adevărat că e lucrarea Domnului.

Linia telefonică cu izbăvitorul n-are paraziți
El e acolo la orice oră, zi și noapte,
Iar când formezi I-I-S-U-S sună întotdeauna,
El e operatorul centralei vieții mele.

Primul cântec se încheie, iar Marvin veni în fața camerelor și ridică brațele, cerând cu modestie să se facă tăcere. În cabina de comandă, inginerul de sunet opri banda cu aplauze.

---

* Marvin ar fi fost surprins să afle că exista un procentaj de reușite. Unii oameni se simt mai bine din *orice*. (na.)

— Frați și surori, mulțumesc, mulțumesc, nu-i minunat? Amintiți-vă, puteți să ascultați acest cântec și altele, la fel de edificatoare, pe *Iisus e amicul meu*, telefonați doar la 1-800-CASH și faceți-vă acum donația.

Apoi deveni mai serios.

— Frați și surori, am primit un mesaj pentru voi toți, un mesaj important de la Domnul nostru, pentru voi toți, bărbați, femei și copilași, prieteni, dați-mi voie să vă spun despre Apocalipsă. Totul e în Biblia voastră, în Apocalipsa, în dezvăluirea* pe care Domnul nostru i-a făcut-o sfântului Ioan în Patmos, și în Cartea lui Daniel. Prieteni, Domnul v-a spus care vă e viitorul. Deci, ce se va întâmpla? Război. Molimă. Foamete. Moarte. Râuri pline de sânge. Cutremure mari. Rachete *nucrelare*. Vin timpuri groaznice, frați și surori. Și există o singură cale să le evităm. Înainte să vină Distrugerea — înainte ca cei patru călăreți ai Apocalipsei să pornească — înainte ca rachetele *nucrelare* să curgă peste necredincioși — va veni Ridicarea la cer. Ce e Ridicarea la cer? V-am auzit strigătul. Frați și surori, când vine Ridicarea la cer, toți Adevăraților Credincioși vor fi ridicați în aer — nu contează ce faceți, puteți să fiți la baie, puteți să fiți la muncă, puteți să conduceți mașina sau să stați acasă, citind Biblia. Deodată, veți fi în aer, uitându-vă în jos la lume, în timp ce vin anii de distrugere. Numai cei credincioși vor fi salvați, numai cei dintre voi care au fost renăscuți vor evita chinul, moartea, grozăviile și arderea. Apoi va urma marele război dintre Rai și Iad, iar Raiul va distruge forțele Iadului și Dumnezeu va șterge lacrimile celor care suferă, și nu va mai fi moarte, sau întristare, sau plânset sau durere, ci ne vom bucura în slavă pentru veșnicie...

Se opri, brusc.

— *Frumoasă încercare,* zise el, cu o voce complet diferită. *Numai că n-o să fie așa. Niciun pic. Adică ai dreptate în privința focului și războiului, a tuturor chestiilor astea. Dar treaba cu Înălțarea la cer — ei bine, dacă ai putea să-i vezi pe toți din Cer, în rânduri strânse, cât de departe poți să cuprinzi cu mintea și chiar mai departe, kilometru după kilometru de săbii de flăcări, adică, voiam să spun următorul lucru: cine are timp să aleagă oameni și să-i arunce în sus, ca să se zgâiască la oamenii care mor sub ei, de boala radiațiilor, pe pământul scorojit și ars? Dacă asta e ideea ta despre un moment acceptabil din punct de vedere moral... Cât despre chestia privind Raiul care învinge în mod inevitabil... Ei bine, sincer vorbind, dacă totul ar fi fost lămurit deja, atunci de ce ar mai avea loc Războiul Ceresc? E vorba de propagandă. Pur și simplu. Noi nu avem decât cincizeci la sută șanse să câștigăm. Ați putea la fel de bine să trimiteți bani la o linie fierbinte satanistă, ca să fiți siguri că o să câștigați, deși, sincer vorbind, când o să cadă focul și se vor ridica*

---

* apocalipsa înseamnă ridicare de voal, dezvăluire (nt.)

mările de sânge, mulți dintre voi vor reprezenta oricum pierderi din rândul civililor. Între războiul nostru și război vostru, vor fi uciși cu toții și Dumnezeu n-are decât să-i aleagă — nu-i așa? Oricum, îmi pare rău că vă țin de vorbă. Am dar o întrebare scurtă — unde sunt?

Marvin O. Bagman devenea treptat purpuriu.

— E diavolul! Domnul să mă apere! Diavolul a vorbit prin mine! izbucni el, apoi se întrerupse. *Oh, nu, dimpotrivă. Eu sunt un înger. Ah. Asta trebuie să fie America, nu-i așa? Îmi pare rău, trebuie să plec...*

Urmă o pauză. Marvin încercă să deschidă gura, dar nu se întâmplă nimic. Cel care era în mintea lui privi în jur. Se uită la echipa din studio, cei care nu telefonau la poliție sau nu suspinau prin colțuri. Se uită la cameramanul cenușiu la față.

— *Doamne!* exclamă el. *Sunt la televiziune!*

Crowley mergea pe Oxford Street cu o sută și douăzeci de mile pe oră.

Căută în bordul mașinii ochelarii de soare de rezervă și găsi doar casete. Enervat, luă una la întâmplare și o vârî în casetofon.

Voia Bach, dar s-ar fi mulțumit și cu The Traveling Wilburys.*

All we need is Radio Gaga, cântă Freddie Mercury.

Eu am nevoie doar să scap, își zise Crowley.

Ocoli sensul giratoriu de la Marple Arch în direcție greșită, cu nouăzeci la oră. Fulgerele făceau cerul Londrei să pâlpâie ca un tub fluorescent defect.

Cer livid în Londra, își zise Crowley. *Și știu că sfârșitul e aproape.* Cine scrisese asta? Chesterton, nu-i așa? Singurul poet din secolul al douăzecilea care se apropiase de Adevăr.

Bentley-ul ieși din Londra, în timp ce Crowley se lăsă pe speteaza scaunului șoferului și răsfoi singurul exemplar din *Drăgutele și Precisele Profeții ale lui agnes Nutter.*

Aproape de sfârșitul cărții, Crowley găsi o bucată de hârtie împăturită, acoperită cu scrisul de mână frumos, ca o gravură, al lui Aziraphale. O despături (în timp ce schimbătorul de viteze al Bentley-ului se mută singur în viteza a treia, iar mașina acceleră în jurul unui camion cu fructe, care ieșise pe neașteptate cu spatele dintr-o stradă laterală) și o citi.

Apoi o mai citi odată, simțind o ușoară greață la baza stomacului.

---

* supergrup alcătuit din George Harrison, Roy Orbison, Bob Dylan, Jeff Lynne și Tom Petty, care a scos două albume; primul lor disc, apărut în 1990, a fost pentru sprijinirea unei fundații ce se străduia să ajute orfanii din România (nt.)

Mașina își schimbă brusc direcția. Se îndrepta acum către satul Tadfield, din Oxfordshire. Dacă se grăbea, putea să ajungă acolo într-o oră.

Oricum, nu avea un alt loc în care să se ducă.

Caseta se termină și radioul mașinii porni.

— ... Momentul întrebărilor despre grădinărit, care vă este transmis de la Clubul de grădinari din Tadfield. Am fost acolo ultima oară în 1953, într-o vară foarte frumoasă, și, după cum își amintește echipa, este vorba de un pământ bogat din Oxfordshire, în estul parohiei, care se transformă în calcar la vest, felul de loc în care orice ai planta, ar crește minunat. Nu-i așa, Fred?

— Da, zise profesorul Fred Windbrighr, de la Grădina Botanică Regală. *Nici eu n-aș fi putut să descriu situația mai bine.*

— Foarte bine. Prima întrebare pentru echipă, din partea domnului R. P. Tyler, care cred că este președintele Asociației Locuitorilor.

— Hmmm. Exact. Ei bine, sunt un cultivator priceput de trandafiri, dar Molly McGuire, care a fost premiată, și-a pierdut ieri doi boboci în timp ce a plouat, după cum se părea, cu pește. Ce-mi recomandă echipa, în afară să curăț grădina? Vreau să spun că am scris consiliului...

— Nu-i o problemă obișnuită, nu-i așa, Harry?

— Domnule Tyler, să vă întreb ceva — era pește proaspăt sau conservat?

— Cred că proaspăt.

— Atunci, prietene, nu avem probleme. Am auzit că pe aici ați avut deja ploi de sânge — și îmi doresc să fi avut așa ceva în Dales, unde-i grădina mea. Aș fi economisit o avere, nemaicumpărând îngrășăminte. Trebuie să faceți următoarele: să săpați în grădină... CROWLEY?

Crowley nu zise nimic.

CROWLEY, RĂZBOIUL A ÎNCEPUT. CROWLEY, AM REMARCAT CU INTERES CĂ AI EVITAT FORȚELE PE CARE LE-AM ÎMPUTERNICIT SĂ TE ÎNHAȚE.

— Îhî, fu de acord Crowley.

CROWLEY... O SĂ CÂȘTIGĂM ACEST RĂZBOI. DAR CHIAR ȘI DACĂ AM PIERDE, PENTRU TINE N-AR FI NIMIC ALTFEL. PENTRU CĂ, ATÂT TIMP CÂT O SĂ RĂMÂNĂ UN DEMON ÎN IAD, O SĂ-ȚI DOREȘTI SĂ FI FOST CREAT MURITOR.

Crowley rămase tăcut.

MURITORII POT SPERA SĂ MOARĂ SAU SĂ FIE IZBĂVIȚI. TU NU AI CE SĂ SPERI. TOT CE POȚI SĂ SPERI E MILA IADULUI.

— Mda?

A FOST O GLUMĂ.

— Hmm, făcu Crowley.

— ...după cum știu grădinarii, se înțelege de la sine că tibetanul tău e un drac mic și deștept. Face tunele prin begonii fără să-i pese. O cană

cu ceai îl potolește, de preferință cu unt rânced — poți să găsești un pic la orice gră...

Bâz. Hiii. Poc. Zgomotul de fond acoperi restul programului.

Crowley opri radioul și-și mușcă buzele. Avea fața acoperită cu cenușă și funingine. Părea foarte obosit, foarte palid și foarte speriat.

Și, brusc, foarte furios. Așa se vorbește? Ca și cum ai fi o plantă căreia îi cădeau frunzele pe covor?

Apoi coti la un colț, care trebuia să-l ducă pe intrarea spre M25, de pe care avea să treacă pe M40, ce ducea în Oxfordshire.

Dar ceva se întâmpla cu M25. Ceva ce făcea să te doară ochii, dacă te uitai direct la șosea.

Din locul în care fusese M25, Șoseaua de Centură a Londrei, venea un cânt grav, un zgomot format din multe sunete: claxoane, motoare, sirene, țiuit de telefoane celulare și țipete de prunci prinși pentru veșnicie cu centurile pe bancheta din spate. „Trăiască Fiara cea Mare, Devoratoarea Lumilor" spunea cântul, repetat mereu, în limba secretă a preoților negri din străvechiul continent Mu.

Înfiorătorul semn Odegra, își spuse Crowley, în timp ce întorcea mașina, îndreptându-se spre șoseaua de centură din nord. *Eu am făcut asta, e vina mea. Putea să rămână doar o autostradă. Am făcut treabă bună, vă asigur, dar a meritat? Totul a scăpat de sub control. Raiul și Iadul nu mai conduc lucrurile, e ca și cum întreaga planetă ar fi o țară din Lumea a Treia care a reușit să aibă bomba...*

Apoi începu să zâmbească. Pocni din degete. Pe ochii săi se materializară ochelari de soare. Cenușa dispăru de pe costumul și de pe pielea sa.

Ce naiba, dacă trebuie s-o sfârșești, de ce să n-o faci cu eleganță?

Și șofă, în timp ce fluiera ușor.

Mergeau pe banda exterioară a șoselei ca niște îngeri distrugători, ceea ce era destul de corect.

Dacă țineau seama de toate cele, nu mergeau prea repede. Cei patru mergeau cu o viteză constant de 105 mile pe oră, ca și cum ar fi fost siguri că spectacolul nu avea să înceapă înainte să ajungă acolo. Nu putea să înceapă. Aveau tot timpul din lume, cât mai exista aceasta.

Chiar în urma lor veneau alți patru călăreți: Big Ted, Greaser, Pigbog și Skuzz.

Aceștia jubilau. Acum erau *adevărați* Îngeri ai Iadului și mergeau în tăcere.

Știau că în jurul lor se auzea bubuitul furtunii, bubuitul traficului, șuieratul vântului și al ploii. Dar în urma Călăreților era tăcere, pură, moartă. Oricum, aproape pură. Cu siguranță moartă.

Tăcerea fu întreruptă de Big Ted.

— Tu ce-o să fii? întrebă el, cu voce răgușită.

— Ce?

— Am zis, ce...

— Am auzit ce-ai spus. Nu și ce *ai spus*. Toată lumea a auzit *ce-ai spus*. Vreau să știu *ce-ai vrut să spui*.

Pigbog își dorea să fi acordat mai multă atenție Apocalipsei. Dacă ar fi știut că o să facă parte din ea, ar fi citit-o cu mai multă atenție.

— Am vrut să spun că *ei* sunt Cei Patru Călăreți ai Apocalipsei, nu-i așa?

— Motocicliști, zise Greaser.

— Corect. Cei Patru Motocicliști ai Apocalipsei. Războiul, Foametea, Moartea și... și celălalt, Poluarea.

— Da. Și?

— Iar ei au zis că putem să venim și noi cu ei, nu-i așa?

— Și?

— Deci noi suntem *alți* Patru Călă... hmm, Motocicliști ai Apocalipsei. Deci noi care *suntem*?

Urmă o pauză. Farurile mașinilor care treceau pe lângă ei băteau în banda din sens opus, luminând norii, iar tăcerea era aproape deplină.

— Pot să fiu și eu Războiul? întrebă Big Ted.

— Bineînțeles că nu poți să fii Războiul. Cum să fii Războiul? *Ea* e Războiul. Tu trebuie să fii altceva.

Big Ted își schimonosi fața, străduindu-se să gândească.

— R. T. G., zise el, în cele din urmă. Eu sunt Rănile Trupești Grave. Ăsta-s eu. Gata. Voi ce-o să fiți?

— Pot să fiu Gunoiul? întrebă Skuzz. Sau Problemele Personale Jenante?

— Nu poți să fii Gunoiul, zise Răni Trupești Grave. Poluarea e cu asta. Tu poți să fii celălalt.

Merseră în tăcere și prin beznă, cu luminile roșii din spate ale Celor Patru la câteva sute de iarzi în fața lor.

Rănile Trupești Grave, Problemele Personale Jenante, Pigbog și Greaser.

— Eu vreau să fiu Cruzimea față de Animale, zise Greaser.

Pigbog se întrebă dacă era pentru sau împotrivă. Nu că ar fi contat...

Apoi fu rândul lui Pigbog.

— Ei, hmmm, cred că eu o să fiu robotul lor telefonic. e ceva foarte rău, zise el.

— Nu poți să fii robot telefonic. Ce fel de Motociclist al Repocalipsei e robotul telefonic? Asta-i o tâmpenie.

— Nu-i, răspunse Pigbog, ofensat. E ca și Războiul sau Foametea. E o problemă de viață, nu-i așa? Robotul telefonic. Urăsc afurisiții de roboți telefonici.

— Și eu urăsc roboții telefonici, zise Cruzimea față de Animale.

— Gura! zise R. T. G.

— Pot să-mi schimb numele? întrebă Problemele Personale Jenante, care se gândise intens de când vorbise ultima oară. Vreau să fiu Lucrurile Care Nu Mai Funcționează Ca Lumea După Ce Le-ai Tras Una.

— Bine, poți să ți-l schimbi. Dar tu, Pigbog, *nu poți* să fii robotul telefonic. Alege altceva.

Pigbog se gândi bine. Își dorea să nu fi adus în discuție subiectul acela. Fusese ca și discuțiile despre carieră pe care le avusese ca elev. Șovăi. În cele din urmă, zise:

— Tipii cu adevărat mișto. Îi urăsc.

— Tipii cu adevărat mișto? întrebă Lucrurile Care Nu Mai Funcționează ca Lumea După Ce Le-ai Tras Una.

— Da. Știi. Genul ăla de indivizi pe care-i vezi la televizor, cu tunsoare tâmpită, numai că nu mai arată tâmpită, pentru că o au ei. Care poartă haine lăbărțate și despre care n-ai voie să spui că-s o gașcă de labagii. Adică vreau să vă spun că atunci când văd unul dintre ei îmi vine să-i împing fața încet, încet, într-un gard de sîrmă ghimpată. Și uite ce gândesc.

Trase aer adânc în piept. Era sigur că fusese cel mai lung discurs pe care îl ținuse în viața lui.*

— Uite ce cred *eu*. Dacă pe mine mă scot din sărite în halul ăsta, probabil că îi scot din sărite pe toți.

— Mda, zise Cruzimea față de Animale. Și umblă cu ochelari de soare chiar și atunci când n-au nevoie de ei.

— Să mănânci brânză moale și să bei bere blondă fără alcool, zise Lucrurile Care Nu Mai Funcționează Ca Lumea După Ce Le-ai Tras Una. Nu pot să sufăr chestia asta. La ce folosește să bei o chestie dacă nu te face să borăști? M-am răzgândit. Pot să-mi schimb numele, să fiu Berea Blondă Fără Alcool?

— Nu, la naiba, nu poți, zise Rănile Trupești Grave. Ți l-ai schimbat deja o dată.

— Oricum, zise Pigbog, de aceea vreau să fiu Tipii Cu Adevărat Mișto.

— Bine, zise conducătorul lor.

— Nu văd de ce nu pot să fiu afurisita de Berea Blondă Fără Alcool, dacă așa vreau eu.

— Gura!

---

* Cu excepția unuia ținut cu zece ani în urmă, când se lăsase la mila tribunalului. (na.)

Moartea, Foametea, Războiul și Poluarea continuau să înainteze către Tadfield.

Iar Rănile Trupești Grave, Cruzimea față de Animale, Lucrurile Care Nu Mai Funcționează ca Lumea După ce Le-ai Tras Una Dar În Secret Berea Blondă Fără Alcool și Tipii Cu Adevărat Mișto călătoreau împreună cu ei.

Era o după-amiază de duminică umedă și furtunoasă, iar madam Tracy se simțea tare ocultă.

Purta rochia ei cu falduri și avea pe plită o cratiță plină cu varză de Bruxelles. Camera era luminată de lumânări, fiecare lumânare fiind pusă cu grijă într-o sticlă de vin mânjtă cu ceară, plasate în cele patru colțuri ale salonului ei.

În salonul ei mai erau trei persoane. Doamna Ormerod din Belsize Park, cu o pălărie de-un verde închis care probabil că fusese ghiveci de flori în altă viață; domnul Scroggie, slab și palid, cu ochi incolori și bulbucați; și Julia Petley de la *Tunsoarea Azi*,* revista coafezelor de pe High Street, abia ieșită din școală și convinsă că avea profunzimi oculte neplombate. Julia începuse să poarte mult prea multe bijuterii de argint lucrate manual și avea machiaj verde la ochi. Credea că arată bântuită, slabă și romantică — și așa ar fi arătat dacă ar fi slăbit vreo treizeci de livre. Era convinsă că-i anorexică, pentru că de fiecare dată când se uita în oglindă vedea o persoană grasă.

— Vreți să vă prindeți de mâini? întrebă madam Tracy. Și trebuie să păstrăm o tăcere deplină. Lumea spiritelor este foarte sensibilă la vibrații.

— Întrebați dacă Ron al meu e aici, zise doamna Ormerod, care avea o falcă precum o cărămidă.

— O să întreb, iubire, dar trebuie să taci în timp ce stabilesc legătura.

Urmă tăcere, întreruptă doar de ghiorăitul stomacului domnului Scroggie.

— Scuze, doamnelor, mormăi acesta.

Madam Tracy descoperise, în anii în care Tăsese Deoparte Voalul și Explorase Misterele, că două minute era perioada corectă de stat în tăcere și așteptat ca Lumea Spiritelor să stabilească legătura. Dacă ar fi durat mai mult, indivizii ar fi devenit agitați, dacă ar fi durat mai puțin ar fi avut impresia că dăduseră banii degeaba.

---

* Fostă *O Tunsoare Deasupra Tuturor*, fostă *Atracția Chicii*, fostă *Ondulează și Vopsește*, fostă *O Tunsoare Conform Prețului*, fostă *Arta Coafurii domnului Brian*, fostă *Bărbierul Robinson*, fostă *Taxiuri prin Telefon*. (na.)

Madam Tracy își stabili în minte lista de cumpărături.

Ouă. Lăptuci. O uncie de brânză pentru gătit. Patru tomate. Unt. Un sul de hârtie igienică. Să nu uite de asta, hârtia era pe terminate. Și o bucată cu adevărat frumoasă de ficat pentru domnul Shadwell, bietul bătrân, ce păcat...

Era timpul.

Madam Tracy își lăsă capul pe spate, îl lăsă să atârne pe un umăr, apoi îl ridică încet. Avea ochii aproape închiși.

— Dragă, ea s-a dus dedesubt, o auzi madam Tracy pe doamna Ormerod șoptindu-i Juliei Petley. N-ai de ce să fii alarmată. Se transformă doar în Punte către Cealaltă Parte. Ghidul ei spiritual se va ivi imediat.

Madam Tracy se simți enervată de această încercare a cucoanei de a ieși în față și scoase un geamăt grav.

— Ooooooooh.

Apoi adăugă, cu o voce pițigăiată, tremurătoare.

— Ești aici, Ghidul meu Spiritual?

Așteptă un pic, ca să creeze suspans. Detergent lichid. Două cutii de fasole. Oh, și cartofi...

— How, zise ea, cu voce brunetă.

— Tu ești, Geronimo? se întrebă ea pe sine.

— Eu este, how, răspunse ea.

— Avem în după-amiaza asta printre noi un nou membru al cercului, zise ea.

— How, domnișoară Petley, spuse ea, în rolul lui Geronimo.

Își dăduse seama că spiritul unei Piei Roșii era un element esențial și îi plăcuse numele. Îi explicase asta lui Newt. Newt își dăduse seama că femeia nu știa nimic despre Geronimo și nu se îndurase să-i spună asta.*

— Oh! chițăi Julia. Încântată să vă cunosc.

— Geronimo, Ron al meu e aici? întrebă doamna Ormerod.

— How, squaw Beryl, zise madam Tracy. Oh, aici sunt atât de multe suflete rătăcite înșirate la ușa teepee-ului meu... Poate Ron al tău e printre ele. How.

Madam Tracy își învățase lecția cu ani în urmă, nu-l aducea niciodată pe Ron decât cu puțin înainte de sfârșit. Dacă nu făcea asta, atunci Beryl Ormerod avea să ocupe restul ședinței de spiritism povestindu-i răposatului Ron Ormerod tot ce i se întâmplase de la ultima lor discuție (... Ron, îți amintești, micuța Sybilla a lui Eric, nici n-ai mai recunoaște-o acum, face macrame, iar Letitia noastră, știi, cea mare a lui Karen a noastră, a devenit lesbiană, dar în zilele astea e în regulă și pregătește o dizertație despre filmele lui Sergio Leone din perspectivă feministă,

---

* Geronimo, căpătenie apașă din sec. XIX (nt.)

iar Stan al nostru, știi tu, geamănul Sandrei, ți-am povestit ultima oară despre el, a câștigat turneul de Darts, frumos din partea lui, pentru că toți îl credeam băiatul mămicii, pentru că se desprinsese burlanul de la magazie, dar am discutat cu Cindi, care lucrează în construcții cu ora și, ohhh, asta îmi amintește...)

Nu, Beryl Oremerod putea să mai aștepte. Se văzu sclipirea unui fulger, urmat aproape imediat de bubuitul unui tunet îndepărtat. Madam Tracy se simți cumva mândră, de parcă l-ar fi provocat chiar ea. Era și mai potrivit decât lumânările pentru crearea *ambianței. Ambianța* era tot ce conta pentru un medium.

— Acum, spuse madam Tracy cu vocea sa, domnul Geronimo ar vrea să știe dacă aici este cineva numit domnul Scroggie.

Ochii apoși ai domnului Scroggie sclipiră.

— Hm, acesta e numele *meu*, zise el, binevoitor.

— Bine, e cineva aici pentru dumneata.

Domnul Scroggie venea de o lună și ea nu fusese în stare să se gândească la un mesaj pentru el. Venise și vremea lui.

— Știți pe cineva numit, hm, John?

— Nu, zise domnul Scroggie.

— Trebuie să fie o interferență cerească. Numele poate fi Tom. Sau Jim. Sau, hm, Dave.

— Am cunoscut un Dave pe când eram la Hemel Hempstead, zise domnul Scroggie, cuprins de oarecare îndoială.

— Da, a zis Hemel Hempstead, asta a zis, spuse madam Tracy.

— Dar l-am întâlnit săptămâna trecută, își plimba câinele, și arăta foarte sănătos, spuse domnul Scroggie, cam uimit.

— Spune să nu vă faceți griji, e mai fericit dincolo de voal, continuă madam Tracy, care considera că-i mai bine să dea clienților ei știri bune.

— Spune-i lui Ron al meu că o să-i povestesc despre nunta lui Krystal a noastră, zise doamna Ormerod.

— O să-i spun, iubire. Acum stați un pic, simt că vine ceva prin...

Apoi veni ceva. Pătrunse în capul lui madam Tracy și privi în afară.

— *Sprechen Sie Deutsch?* spuse acel ceva, folosind gura lui madam Tracy. *Parlez-vous Francais? Wo bu hui jiang zhongwen?*

— Tu ești, Ron? întrebă doamna Ormerod.

Replica fu mai degrabă posacă.

— *Nu. Cu certitudine nu. Dar o întrebare atât de evident tâmpită nu poate fi pusă decât într-o singură țară de pe această planetă ignorantă — și, întâmplător, am văzut cea mai mare parte din ea în ultimele ore. Dragă doamnă, aici nu-i Ron..*

— Eu vreau să vorbesc cu Ron Ormerod, spuse doamna Ormerod, un pic arțăgoasă. E un tip scund, cel în creștet. Poți să-mi faci legătura cu el, te rog?

Urmă o pauză.

— *Se pare că aici e un spirit care corespunde acestei descrieri. Foarte bine. Vă fac legătura, dar rezolvați-vă problema iute. Încerc să anunț Apocalipsa.*

Doamna Ormerod și domnul Scroggie schimbară priviri. Nu se mai întâmplase așa ceva în timpul precedentelor ședințe de la madam Tracy. Julia Petley era vrăjită. Era mai mult decât se așteptase. Spera că madam Tracy o să înceapă apoi să scoată la iveală ectoplasmă.

— A-alo? spuse madam Tracy, cu altă voce.

Doamna Ormerod tresări. Sunase exact ca vocea lui Ron. În ocaziile anterioare, vocea lui Ron sunase ca vocea lui madam Tracy.

— Ron, tu ești?

— Da, Bu-Beryl.

— Bine. Am câte ceva să-ți spun. Pentru început, am fost duminica trecută la nunta lui Krystal, fata cea mare a lui Marilyn a noastră...

— Bu-Beryl. Tu-tu nu-nu m-ai lă-lăsat să sscot o vo-vorbă că-cât am tră-trăit. A-acum sunt mo-mort, a-am do-doar un lu-lucru să-ți s-spun...

Beryl Ormerod era cam enervată de toată povestea asta. Altă dată, când Ron se manifesta, îi spunea că e mai fericit dincolo de voal, că locuia undeva ce părea a fi un soi de bungalou ceresc. Acum părea a fi Ron și femeia nu era convinsă că-i plăcea chestia asta. Așa că zise ceea ce îi spunea întotdeauna soțului său când începea să-i vorbească pe tonul acela:

— Ron, amintește-ți de starea în care e inima ta.

— Eu nu-nu m-ai am inimă. Îți am-minthești? Oricum, Bu-Beryl...

— Da, Ron.

— Taci din gură! apoi spiritul dispăru. *N-a fost emoționant? Iar acum, doamnelor și domnilor, vă mulțumesc foarte mult, dar trebuie să-mi văd de treabă.*

Madam Tracy se ridică, se duse la ușă și aprinse lumina.

— *Afară!* zise ea.

Participanții la ședință se ridicară, uluiți și, în cazul doamnei Ormerod, jigniți, și ieșiră pe coridor.

— Nu mi-am spus ultimul cuvânt, Marjorie Potts! șuieră doamna Ormerod, strângându-și poșeta la piept, apoi trânti ușa.

Vocea ei se auzi, slab, de pe hol:

— Și poți să-i spui lui Ron că nici *el* nu mi-a auzit ultimul cuvânt!

Madam Tracy (numele de pe permisul ei pentru condus doar scutere era într-adevăr Marjorie Potts) se duse în bucătărie și opri focul sub varza de Bruxelles.

Puse ceainicul la fiert. Își făcu o oală de ceai. Se așeză la masa din bucătărie, luă două căni, le umplu pe amândouă. Puse două bucăți de zahăr în una. Apoi se opri.

— *Te rog, mie nu-mi pune zahăr,* zise madam Tracy.

Înșiră cănile în fața ei și sorbi zdravăn din ceaiul fără zahăr.

— Acum, zise ea cu o voce pe care oricine ar fi recunoscut-o ca fiind a ei, dar nu oricine ar fi recunoscut tonul acestei voci, care exprima o furie teribilă. Ce-ar fi să-mi spui despre ce-i vorba? Și ar fi bine să ai dreptate.

Un camion își împrăștiase încărcătura pe M6. Conform documentelor, camionul fusese umplut cu tablă ondulată, dar celor doi polițiști le era greu să accepte asta.

— Vreau să știu de unde a apărut tot peștele ăsta, zise sergentul.

— V-am spus. A căzut din cer. La un moment dat mergeam cu șaizeci la oră, iar în clipa următoare pac! Un somon de douăzeci de livre* a pătruns prin parbriz. Așa că am tras de volan și am derapat pe *asta*, spuse el arătând resturile unui pește ciocan, de sub camion. Și am nimerit în *asta*.

Asta era un morman înalt de treizeci de picioare**, alcătuit din pești de diferite forme și mărimi.

— Ați băut, domnule? întrebă sergentul, nu prea amabil.

— Bineînțeles că n-am băut, bețivanule? Nu vezi peștii?

În vârful grămezii, o caracatiță destul de mare le făcea semne cu o tentaculă moale către ei. Sergentul rezistă tetației de a-i face și el semn.

Un agent de poliție stătea tolănit în mașina poliției, vorbind prin radio.

— ... tablă ondulată și pește, a blocat toată partea de sud a șoselei M6 la o jumătate de milă la nord de intersecția zece. Trebuie să întrerupem tot traficul spre sud. Mda.

Ploaia își dublă intensitatea. Un păstrăv mic, care supraviețuise în mod miraculos căderii, începu să înoate vioi către Birmingham.

— A fost minunat, zise Newt.

— Bine, zise Anathema. Pământul se învârte pentru toată lumea.

Se ridică de pe podea, lăsându-și hainele împrăștiate pe covor, și se duse în baie.

Newt ridică glasul.

— Voiam să spun că a fost cu adevărat minunat. Cu adevărat, *adevărat* minunat. Am sperat întotdeauna să fie așa și a fost.

Se auzi apa care curgea.

— Ce faci? întrebă el.

— Fac un duș.

---

* aproximativ zece kilograme (nt.)

** aproximativ zece metri (nt.)

— Aha.

Newt se întebă dacă toată lumea trebuia să facă duș după, sau numai femeile. Și avea o bănuială că în treaba asta erau implicate și bideurile.

— Să-ți spun ceva, spuse Newt, când Anathema ieși din baie, înfășurată într-un prosop plușat, roz. Am putea s-o facem din nou.

— Nu, răspunse ea. Nu acum.

Termină să se șteargă și începu să-și adune hainele de pe podea. Fără să-și dea seama, se îmbrăcă apoi cu ele. Newt, un om care era dispus să aștepte o jumătate de oră ca să găsească o cabină liberă, în care să se schimbe la șstrand, decât să se dezbrace în fața altor oameni, se simți oarecum șocat și teribil de înfiorat.

Bucăți din ea apăreau și dispăreau, ca mâinile unui scamator. Newt încercă să-i numere sfârcurile și dădu greș, dar nu-i păsa.

— De ce nu? întrebă Newt.

Era gata să menționeze că n-o să dureze prea mult, dar o voce interioară îl sfătui să tacă. Devenise adult iute, într-un timp scurt.

Anathema ridică din umeri, o mișcare nu prea ușoară atunci când îți pui o fustă neagră, strâmtă.

— Ea a zis că o s-o facem doar o dată.

Newt deschise gura de două, trei ori, apoi spuse:

— N-a zis. La naiba, n-a zis! Nu putea să prezică *asta*. Nu cred.

Anathema, îmbrăcată complet, se duse la catalogul ei cu cartonașe, scoase unul și i-l dădu.

Newt îl citi și i-l dădu înapoi, strângând din buze.

Nu era numai faptul că Agnes știuse și se exprimase în cel mai transparent dintre coduri. Era faptul că, de-a lungul timpului, diferiți membri ai familiei Device mâzgăliseră comentarii încurajatoare pe marginea textului.

Tânăra îi dădu prosopul umed.

— Ține, zise ea. Grăbește-te. O să fac sandvișuri, trebuie să fim pregătiți.

Newt se uită la prosop.

— Pentru ce-i ăsta?

— Ca să faci duș.

Aha. Deci era ceva ce făceau și bărbații, și femeile. Era încântat că lămurise problema.

— Dar trebuie s-o faci iute, zise Anathema.

— De ce? Trebuie să plecăm de aici în zece minute, înainte să explodeze clădirea?

— Oh, nu! Mai avem vreo două ore. Numai că am folosit aproape toată apa caldă. Iar tu ai o grămadă de ipsos în păr.

Furtuna trânti o rafală slabă în jurul Jasmine Cottage. Newt se duse să facă un duș rece, ducând prosopul ud, roz, care nu mai era pufos.

În visul său, Shadwell plutea mult deasupra pajiștei unui sat. În centrul pajiștei se afla o grămadă uriașă de surcele și ramuri uscate. În centrul grămezii era un stâlp din lemn. Bărbați, femei și copii stăteau în jur pe iarbă, cu ochii sclipitori, cu obrajii roșii, așteptând, atâțați.

O agitație bruscă: zece bărbați veneau pe pajiște, conducând o femeie arătoasă, între două vârste. Aceasta părea să fi fost nemaipomenită în tinerețe, iar în mintea ce visa a lui Shadwell apăru cuvântul „plină de viață". În fața ei mergea Descoperitorul de vrăjitoare Soldat Newton Pulsifer. Nu, nu era Newt. Bărbatul era mai în vârstă și era îmbrăcat în piele neagră. Shadwell recunoscu, aprobator, străvechea uniformă a unui Descoperitor de vrăjitoare Maior.

Femeia urcă pe rug, își întinse mâinile la spate și fu legată de par. Rugul fu aprins. Femeia vorbi mulțimii, spuse ceva, dar Shadwell era prea sus ca să audă ce spusese. Mulțimea se strânse în jurul ei.

O vrăjitoare, își zise Shadwell. Indivizii ard o vrăjitoare. Avu o senzație de căldură. Așa se făceau lucrurile bine, cum se cuvine. Așa trebuiau să fie lucrurile.

Numai că...

Femeia se uită direct la el și spuse:

— Asta întâmpla-va-ți-sa și ție, neghiob bătrân.

Numai că ea avea să moară. Avea să ardă până avea să moară. Și Shadwell își dădu seama în visul său că era un mod groaznic de a muri.

Flăcările se ridicară tot mai sus.

Iar femeia se uită în sus. Se uita drept la el, cu toate că el se credea invizibil. Și zâmbea.

Apoi totul făcu bum!

Un bubuit de tunet.

Era tunetuil, își spuse Shadwell când se trezi, cu sentimentul de nezdruncinat că cineva continua să se uite la el.

Deschise ochii și treisprezece ochi de sticlă se holbau la el de pe diferitele rafturi ale budoarului lui madam Tracy, privindu-l din difeite figuri pufoase.

Se uită în altă parte și privi în ochii cuiva care se uita la el. Era el însuși.

Oh, își zise el îngrozit, am una dintre experiențili acielea de ieșire din trup, în care poci să mă văz pre mine însumi. Tocmai asta mi se întâmplă.

Făcu o mișcare frenetică de înot, ca să reușească să ajungă la propriul său trup și atunci — așa cum se întâmplă în asemenea cazuri — perspectiva reveni la normal.

Shadwell se relaxă și se întrebă de ce își pune cineva o oglindă în dormitor. Clătină din cap, zăpăcit.

Se dădu jos din pat, își puse cizmele și se ridică în picioare. Îi lipsea ceva. O țigară. Își vârî mâinile adânc în buzunare, scoase o cutie și începu să-și răsucească o țigară.

Știa că visase. Shadwell nu-și amintea visul, dar, indiferent ce fusese, îl făcea să nu se simtă în largul lui.

Aprinse țigara. Apoi își văzu mâna dreaptă: arma finală. Dispozitivul Judecății de Apoi. Îndreptă un deget spre ursulețul de pluș cu un singur ochi, aflat pe șifonier.

— Bang, zise el și chicoti sec.

Nu era obișnuit să chicotească și începu să tușească, ceea ce însemna că revenise pe un teritoriu familiar. Voia ceva de băut. O cutie dulce cu lapte condensat.

Madam Tracy trebuie să aibă așa ceva.

Ieși din budoarul ei și se îndreptă spre bucătărie.

Se opri la intrarea în bucătărioară. Madam Tracy vorbea cu cineva. Cu un bărbat.

— Și ce anume vrei să fac? întreba ea.

— Ah, fâșneață! mormăi Shadwell.

Era clar că tipa era cu unul dintre gentlemanii care o căutau.

— *Sincer vorbind, dragă doamnă, planurile mele sunt cam fluide în privința asta.*

Shadwell simți că-i îngheață sângele în vene. Mărșălui prin perdeaua de mărgele, răcnind:

— Păcatele Sodomei și Gomorei! Profiți de o curvă fără apărare! Peste cadavrul meu!

Madam Tracy își ridică privirea și-i zâmbi. În afară de ea nu mai era nimeni în cameră.

— Undi iaște? întrebă Shadwell.

— Cine? întrebă madam Tracy.

— Un poponar sudist, zise bătrânul. L-am auzit. Era aciulea, și-ți propunea chestii. L-am auzit.

Gura lui madam Tracy se deschise, iar o voce zise:

— *Sergent Shadwell, nu era un poponar sudist oarecare, era POPONARUL SUDIST.*

Shadwell scăpă țigara din gură. Întinse brațul, ce tremura ușor, și-și îndreptă mâna spre madam Tracy.

— Demon! croncăni el.

— *Nu,* spuse madam Tracy, cu vocea demonului. *Sergent Shadwell, acum știu ce crezi. Crezi că în orice clipă acest cap o să înceapă să se rotească, iar eu o să încep să vomit supă de mazăre. Ei bine, n-o să fac asta. Nu sunt demon. Și mi-ar plăcea să asculți ce am de spus.*

— Tacă-ți fleanca, odraslă de demon, îi ordonă Shadwell. N-am de gând să-ți ascult minciunile spurcate. Știi ce-i *asta*? E o mână. Patru degete. Un deget mare. Am exorcizat deja unul din soiul tău în dimineața

asta. Acum ieși din capul muierii aisteia cumsecade, ori te trimit în regatul ce va veni.

— Asta-i problema, domnule Shadwell, spuse madam Tracy cu vocea sa. Regatul vine. E pe cale să sosească. Asta-i problema. Domnul Aziraphale îmi povestea despre asta. Acum încetează să fii un bătrân caraghios, domnule Shadwell, și stai jos, bea niște ceai și el o să-ți explice totul.

— Muiere, n-o să ascult aiste aureli ale iadului, zise Shadwell.

Madam Tracy îi zâmbi.

— *Caraghios* bătrân, zise ea.

Bătrânul ar fi făcut față la orice altceva.

Se așeză.

Dar nu-și coborî mâna.

Pancartele rotitoare de deasupra anunțau că șoseaua spre sud era închisă și fusese ridicată o mică pădure de conuri portocalii, redirecționând mașinile pe un drum către șoseaua din nord. Alte pancarte ordonau mașinilor să reducă viteza la treizeci de mile pe oră. Mașinile poliției mânau șoferii, ca niște câini ciobănești cu dungi roșii.

Cei patru motocicliști ignorară pancartele, conurile și polițiștii, continuând să meargă pe șoseaua goală din sudul autostrăzii M6. Ceilalți patru motocicliști, din urma lor, încetiniră un pic.

— N-ar trebui să oprim sau ceva de genul ăsta? întrebă Tipii Cu Adevărat Mișto.

— Mda. S-ar putea să fie o mașină răsturnată, zise Călcatul în Căcat de Câine (fost Toți Străinii, În Special Francezii, fost Lucrurile Care Nu Mai Funcțiuonează Ca Lumea După Ce Le-ai Tras Una, care nu fusese niciodată Berea Blondă Fără Alcool, dar care fusese pentru scurtă vreme Problemele Personale Jenante și care înainte fusese cunoscut drept Skuzz).

— Noi suntem *ceilalți* Patru Călăreți Ai Apocalipsului, zise R. T. G. Facem ce fac ei. Ne ținem după ei.

Și se îndreptară spre sud.

— Va fi o lume numai pentru noi, spuse Adam. Totul a fost făcut praf de alți oameni, dar noi putem scăpa de toate și s-o luăm de la început. N-ar fi *grozav*?

— *Sper că sunteți familiarizat cu Apocalipsa,* zise Madam Tracy, cu vocea lui Aziraphale.

— Da, răspunse Shadwell, care nu era.

Cunoștințele sale biblice începeau și se terminau cu Ieșirea, capitolul 22, versetul optsprezece, care se referea la vrăjitoare, execuția acestora și de ce n-ai voie să faci asta. Se uitase o dată la versetul nouăsprezece, care se referea la uciderea celor care se împreunau cu animale, dar își dăduse seama că asta era o problemă ce nu se afla în jurisdicția sa.

— *Atunci, ai auzit de Antihrist?*

— Îhî, răspunse Shadwell, care văzuse cândva un film în care se explica toată chestia.

Din câte își amintea, era ceva cu geamuri care cădeau din camioane și tăiau capetele oamenilor. Nu apărea nicio vrăjitoare adevărată. Adormise la jumătatea filmului.

— *Antihristul e în viață, pe Pământ, în acest moment. Va aduce Harmaghedonul, Ziua Judecății de Apoi, chiar dacă el nu știe asta. Raiul și Iadul se pregătesc de război și va fi un adevărat balamuc.*

Shadwell se mulțumi să mârâie.

— *În acest moment nu mi se permite să intervin direct în această problemă. Sunt însă sigur că dumneavoastră, domnule sergent, vă dați seama că distrugerea iminentă a lumii nu-i un lucru pe care să-l permită un om rezonabil. Am dreptate?*

— Mda. Așa crez, răspunse Shadwell, sorbind lapte condensat dintr-o cutie ruginită, pe care madam Tracy o descoperise sub chiuvetă.

— *Atunci se poate face un singur lucru. Și sunteți singurul om pe care pot să mă bazez. Domnule sergent Shadwell, Antihristul trebuie ucis. Și dumneavoastră trebuie să faceți asta.*

Shadwell se încruntă.

— Nu mă pricep la asta, zise el. Armata descoperitorilor de vrăjitoare omoară doar vrăjitoare. Asta-i una dintre reguli. Și demoni. Și drăcușori, bine'nțeles.

— *Dar Antihristul e mai mult decât o vrăjitoare. El el VRĂJITORUL. E cel mai mare vrăjitor pe care ți-l poți închipui.*

— Ar fi mai greu să-l dai gata decât, să zicem, un demon? întrebă Shadwell, care începuse să se lumineze.

— *Nu cu mult mai greu,* răspunse Aziraphale, care nu făcuse nimic altceva ca să scape de demoni decât să le sugereze foarte ferm că el, Aziraphale, avea treabă și că se făcuse târziu; iar Crowley pricepea întotdeauna aluzia.

Shadwell se uită la mâna sa dreaptă și zâmbi. Apoi ezită un pic.

— Antihrist... câte sfârcuri are?

Scopul scuză mijloacele, își zise Azitraphale. Iar drumul spre Iad e pavat cu intenții bune.* Așa că minți vesel și convingător:

— *Puzderie. O grămadă. Pieptul lui e acoperit cu sfârcuri — face ca Diana din Ephes să pară lipsită de sfârcuri.*

— Nu-mi pasă de Diana asta a ta, spuse Shadwell, dar dacă el e un vrăjitor — și am impresia că este — atunci, în calitate de sergent al Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare, sunt omul tău.

— *Bine,* spuse Aziraphale prin intermediul lui madam Tracy.

— Nu-s prea convinsă de treaba asta cu uciderea, spuse madam Tracy, cu vocea sa. Dar dacă omul ăla e Antihristul sau ceva de felul ăsta, cred nu prea avem de ales.

— *Exact, dragă doamnă,* își răspunse ea. *Domnule sergent Shadwell, aveți o armă?*

Shadwell își frecă mâna dreaptă cu stânga, strângând și desfăcându-și pumnul.

— Îhî. răspunse el. Am asta.

Și ridică două degete la buze, apoi suflă ușor în ele.

Urmă o pauză.

— *Mâna dumitale?* întrebă Aziraphale.

— Îhî. E o armă teribilă. Am folosit-o împotriva ta, odraslă de demon, nu mai ții minte?

— *Nu aveți ceva mai... substanțial? De exemplu, Pumnalul de aur din Meggido?*** *Sau cuțitului lui Kali?****

Shadwell clătină din cap.

— Am niște ace cu gămălie, propuse el. Și pușca aceea care se încarcă pe la gura țevii a Descoperitorului de vrăjitoare Colonel Nu-Trebuie-Să-Mănânci-Nici-O-Făptură-Vie-Cu-Sânge-Nici-Să-Folosești-Descântece-Nici-Să-Urmărești-Vremea Dalrymple... Pot s-o încarc cu gloanțe de argint.

— *Cred că astea sunt împotriva vârcolacilor,* spuse Aziraphale.

— Usturoi?

— *Ăsta-i pentru vampiri.*

Shadwell ridică din umeri.

— Ei bine, n-am gloanțe obișnuite. Dar pușca aia poate să tragă cu orice. Mă duc s-o iau.

Și ieși, întrebându-se de ce îmi trebuie altă armă. Este un om cu o mână.

---

* Asta nu-i adevărat. Drumul spre Iad e pavat cu vânzători care sună la ușile caselor. În week-end, mulți demoni mai tineri patinează pe ei. (na.)

** Meggido — localitate din Israelul antic, la care s-a referit Sf. Ioan în Apocalipsă, sub numele Harmaghedon (nt.)

*** Kali — zeiță hindusă (nt.)

— *Scumpă doamnă, sper că aveți la dispoziție un mijloc de transport funcțional*, zise Aziraphale.

— Oh, da, răspunse madam Tracy, apoi se duse în colțul bucătăriei și luă o cască roz de motociclist, care avea pictată pe ea o floarea soarelui galbenă, după care și-o puse pe cap și o legă sub bărbie.

După aceea căută în dulap, scoase trei, patru pungi de plastic pentru cumpărături și un teanc de ziare locale îngălbenite, apoi o cască verde, țipătoare, prăfuită, pe care scria EASY RIDER, un cadou de la nepoata ei Petula, cadou primit cu douăzeci de ani în urmă.

Shadwell, care se întorsese cu pușca pe umăr, se holbă la ea, fără să-i vină să creadă.

— Nu știu la ce te uiți, domnule Shadwell, zise ea. E parcat pe drum, în fața casei, spuse ea și-i dădu casca. Trebuie să ți-o pui. Așa cere legea. Nu cred că-i voie să duci trei persoane cu un scuter, chiar dacă două dintre ele împart același trup. Dar e un caz de urgență. Și sunt sigură că o să fii în siguranță, dacă o să te ții de mine frumos și bine. N-o să fie amuzant? adăugă ea, zâmbind.

Shadwell păli, mormăi ceva neinteligibil și-și puse casca cea verde.

— Ce-ai spus, domnule Shadwell? întrebă madam Tracy, uitându-se tăios la el.

— Am zis Lucrul Diavolului, ca o lopată zburătoare, zise Shadwell.

— Gata cu limbajul ăsta, domnule Shadwell, spuse madam Tracy și-l conduse în hol, apoi pe scări, până pe Crouch End High Street, unde un scuter în vârstă aștepta să-i ia pe cei doi — adică pe cei trei.

Camionul bloca drumul. Și tabla ondulată bloca drumul. O grămadă de pește, înaltă de treizeci de picioare, bloca drumul. Era drumul cel mai eficient blocat pe care-l văzuse vreodată sergentul.

Ploaia nu-i ajuta cu nimic.

— Are cineva idee când or să ajungă aici buldozerele? răcni el în radio.

— Noi *crrrk* facem tot ce *crrrk*, fu răspunsul pe care-l primi.

Sergentul simți că se mișcă ceva la manșerta pantalonului și se uită în jos.

— Homari?

Țopăi un pic, apoi făcu un salt și ajunse pe acoperișul mașinii de poliție.

— Homari, repetă el.

Erau vreo treizeci de homari, unii mai lungi de două picioare* Majoritatea mergea pe autostradă, dar vreo șase se opriseră să cerceteze mașina poliției.

---

* peste 60 cm (nt.)

— E ceva în neregulă, domnule sergent? întrebă polițistul, care nota datele șoferului camionului, pe marginea șoselei.

— Nu-mi plac homarii, spuse furios sergentul, mijindu-și ochii. Mă scot din fire. Au prea multe picioare. O să stau aici un pic. Să-mi spui când au plecat toți.

Rămase pe acoperișul mașinii, în ploaie, simțind ploaia cum i se scurge în partea de jos a pantalonilor.

Se auzi un bubuit surd. Un tunet? Nu. Zgomotul era continuu și se apropia. Motociclete. Sergentul deschise un ochi.

Iisuse!

Erau patru și făceau tărăboi cât o sută. Sergentul era gata să coboare și să le facă semn să tacă, dar motocicliștii trecură pe lângă el, îndreptându-se direct spre camionul răsturnat.

Sergentul nu mai putea să facă nimic. Închise ochii din nou și ascultă, să audă ciocnirea. Îi auzi pe motocicliști apropiindu-se. Apoi:

Huș.

Huș.

Huș.

Și o voce în capul său, care spunea O SĂ SAR ÎMPREUNĂ CU VOI.

(— Ați văzut *asta*? întrebă Tipii Cu Adevărat Mișto. Au zburat peste el!

— Bine, zise R. T. G. Dacă ei pot să facă asta, putem și noi!)

Sergentul deschise ochii. Se întoarse către polițist și deschise gura.

Polițistul zise:

— Ei. Ei. Au zburat peste...

Bum. Bum. Bum.

Pleosc.

Urmă altă ploaie cu pești, de durată mai scurtă și mai ușor de explicat. Un braț înbrăcat în jachetă de piele se agitta slab din grămada imensă de pește. O roată de motocicletă se învârtea neajutorată.

Era Skuzz, semiconștient, care decisese că lucrul pe care îl ura mai mult decât pe francezi era să fie înfundat în pești până-n gât, părând să aibă un picior rupt. Chiar detesta chestia asta.

Dori să-i spună lui R. T. G. lucrul ăsta, dar nu putea să se miște. Ceva ud și alunecos i se strecura pe mânecă.

Mai târziu, când îl scoaseră din grămada de pește și îi văzuse pe ceilalți trei motocicliști cu pături trase peste capetele lor, își dădu seama că era prea târziu ca să le mai spună ceva.

De aceea nu apăreau în Apocalipsa despre care pomenise Pigbog. Pentru că nu ajunseseră mai departe de autostradă.

Skuzz mormăi ceva. Sergentul de poliție se aplecă spre el.

— Nu încerca să vorbești, îi zise el. Ambulanța o să sosească imediat.

— Ascultă, croncăni Skuzz. Am ceva important să-ți spun. Cei Patru Călăreți ai Apocalipsei... sunt niște ticăloși, toți patru.

— Delirează, anunță sergentul.

— Nu-s țicnit. Eu sunt Oamenii Acoperiți De Pește, croncăni Skuzz, apoi leșină.

Sistemul de circulație rutieră din Londra e de sute de ori mai complicat decât își poate imagina cineva.

Asta n-are nicio legătură cu influențe demonice sau îngerești, ci mai degrabă cu geografia, istoria și arhitectura.

În cea mai mare parte, acest lucru e în avantajul oamenilor, deși ei n-or să creadă niciodată asta.

Londra n-a fost proiectată pentru automobile. Dacă tot veni vorba de asta, n-a fost proiectată nici pentru oameni. S-a dezvoltat la întâmplare. Asta a creat probleme, iar soluțiile care au fost aplicate au devenit următoarele probleme, peste cinci, zece sau o sută de ani.

Ultima soluție fusese M25: o autostradă care forma un cerc grosolan în jurul orașului. Până acum problemele fuseseră cele de bază — lucruri care devin depășite înainte de a se termina construirea lor, chestia einsteiniană cu coada din spate care devine coada din față.

Problema curentă era că nu exista. Adică nu exista în termeni spațiali omenești. Șirul de mașini care nu-și dădeau seama de asta sau care încercau să găsească o rută alternativă ca să iasă din Londra se întindea până în centrul orașului, din fiecare direcție. Pentru prima oară, Londra era complet blocată. Orașul era un blocaj enorm de circulație.

În teorie, mașinile reprezintă o metodă teribil de rapidă de a călători dintr-un loc în altul. Pe de altă parte, blocajele de circulație vă oferă nemaipomenita ocazie să stați liniștit. În ploaie și în beznă, în timp ce în jur simfonia cacofonică a claxoanelor devine tot mai puternică și mai exasperantă.

Crowley se scârbise de asta.

Profitase de ocazie ca să recitească biletul lui Aziraphale, să răsfoiască profețiile lui Agnes Nutter și să se gândească serios.

Concluziile sale puteau fi rezumate astfel:

1) Harmaghedonul era în desfășurare.

2) Crowley nu putea să facă nimic în privința asta.

3) Totul avea să se întâmple în Tadfield. Sau, oricum, va începe acolo. După aceea avea să aibă loc *pretutindeni.*

4) Crowley era pe lista neagră a Iadului.*

* Nu că Iadul ar fi avut și altfel de listă. (na.)

5) Din câte putea să estimeze el, Aziraphale era scos din joc.

6) Totul era negru, mohorât și groaznic. Nicio lumină la capătul tunelului — sau, dacă se vedea una, era cea a unui tren care venea.

7) Putea foarte bine să găsească un mic restaurant drăguț și să se trotileze zdravăn în timp ce aștepta sfârșitul lumii.

8) Și totuși...

Și aici totul se dădu peste cap.

Pentru că, în ciuda aparențelor, Crowley era un optimist. Dacă avusese o certitudine care îl susținuse în vremuri rele — se gândi iute la secolul al paisprezecelea — atunci aceasta fusese opinia fermă că va ajunge sus, că universul se va uita la el.

Bine, deci Iadul era pornit împotriva lui. Iar lumea se sfârșea. Deci Războiul Rece se terminase și începuse cu adevărat Războiul Mondial. Adică șansele împotriva lui erau mai mari decât ale unui camion de hipioți împotriva personajului original Owlsley.* Mai exista o șansă.

Era doar o problemă de a fi în locul potrivit în momentul potrivit.

Locul potrivit era Tadfield. Crowley era sigur de asta, în parte datorită cărții, în parte datorită unui alt simț: pe harta lumii din mintea lui Crowley, Tadfield pulsa ca o migrenă.

Timpul potrivit însemna să ajungă acolo înainte de sfârșitul lumii. Crowley se uită la ceas. Avea două ore să ajungă în Tadfield, deși probabil că derularea normală a timpului o luase deja razna.

Crowley aruncă apoi cartea pe scaunul de alături. Vremuri disperate, măsuri disperate: își menținuse Bentley-ul fără nicio zgârietură, timp de șaizeci de ani.

Ce naiba!

Dădu înapoi brusc, provocând stricăciuni grave părții din față a unui Renault 5 din spatele său și începu să meargă pe trotuar.

Își aprinse farurile și apăsă pe claxon.

Asta ar fi avertizat orice pieton că venea. Iar dacă pietonii nu apucau să se dea din drum... oricum aveau să fie în aceeași stare peste două ore. Poate. Probabil.

— Vai și of, zise Anthony Crowley și merse mai departe.

Erau șase femei și patru bărbați, iar fiecare dintre ei avea un telefon și un teanc gros de hârtie imprimată la calculator, acoperită cu nume

* Owlsley — personaj negativ de benzi desenate (nt.)

și numere telefonice. Lângă fiecare număr era o notă făcută cu stiloul, ce menționa dacă persoana sunată fusese sau nu acasă, dacă numărul era valid și — lucrul cel mai important — dacă persoana care răspunsese la telefon era dornică sau nu să-i intre în viață izolațiile pentru găurile din pereți.

Majoritatea nu erau.

Cei zece stăteau acolo, oră după oră, măgulind, rugând, promițând cu zâmbete grăitoare. Între apeluri notau câte ceva, sorbeau din cafea și se minunau de ploaia care curgea cu găleata pe ferestre. Stăteau la posturile lor precum orchestra de pe *Titanic*. Dacă nu poți să vinzi geamuri duble pe o vreme ca asta, atunci n-o să poți niciodată.

Lisa Morrow spunea:

— ... Domnule, dacă îmi permiteți să termin, da, înțeleg, domnule, dar dacă...

Apoi, văzând că-i trântise telefonul în nas, adăugă:

— Și ție la fel, mucosule.

După care puse receptorul în furcă.

— Încerc altă baie, își anunță ea colegii vânzători prin telefon.

Conducea în concursul zilnic Scoaterea Oamenilor Din Baie și mai avea nevoie de două puncte ca să câștige premiul săptămânal Coitus Interruptus.

Formă următorul număr de pe listă.

Lisa nu intenționase să fie vânzătoare prin telefon. De fapt, dorise să fie o mondenă internațională strălucită, dar nu reușise să termine școala gimnazială.

Dacă ar fi învățat suficient ca să fie acceptată ca o mondenă internațională strălucită sau ca asistentă stomatologică (a doua alegere a ei ca profesiune) sau altceva decât vânzătoare prin telefon în biroul acela anume, ar fi avut o viață mai lungă și, probabil, mai împlinită.

Poate o viață nu mult mai lungă, dacă ținem seama că era ziua Harmaghedonului, dar măcar cu câteva ore mai lungă.

În această privință, tot ce-ar fi trebuit să facă pentru o viață mai lungă ar fi fost să nu sune la numărul pe care tocmai îl formase, număr trecut pe foaia ei ca fiind al locuinței din Mayfair a domnului — numele fusese scris conform tradiției listelor de comenzi prin poștă, la mâna a zecea — deci numele era al domnului A. J. Cowlley.

Dar ea formase numărul. Și așteptase până când telefonul sunase de patru ori. Apoi spusese:

— Oh, rahat, alt robot telefonic!

Și începu să pună receptorul în furcă.

Dar ceva ieși din receptor. Ceva foarte mare și foarte furios.

Arăta ca un vierme. Un vierme uriaș, furios, făcut din mii și mii de viermi mici, mititei, care se agitau și țipau, milioane de guri mici de viermi deschise și care țipau furioase, fiecare dintre ele răcnind:

— Crowley!

Încetă să țipe. Se agita orbește, părea că încearcă să-și dea seama unde se afla.

Apoi se făcu bucăți.

Chestia se sparse în mii de mii de viermi cenușii, ce se zvârcoleau. Potopiră covorul, biroul, pe Lisa Morrow și pe cei nouă colegi ai ei. Năvăliră în gurile lor, în nările lor, în plămânii lor. Pătrunseră în carnea, în ochii, în creierul și în plămânii lor, reproducându-se sălbatic, umplând încăperea cu o grămadă de carne și mâzgă ce se zvîrcolea. Totul începu să se strângă, să se coaguleze într-o singură entitate imensă care umplu camera din podea până în tavan, pulsând ușor.

O gură se deschise în masa de carne, plină de ceva ud și care adera la ceea ce nu erau chiar buze, iar Hastur zise:

— Aveam nevoie de asta.

Faptul că petrecuse o jumătate de oră închis într-un robot telefonic, având drept singură tovărășie mesajul lui Aziraphale, nu-i îmbunătățise starea de spirit.

Nici perspectiva de a se întoarce în Iad și de a explica de ce nu se întorsese cu o jumătate de oră mai devreme și, lucru mult mai important, de ce nu era însoțit de Crowley.

Iadul nu accepta eșecurile.

Dar, lucru pozitiv, știa măcar care fusese mesajul lui Aziraphale. Probabil că această cunoaștere avea să-i asigure continuarea existenței.

Oricum, își zise el, dacă va trebui să înfrunte posibila mânie a Consiliului Întunecat, măcar n-o va face cu mâna goală.

Încăperea se umplu cu un fum gros, sulfuros. Când acesta se împrăștie, Hastur dispăruse. În încăpere rămăseseră doar zece schelete, curățate de carne, și câteva fragmente de plastic topit în care, ici, colo, se afla câte un fragment lucitor de metal care ar fi putut să fi fost, cândva, o bucată dintr-un telefon. Ar fi fost mult mai bine să fi fost asistenta unui dentist...

Dar, dacă vedeai partea bună a lucrurilor, toate astea dovedeau că răul conține propria-i sămânță de distrugere. Chiar în momentul acela, în toată țara, oameni care alminteri ar fi fost ceva mai încordați și mai furioși pentru că fuseseră sunați în timp ce făceau baie sau pentru că le fusese pronunțat numele greșit, aveau să rămână netulburați și împăcați cu lumea. Ca rezultat al acțiunii lui Hastur, un val de bunătate de nivel redus începu să se împrăștie în rândul populației și milioane de oameni care până la urmă s-ar fi ales cu contuzii minore ale sufletului n-au mai pățit nimic. Deci totul a fost bine.

N-ai fi zis că-i aceeași mașină. Nu mai rămăsese nicio bucată din ea care să nu fi fost zgâriată. Ambele faruri din față erau sparte. Capacele roților dispăruseră de multă vreme. Mașina arăta ca un veteran trecut prin o sută de curse de demolare.

Trotuarul fusese rău. Pasajul de trecere pentru pietoni fusese și mai rău. Partea cea mai rea fusese trecerea peste Tamisa. Măcar fusese prevăzător și ridicase geamurile de la ferestre.

Dar ajunsese.

După câteva sute de iarzi avea să fie pe M40, după care avea să gonească până în Oxfordshire. Mai exista un singur obstacol: între Crowley și drumul liber se afla M25. O fâșie lucitoare și zgomotoasă de durere și lumină întunecată.* *Odegra.* Nimic nu putea s-o traverseze și să supraviețuiască.

Adică nimic muritor. Iar Crowley nu era sigur că poate fi traversată de un demon. Chiar dacă nu avea să-l ucidă, nu avea să fie plăcut.

În fața pasarelei din fața sa se vedea un blocaj rutier al poliției. Resturi arse — unele ardeau încă — dovedeau care fusese soarta mașinilor care încercaseră să meargă pe pasarela de deasupra drumului întunecat.

Polițiștii nu păreau fericiți.

Crowley vârî în viteza a doua și apăsă pe accelerație.

Trecu prin blocajul rutier cu șaizeci la oră. Asta fusese partea ușoară.

Cazuri de combustie spontană umană au fost înregistrate în toată lumea. La un moment dat, cineva își vede fericit de viața sa, iar în clipa următoare e o fotografie jalnică a unei grămezi de cenușă și a unui picior sau mână care, în mod misterios, n-a fost carbonizat. Cazurile de combustie spontană a vehiculelor sunt înregistrate mult mai rar.

Dar, indiferent ce spuneau statisticile, acestea greșiseră cu un caz.

Pielea tapițeriei începu să fumege. Crowley, uitându-se în față, pipăi cu mâna stângă pe scaunul de alături, după *Drăgutele și Precisele Profeții* ale lui Agnes Nutter și le mută în siguranță, în poala sa. Își dori ca Agnes să fi profețit și *asta.*

---

* Nu-i neapărat o contradicție în termeni. E culoarea de dincolo de ultraviolete. Termenul tehnic este infranegru. Poate fi văzută destul de ușor în condiții de laborator. Pentru a face această experiență, alegeți pur și simplu un zid zdravăn de cărămidă cu un spațiu liber în față și repeziți-vă în el, cu capul plecat. Culoarea care o să izbucnească în spatele ochilor, dincolo de durere, chiar înainte să muriți, este infranegru. (na.)

** O făcuse. Textul ei spunea: o stradă de lumină va țipa, căruța neagră a Șarpelui va fi cuprinsă de flăcări, iar o regină nu va mai cânta cântece ca argintul viu. Majoritatea familiei fusese de acord cu Gelatly Device, care scrisese prin anii 1830 o scurtă monografie, explicând textul ca o metaforă pentru izgonirea Illuminati-lor lui Weishaupt din Bavaria, în 1785. (na.)

Apoi flăcările cuprinseră mașina.

Crowley continuă să șofeze.

În cealaltă parte a pasarelei se afla alt blocaj rutier al poliției, menit să împiedice trecerea mașinilor care încercau să vină dinspre Londra. Polițiștii râdeau de o poveste pe care o auziseră prin radio, că un motociclist al poliției oprise o mașină a poliției furată și descopeise că era șofată de o caracatiță mare.

Unii polițiști nu cred nimic. Nu și cei din poliția metropolitană. Cei din poliția metropolitană erau cei mai duri, de cel mai pragmatic cinism și cei mai încăpățânați polițiști din Marea Britanie.

Aveai nevoie de ceva ieșit din comun ca să lași cu gura căscată un tip din poliția metropolitană.

Cum ar fi, de exemplu, o mașină uriașă, rablagită, care se transformase într-o minge de foc, o lămâie de metal deformată, ce ardea cu vâlvătăi, venită din Iad, șofată de un țicnit cu ochelari de soare, care rânjea stând în mijlocul flăcărilor, și care lăsa în urmă un fum gros, negru, și care venea drept spre ei prin ploaia cu găleata și prin vânt, cu optzeci de mile pe oră.

Asta i-ar fi uluit oricând.

Cariera de var era centrul liniștit al unei lumi cuprinsă de furtună.

Tunetul nu numai că bubuia deasupra capetelor, ci sfâșia aerul în două.

— Vin și alți prieteni, repetă Adam. Vor fi aici în curând și atunci vom începe cu adevărat.

Câine începu să urle. Nu mai era urletul de sirenă al unui lup singuratic, ci cel caraghios și șovăielnic al unui cățel care avea necazuri mari.

Pepper stătea așezată și-și privea genunchii.

Se părea că o preocupa ceva.

În cele din urmă își ridică privirea și se uită la Adam cu ochi cenușii, inexpresivi.

— Adam, tu ce bucată vei avea? întrebă ea.

Furtuna fu înlocuită de o tăcere bruscă.

— Poftim? făcu Adam.

— Păi ai împărțit lumea și fiecare dintre noi va avea o bucată — tu ce bucată o să ai?

Tăcerea cânta ca o harpă, subțire și strident.

— Mda, spuse Brian. nu ne-ai spus ce parte o să ai *tu*.

— Pepper are dreptate, zise Wensleydale. Mie nu mi se pare că a rămas mare lucru, dacă noi o să avem toate țările alea.

Gura lui Adam se închise și se deschise.

— Poftim? zise el.

— Adam, care bucată e a ta? întrebă Pepper.

Adam se uită la ea. Câine încetă să urle și se uita fix la stăpânul lui, cu privire atentă, gânditoare, de potaie.

— Eu? întrebă Adam.

Tăcerea continuă, un sunet care acoperea zgomotele lumii.

— Dar eu am Tadfield, zise Adam.

Ei se uitară la el.

— Și Lower Tadfield, și Norton, și Norton Woods...

Ei continuau să-l privească.

Privirea lui Adam se abătu asupra fețelor lor.

— Asta e tot ce mi-am dorit vreodată, zise el.

Ei clătinară din cap.

— Pot să le am, dacă vreau, spuse Adam, cu glasul plin de provocare, iar provocarea din glasul său vădea o îndoială subită. Și pot să le fac mai bune. Cu pomi mai buni pentru cățărat, cu iazuri mai bune, cu...

Vocea îi scăzu în intensitate.

— Nu poți, zise Wensleydale, pe un ton inexpresiv. Astea nu-s ca America și alte locuri. Astea sunt cu adevărat *adevărate*. Oricum, ne aparțin nouă, tuturor. Sunt ale noastre.

— Și nu poți să le faci mai bune, zise Brian.

— Oricum, dacă ai face-o, am ști cu toții, spuse Pepper.

— Oh, dacă asta vă îngrijorează, atunci nu mai fiți îngrijorați, zise vesel Adam. Pen'că pot să vă fac să faceți cum vreau eu...

Se opri, ascultând cu oroare ce spunea gura sa. Ei se trăseseră înapoi.

Câine își puse labele pe cap.

Figura lui Adam arăta ca o personificare a prăbușirii unui imperiu.

— Nu! zise el, cu glas răgușit. Nu. Veniți înapoi! *Vă ordon!*

Ei înțepeniră în mijlocul unui gest.

Adam se uită la ei.

— Nu. N-am vrut asta, începu el. Sunteți prietenii mei...

Trupul îi tresări. Capul îi fu împins spre spate. Adam își ridică brațele și izbi spre cer cu pumnii.

Fața i se schimonosi. Podeaua de var trosni sub încălțările sale.

Adam deschise gura și țipă. Era un sunet pe care un gât mai de muritor n-ar fi fost în stare să-l scoată. Țâșni afară din cariera de var, amestecându-se cu furtuna, făcând norii se capete forme noi, neplăcute.

Și continuă, continuă...

Răsună în întregul univers, care e mult mai mic decât cred fizicienii. Zgudui sferele cerești.

Urletul acela vorbea de pierdere și nu se opri un timp foarte îndelungat.

Și când încetă...

Ceva se scurse în afară.

Capul lui Adam reveni la poziția inițială. Ochii i se deschiseră.

Indiferent cine stătuse înainte în vechea carieră de var, acum acolo stătea Adam Young. Un Adam Young mai informat, însă totuși Adam Young. Poate că era mai mult Adam Young decât fusese înainte.

Tăcerea fantomatică din cariera de var fu înlocuită de o tăcere mai familiară, mai plăcută, care consta din simpla absență a zgomotului.

Asta îi eliberă pe Ei, care erau strânși pe culmea de var, cu ochii ațintiți asupra lui Adam.

— E în regulă, zise Adam liniștit. Pepper? Wensley? Brian? Veniți aici. E în regulă. Acum știu totul. Iar voi mă veți ajuta. Altfel, o să se întâmple toate celea. Chiar o să se întâmple toate celea. Se va întâmpla, dacă n-o să facem ceva.

Instalația de apă din Jasmine Cottage trăgea, zăngănea și-l stropea pe Newt cu o apă ce avea o nuanță ușor kaki. Dar era rece. Era, probabil, cel mai rece duș pe care-l făcuse Newt în viața sa.

Nu-i folosea la nimic.

— Cerul e roșu, zise el, când se întoarse, simțindu-se cam țicnit. E ora patru și jumătate după-amiaza. În luna *august*. Ce înseamnă asta? Cum ai spune, în termenii unui observator nautic încântat? Adică, dacă e nevoie de un cer roșu seara ca să încânți un navigator, ce l-ar amuza pe omul care operează calculatoarele unui superpetrolier? Sau cei care sunt încântați noaptea sunt păstorii? Nu-mi amintesc.

Anathema se uită la ipsosul din părul lui. Dușul nu-l înlăturase, îl înfundase în păr și-l împrăștiase, astfel încât Newt arăta ca și cum ar fi purtat o pălărie albă cu păr în ea.

— Probabil că ai un cucui, zise ea.

— Nu, m-am ales cu asta când m-am lovit cu capul de perete, Știi, atunci când tu...

— Da, spuse Anathema, uitându-se ciudat la ferestrele sparte. Ai spune că are culoarea sângelui? întrebă ea. E foarte important.

— N-aș zise, spuse Newt, cu trenul gândurilor deraiat temporar. Nu chiar sângeriu. E mai degrabă roz. Probabil că furtuna a ridicat o grămadă de praf în aer.

Anathema răsfoia prin *Drăgutele și Precisele Profeții.*

— Ce faci? o întrebă el.

— Încerc să găsesc legături. Încă nu-s...

— Nu cred că e cazul să-ți bați capul, zise Newt. Știu ce înseamnă restul de 3477 profeții. Mi-am dat seama când...

— Cum adică, știi ce înseamnă?

— Am văzut în drumul meu până aici. Și nu te răsti așa. Mă doare capul. Vreau să spun că am văzut. Era scris în afara bazei acelea aeriene. N-are nimic de-a face cu mazărea. E „Pacea e profesia noastră". E soiul

de mesaje care e scris pe pancartele din afara unei baze aeriene.* Știi: SAC escadrila 8657745, Demonii albaștrii țipători, Pacea e profesia noastră. Chestii de felul ăsta, zise Newt, ținându-se de cap; euforia dispăruse definitiv. Dacă Agnes are dreptate, probabil că un nebun lansează chiar acum toate rachetele, spărgând ferestrele pentru lansare. Sau ce naiba or fi.

— Nu, nu-i asta, îl contrazise Anathema cu fermitate.

— Oh, da? Am văzut filme! Spune-mi un motiv serios pentru care nu poți fi sigură.

— Nu există bombe aici Nici rachete. Toată lumea din jur știe asta.

— Dar e o bază aeriană! Funcționează!

— E doar pentru avioane de transport și alte chestii. Au aici doar aparatură de comunicații. Radio și alte chestii. Nimic exploziv.

Newt se uită la ea.

Uite-l pe Crowley, care mergea cu 110 mile pe oră pe M40, îndreptându-se către Oxfordshire. Chiar și cel mai indiferent obsevator ar fi remarcat la el anumite lucruri ciudate. De exemplu, dinții încleștați și lumina de-un roșu mat care ieșea din spatele ochelarilor de soare. Și mașina. Mașina era o idicație clară.

Crowley își începuse călătoria în Bentley-ul său și afurisit să fie dacă nu-și termina călătoria în Bentley! Numai că niciun pasionat al mașinilor n-ar fi fost în stare să spună că era un Bentley din perioada 1930. Nu mai era în stare. N-ar fi fost în stare să spună că era un Bentley. Ar fi pus pariu că nici nu fusese cândva o mașină.

Ca să începem cu asta, nu mai avea pic de vopsea. Putea să fie neagră, acolo unde nu era de-un cafeniu roșcat, ruginiu, dar negrul acela era cel de cărbune. Călătorea în interiorul unei sfere proprii de foc, ca o capsulă spațială ce făcea eforturi deosebite să reintre în atmosferă.

În jurul metalului roților rămăsese o crustă subțire de cauciuc topit, dar, având în vedere că obezile roților pluteau cumva la un inci deasupra suprafeței drumului, se părea că acest lucru nu conta prea mult pentru suspensie.

Mașina aia trebuia să se fi făcut bucăți cu multe mile în urmă.

---

* joc de cuvinte: peas — mazăre, peace — pace (nt.)

Efortul de a ține bucățile la un loc îl făcea pe Crowley să strângă din dinți, iar reacția inversă biospațială provocase apariția ochilor roșii, luminoși. Asta și efortul de a ține minte să nu înceapă să respire.

Nu se mai simțise așa din secolul al paisprezecelea.

Atmosfera din cariera de var era acum prietenoasă, dar încă încordată.

— Trebuie să mă ajutați să rezolv lucrurile, spuse Adam. Oamenii încearcă să le rezolve de mii de ani, dar noi trebuie să le rezolvăm acum.

Ei dădură din cap, înțelegători.

— Vedeți, treaba e... zise Adam, treaba e... e ca și... ei bine, îl știți pe Greasy Johnson.

Ei dădură din cap. Ei îl cunoșteau cu toții pe Greasy Johnson și pe membrii celeilalte bande din Lower Tadfield. Aceștia erau mai mari și nu foarte plăcuți. Rareori trecea o săptămână fără o încăierare.

— *Ei bine*, zise Adam, noi învingem întotdeauna, nu-i așa?

— Aproape întotdeauna, spuse Wensleydale.

— Aproape întotdeauna, zise Adam. Un...

— Oricum, în mai mult de jumătate din cazuri, interveni Pepper. Pen'că, vă amintiți, atunci când a fost tărăboiul cu petrecerea bătrânilor din primăria satului când noi...

— Asta nu contează, zise Adam. Au încasat-o și ei la fel de mult ca și noi. Oricum, se presupune că bătrânilor *le place* să asculte cântece de copii, am citit asta undeva, nu văd de ce să fim certați pentru că am nimerit soiul necorespunzător de bătrâni... Oricum, adăugă el, după o pauză, suntem mai buni ca ei.

— Oh, suntem *mai buni* ca ei, zise Pepper. Ai dreptate în privința asta. Suntem întotdeauna mai buni ca ei. Numai că nu învingem întotdeauna.

— Hai să presupunem că putem să-i batem definitiv, zise Adam încet. Că putem să-i trimitem undeva, sau ceva de genul ăsta. Cât să fim siguri că nu mai e nicio altă bandă în Lower Tadfield, în afară de noi. Ce ziceți de asta?

— Adică să... moară? întrebă Brian.

— Nu. Doar să... plece de aici.

Ei se gândiră la cele auzite. Greasy Johnson fusese un aspect al vieții lor de când fuseseră destul de mari ca să se lovească unii pe alții cu o locomotivă de jucărie. Ei încercară să conceapă lumea cu o gaură în formă de Johnson.

Brian își scărpină nasul.

— Recunosc că ar fi teribil fără Greasy Johnson, zise el. Vă amintiți ce a făcut la petrecerea de ziua mea? *Și* eu am avut necazuri din cauza aia.

— Nu știu, spuse Pepper. Adică n-ar mai fi la fel de interesant fără bătrânul Greasy Johnson și gașca lui. Dacă vă gândiți bine. Am avut parte de multă distracție cu bătrânul Greasy Johnson și cu johnsoniții. Probabil că va trebui să găsim altă bandă sau ceva de genul ăsta.

— *Mie* mi se pare, zise Wensleydale, că dacă o să întrebați oamenii din Lower Tadfield, or să spună că ar fi mai bine fără johnsoniți *sau* fără Ei.

Până și Adam păru șocat de o asemenea idee. Wensleydale continuă, stoic:

— Clubul bătrânilor așa ar spune. Și Picky. Și...

— Dar noi suntem ăia buni, începu Brian, apoi ezită. Bine, în regulă, dar pun pariu că ei cred că, dacă noi toți n-am mai fi aici, ar fi un peisaj mai vesel, dar mai puțin interesant.

— Da, spuse Wensleydale. Asta am vrut să spun.

— Oamenii de aici nu ne vor pe noi *sau* pe johnsoniți, continuă el, posomorât, după felul în care ne fac scandal pentru că mergem cu bicicletele sau cu planșele cu rotile pe trotuarul lor și facem prea mult zgomot și alte chestii de felul ăsta. Așa cum zicea tipul din cartea de istorie. O placă pe amândouă casele.

Afirmația produse tăcere.

— Una din alea albastre, adăugă mai apoi Brian, pe care scrie „Adam Young a locuit aici" sau ceva de genul ăsta.

În mod normal, un asemenea subiect ar fi provocat discuții furtunoase timp de cinci minute, când Ei erau bine dispuși, dar Adam simți că de data asta nu era momentul potrivit.

— Spui că n-ar fi deloc bine dacă Greasy și Johnsoniții i-ar bătea pe Ei sau invers? rezumă el, cu cea mai bună voce de președinte.

— Exact, spuse Pepper. Pentru că, adăugă ea, dacă noi îi batem, trebuie să fim proprii noștri inamici de moarte. Și o să fim eu și Adam împotriva lui Brian și Wensley. Toată lumea are nevoie de un Greasy Johnson, spuse ea și se așeză.

— Mda, zise Adam. Asta gândeam și eu. Nu folosește nimănui să învingi. Asta gândeam.

Apoi se uită la Câine, sau prin Câine.

— Mie mi se pare o chestie simplă, zise Wensleydale, așezându-se. Nu văd de ce a fost nevoie de mii de ani ca să rezolvi o asemenea problemă.

— Pentru că oamenii care încercau s-o rezolve erau bărbați, spuse cu înțeles Pepper.

— Nu pricep de ce trebuie să fii părtinitoare, spuse Wensleydale.

— Sigur că sunt părtinitoare, răspunse Pepper. Toată lumea trebuie să fie de o anumită parte în *ceva*.

Adam păru că ajunsese la o concluzie.

— Da. Cred că puteți să fiți fiecare de partea voastră. Ar fi mai bine să vă duceți să vă luați bicicletele, zise el liniștit. Cred că-i mai bine să ne ducem să discutăm cu anumite persoane.

Putputputputputputput făcea motorul scuterului lui madam Tracy pe Crouch End Street. Era singurul vehicul care se mișca pe o stradă din Londra, stradă plină de mașini, taxiuri și autobuze roșii imobile.

— N-am văzut niciodară un asemenea blocaj rutier, zise madam Tracy. Mă întreb dacă a avut loc vreun accident.

— *Foarte posibil,* zise Asiraphale.

— Domnule Shadwell, dacă nu te ții cu brațul de mine, o să cazi. Știi, chestia asta n-a fost făcută pentru două persoane.

— Trei, mormăi Shadwell, ținându-se de scaun cu o mână cu încheieturile albe, iar cu cealaltă ținând pușca.

— Domnule Shadwell, n-o să-ți mai spun încă o dată.

— Atunci oprește, ca să-mi aranjez arma, oftă Shadwell.

Madam Tracy chicoti binevoitoare, dar trase lângă trotuar și opri motorul scuterului.

Shadwell se aranjă, puse două brațe lipsite de chef în jurul lui madam Tracy, în timp ce pușca stătea între ei, ca o păzitoare a virtuții.

Timp de zece minute merseră prin ploaie fără să vorbească unul cu celălalt, *putputputputput*, în timp ce madam Tracy își făcea loc printre mașini și autobuze.

Madam Tracy se pomeni că ochii îi fură îndreptați către vitezometru — o prostie, își zise ea, din moment ce acesta nu mai funcționase din 1974, și nu funcționase prea bine nici înainte de asta.

— *Dragă doamnă, cât de iute spuneați că mergem?* întrebă Aziraphale.

— De ce?

— *Pentru că mi se pare că am merge ceva mai iute pe jos.*

— Păi, după mine, viteza maximă e de vreo cincisprezece mile pe oră, dar cu domnul Shadwell, trebuie să fie, ohh, de vreo...

— *Patru sau cinci mile pe oră,* se întrerupse ea.

— Cred că da, fu de acord ea.

Din spatele ei se auzi o tuse:

— Muiere, nu poți să încetinești mașinăria asta a iadului? întrebă o voce plină de cenușă.

În pantheonul infernal, pe care Shadwell îl ura la fel de mult și de bine, Shadwell rezervase un loc special demonilor vitezei.

— *În acest caz vom ajunge în Tadfield peste vreo zece ore,* spuse Aziraphale.

Din partea lui madam Tracy urmă o pauză, apoi fu pusă întrebarea:

— Cât de departe e Tadfield?

— *Vreo patruzeci de mile.*

— Ihî, spuse madam Tracy, care mersese o dată cu scuterul cele câteva mile până în Finchley, ca să-și viziteze nepoata, dar care de atunci se dusese cu autobuzul, din cauza zgomotelor ciudate pe care începuse scuterul să le scoată pe drumul de înapoiere.

— ... *trebuie să mergem cu vreo șaptezeci la oră, dacă vrem să ajungem la timp,* spuse Aziraphale. *Hmmm. Sergent Shadwell, ține-te foarte bine acum.*

Putputputputputputput și un norișor albastru începu să înconjoare scuterul și ocupanții săi, care fură cuprinși de un soi de lucire ușoară, ca o imagine remanentă.

Putputputputputputput și scuterul se ridică greoi de pe sol, fără niciun suport vizibil, clătinându-se ușor, până când atinse înălțimea aproximativă de cinci picioare.

— *Sergent Shadwell, nu te uita în jos,* îl sfătui Aziraphale.

— .... zise Shadwell, cu ochii strânși bine, cu fruntea cenușie îmbrobonată de sudoare, fără să se uite în jos, fără să se uite nicăieri.

— *Atunci, să pornim.*

În fiecare film SF cu buget mare există momentul în care o navă cosmică de dimensiunile New York-ului atinge brusc viteza luminii. Un zbârnâit ca acela produs de o riglă de lemn care-i trasă peste marginea unui birou, o refracție ametitoare a luminii și, brusc, toate stelele se risipiră și dispărură. Lucrurile se petrecură exact la fel, cu excepția faptului că în loc de o navă cosmică lucitoare, lungă de douăzeci de mile, era un scuter cândva alb, vechi de douăzeci de ani. Și nu avuseseră loc efectele speciale tip curcubeu. Și probabil că nu mergea cu mai mult de două sute de mile pe oră. Și în locul scâncetului ce pulsa urcând cu câte o octavă, făcea doar *putputputputput...*

VROOOSH.

Dar, în rest, fusese exact la fel.

Acolo unde M25 — acum un cerc întepenit de răcnete — se intersectează cu M40, care duce spre Oxfordshire, poliția se strânsese într-o cantitate aflată în continuă creștere. De când Crowley traversase șoseaua — adică în urmă cu o jumătate de oră — numărul polițiștilor se dublase. Oricum, în partea dinspre M40. Nimeni nu ieșea din Londra.

Pe lângă poliție, mai erau alți vreo două sute de indivizi, care stăteau în jur și priveau autostrada M25 prin binoclu. Printre aceștia erau reprezentanți ai Armatei Maiestății Sale, ai Echipei de Geniști, ai MI5, ai MI6, ai Ramurei Speciale și ai CIA. Și mai era un om care vindea hot dogs.

Toți erau uzi și răciți, uimiți și enervați, cu excepția unui polițist care era ud, răcit, uimit, enervat și exasperat.

— Uite ce-i, nu-mi pasă dacă mă credeți sau nu, oftă el, vă spun doar ce-am văzut. Era o mașină veche, un Rolls sau un Bentley, o treabă din aceea care sare în ochi, de dinainte de război, și a sărit peste pod.

Unul dintre tehnicienii importanți ai armatei îl întrerupse.

— Nu se poate așa ceva. Conform instrumentelor noastre, temperatura de deasupra șoselei M25 e superioară cu șapte sute de grade Celsius.

— Sau inferioară cu o sută patruzeci de grade, adăugă asistentul său.

— ... sau o sută patruzeci de grade sub zero, fu de acord tehnicianul mai important. La nivelul ăsta pare să existe oarecare confuzie, deci cred că trebuie să considerăm că există o eroare mecanică de vreun fel* dar adevărul este că nu putem să trecem cu un elicopter peste M25 fără să se transforme în friptură de elicopter. Cum naiba poți să-mi spui că o mașină de dinainte de război a trecut dincolo, nevătămată?

— N-am spus că a trecut dincolo nevătămată, îl corectă polițistul, care se gândea serios să părăsească poliția metropolitană și să intre în afaceri împreună cu fratele său, care își dăduse demisia din Comitetul pentru Electricitate și voia să înceapă să creacă pui de găină. A izbucnit în flăcări. Dar a continuat să meargă.

— Și te aștepți să credem... începu cineva.

Un sunet ascuțit, strident, obsedant și ciudat. Ca o mie de flașnete de sticlă care cântau la unison, toate un pic dereglate, precum sunetul moleculelor de aer care se văitau de durere.

Și *Vrooosh!*

Pe deasupra capetelor lor, în aer, la vreo patruzeci de picioare, înfășurat într-un nimb de-un albastru profund, care se transforma în roșu la margini, trecu un mic scuter alb, iar călare pe el era o femeie între două vârste, cu cască roz, și ținându-se strâns de ea, un bărbat scund în pardesiu și cu o cască verde, țipătoare (scuterul era prea departe ca să se vadă că ținea ochii bine închiși, dar așa erau).

Femeia țipa. Iar ceea ce țipa ea era:

— Gerrrronnnnimooo!

Unul dintre avantajele unui Wasabi era — după cum atrăsese întotdeauna atenția Newt — că atunci când se strica grav era greu să-ți

---

* Asta era adevărat. Nu există niciun termometru pe Pământ care poate să înregistreze în același timp atât 700 grade Celsius și –140 grade Celsius, care era temperatura corectă. (na.)

dai seama. Newt trebuia să meargă cu Dick Turpin pe lângă drum, ca să evite ramurile căzute.

— M-ai făcut să scap toate cartonașele pe podea!

Mașina țopăi înapoi pe drum. O voce subțire de undeva, din bord, spuse:

— Plesiunea uleiului s-a oplit.

— N-o să mai reușesc să le aranjez, gemu ea.

— Nici nu-i nevoie, zise Newt, ca un nebun. Alege una. Oricare. N-o să conteze.

— Ce vrei să spui?

— Dacă Agnes are dreptate și noi facem toate astea pentru că le-a prezis, atunci orice cartonaș *ales acum* trebuie să fie relevant. E logic.

— E o aiureală.

— Da? Uite ce-i, ești aici din cauză că ea a prezis asta. Te-ai gândit ce o să-i spui colonelului? Dacă o să ajungem să-l vedem, lucru care nu se va întâmpla.

— Dacă vom fi rezonabili...

— Ascultă-mă, eu cunosc locurile de felul ăsta. Au paznici uriași, făcuți din lemn de tec, care păzesc porțile. Anathema, au căști albe și puști adevărate, înțelegi, care trag cu gloanțe adevărate făcute din plumb adevărat, care pătrund drept în tine și sar înapoi și ies prin aceeași gaură înainte să apuci să zici „Scuzați-mă, avem motive să credem că Al Treilea Război Mondial va izbucni în orice clipă și circul va începe chiar aici" iar ei au oameni serioși în costume cu jachete largi care or să te ducă într-o cămăruță fără ferestre și or să-ți pună întrebări de felul: Sunteți sau ați fost vreodată membru al unei organizații subversive de stânga, cum ar fi oricare partid politic britanic? Și...

— Aproape că am ajuns.

— Uite, are porți, sârmă ghimpată și toate celea! Și, probabil, câini de felul celor care mănâncă oameni.

— Cred că exagerezi, spuse Anathema liniștită, ridicând ultimul cartonaș de pe podeaua mașinii.

— Exagerez? Nu! Sunt îngrijorat în modul cel mai calm de faptul că pot fi împușcat de cineva.

— Sunt convinsă că Agnes ar fi menționat, dacă am fi împușcați. E foarte pricepută la lucruri de felul ăsta.

Și începu să răsfoiască bucățile de carton, cu mintea în altă parte.

— Știi, spuse ea, împărțind cu grijă cartonașele și punând cele două teancuri la un loc, am citit undeva că există o sectă care crede că orice calculator e un instrument al diavolului. Tipii ăia spun că Harmaghedonul va veni pentru că Antihristul se pricepe la calculatoare. Se pare că lucrul ăsta e menționat undeva, în Apocalipsă. Cred că am citit recent într-un ziar despre asta...

— În *Daily Mail*, „Scrisori din America". Din 3 august, spuse Newt. Imediat după articolul cu femeia din Worms, Nebraska, care și-a învățat rața să cânte la acordeon.

— Hmm, făcu Anathema, împrăștiind cartonașele în poala ei, cu fața în jos.

Deci calculatoarele sunt sculele diavolului? își spuse Newt. Nu-i era greu să creadă asta. Calculatoarele trebuiau să fie sculele cuiva, iar el știa că ale lui nu erau.

Mașina se opri.

Baza aeriană arăta părăginită. Câțiva copaci mari căzuseră în apropierea intrării și niște oameni cu un excavator încercau să-i împingă de acolo. Soldatul de gardă se uita la ei fără interes, dar se întoarse pe jumătate și se uită cu răceală la mașină.

— Bine, zise Newt. Alege un cartonaș.

3001. Dincolo de Cuibul Vulturului o Cenușă zguduită a căzut.

— Asta-i tot?

— Da. Am crezut întotdeauna că are legătură cu revoluția din Rusia. Mergi mai departe pe drum și cotește la stânga.

Cotiră la stânga pe un drumeag îngust, având în stânga gardul ce înconjura perimetrul bazei.

— Acum oprește aici. În locul ăsta sunt deseori mașini, așa că n-o să remarce nimeni, spuse Anathema.

— Ce-i locul ăsta?

— E aleea Îndrăgostiților locală.

— Și de ce pare pavată cu cauciuc?

Merseră de-a lungul aleii umbrite de un gard viu de vreo sută de iarzi, până ajunseră la un frasin.* Agnes avea dreptate. Fusese zguduit. Căzuse peste împrejmuire.

O santinelă stătea pe el, fumând. Soldatul era negru. Newt se simțea întotdeauna vinovat în prezența negrilor americani, în cazul în care aceștia aveau să-l învinovățească pentru două sute de ani de negoț cu sclavi.

Omul se ridică la apropierea lor, apoi deveni mai relaxat.

— Oh, salut, Anathema, zise el.

— Salut, George. Teribilă furtună, nu-i așa?

— Chiar așa.

Cei doi merseră mai departe. Soldatul îi privi până dispărură din vedere.

— Îl cunoști? întrebă Newt, cu o nonșalanță silită.

---

* ash tree — frasin, se poate traduce și prin copacul cenușii (nt.)

— Bineînțeles. Uneori, câțiva dintre soldați vin la cârciumă. Sunt plăcuți, par bine educați.

Ne-ar fi împușcat, dacă am fi intrat pur și simplu? întrebă Newt.

— Ar fi putut să ne amenințe cu arma, acceptă Anathema.

— Pentru mine e suficient. Ce sugerezi să facem?

— Agnes trebuie să fi știut ceva. Deci presupun că trebuie să așteptăm. Acum nu-i prea rău, din moment ce vântul s-a potolit.

— Oh, spuse Newt, uitându-se la norii care se grămădeau la orizont. Draga de Agnes!

Adam pedala zdravăn pe drum. Câine alerga în urma sa și uneori încerca să muște anvelopa din spate, de atâtat ce era.

Se auzi un zăngănit și Pepper țâșni de pe aleea ei. Recunoșteai întotdeauna bicicleta lui Pepper. Fata credea că fusese improvizată dintr-o bucată de carton prinsă de roată cu un cuier de haine. Pisicile învățaseră să se ferească de ea încă de când fata se afla la distanță de două străzi.

— Am putea s-o luăm pe Drovers Lane și apoi pe Roundhead Woods, zise Pepper.

— E plin de noroi, spuse Adam.

— Ai dreptate, zise Pepper, nervoasă. E noroi pe acolo. ar trebui s-o luăm de-a lungul carierei de var. Acolo e întotdeauna uscat, din cauza varului. Și apoi pe la ferma care folosește apa de canalizare.

Brian și Wensleydale apărură în urma lor. Bicicleta lui Wensleydale era neagră, lucitoare și fină. A lui Brian fusese cândva albă, dar culoarea îi dispăruse sub un strat gros de noroi.

— E o prostie să-i spui bază militară, zise Pepper. Am fost acolo când era ziua în care putea fi vizitată și nu aveau tunuri, nici rachete, nimic. Doar izolatori, cadrane și fanfare care cântau.

— Da, zise Adam.

— Nu-i prea multă militărie în izolatori și cadrane, spuse Pepper.

— Sincer vorbind, nu știu, răspunse Adam. E uimitor ce poți face cu izolatori și cadrane.

— Am primit un set de Crăciun, interveni Wensleydale. Numai bucăți de aparatură electrică. Erau și câteva cadrane și izolatori. Puteai să faci un radio sau o chestie care țiuia.

— Nu știu, spuse Adam gânditor. Mă gândesc mai degrabă la anumiți oameni care pătrund în rețeaua de comunicații mondială a militarilor și spun calculatoarelor să înceapă lupta.

— Vai, zise Brian. Asta ar fi parșiv!

— Într-un fel, zise Adam.

A fi președintele Asociației Locuitorilor din Lower Tadfield însemna să ai un destin măreț și singuratic.

R. P. Tyler, scund, bine hrănit, mulțumit, mergea pe o cărare de țară însoțit de Shutzi, potaia în miniatură a soției sale. R. P. Tyler cunoștea deosebirea dintre bine și rău, în viața sa nu exista niciun soi de cenușiu moral. Însă nu se mulțumea să cunoască deosebirea dintre bine și rău. Simțea că-i datoria sa să spună acest lucru întregii lumi.

Tribunele improvizate, versurile polemice și pamfletele nu erau potrivite pentru R. P. Tyler. Forul ales de R. P. Tyler era rubrica de scrisori din ziarul *Advertiser** din Tadfield. Dacă arborele unui vecin era suficient de inconștient ca să lase să-i cadă frunze în grădina lui R. P. Tyler, prima grijă a lui R. P. Tyler era să le mătură cu grijă, să le pună în cutii și să lase cutiile în fața ușii de la intrare a vecinului, cu un bilet dur. Apoi scria o scrisoare către *Advertiser* din Tadfield. Dacă zărea adolescenți stând pe islazul satului, cu casetofoane portabile care cântau de zor, și distrându-se, considera că e de datoria sa să le arate greșeala modului lor de comportare. Și, după ce fugea de băscălia lor, scria la *Advertiser*-ul din Tadfield despre Declinul moralității și despre tinerii din ziua de azi.

După ce se pensionase, cu un an în urmă, numărul scrisorilor sale crescuse atât de mult încât *Advertiser*-ul din Tadfield nu mai era în stare să le tipărească pe toate. Scrisoarea pe care R. P. Tyler o terminase înainte să pornească la plimbarea de seară începea:

> Domnilor,
>
> Remarc cu tristețe că ziarele de azi nu mai consideră că au obligații față de cititorii lor, față de noi, oamenii care vă plătesc salariile...

Se uită la ramurile căzute care acopereau drumul îngust de țară. Nu cred că se gândesc la nota noastră de plată când ne trimit asemenea furtuni, își zise el. Consiliul parohial o să achite factura pentru curățarea mizeriei. Iar *noi,* plătitorii de taxe, le plătim indivizilor salariile...

Acei *ei* din gândurile sale erau crainicii de la emisiunea meteorologică de la Radio Four** pe care R. P. Tyler îi acuza de starea vremii.

---

* ziar pentru anunțuri (nt.)

** Tipul nu avea televizor. Sau, cum spunea soția lui, „Ronald n-ar ține așa ceva în casă, nu-i așa, Ronald?" iar el era întotdeauna de acord, deși în secret i-ar fi plăcut să vadă ceva din obscenitățile, murdăria și violența de care se plângea Asociația Națională a Privitorilor și Ascultătorilor. Sigur, nu pentru că voia să le vadă. Ci numai ca să știe de ce trebuie apărați alți oameni. (na.)

Shutzi se opri lângă un fag de la marginea drumului și-și ridică piciorul.

R. P. Tyler se uită în altă parte, jenat. Poate că singurul scop al acestui exercițiu fizic de seară era de a permite câinelui să se ușureze, dar i-ar fi fost rușine să recunoască față de sine însuși acest lucru. Se uită la norii de furtună. Se strânseseră sus, în movile de negru și cenușiu pătat. Nu se uita numai la limbile pâlpâitoare ale fulgerelor care împungeau prin ei ca în secvența de început dintr-un film cu Frankenstein, ci și la modul în care se opreau când ajungeau la hotarul satului Lower Tadfield. Iar în centrul lor era o pată circulară de lumină a zilei. Dar lumina avea o nuanță galbenă, diluată, ca un zâmbet silit.

Era atâta liniște...

Și atunci se auzi un zgomot grav.

Pe aleea îngustă veneau patru motocicliști. Trecură pe lângă el și cotiră la colț, deranjând un fazan care zbură pe deasupra drumului într-un arc nervos, alcătuit din roșu și verde.

— Vandalilor! strigă R. P. Tyler după ei.

Zona de la țară nu era făcută pentru oameni ca ei. Era făcută pentru oameni ca el.

Trase de lesa lui Shutzi și merseră de-a lungul drumului.

După cinci minute ajunse la colț și descoperi trei dintre motocicliști stând în jurul unui indicator rutier prăbușit, o victimă a furtunii. Al patrulea, un individ înalt, cu o vizieră reflectorizantă, rămăsese pe motocicleta sa.

R. P. Tyler remarcă situația și, fără niciun efort, ajunse la o concluzie. Vandalii aceia — bineînțeles că avusese dreptate — veniseră la țară ca să spurce Monumentul eroilor de Război și ca să inverseze indicatoarele rutiere.

Voia să se ducă drept la ei, când își dădu seama că era în inferioritate numerică, erau patru contra unu, iar ei erau mai înalți decât el și, fără nicio îndoială, erau niște psihopați violenți. Doar un psihopat violent putea să meargă cu motocicleta prin lumea lui R. P. Tyler.

Așa că își ridică bărbia și începu să treacă printre ei, făcându-se că nu vede că sunt acolo* în timp ce compunea în minte o scrisoare (Domnilor, în seara aceasta am observat cu tristețe un mare număr de huligani pe motociclete care au infestat Satul Nostru Minunat. De ce, oh, de ce guvernul nu face nimic împotriva acestei molimi?...)

— Salut, zise unul dintre motocicliști, ridicându-și viziera și scoțând la iveală o figură slabă și o bărbuță neagră. Ne-am rătăcit.

— Aha, spuse dezaprobator R. P. Tyler.

---

* Deși ca membru (de fapt, fondator) al Pazei Localnicilor, încerca să țină minte numerele motocicletelor. (na.)

— Indicatorul rutier trebuie să fi căzut, zise motociclistul.

— Da, presupun că a căzut, îl aprobă R. P. Tyler, observând cu surprindere că i se făcuse foame.

— Mda. Noi ne îndreptam spre Lower Tadfield.

Sprânceana oficială se ridică.

— Sunteți americani. Presupun că sunteți de la baza aeriană. (Domnilor, când mi-am efectuat serviciul militar eram o mândrie pentru țara mea. Remarc cu groază și tristețe că aviatorii de la Baza aeriană Tadfield merg prin nobila noastră țară îmbrăcați ca niște borfași ordinari. Deși apreciez importanța lor în apărarea libertății lumii occidentale...)

Apoi plăcerea de a da instrucțiuni fu mai mare.

— Vă întoarceți pe drum o jumătate de milă, apoi prima la stânga, e într-o stare deplorabilă, am scris consiliului local nenumărate scrisori în legătură cu asta, sunteți servitorii cetățenilor sau stăpânii lor*, asta vreau să știu, la urma urmei, cine vă plătește leafa? Apoi a doua la dreapta, numai că nu-i chiar la dreapta, e la stânga, dar trebuie să ocoliți la dreapta și indicatorul rutier spune Porrit's Lane, dar, bineînțeles, nu-i Porrit's Lane, dacă vă uitați pe harta oficială o să vedeți că-i pur și simplu capătul de est al Forest Hill Lane, o să ajungeți în sat, o să treceți pe lângă Taurul și Vioara — e un local public — apoi o să ajungeți la biserică (am atras atenția oamenilor care alcătuiesc harta topografică că e o biserică având o clopotniță, nu una cu turn, și am scris la Advertiser-ul din Tadfield, sugerând o campanie locală care să ceară corectarea hărții și sper că odată și odată oamenii ăia or să-și dea seama cu cine au de-a face și or să schimbe macazul în grabă) și după aia ajungeți la o intersecție, mergeți drept înainte prin intersecție și imediat o să ajungeți la a doua intersecție, apoi puteți s-o luați fie la stânga, fie să mergeți drept înainte, pe oricare drum ajungeți tot la baza aeriană (deși ramura din stânga e cu vreo zecime de milă mai scurtă) și nu puteți să dați greș.

Foametea se uită la el inexpresiv.

— Eu, hmmm, nu-s convins că am priceput... bâigui el.

EU AM PRICEPUT. HAI SĂ MERGEM.

Shutzi scoase un scheunat și se repezi în spatele lui R. P. Tyler, unde rămase, tremurând.

Străinii se urcară pe motocicletele lor. Cel în alb (un hipiot, după cum arăta, își zise R. P. Tyler) aruncă un pachet gol de sărățele pe iarba de lângă drum.

— Scuzați-mă, se răți Tyler. E pachetul dumneavoastră de sărățele?

— Oh, nu-i doar al meu, răspunse băiatul. E al tuturor.

---

* civil servant — literalmente servitor al cetățeanului, înseamnă funcționar public (nt.)

R. P. Tyler se îndreptă, scoțându-și la iveală înălțimea.*

— Tinere, cum ți-ar plăcea dacă aș veni la tine acasă și aș arunca gunoi peste tot?

Poluare zâmbi, melancolic.

— Oh, asta ar fi minunat!

Sub motocicleta sa, o pată de ulei arunca un curcubeu pe drumul umed.

Motoarele recăpătară viață.

— N-am înțeles ceva, spuse Război. De ce trebuie să schimbăm macazul la biserică?

ȚINEȚI-VĂ DUPĂ MINE, spuse cel înalt din față, iar cei patru plecară împreună.

R. P. Tyler se uită după ei, până când atenția îi fu atrasă de sunetul a ceva care făcea clackclackclack. Se întoarse. Patru siluete pe biciclete trecură pe lângă el, urmate îndeaproape de silueta ce gonea a unui câine.

— Voi! Opriți-vă! răcni R. P. Tyler.

Ei se opriră și se uitară la el.

— Știu că ești tu, Adam Young și cu... hmmm... mica ta clică. Pot să aflu ce faceți voi, copii, la ora asta din noapte? Tații voștri știu că sunteți plecați de acasă?

Conducătorul cicliștilor se întoarse spre el.

— Nu pricep cum puteți să spuneți că-i târziu, spuse el. Mie mi se pare că, dacă soarele e pe cer, atunci nu-i târziu.

— Oricum, a trecut ora de culcare, îi informă R. P. Tyler. Și nu scoate limba la mine, domnișoară — asta era pentru Pepper — sau o să trimit o scrisoare mamei tale în care o s-o informez despre manierele lamentabile și nepotrivite pentru o domnișoară ale odraslei sale.

— Scuzați-ne, spuse Adam, enervat. Pepper doar se uita la dumneavoastră. Nu știam că există ceva împotriva privitului.

Pe iarbă se petrecu ceva. Shutzi, care era un pudel franțuzesc deosebit de fin, de soiul celor avuți doar de oameni cărora bugetul casnic nu le permitea să aibă copii, era amenințată de Câine.

— Conașule Young, ordonă R. P. Tyler, vă rog să vă luați... *potaia* de lângă Shutzi a mea.

Tyler nu avea încredere în Câine. Când îl întâlnise prima oară, cu trei zile în urmă, câinele mârâise la el și ochii i se făcuseră roșii, lucioși. Asta îl făcuse pe Tyler să înceapă o scrisoare în care atrăgea atenția că animalul era cu certitudine turbat, și, pentru Binele General, trebuia lichidat. Dar soția sa îi amintise că ochii roșii, lucitori, nu reprezentau un simptom al rabiei sau al ceva ce se vede în filmele alea la care familia

---

* Cinci picioare șase inci. (na.) (nt. aproximativ un metru șaizeci și doi de centimetri)

Tyler nu s-ar duce nici moartă, știau tot ce trebuiau să știe, slavă Domnului.

Adam păru uluit.

— Câine nu-i o *potaie*. Câine e un câine remarcabil. E deștept. *Câine*, lasă în pace pudelul ăla oribil al domnului Tyler!

Câine îl ignoră. Avea de învățat multe lucruri câinești.

— *Câine!* spuse Adam, amenințător.

Câinele se strecură înapoi lângă bicicleta stăpânului său.

— Nu cred că mi-ați răspuns la întrebare. Unde vă duceți voi patru?

— La baza aeriană, răspunse Brian.

— Dacă asta vi se pare în regulă, zise Adam, care sperase să rostească vorbele cu sarcasm amarnic și vătămător. Adică n-o să ne ducem acolo, dacă nu vi se pare în regulă.

— Maimuță obraznică, zise R. P. Tyler. Adam Young, când o să-l văd pe tatăl tău o să-l informez în termeni lipsiți de dubiu că...

Dar Ei pedalau deja de-a lungul drumului, în direcția Bazei Aeriene Lower Tadfield — călătorind pe ruta lor, care era mai scură, mai simplă și mult mai interesantă decât cea propusă de domnul Tyler.

R. P. Tyler compusese în minte o scrisoare lungă despre lipsurile tinerilor din ziua de azi. Aceasta cuprindea lipsa standardelor educative, lipsa de respect față de cei mai în vârstă și mai buni decât ei, modul în care păreau că se împleticesc în loc să meargă cu o ținută dreaptă, așa cum se cuvine, delincvența juvenilă, revenirea la serviciul militar obligatoriu, la bătaia cu nuiaua, la bătaia cu biciul și la autorizația pentru câini.

Era foarte mulțumit de ea. Îl rodea bănuiala că era prea bună pentru *Advertiser*-ul din Tadfield și decise s-o trimită la *Times*.

Putputputputputputput.

— Scuză-mă, iubire, zise o voce caldă de femeie, cred că ne-am rătăcit.

Era un scuter în vârstă, pe care era călare o femeie între două vârste. De ea se ținea strâns, dar cu ochii bine închiși, un omuleț în impermeabil cu o cască de-un verde sclipitor. Între ei se afla ceva ce părea a fi o pușcă antică, ce avea gura țevii în formă de pâlnie.

— Oh. Unde vă duceți?

— În Lower Tadfield. Nu cunosc adresa precisă, dar căutăm pe cineva, spuse femeia, apoi adăugă cu glas complet diferit. *Se numește Adam Young.*

R. P. Tyler tresări.

— Îl căutați pe băiatul ăla? întrebă el. Ce-a mai făcut- nu, nu, nu-mi spuneți, nu vreau să știu.

— Băiat? zise femeia. Nu mi-ai spus că-i un băiat! Câți ani are? *Unsprezece*, răspunse tot ea. Aș fi vrut să-mi fi spus asta mai înainte. Chestia asta schimbă complet situația.

R. P. Tyler se mulțumea să privească. Apoi își dădu seama ce se întâmpla. Femeia era ventrilog. Iar ceea ce considerase că-i un bărbat cu cască verde era păpușa ventrilogului. Se întrebă cum de putuse să creadă că era un om. Avea impresia că toată treaba aia dovedea prost gust.

— L-am văzut pe Adam Young acum cinci minute, îi spuse el femeii. El și amicii lui erau în drum către baza aeriană americană.

— Oh, vai de noi, exclamă femeia, pălind ușor. Nu mi-au plăcut niciodată yankeii. *Să știi că sunt în realitate oameni foarte drăguți.* Da, dar nu poți să ai încredere în niște oameni care iau mingea în brațe atunci când joacă fotbal.

— Scuzați-mă, spuse R. P. Tyler. Cred că-i foarte bine. Foarte impresionant. Eu sunt locțiitorul președintelui clubului Rotary local și mă întrebam dacă dați reprezentații particulare.

— Numai joia, spuse madam Tracy, dezaprobator. Și cer bani în plus. *Mă întreb dacă ați putea să ne îndrumați către...*

Domnul Tyler mai trecuse prin asta. Întinse un deget, fără să scoată un cuvânt.

Iar micul scuter plecă pe drumeagul îngust de țară, făcând *putputputputputput.*

În timp ce se întâmpla asta, păpușa cenușie cu casca verde se întoarse și deschise un ochi.

— Ești o sulă mare sudistă, croncăni ea.

R. P. Tyler fu jignit, dar și dezamăgit. Sperase să pară mai reală.

R. P. Tyler, aflat la doar zece minute de sat, se opri, în timp ce Shutzi încerca o altă categorie a funcțiilor ei excretoare. Bărbatul se uita peste gard.

Cunoștințele sale despre tradițiile de la țară erau cam vagi, dar era destul de convins că, dacă vacile stau culcate, asta înseamnă ploaie. Dacă ar fi stat în picioare ar fi însemnat, probabil, că va fi timp frumos. Vacile acelea făceau cu schimbul tumbe solemne, lente, iar Tyler se întrebă ce fel de vreme prevedeau.

Mirosi. Ceva ardea — simțea miros neplăcut de metal, cauciuc și piele care ardea.

— Scuzați-mă, spuse o voce din spatele său.

R. P. Tyler se întoarse.

Văzu pe drum o mașină mare, cândva neagră, care ardea. Un bărbat cu ochelari de soare se aplecă pe fereastră și spuse prin fum:

— Scuze, am reușit să mă rătăcesc. Puteți să mă îndrumați către Baza Aeriană Lower Tadfield? Știu că-i pe undeva, prin jur.

Mașina dumneavoastră arde.

Nu. Tyler nu se simțea în stare să spună asta. Adică individul ar fi trebuit să știe, nu-i așa? Doar stătea în mijlocul focului. Probabil că era un soi de glumă.

Așa că se mulțumi să zică:

— Cred că ați cotit greșit, cu o milă în urmă. Indicator rutier a căzut.

Străinul zâmbi.

— Asta trebuie să fie, spuse el.

Flăcările portocalii care pâlpâiau sub el îi dădeau o înfățișare aproape infernală.

Vântul bătu către Tyler, de dincolo de mașină, iar acesta simți că i se încrețesc sprâncenele.

Scuză-mă, tinere, dar mașina ta e cuprinsă de flăcări, iar tu stai în ea fără să arzi, deși mașina s-a înroșit în unele locuri.

Nu.

Să-l întrebe dacă voia să sune la Asociația Automobiliștilor?

În loc de asta îi explică cu grijă pe ce drum s-o ia, încercând să nu se uite la mașină.

— Grozav. Vă rămân recunoscător, spuse Crowley, în timp ce începu să-și ridice geamul.

R. P. Tyler avea ceva de spus.

— Scuză-mă, tinere, zise el.

— Da?

Când îți arde mașina, ăsta nu-i un lucru pe care să nu-l bagi în seamă.

O limbă de foc linse bordul carbonizat.

— Ciudată vreme, nu-i așa? spuse el, jalnic.

— Oare? răspunse Crowley. Sincer vorbind, n-am băgat de seamă.

Și merse în marșarier pe drumul de țară, cu mașina sa ce ardea.

— Probabil din cauză că automobilul tău e în flăcări, zise tăios R. P. Tyler.

Apoi trase de lesa lui Shutzi, făcând cățelul să-l urmeze.

Către redactorul-șef

Domnule,

Aș vrea să vă atrag atenția asupra tendinței recente pe care am observat-o astăzi la tinerii de azi, care ignoră complet precauțiile normale privind siguranța în timpul șofatului. În seara aceasta mi s-a cerut să indic direcția de către un domn a cărui mașină...

Nu.

Care conducea o mașină care...

Nu.

Era în flăcări...

Enervându-se tot mai mult, R. P. Tyler parcurse partea finală a drumului de întoarcere în sat.

— Hei! strigă R. P. Tyler. Young!

Domnul Young era în grădina din fața casei, pe un șezlong, fumându-și pipa.

Asta avea de-a face cu recenta descoperire de către Deirdre a pericolului fumatului pasiv și a interzicerii fumatului în casă, lucru pe care nu voia să-l recunoască față de vecini. Chestia asta nu-i crea bună dispoziție. După cum nu-i plăcea nici faptul că domnul Tyler i se adresase cu *Young*.

— Da?

— Fiul tău, Adam.

Domnul Young oftă.

— Ce-a mai făcut?

— Știi unde e?

Domnul Young se uită la ceas.

— Presupun că se pregătește de culcare.

Tyler rânji zdravăn, triumfător.

— Mă îndoiesc. L-am văzut acum o jumătate de oră, împreună cu micii săi prieteni și cu potaia aia înspăimântătoare, ducându-se cu bicicleta către baza aeriană.

Domnul Young trase din pipă.

— Știi cât de stricți sunt cei de acolo, spuse domnul Tyler, pentru cazul în care domnul Young nu pricepuse mesajul. Știi că fiul tău are tendința să apese pe butoane și alte chestii, adăugă el.

Domnul Young își scoase pipa din gură și o privi gânditor.

— Hmm, zise el.

— Înțeleg, zise el.

— Bine, zise el.

Apoi intră în casă.

Exact în același moment, patru motocicliști se opriră la câteva sute de yarzi de poarta principală. Opriră motoarele și-și ridicară vizierele căștilor. Adică trei dintre ei le ridicară.

— Speram să trecem prin barieră, zise Războiul, melancolică.

— Asta ar provoca necazuri, spuse Foametea.

— Foarte bine.

— Voiam să spun că-i vorba de necazuri pentru noi. Curentul și liniile telefonice trebuie să fie întrerupte, dar tipii au generatoare și mai mult

ca sigur că au radio. Dacă cineva anunță că teroriștii au invadat baza, atunci oamenii or să înceapă să acționeze logic și tot planul se prăbușește.

— Hmm...

INTRĂM, NE FACEM TREABA, IEȘIM, LĂSĂM FIREA OMENEASCĂ SĂ-ȘI URMEZE CURSUL, spuse Moartea.

— Nu așa mi-am imaginat eu treaba, aici, spuse Războiul. N-am așteptat mii de ani doar ca să mă joc cu niște bucăți de sârmă. Asta nu-i ceea ce se cheamă *teatral*. Albrecht Durer n-a pierdut vremea făcând gravuri în lemn cu Cei Patru Apăsători Pe Butoane ai Apocalipsei. Știu asta în mod cert.

— Credeam că aici or să fie trompete, spuse Poluarea.

— Privește lucrurile ca fiind doar muncă de bază, spuse Foametea. O să călărim după aceea. O să facem adevărata treabă a celor patru călăreți. Aripi în furtună și toată chestia. Trebuie să fim flexibili.

— N-ar fi trebuit să ne întâlnim cu... cineva? zise Războiul.

Nu se auzea niciun sunet, doar zgomotul metalic al motoarelor motocicletelor ce se răceau.

Apoi Poluarea spuse încet:

— Știți, nu pot să spun că mi-am imaginat că o să fie într-un loc ca ăsta. Am crezut că o să fie un oraș mare. Sau o țară mare. New York, probabil. Sau Moscova. Sau chiar Harmaghedon.

Urmă altă pauză.

După care Războiul zise:

— Și unde e Harmaghedon-ul?

— Ciudat că întrebi asta, spuse Foametea. Întotdeauna am vrut să aflu.

— Există un Harmaghedon în Pennsylvania, spuse Poluarea. Sau în Massachusetts, sau undeva pe acolo. Cu o grămadă de tipi cu bărbi zdravene și cu pălării negre, serioase.

— Nu, zise Foametea. cred că-i undeva, în Israel.

MUNTELE CARMEL.

— Credeam că acolo cultivă avogado.

ȘI SFÂRȘITUL LUMII.

— Serios? Ăsta-i un avogado foarte mare.

— Cred că am fost odată acolo, spuse Poluarea. În vechiul oraș Megiddo. Chiar înainte de căderea sa. Un loc drăguț. Cu niște porți regale interesante.

Războiul se uită la islazul din jurul lor.

— Băieți, zise ea, cred că am greșit cotitura.

GEOGRAFIA E IMATERIALĂ.

— Scuzați, seniore, ce-ați spus?

DACĂ HARMAGHEDONUL E UNDEVA, E ȘI PRETUTINDENI.

— Asta așa e, spuse Foametea, nu mai discutăm de câteva mile pătrate cu mărăcinișuri și capre.

Urmă altă pauză.
HAI SĂ MERGEM.
Războiul tuși.
— Tocmai mă gândeam... *el* va veni cu noi...?
Moartea își aranjă mănușile și zise:
ASTA E O TREABĂ PENTRU PROFESIONIȘTI.

După aceea, sergentul Thomas A. Deisenburger își amintea că evenimentele de la poartă se petrecuseră astfel:

O mașină mare, a statului major, veni la poartă. Era lungă și cu aspect oficial. Dar după aceea sergentul nu mai știa de ce crezuse asta, nici de ce avusese impresia, pentru moment, că avea motoare de motocicletă.

Din ea coborâseră patru generali. Și de data asta sergentul nu era sigur de ce crezuse asta. Cei patru avuseseră acte potrivite. Sergentul recunoștea că nu-și amintea ce fel de acte. Îi salutase.

Unul dintre generali spusese:

— Inspecție surpriză, soldat.

La care sergentul Thomas A. Deisenburger răspunsese:

— Domnule general, n-am fost informat de posibilitatea unei inspecții surpriză în acest moment.

— Sigur că nu, spuse unul dintre generali. De aceea e surpriză.

Sergentul salutase din nou.

— Domnule general, cer permisiunea să obțin confirmarea acestei informații de la conducerea bazei.

Cel mai înalt și mai zvelt dintre generali se îndepărtă un pic de grup, se întoarse cu spatele și-și încrucișă brațele.

Unul dintre ceilalți puse brațul prietenește pe umerii sergentului și se aplecă spre acesta, conspirativ.

— Vezi... — zise el, uitându-se la ecusonul cu numele sergentului — Deisenburger, potolește-te. E o inspecție surpriză, ai priceput? Surpriză. Asta înseamnă că nu ne apucăm să trâmbițăm că am venit, ai înțeles? Și nu-ți părăsi postul. Soldații de carieră ca tine înțeleg, am dreptate? adăugă el, apoi făcu cu ochiul. Altfel o să te pomenești atât de jos încât o să ajungi să spui „domnule" unui drăcușor.

Sergentul Thomas A. Deisenburger se holbă la el.

— *Soldat*, șuieră unul dintre ceilalți generali.

Conform ecusonului său, se numea Waugh.* Sergentul Deisenburger nu mai văzuse niciodată o femeie general ca ea, iar ea reprezenta în mod evident un progres.

---

* joc de cuvinte war — waugh (nt.)

— Poftim?

— Soldat. Nu drăcușor.

— Mda. Asta am vrut să spun. Mda. Soldat. Bine, soldat?

Sergentul se gândi la numărul foarte limitat de opțiuni de care dispunea.

— Domnule general, inspecție surpriză?

— Clasificată astfel în mod provizoriu, zise Foametea, care petrecuse ani de zile învățând cum să vândă guvernului federal și-și reamintea limbajul.

— Domnule general, da, spuse sergentul.

— Bravo, spuse Foametea, în timp ce bariera era ridicată. O să ajungi departe. Într-un timp foarte scurt, adăugă el, uitându-se la ceas.

Uneori, oamenii sunt ca albinele. Albinele sunt apărătoare aprige ale stupului lor, dacă ești în afara acestuia. O dată ce ai intrat, muncitorii presupun că treaba a fost lămurită de conducere și nu te mai bagă în seamă. Diferite insecte profitoare au avut o existență bazată pe miere din cauza acestui fapt. Oamenii acționează în același fel.

Nimeni nu-i opri pe cei patru atunci când pătrunseră într-una dintre clădirile lungi, joase, de sub pădurea de antene radio. Nimeni nu le acordă nicio atenție. Poate că nici nu-i văzuse nimeni. Poate că oamenii din bază văzuseră ceea ce fuseseră instruite mințile lor să vadă, creierul omenesc nefiind dotat cu cele necesare ca să vadă Războiul, Foametea, Poluarea și Moartea atunci când acestea nu vor să fie văzute, și fiind atât de pregătit să nu le vadă încât reușește deseori să nu le vadă chiar și atunci când sunt peste tot.

Dispozitivele de alarmă sunt lipsite complet de creier, așa că, atunci când descoperiră patru persoane acolo unde nu trebuiau să fie oameni, se declanșară instantaneu.

Newt nu fuma, pentru că nu permitea nicotinei să pătrundă în templul trupului său sau, mai bine zis, în altarul mărunt, al metodiștilor galezi, al trupului său. Dacă ar fi fost fumător, s-ar fi înecat cu țigara pe care ar fi fumat-o în momentul acela, ca să-și calmeze nervii.

Anathema se ridică și-și netezi fusta.

— Nu fi îngrijorat, zise ea. Asta nu-i din cauza noastră. Probabil că se întâmplă ceva înăuntru, îi spuse ea, zâmbind când văzu că Newt pălise. Hai, nu-i încăierarea de la O. K. Corral.*

---

* celebră luptă între pistolari, din Vestul sălbatic (nt.)

- Sigur că nu. Ăștia au arme mai bune, îi replică Newt.
Tânăra îl ajută să se ridice.
— Nu te sinchisi, îi zise ea. Sunt convinsă că o să găsești o soluție.

Războiul își spuse că era inevitabil ca ei patru să nu contribuie în mod egal. Ea fusese surprinsă de afinitatea pe care o manifesta față de sistemele de arme moderne, care erau mult mai eficiente decât bucățile de metal ascuțit. Bineînțeles că Poluarea râdea de dispozitivele certe și garantate împotriva defecțiunilor. Până și Foametea știa ce sunt calculatoarele. În timp ce... *el* nu făcea decât să se plimbe prin jur — e adevărat, o făcea cu o anumită eleganță. Dacă Războiului i-ar fi trecut prin minte că ar fi putut să existe o zi în care să se pună capăt Războiului, să se pună capăt Foametei, poate chiar să se pună capăt Poluării, atunci și-ar fi dat seama de ce al patrulea și cel mai mare dintre călăreți nu era pe deplin unul dintre ei. Era ca și cum ai fi avut un inspector financiar în echipa de fotbal. Sigur, era nemaipomenit să-l ai de partea ta, dar nu era persoana cu care te-ai fi dus la băutură și cu care ai fi pălăvrăgit în bar după aceea. Nu te-ai fi simțit complet în largul tău.

Doi soldați alergară pe lângă el, în timp ce acesta se uita peste umărul osos al Poluării.

CE SUNT CHESTIILE ASTEA LUCITOARE? zise el, cu glasul cuiva care știe că n-o să fie în stare să înțeleagă răspunsul, dar vrea să arate că se interesează.

— Dispozitive de afișare cu LED-uri, răspunse băiatul și puse mâini iubitoare pe un șir de relee, care se topiră la atingerea sa și apoi provocară un șuvoi de viruși ce se autoreproduceau și care se risipiră în eterul electronic.

— M-aș descurca mai bine fără alarma asta afurisită, bombăni Foametea.

Moartea pocni din degete, cu gândul în altă parte. O duzină de claxoane bolborosiră și muriră.

— Nu știu, mie îmi plăcea, zise Poluarea.

Războiul căută în alt dulap metalic. Lucrurile nu erau așa cum se așteptase să fie, recunoscu ea, dar când își trecu degetele peste aparatura electronică — uneori și prin aceasta — simți ceva familiar. Era un ecou a ceea ce simți când ții o spadă în mână, iar Războiul simți un fior de anticipație la gândul că spada aceea cuprindea întreaga lume și o bucată din cerul de deasupra ei. Îi *plăcu*.

O spadă de flăcări.

Omenirea nu învățase că spadele sunt periculoase, le lăsa să zacă peste tot, deși făcuse tot ce putuse cu puterile ei limitate ca să se asigure ca șansele mânuirii accidentale a unei spade de aceste dimensiuni să

fie cât mai reduse. Un lucru îmbucurător. Era plăcut să-ți dai seama că omenirea făcea deosebirea între aruncarea în aer a planetei lor printr-un accident și efectuarea acestui lucru înadins.

Poluarea își vârî mâinile în alt rastel cu aparatură electronică scumpă.

Santinela de lângă gaura din gard părea uimită. Își dădea seama că în bază era agitație, dar radioul său prindea doar zgomot de fond. Se tot uita la cartela din fața sa.

Văzuse multe cărți de identitate — militare, ale CIA, FBI, chiar și ale KGB — și, cu toate că era un soldat tânăr, știa deja următorul lucru: cu cât o organizație e mai insignifiantă, cu atât e mai impresionantă cartea sa de identitate.

Aceasta era *a naibii* de impresionantă. Buzele sale se mișcau în timp ce o recitea, începând cu „Lordul Protector al Common Wealth-ului Britaniei* pretinde și cere", trecând peste partea cu surcele, funii și ulei ignifug, până la semnătura primului aghiotant al comandantului Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare, Lăuda-ți-L-pentru-lucrarea-Sa-și-Frește-te-de-Preacurvie Smith. Newt ținea degetul peste partea cu nouă penny pentru fiecare vrăjitoare și încerca să arate precum James Bond.

În cele din urmă, intelectul pătrunzător al santinelei găsi un cuvânt pe care crezu că-l recunoaște.

— Ce-i asta? întrebă el bănuitor. Trebuie să vă dăm vreascuri?

— O, trebuie să avem așa ceva, spuse Newt. Le ardem.

— Poftim?

— Le ardem.

Pe figura santinelei se lăți un zâmbet. I se spusese că Anglia era idioată.

— Chiar așa! zise el.

Ceva îl apăsă în spate.

— Aruncă pușca, zise Anathema, din spatele său. Ori o să regret ceea ce o să trebuiască să fac.

E adevărat, își zise ea, văzând că omul înțepenise de groază. Dacă nu aruncă arma, o să descopere că-l amenință cu un băț, iar eu o să regret sincer că voi fi împușcată.

La poarta principală, sergentul Thomas A. Deisenburger avea și el probleme. Un omuleț într-un impermeabil murdar întinsese un deget spre

* acesta era titlul lui Oliver Cromwell (nt.)

el și mormăia ceva, în timp ce o doamnă care semăna un pic cu mama sa vorbea cu el în grabă și se tot întrerupea, cu voci diferite.

— *E de-o importanță vitală să ni se permită să vorbim cu cel aflat la comandă*, zise Aziraphale. *Chiar trebuie să cer asta* știi, are dreptate, ți-aș spune dacă ar minți, *mulțumesc, cred că am face ceva dacă ați fi drăguță și mi-ați permite să continui* bine *mulțumesc* încercam doar să pun o vorbă bună *Da. Hmmm.* Tocmai îi cereai să *da, bine... acum...*

— Vezi degetul meu? răcni Shadwell, a cărui sănătate mintală rămăsese atașată de el, dar la capătul unui fir lung și șubred. Îl vezi? Degetul ăsta, pustiule, poate să te trimită să-ți întâlnești Creatorul!

Sergentul Deisenburger se uită la unghia neagră și purpurie aflată la câțiva inci de figura sa. Ca armă de atac avea valoare foarte mare, mai ales dacă era folosită la pregătirea hranei.

Telefonul recepționa doar zgomot de fond. I se spusese să nu părăsească postul. Rana căpătată în Vietnam începu să-l doară mai puternic.* Se întrebă ce necazuri o se aibă dacă împușca niște civili neamericani.

Cele patru biciclete se opriră la mică distanță de bază. Urme de anvelope prin praf și o pată de ulei indicau că și alți călători poposiseră pentru scurt timp acolo.

— De ce ne-am oprit? întrebă Pepper.

— Mă gândesc, zise Adam.

Era greu. Bucata de minte despre care știa că e *el însuși* se afla încă acolo și încerca să plutească deasupra izvorului de întuneric tumultuos. Era conștient de faptul că cei trei tovarăși ai lui erau sută la sută oameni. Le mai provocase necazuri și înainte, de genul haine sfâșiate, bani de buzunar care nu mai erau dați de părinți și alte chestii de felul ăsta, dar de data asta era aproape sigur că va fi vorba de mult mai mult decât de consemnare în casă și obligația de a face curat în cameră.

Pe de altă parte, nu exista altcineva la care să apeleze.

— Bine, zise el. Cred că avem nevoie de niște materiale. Avem nevoie de o spadă, de o coroană și de un cântar.

Ei se uitară la el.

— Aici? întrebă Brian. Nu-i nimic de felul ăsta pe aici.

— Nu știu, zise Adam. Când te gândești la jocurile pe care le-am jucat...

---

* Alunecase și căzuse în dușul de la hotel pe când își petrecuse vacanța acolo, în 1983. Acum, simpla vedere a unei bucăți de săpun galben îi provoca amintiri aproape fatale. (na.)

Tocmai bine ca să încheie cu bine ziua sergentului Deisenburger, apăru o mașină, care plutea la câțiva inci de sol, pentru că nu avea anvelope. Sau vopsea. Avea doar o dâră de fum albastru. Iar când se opri scoase un *ping*, cum face metalul care se răcește de la temperatură foarte înaltă.

Mașina părea să aibă geamuri fumurii, dar acesta era o impresie provocată de faptul că avea geamuri obișnuite, dar interiorul plin de fum.

Ușa șoferului se deschise și un nor de fum sufocant ieși afară. Acesta fu urmat de Crowley.

Crowley izgoni fumul de pe fața sa, clipi, apoi își transformă gestul într-o fluturare de mână prietenoasă.

— Salut, zise el. Cum merge? Lumea s-a sfârșit deja?

— *Crowley, nu ne lasă să intrăm*, spuse madam Tracy.

— Tu ești, Aziraphale? Frumoasă rochie, spuse Crowley, fără vlagă.

Nu se simțea prea bine. Pe parcursul ultimelor treizeci de mile își imaginase că o tonă de metal, cauciuc și piele care ardeau erau un automobil funcțional, iar Bentley-ul i se opusese cu ferocitate. Partea cea mai grea fusese să mențină întreaga chestie în mișcare după ce arseseră anvelopele radiale. Lângă el, rămășițele Bentley-ului se prăbușiră brusc pe obezile distorsionate ale roților, de îndată ce Crowley încetase să-și imagineze că aveau anvelope.

Crowley mângâie cu mâna suprafața suficient de fierbinte ca să prăjești ouă pe ea.

— Nu poți să faci așa ceva cu o mașină modernă, zise el, drăgăstos.

Ceilalți se uitară la el.

Se auzi un clincăit ușor, electronic.

Poarta se ridica. Carcasa care conținea motorul electric scoase un mormăit mecanic, apoi cedă în fața forței de neoprit care acționa bariera.

— Hei! strigă sergentul Deisenburger. Care dintre voi a fă-făcut asta?

Zip. Zip. Zip. Zip. Și un cățel, cu picioarele formând un adevărat vârtej.

Se uitară cu toții la cele patru siluete care pedalau cu ferocitate și care se strecuraseră pe sub barieră, după care dispăruseră în tabără.

Sergentul se străduia să-și revină.

— Hei, zise el, dar de data asta ceva mai fără vlagă, unul dintre puștii ăia avea în coșul bicicletei vreun extraterestru cu figura ca un rahat prietenos?

— Nu cred, zise Crowley.

— Atunci au încurcat-o, zise sergentul Crowley și ridică pușca, sătul de atâta învârtit în jurul cozii; începuse să se gândească la săpun. Și voi ați încurcat-o, adăugă el.

— Te avertizez... începu Shadwell.

— *Chestia asta a durat prea mult,* spuse Aziraphale. *Crowley, lămurește lucrurile, tipul e un scump.*

— Hmmm? făcu Crowley.

— *Eu sunt tipul cel bun,* spuse Aziraphale. *Nu te aștepți din partea mea să... oh, gata! Încerci să faci lucruri decente și unde ajungi?*

Apoi pocni din degete.

Se auzi un pocnet, ca atunci când se ardea un bec de tip vechi, iar sergentul Thomas A. Deisenburger dispăru.

— *Hmm,* făcu Aziraphale.

— Ați văzut? zise Shadwell, care nu se obișnuise cu personalitatea dublă a lui madam Tracy. N-a rămas nimic din el. Dacă stai lângă mine o să-ți fie bine.

— Foarte bine, spuse Crowley. Nu m-am gândit niciodată că ai asta în tine.

— *Nu,* zise Aziraphale. *Nici eu nu m-am gândit. Sper că nu l-am trimis în vreun loc groaznic.*

— Ar fi bine să te obișnuiești cu gândul, spuse Crowley. L-ai trimis undeva. Ar fi mai bine să nu-ți faci griji în legătură cu locul în care l-ai trimis. Nu vrei să mă prezinți băieților tăi cei noi? adăugă el, părând fascinat.

— *Oh! Da. Da, bineînțeles. Madam Tracy, vi-l prezint pe Crowley. Crowley, ți-o prezint pe madam Tracy.* Mă bucur să vă cunosc.

— Hai să intrăm, zise Crowley.

Se uită întristat la epava Bentley-ului, apoi se lumină la față. Un jeep se îndrepta hotărât spre poartă. Părea plin cu oameni care arătau ca și cum ar fi fost gata să urle întrebări și să tragă cu armele, fără să le pese de ordinea în care ar fi făcut asta.

Crowley se lumină. Era ceva care ținea de domeniul său de competență.

Își scoase mâinile din buzunare și le ridică precum Bruce Lee, apoi zâmbi precum Lee van Cleef.

— Ah, zise el, vine distracția.

Ei își parcară bicicletele lângă una dintre clădirile joase. Wensleydale puse cu grijă lacătul la bicicleta sa. Era tipul de băiat care făcea asta.

— Și cum or să arate tipii ăia? întrebă Pepper.

— Pot să arate oricum, spuse nesigur Adam.

— Sunt adulți, nu-i așa? vru să știe Pepper.

— Da, răspunse Adam. Mai adulți decât ai văzut vreodată.

— Nu folosește la nimic să te certi cu adulții, spuse mohorât Wensleydale. Ai parte doar de necazuri.

— Nu trebuie să vă certați cu ei, zise Adam. Ci să faceți ce vă spun eu.

Ei se uitară la lucrurile pe care le duceau. Nu păreau deosebit de eficiente, având în vedere rolul lor de scule menite să schimbe în bine lumea.

— Cum o să-i găsim? spuse Brian, plin de îndoieli. Îmi amintesc când am fost aici, în ziua de vizitare a bazei. E numai camere și tot felul de chestii. O grămadă de camere și de lumini sclipitoare.

Adam privi gânditor clădirile. Alarma chiuia încă.

— Ei bine, zise el, mi se pare că...

— Hei, copii, ce faceți acolo?

Nu era o voce sută la sută amenințătoare, dar se apropia de această limită și aparținea unui ofițer care petrecuse zece minute încercând să găsească logica unei lumi ilogice în care pornește alarma, iar ușile nu se deschid. Lângă el stăteau doi soldați la fel de chinuiți, care nu prea știau cum să se poarte cu patru delincvenți minori evident caucazieni, unul dintre ei părând oarecum de genul feminin.

— Nu vă faceți griji în ceea ce ne privește, răspunse vesel Adam. Ne uitam și noi prin preajmă...

— Voi tocmai ați... începu locotenentul.

— Du-te și te culcă, îi spuse Adam. Pur și simplu, du-te și te culcă. Toți soldații de aici să se culce. Așa n-o să pățiți nimic. Duceți-vă la culcare toți, *acum!*

Locotenentul se uită la el, încercând să se concentreze. Apoi se prăbuși în fața sa.

— Grozav! exclamă Pepper, când se prăbușiră și ceilalți. Cum ai făcut asta?

— Vă amintiți chestia aia despre hipnoză din *Cartea cu cele 101 lucruri pe care trebuie să le facă un băiat*, chestie pe care n-am reușit-o niciodată? întrebă Adam.

— Da.

— Acum e cam la fel, numai că am descoperit cum trebuie s-o fac.

Apoi se întoarse către clădirea pentru comunicații.

Se concentră, iar trupul i se despături din cocârjeala obișnuită, devenind drept, într-un fel care l-ar fi făcut pe domnul Tyler să se mândrească cu el.

— Bine, zise Adam.

Se mai gândi un pic, apoi spuse:

— Hai să vedem.

Dacă dai planeta de-o parte și lași doar electricitatea, ce rămâne o să arate precum cel mai scump filigran făcut vreodată — o sferă de linii arginti clipitoare cu fulgerările scânteietoare întâmplătoare ale undelor unui satelit. Chiar și zonele din întuneric vor lumina datorită radarului

și undelor posturilor radio. Ca și cum ar fi fost sistemul nervos al unui animal mare.

Ici, colo, orașele ar fi reprezentat noduri în rețea, dar majoritatea electricității este — așa cum a fost — îndeosebi musculatură, ce se referă doar la muncă brută. Dar de vreo cincizeci de ani oamenii au făcut creiere electrice.

Iar acum era vie, în același fel în care este viu focul. Întrerupătoarele erau închise prin sudare. Releele se topiseră. În inima cipurilor de siliciu, a căror arhitectură microscopică arată ca planul stradal al Los Angeles-ului, se deschiseră căi noi. La sute de mile distanță, telefoanele sunau în încăperi subterane, iar oamenii priveau cu groază la ceea ce le spuneau anumite ecrane. Uși grele de oțel se închiseră zdravăn în caverne secrete din munți, lăsând oamenii din cealaltă parte să bocăne cu pumnii în ele și să se chinuie cu cutiile de siguranță care se topiseră. Bucăți de deșert sau de tundră se traseră la o parte, lăsând să pătrundă aer proaspăt în morminte cu aer condiționat, iar obiecte cu forme boante își ocupară pozițiile.

Și, în timp ce electricitatea potopea locurile în care n-ar fi trebuit să fie, se retrăgea din albiile ei normale. În orașe, semafoarele se stinseră, apoi se stinseră și luminile stradale, după care se stinseră toate luminile. Ventilatoarele se încetiniră, fâlfâiră, se opriră. Resorurile se stinseră. Lifturile înțepeniră. Posturile radio se sufocară, muzica lor liniștitoare tăcu.

Se zice că civilizația e la distanță de douăzeci și patru de ore și de două mese de barbarie.

Noaptea se împrăștia încet în jurul Pământului ce se rotea. Ar fi trebuit să fie plină de punctișoare de lumină. Nu era.

Acolo, jos, erau cinci miliarde de oameni. Ceea ce avea să se întâmple în curând avea să facă astfel încât barbaria avea să pară o distracție — ceva aprig, nasol, care avea să lase loc liber pentru furnici.

Moartea se îndreptă. Părea că ascultă cu atenție. Oricine putea să ghicească ce asculta.

EL E AICI, spuse Moartea.

Ceilalți trei își ridicară privirile. Avu loc o schimbare abia perceptibilă a felului în care stăteau. Cu un moment înainte ca Moartea să le fi vorbit, partea lor care nu mergea și nu vorbea precum oamenii fusese înfășurată în jurul planetei. Acum se întorseseră.

Mai mult sau mai puțin.

În ei exista o oarecare stranietate. De parcă în loc de costume ce nu li se potriveau purtau acum trupuri ce nu li se potriveau. Foametea arăta ca și cum ar fi fost ușor dereglat, astfel încât semnalul dominant până atunci — cel al unui om de afaceri plăcut, plin de încredere, plin de succes — începuse să fie acoperit de zgomotul de fond vechi, groaznic, al personalității sale de bază. Pielea Războiului lucea de transpirație. Pielea Poluării lucea, pur și simplu.

— E totul... Am avut grijă de tot, zise Războiul, vorbind cu oarecare efort. E totul... în desfășurare.

— Nu-s numai arme nucleare, zise Poluarea. Sunt și arme chimice. Mii de galoane de substanță în... rezervoare mici, în toată lumea. Lichide minunate... cu nume de optsprezece silabe. Și... vechile rezerve. Spuneți-le cum vreți. Plutoniul poate să facă rău mii de ani, dar arsenicul e veșnic.

— Și apoi... iarnă, spuse Foametea. Mie *îmi place* iarna. E ceva... *curat* în iarnă.

— Puișorii vin acasă... să se cuibărească, zise Războiul.

— N-or să mai existe pui de găină, spuse cu glas inexpresiv Foametea.

Doar Moartea nu se schimbase. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Cei Patru părăsiră clădirea. Era de remarcat faptul că Poluarea, cu toate că mergea, nu lăsa niciodată impresia că pășește.

Iar acest lucru fu remarcat de Anathema și de Newton Pulsifer.

Era prima clădire la care se duseseră. Li se păruse că vor fi mai în siguranță înăuntru decât afară, unde avea să fie multă agitație. Anathema deschisese o ușă acoperită cu semne care sugerau că acest lucru era foarte periculos. Ușa se deschisese de cum o atinsese. După ce intraseră înauntru, ușa se închisese și se încuiase singură.

Nu prea avuseseră timp de discutat, după venirea Celor Patru.

— Ce sunt ăștia? întrebă Newt. Un fel de teroriști?

— Cred că ai dreptate, dacă ținem seama de sensul foarte drăguț și foarte precis* al cuvântului, spuse Anathema.

— Despre ce era discuția aceea bizară?

— Cred că era vorba de sfârșitul lumii, spuse Anathema. Ai văzut aurele lor?

— Nu, zise Newt.

— Nu erau drăguțe.

— Oh!

— De fapt, erau negative.

— Oh?

— Ca niște găuri negre.

— Asta-i rău?

---

* joc de cuvinte, autorul reia titlul cărții lui Agnes Nutter (nt.)

— Da.

Anathema se uită la șirurile de dulapuri din metal. De data asta, și numai de data asta, mașinăria care trebuia să provoace sfârșitul lumii — sau măcar a acelei părți a ei ocupată de stratul ce începea la doi metri de la sol și se întindea până la stratul de ozon — nu funcționa conform manualelor obișnuite. Nu se vedeau cutii mari de tablă roșie cu luminițe pâlpâitoare. Nu se vedeau fire încolăcite care arătau de parcă pe ele ar fi scris „taie-mă". Nici dispozitive de afișare suspect de mari care numărau invers către un zero ce puteau fi oprite când mai rămâneau câteva secunde. În loc de asta, dulapurile de metal arătau solide, grele și foarte rezistente la un eroism de ultimă oră.

— De ce au luat-o în direcția asta? întrebă Anathema. Au făcut ceva, nu-i așa?

— Poate există un întrerupător, spuse binevoitor Newt. Sunt convins că, dacă ne uităm în jur...

— Chestiile astea sunt cablate. Nu fii caraghios. Am crezut că te pricepi la așa ceva.

Newt dădu disperat din cap. Se aflau departe de paginile din *Electronica pentru toți*. Ca să pară că face ceva, se uită în spatele unui dulap.

— Comunicații pe întinsul întregii lumi, spuse el, nedeslușit. Poți să faci practic orice. Să modulezi curentul principal, să oprești sateliții... Absolut orice. Poți — *zhip* — oh, poți — *zhap* — vaii, poți să faci — *zipt* — uh, doar să — *zzap* — văleu!

— Ce faci acolo?

Newt își sugea degetele. Până în momentul acela nu văzuse nimic care să semene a tranzistor. Își înfășură mâna în batistă și scoase două mufe din soclul lor.

Cândva, una dintre revistele de electronică la care fusese abonat publicase un circuit-glumă, care era garantat că n-o să funcționeze. Cel puțin asta e ceva pe care o să-l faceți știind că n-o să facă nimic, dar o să funcționeze, se scria în revistă, într-un fel amuzant. Avea diodele montate aiurea, tranzistorii pe dos și un acumulator descărcat. Newt îl făcuse și prinsese cu el radio Moscova. Trimisese la revistă o reclamație, dar nu primise niciodată răspuns.

— Chiar nu știu dacă folosește la ceva ceea ce fac, zise el.

— James Bond se mulțumea să desurubeze lucrurile, spuse Anathema.

— Nu se mulțumea să desurubeze, spuse Newt, enervându-se. Iar eu nu-s — *zhip* — James Bond. Dacă aș fi fost — *whizz* — tipii cei răi mi-ar fi arătat toate comutatoarele de megamorți și mi-ar fi spus cum naiba funcționează, nu-i așa? — *fwizzpr* — Numai că în viața adevărată nu se întâmplă așa ceva! Eu *nu știu* ce se întâmplă și *nu pot* să opresc nimic!

Norii se strângeau la orizont. Deasupra, cerul era încă senin, iar aerul era mișcat doar de o briză ușoară. Dar nu era aer normal. Avea un aspect cristalin, aveai impresia că, dacă îți întorci capul puteai să vezi fețele noi. Sclipea. Dacă ai fi căutat un cuvânt cu care să-l descrii, în minte ți s-ar fi strecurat cuvântul *înghesuit*. Înghesuit cu făpturi imateriale care așteptau doar momentul potrivit ca să devină foarte materiale.

Adam privi în sus. Într-un sens, deasupra sa era doar aer limpede. În altul, întinzându-se spre infinit se aflau locuitorii Raiului și ai Iadului, aripă lângă aripă. Dacă te uitai foarte bine și erai pregătit în mod special, puteai să vezi deosebirea.

Tăcerea ținea în strânsoarea sa bula lumii.

Ușa clădirii de deschise și Cei Patru ieșiră. Trei dintre ei nu mai aveau acum decât o urmă de aspect uman — păreau siluete omenești făcute din lucrurile care erau sau pe care le reprezentau. Asta făcea ca Moartea să pară omenească. Haina sa de piele și casca cu vizieră întunecată devenise o robă cu glugă, dar astea erau simple amănunte. Un schelet, chiar unul care merge, e cel puțin omenesc. Moartea se află, într-un fel, în orice făptură vie.

— Chestia e că nu-s cu adevărat adevărați, zise în grabă Adam. Sunt doar un coșmar, ăsta-i adevărul.

— D-dar noi nu dormim, spuse Pepper.

Câine scheună și încercă să se ascundă în spatele lui Adam.

— Ăla arată de parcă se topește, spuse Brian, arătând spre silueta care înainta a Poluării, dacă mai putea fi numită așa.

— Vedeți, spuse Adam, încurajator. Nu pot fi adevărați, nu-i așa? E o chestie de bun simț. Așa ceva nu poate fi *cu adevărat* adevărat.

Cei Patru se opriră la distanță de câțiva metri.

S-A FĂCUT, spuse Moartea. Se aplecă un pic și se uită fără ochi la Adam. Era greu de spus dacă era surprinsă.

— Foarte bine, zise Adam. Treaba e că eu nu vreau să fie făcută. N-am *cerut* să fie făcută.

Moartea se uită la ceilalți trei, apoi din nou la Adam.

În spatele lor se opri un jeep. Ei îl ignorară.

NU ÎNȚELEG, spuse Moartea. E CERT CĂ EXISTENȚA TA IMPUNE SFÂRȘITUL LUMII. AȘA E SCRIS.

— Nu văd de ce a scris cineva așa ceva, spuse calm Adam. Lumea e plină de tot felul de chestii grozave și încă nu le-am descoperit pe toate, așa că nu vreau s-o strice cineva sau să-i pună capăt înainte să am șansa să descopăr ce-i cu ea. Așa că puteți să plecați cu toții.

(— *Ăla e, domnule Shadwell, ăla cu... cu... tricou...* spuse Aziraphale, cuvintele devenindu-i nesigure chiar în clipa în care le rostea)

Moartea se uită la Adam.

— Tu... ești o parte... din noi, spuse Războiul printre dinții ca niște gloanțe minunate.

— *S-a făcut... Vom face... o...lume...nouă*, spuse Poluarea, cu vocea insidioasă, precum ceva care se scurge în suprafața apei dintr-un butoi ruginit.

— Tu... ne... conduci, spuse Foametea.

Iar Adam ezită. Vocile din interiorul său strigau că acesta e adevărul, că lumea era a lui, că trebuia doar să se întoarcă și să-i conducă de-a curmezișul planetei îngrozite. Ei erau de-ai lui.

În rândurile de sus, locuitorii cerului așteptau Cuvântul.

(— Nu poci să-mi ceri să-l împușc! E doar un tânc!

— Hmm, spuse Aziraphale. Hmmm. Da. Poate că-i mai bine să mai așteptăm un pic, ce crezi?

— Adică până o să crească? zise Crowley.)

Câine începu să urle.

Adam se uită la Ei. Și *Ei* erau de-ai lui.

Trebuie să te hotărăști care își sunt cu adevărat prieteni.

Se întoarse către Cei Patru.

— Dați-i gata, zise Adam, liniștit.

Nehotărârea și lipsa de vlagă dispăruseră din glasul său. Acesta avea armonii ciudate. Niciun om nu putea să nu se supună unei voci ca aceea.

Războiul râse și se uită, așteptând, către Ei.

— Copilași cu jucării, zise ea. Gândiți-vă la jucăriile pe care vi le pot oferi eu... gândiți-vă la *jocuri*. Pot să vă fac să vă îndrăgostiți de mine, băieței. Băieței cu puști mici.

Râse din nou, dar răpăitul de mitralieră dispăru atunci când Pepper făcu un pas înainte și ridică mâna tremurătoare.

Nu era o spadă prea grozavă, dar era tot ce se putuse face din două bucăți de lemn și o bucată de sfoară. Războiul se uită la ea.

— *Văd*, zise Războiul. Deci *mano e mano?*

Își trase spada din teacă și o ridică în sus, scoțând un sunet ca de unghie trasă în jurul unui pahar pentru vin.

Când spadele se atinseră, avu loc o fulgerare.

Moartea îl privi pe Adam în ochi.

Se auzi un zăngănit patetic.

— N-o atingeți! se răsti Adam, fără să-și miște capul.

Iar Ei se uitară la spada care se rostogoli și se opri pe aleea de ciment.

— „Băieței", mormăi scârbită Pepper.

Mai devreme sau mai târziu, fiecare trebuie să hotărască din care bandă face parte.

— Dar... dar... zise Brian, felul în care a smuls spada...

Aerul dintre Adam și Moarte începu să vibreze, ca și cum ar fi fost un val de căldură.

Wensleydale își înălță capul și privi Foametea în ochii vârâți în orbite. Ridică apoi ceva care, cu un pic de imaginație, putea fi considerată o balanță făcută din sfori și rămurele. După care o răsuci în jurul capului.

Foametea întinse brațul, să se apere. Urmă o altă fulgerare și zăngănitul unei balanțe de argint ce țopăia pe sol.

— N-o... atingeți, zise Adam.

Poluarea începse deja să fugă, sau măcar să se scurgă iute, dar Brian își înhăță cununa de fire de iarbă de pe cap și o aruncă. N-ar fi putut s-o manevreze așa, dar o forță i-o smulse din mâini și o răsuci ca pe un disc.

De data asta, explozia fu o flacără roșie în interiorul unui nor de fum negru, și mirosi a petrol.

Cu un sunet slab de rostogolire, o coroană de argint înnegrită țâșni din fum și se răsuci cu un zgomot ca acela scos de un bănuț scăpat pe jos.

De data asta nu fu nevoie de niciun avertisment. Coroana lucea într-un fel în care n-ar fi strălucit niciun metal.

— Unde s-au dus? întrebă Wensley.

ACOLO UNDE LE E LOCUL, spuse Moartea, încă înfruntând privirea lui Adam. UNDE AU FOST ÎNTOTDEAUNA: ÎNAPOI ÎN MINȚILE OMULUI.

Și rânji spre Adam.

Se auzi un zgomot de sfâșiere. Roba Morții se despică și aripile i se desfăcură. Aripi de înger. Dar nu din pene. Erau aripi din noapte, aripi a căror formă fusese decupată de substanța creației din ceea ce se află sub beznă, în care luceau câteva lumini îndepărtate, lumini care puteau fi stele sau cu totul altceva.

EU NU SUNT CA EI, zise Moartea. EU SUNT AZRAEL, CREAT SĂ FIU UMBRA CREAȚIEI. NU POȚI SĂ MĂ DISTRUGI. ASTA AR DISTRUGE LUMEA.

Căldura privirilor lor dispăru. Adam se scărpină la nas.

— Nu știu, zise el. Trebuie să existe o cale, spuse el, apoi rânji. Oricum, acum se va opri totul. Chestia asta cu mașinile. De acum trebuie să faci ce-ți spun, iar eu îți spun să oprești totul.

Moartea ridică din umeri. S-A OPRIT DEJA. FĂRĂ EI, spuse ea arătând spre rămășițele patetice ale celorlalți trei Călăreți, NU SE POATE MERGE MAI DEPARTE. ENTROPIA NORMALĂ TRIUMFĂ, adăugă Moartea, ridicând o mână osoasă în ceea ce ar fi putut să fie un gest de omagiu. OR SĂ SE ÎNTOARCĂ. NU PLEACĂ NICIODATĂ PREA DEPARTE.

Aripile fâlfâiră, o singură dată, ca un bubuit de tunet, iar îngerul morții dispăru.

— Bine, spuse Adam aerului gol. Bine. N-o să se întâmple nimic. Tot ce au început ei trebuie să se oprească *acum*.

Newt se uita disperat la rastelurile cu echipament electronic.

— Crezi că există pe aici vreun manual, sau ceva de genul ăsta? întrebă el.

— Am putea să vedem dacă Agnes are ceva de spus, îi propuse Anathema.

— Oh, da! exclamă mușcător Newt. E logic, nu-i așa? Să sabotezi aparatură electronică din secolul al douăzecilea cu ajutorul unui manual de meșteșugar din secolul al șaptesprezecelea. Ce știa Agnes Nutter despre tranzistori?

— Ei bine, bunicul meu a interpretat prezicerea 3328 foarte bine în 1948 și a făcut niște investiții foarte istețe, spuse Anathema. Sigur, Agnes nu știa cum o să li se spună, și, în general, nu prea pricepea cum e cu electricitatea, dar...

— A fost o întrebare retorică.

— Păi nu trebuie să faci aparatura să funcționeze. trebuie s-o faci să înceteze să funcționeze. Pentru asta n-ai nevoie de cunoștințe, ai nevoie de ignoranță.

Newt scoase un geamăt.

— Bine, zise el, fără vlagă. Hai să încercăm. Dă-mi o prezicere.

Anathema luă un cartonaș, la întâmplare.

— El nu e Ceea ce Spune Că e, citi ea. E cea cu numărul 1002. E foarte simplă. Ai vreo idee?

— Uite ce-i, zise Newt, jalnic. Știu că nu-i momentul pentru asta, dar... spuse el și înghiți în sec — nu mă pricep prea mult la electronică. Nu mă pricep deloc.

— Dacă-mi amitesc bine, ai spus că ești inginer în calculatoare.

— Am exagerat. Adică, o exagerare obișnuită, nu-i mare lucru, de fapt, era doar o ocolire a adevărului.

— Adică o minciună? întrebă cu dulceață în glas Anathema.

— Oh, n-aș merge chiar atât de departe, zise Newt. Dar, adăugă el, nu-s inginer în calculatoare. Niciun pic. Chiar dimpotrivă.

— Și ce înseamnă acest „dimpotrivă"?

— Știi, de fiecare dată când încerc să fac să funcționeze un aparat electronic, acesta se oprește.

Anathema îi zâmbi ușor și luă o poză teatrală, ca aceea din oricare piesă de teatru cu conjurați când doamna în rochie cu paiete dă înapoi, ca să dezvăluie înșelăciunea.

— Tra-la, zise ea. Repară-l, spuse ea.

— Poftim?

— Fă-l să meargă mai bine, îi zise ea.

— Păi nu știu. Nu sunt convins că pot, spuse Newt și puse mâna pe dulapul cel mai apropiat.

Se auzi zgomotul a ceva ce se oprea brusc și văicăritul descrescător al unui generator îndepărtat. Luminile de pe panou pâlpâiră, apoi majoritatea se stinseră.

Pe toată planeta, oamenii care se luptaseră cu comutatoarele descoperiră că acestea se comutau. Întrerupătoarele se deschiseră. Calculatoarele încetară să plănuiască Al Treilea Război Mondial și reveniră la cercetarea lenesă a stratosferei. În buncărele din Novaia Zemlia, oamenii descoperiră că siguranțele pe care încercaseră frenetic să le scoată căzură singure în mâinile lor; în buncărele din Wyoming și Nebraska, oameni cuprinși de oboseală încetară să țipe și să se amenințe cu armele și ar fi băut o bere, dacă alcoolul ar fi fost permis într-o bază de rachete. Nu era permis, dar oricum băură una.

Luminile se aprinseră. Civilizația încetă să alunece în haos și începu să scrie scrisori către ziare despre felul în care, în zilele acestea, oamenii reacționează exagerat la orice lucru mărunt.

În Tadfield, mașinile încetară să radieze amenințare. Ceva ce fusese în ele dispăruse, ceva ce nu era electricitate.

— Doamne! exclamă Newt.

— Gata, zise Anathema. Ai reparat aparatura *bine*. Crede-mă, poți să ai încredere în bătrâna Agnes. Acum hai să plecăm de aici.

— El nu vrea să facă asta, spse Aziraphale. Crowley, nu ți-am spus deja? Dacă ți-ai fi dat osteneala să te uiți adânc în interiorul cuiva, ai fi descoperit că la fund era...

— Nu s-a terminat, zise Crowley, pe un ton inexpresiv.

Adam se întoarse și păru să-i observe pentru prima oară. Crowley nu era obișnuit cu persoane care să-l identifice atât de iute, dar Adam se uita la el de parcă întreaga istorie a vieții lui Crowley fusese copiată în craniul lui, iar el, Adam, o citea. Pentru o clipă, Crowley simți o groază adevărată. Crezuse întotdeauna că felul de groază pe care o simțise mai înainte fusese cea mai deplină, dar aceea fusese una măruntă pe lângă acestă nouă senzație. Cei din Lumea de Dedesubt puteau să te facă să încetezi să existi, puteau să te chinuie într-un fel insuportabil, dar băiatul acela nu numai că putea să te facă să încetezi să existi doar gândindu-se la asta, dar probabil că putea aranja astfel lucrurile încât să nu fi existat niciodată.

Privirea lui Adam se ațintì asupra lui Aziraphale.

— Scuzați-mă, de ce dumneavoastră sunteți două persoane? întrebă Adam.

— *Ei bine*, zise Aziraphale, *asta-i o poveste lungă*...

— Nu-i bine să fii două persoane, zise Adam. Cred că ar fi mai bine să reveniți la două persoane separate.

Nu urmă niciun efect special spectaculos. Pur și simplu Aziraphale apăru lângă madam Tracy.

— Ooh, zise ea și-l privi pe Aziraphale de sus și până jos. Oh, exclamă ea, cu glas ușor dezamăgit. Nu știu de ce am crezut că ești mai tânăr.

Shadwell se holbă gelos la înger și puse degetul pe trăgaciul pușții într-un mod demonstrativ.

Aziraphale se uită la noul său trup care, din nefericire, semăna foarte mult cu vechiul său trup, doar pardesiul era mai curat.

— Gata, s-a terminat, zise el.

— Nu, zise Crowley. Nu. Nu s-a terminat, o să vezi. Nu s-a terminat deloc.

Deasupra lor erau nori, care se ondulau ca o oală de tăiței care fierbeau.

— Vedeți, spuse Crowley cu glas încărcat de o posomorală fatalistă, lucrurile nu-s chiar atât de simple. Credeți că războaiele au început pentru că un duce bătrân a fost împușcat sau pentru că cineva a tăiat urechea altcuiva sau pentru că cineva și-a plasat rachetele într-un loc nepotrivit. Nu-i așa. Există *motive* care n-au nimic de-a face cu astea. Ceea ce provoacă de fapt războaiele e existența a două tabere care nu suportă să se vadă și presiunea crește și crește, până când orice provoacă războiul. Orice. Cum te numești... hmmm... băiete?

— Adam Young, spuse Anathema, apărând cu Newt după ea.

— Exact. Adam Young, spuse Adam.

— Frumoasă treabă. Ai salvat lumea. Meriți o jumătate de zi liberă, spuse Crowley. Dar, de fapt, nu contează.

— Cred că ai dreptate, spuse Aziraphale. Sunt convins că ai mei *doresc* Harmaghedonul. E un lucru foarte trist.

— Vrea cineva să ne spună ce se întâmplă? întrebă Anathema, încrucișându-și brațele.

Aziraphale ridică din umeri.

— E o poveste lungă, începu el.

Anathema își înălță bărbia.

— Atunci, dă-i drumul, zise ea.

— Bine. La început...

Fulgerul lumină puternic și izbi pământul la câțiva metri de Adam, apoi rămase acolo, o coloană ce sfârâia, mai lată la bază, ca și cum electricitatea sălbatică umpluse un șablon invizibil. Oamenii se traseră înapoi, spre jeep.

Fulgerul dispăru și în locul lui rămase un tânăr făcut din foc auriu.

— Oh, vai, e el! zise Aziraphale.

— Care el? întrebă Crowley.

— Vocea lui Dumnezeu, spuse îngerul. Metatron.

Ei se uitară.

Apoi Pepper zise:

— Nu, nu este. Metatron e făcut din plastic, are tunuri laser și poate să se transforme în elicopter.

— Ăla e Cosmic Megatron, spuse Wensleydale, fără vlagă. Am avut unul, dar i-a căzut capul. Cred că ăsta e altfel.

Privirea minunată, inexpresivă, se ațintì asupra lui Adam Young, apoi se întoarse către cimentul de lângă el, care clocotea.

O siluetă se ridică din solul încins, în felul în care apare regele demonilor într-o pantomimă, dar dacă acesta fusese vreodată într-o pantomimă, fusese una de la care nimeni nu plecase viu și după aceea fusese nevoie de un preot care să ardă locul. Nu se deosebea prea mult de cealaltă siluetă, cu excepția faptului că flăcările erau roșii ca sângele.

— Hmm, făcu Crowley, încercând să se cufunde în scaun. Salut...

Chestia roșie îi aruncă o privire scurtă, de parcă l-ar fi însemnat pentru o folosire ulterioară, apoi se uită la Adam. Când vorbi, glasul său era ca bâzâitul unui milion de muște ce zburau în grabă.

Bâzâi un cuvânt care li se păru oamenilor ce-l auziră ca o pilă trasă de-a lungul șirei spinării.

Vorbise cu Adam, care răspunse:

— Hmm? Nu. Am spus deja. Numele meu e Adam Young. Dar al tău? întrebă el, privind silueta de sus și până jos.

— Beelzebub, interveni Crowley. El este domnul...

— Mulțumesc, Crowzzley, zise Beelzebub. O zzză zzzavem mai târzzziu o dizzzcuție zzzerioasă. Zzunt zzzigur că ai multe zzză-mi zzzpui.

— Hmm, vedeți, ce s-a întâmplat a fost...

— Tăcere!

— Bine, bine, zise Crowley în grabă.

— Adam Young, zise Metatron, deși apreciem ajutorul tău, trebuie să adăugăm că Harmaghedonul trebuie să aibă loc *acum*. Vor fi niște inconveniente temporare, dar astea nu prea contează față de binele final.

— Aha, îi șopti Crowley lui Aziraphale, asta înseamnă că trebuie să distrugem lumea, ca s-o salvăm.

— Cât dezzzpre cel ce ne zztă în cale, zzze va decide ce pățezzzte, bâzâi Beelzebub. Dar, băiete, zze va decide *acum*. Azzzta e dezztinul tău. Așa e zzcrizzz.

Adam trase aer în piept. Oamenii care-l priveau își ținură răsuflarea. Crowley și Aziraphale uitaseră să respire de ceva vreme.

— Nu văd de ce tot și toate trebuie arse și să pățească alte chestii, zise Adam. Milioane de pești și balene și copaci și oi și alte chestii. Și nici măcar pentru ceva important. Doar ca să se vadă cel mai tare. Ca și noi și johnsoniții. Dar chiar dacă ai câștigat nu poți să învingi cealaltă tabără, pentru că nu vrei asta cu adevărat. Adică nu în mod serios. Vrei doar să începi din nou toată chestia. Continui să trimiți indivizi ca ăștia

doi, spuse el și arătă spre Crowley și Aziraphale, ca să zăpăcească lumea. E greu să fii om și fără să vină tot felul de indivizi și să te zăpăcească.

Crowley se întoarse către Aziraphale:

— Ce-s johnsoniții?

Îngerul ridică din umeri.

— Cred că vreo sectă dispărută de mult. Un soi de gnostici. Ca și ofiții. Sau era vorba de setiți? întrebă el, încruntându-se. Nu, mă gândeam la colliridieni. Oh, scuze, au fost sute de secte, e greu să le ții socoteala.

— Oameni care sunt zăpăciți de alții, murmură Crowley.

— Nu contează! se răsti Metatron. Întregul sens al creării Pământului, al Binelui și Răului...

— Nu văd ce-i atât de grozav să creezi oamenii ca oameni, apoi să te superi că se poartă ca oamenii, zise cu severitate Adam. Oricum, dacă încetezi să spui oamenilor că totul o să fie pus în ordine după ce or să fie morți, poate încearcă să facă ordine cât sunt în viață. Dacă *eu* aș conduce, aș încerca să-i fac pe oameni să trăiască mult mai mult, ca bătrânul Matusalem. Ar fi mult mai interesant și ar putea să se gândească la lucrurile pe care le fac mediului și ecologiei, pentru că ar fi acolo și după o sută de ani.

— Aha, zise Beelzebub și începu să zâmbească. Tu vrei zză conduci lumea. Azzzta-i mai pe potriva...

— Mă gândesc la toate astea și nu vreau să conduc lumea, zise Adam, întorcându-se pe jumătate și dând din cap încurajator către Ei. Adică se pot face niște chestii cu distrugerea mediului, dar când mă gândesc că oamenii or să vină la mine să lămuresc tot felul de chestii și să-i scap de gunoi și să fac mai mulți copaci pentru ei, atunci la ce folosește asta? E ca și cum ai face ordine în dormitoarele oamenilor, în locul lor.

— Tu n-ai făcut ordine nici în dormitorul *tău*, zise Pepper, din spatele lui.

— N-am zis nimic de dormitorul *meu*, spuse Adam, referindu-se la o încăpere al cărui covor nu mai putea fi văzut de mulți ani. Vorbeam de dormitoare în general. Nu mă refeream la dormitorul meu. E o analogie. Asta spuneam.

Beelzebub și Metatron se priviră.

— Oricum, zise Adam, e destul de greu că trebuie să mă gândesc tot timpul ce să facă Pepper și Wensley și Brian ca să nu se plictisească, așa că nu mai vreau mai multă lume decât am. Mulțumesc!

Figura lui Metatron începu să capete aspectul obișnuit celor supuși raționamentelor idiosincratice ale lui Adam.

— Nu *poți* să refuzi să fii ceea ce ești, spuse el, în cele din urmă. Ascultă-mă. Nașterea ta, destinul tău fac parte din Marele Plan. Lucrurile *trebuie* să se întâmple așa. Toate alegerile au fost făcute.

— Răzzvrătirea ezzte un lucru bun, zise Beelzebub, dar unele lucruri zzzunt dincolo de răzzzvrătire. Trebuie zzză înțelegi azzzta.

Nu mă răzvrătesc împotriva nimănui, spuse Adam, cu un glas rațional. Vă atrăgeam atenția asupra unor lucruri. Cred că nu puteți să condamnați pe cineva pentru că atrage atenția asupra unor lucruri. Mi se pare că ar fi mai bine să nu vă luptați și să vedeți ce fac oamenii. Dacă încetați să-i zăpăciți s-ar putea să înceapă să gândească așa cum se cuvine și s-ar putea să înceteze să distrugă lumea din jur. Nu spun că așa *or să facă*, adăugă el, scrupulos, ci că ar putea să facă asta.

— N-are nicio logică, zise Metatron. Nu poți să te împotrivești Marelui Plan. Trebuie să te *gândești*. E în genele tale. *Gândește-te!*.

Adam ezită.

Curentul contrar, întunecat, era gata să se întoarcă, șoapta lui stridentă spunând da, asta e, despre asta e vorba, trebuie să urmezi Planul pentru că faci parte din el...

Fusese o zi lungă. Era obosit. Salvarea lumii epuizase trupul de unsprezece ani.

Crowley își luă capul în mâini.

— Pentru o clipă, doar o clipă, am crezut că avem o șansă, zise el. Băiatul îi speriase. Oh, a fost frumos cât a fost...

Își dădu seama că Aziraphale se ridicase în picioare.

— Scuzați-mă, spuse îngerul.

Cei trei se uitară la el.

— Marele plan, spuse el, ar trebui să fie Planul *inefabil*, nu-i așa?

Urmă un moment de tăcere.

— E Marele Plan, zise Metatron, cu glas inexpresiv. Și tu știi foarte bine asta. Există o lume care a durat șase mii de ani și se va termina cu...

— Da, da, ăsta-i Marele Plan, zise Aziraphale, vorbind politicos și respectuos, dar cu aerul cuiva care tocmai a pus o întrebare neagreată la un miting politic și nu vrea să se lase până nu primește răspuns. Am întrebat doar dacă e și inefabil. Voiam doar să lămurim acest aspect.

— Nu contează! se răsti Metatron. Bineînțeles că-i același lucru.

Bineînțeles? își zise Crowley. Însemna că *nu știau*. Începu să rânjească precum un idiot.

— Deci nu sunteți lămurit sută la sută? întrebă Aziraphale.

— Nu ne este dat nouă să înțelegem Planul *inefabil*, spuse Metatron, dar bineînțeles că Marele Plan...

— Dar Marele Plan ar putea să fie doar o părticică din inefabilitatea generală, spuse Crowley. Nu puteți fi sigur că ceea ce se întâmplă acum nu-i corect, dintr-un punct de vedere inefabil.

— Dar ezzzte zzgrizzz! răcni Beelzebub.

— S-ar putea ca în altă parte să fie scris altfel, zise Crowley. Undeva unde dumneavoastră nu puteți să citiți.

— Cu litere mai mari, zise Aziraphale.

— Subliniat, adăugă Crowley.

— De două ori, sugeră Aziraphale.

— Poate că nu-i decât o testare a lumii, zise Crowley. Și s-ar putea să fie și o testare a voastră. Hmmm...

— Dumnezeu nu joacă jocuri cu servitorii Săi loiali, zise Metatron, dar cu glas îngrijorat.

— Hei! spuse Crowley, unde ai *fost?*

Toți se pomeniră privind spre Adam. Acesta părea că gândește foarte atent.

Apoi spuse:

— Nu văd de ce contează ce-i scris. Nu atunci când e vorba de oameni. Poate fi încălcat oricând.

O briză suflă peste aerodrom. Deasupra, oștirile adunate se văluriră, ca un miraj.

Urmă o tăcere precum cea ce existase în ziua dinaintea Facerii.

Adam rămase zâmbind către cele două tabere, o siluetă măruntă plasată exact între Rai și Iad.

Crowley îl prinse pe Aziraphale de braț.

— Știi ce s-a întâmplat? șuieră el. A fost lăsat singur. A crescut ca om! Nu-i Răul Întrupat, e doar... un *om* întrupat...

— Cred, zise Metatron, că trebuie să primesc alte instrucțiuni.

— Și eu, spuse Beelzebub, întorcându-și figura furioasă către Crowley. O zzză fac un raport dezzpre partea ta în toate azztea, fii zzzigur! Și, adăugă el privind către Adam, nu știu ce-o zzză zzică *Tatăl tău...*

Se auzi o explozie tunătoare. Shadwell, care trebăluise cu o agitație îngrozită vreo câteva minute, reușise în cele din urmă să-și controleze suficient degetele ce-i tremurau și apăsase pe trăgaci.

Alicele trecură prin spațiul în care fusese Beelzebub. Shadwell nu știu niciodată cât de norocos fusese că nu-l nimerise.

Cerul se văluri și deveni doar cer. În jurul orizontului, norii începură să se desire.

Madam Tracy întrerupse tăcerea.

— Erau ciudați, zise ea.

Nu voia să spună „erau ciudați", ceea ce dorise să spună nu se putea exprima decât prin țipete, dar creierul omenesc are puteri recuperatoare uimitoare și rostirea cuvintelor „erau ciudați" făcea parte din procesul de vindecare rapidă. După o jumătate de oră avea să creadă că băuse prea mult.

— Nu crezi că s-a terminat? întrebă Aziraphale.

Crowley ridică din umeri.

— Mi-e teamă că pentru noi nu s-a terminat.

— Nu cred că aveți de ce să fiți îngrijorați, spuse Adam sentențios. Știu totul despre voi doi. Nu vă faceți griji.

Se uită apoi la ceilalți Ei, care încercaseră să nu dea înapoi. Păru să se gândească un timp, apoi zise:

— A fost prea multă aiureală pe aici. Dar am impresia că toți vor fi mai fericiți dacă vor uita ce-a fost. Nu chiar *să uite*, ci doar să nu-și mai amintească exact. Și după aia putem să ne ducem acasă.

— Dar nu poți să lași lucrurile așa! zise Anathema, pășind în față. Gândește-te la toate lucrurile pe care poți să le faci! Lucruri *bune!*

— De exemplu? întrebă Adam, bănuitor.

— Păi... pentru început ai putea să aduci toate balenele înapoi.

Adam își lăsă capul într-o parte.

— Și asta i-ar face pe oameni să înceteze să le ucidă?

Anathema ezită. Ar fi fost frumos să zică da.

— Și dacă oamenii *or să înceapă* să le omoare, ce-o să-mi ceri să le fac? întrebă Adam. Nu. O să mă opresc aici. Dacă începi să te amesteci, nu mai ai cum să te oprești. Cred că singurul lucru logic e ca oamenii să știe că dacă omoară o balenă or să se aleagă cu o balenă moartă.

— Asta demonstrează o atitudine foarte responsabilă, zise Newt.

Adam ridică din sprânceană.

— E doar bun simț, spuse el.

Aziraphale îl bătu pe Crowley pe spate.

— Se pare că am supraviețuit, zise el. Imaginează-ți cât de groaznic ar fi fost dacă am fi fost competenți.

— Hmm, făcu Crowley.

— Mașina ta funcționează?

— Cred că are nevoie de un pic de reparații, recunoscu Crowley.

— Mă gândeam să-i ducem pe oamenii aceștia cumsecade în oraș, zise Aziraphale. Îi sunt dator lui madam Tracy o masă. Și, bineînțeles, și tânărului ei.

Shadwell se uită peste umăr, la madam Tracy.

— Despre cine vorbește? o întrebă el, văzându-i expresia triumfătoare.

Adam se duse lângă Ei.

— Cred că o să ne ducem acasă, zise el.

— Dar ce *s-a întâmplat?* întrebă Pepper. Adică, aici a fost...

— Nu mai contează, zise Adam.

— Dar poți să ajuți atât de mult... începu Anathema, în timp ce Ei se duceau spre bicicletele lor.

Newt o luă cu blândețe de mână.

— Nu-i o idee bună, spuse el. Mâine e prima zi a restului vieților noastre.

— Știi, zise ea, dintre toate expresiile răsuflate pe care nu le pot suferi, pe asta o urăsc cel mai mult.

— Ciudat, nu-i așa? zise Newt, fericit.

— De ce ai scris „Dick Turpin" pe ușa mașinii tale?

— E o glumă, îi răspunse Newt.

— Hmmm?

— Pentru că oriunde mă duc, oprește circulația*, mormăi el, jenat.

Crowley se uită mohorât la comenzile jeepului.

— Îmi pare rău pentru mașină, zise Aziraphale. Știu cât de mult țineai la ea. Poate că dacă te concentrezi foarte tare...

— Nu va mai fi la fel.

— Cred că nu.

— Știi, o aveam de nouă. Nu era o mașină, era ca o mănușă pentru întregul trup...

Apoi mirosi în jur.

— Ce arde?

Briza ridică praful, apoi îl lăsă jos. Aerul deveni fierbinte și greu, capturând ce era în el ca niște muște prinse în sirop.

Crowley întoarse capul și se uită la expresia îngrozită a lui Aziraphale.

— S-a *terminat,* zise el. Nu *poate* să se mai întâmple acum! Chestia, momentul potrivit sau ce-o fi fost — a trecut. S-a *terminat*!

Solul începu să se zguduie. Zgomotul era ca acela produs de un tren de metrou, dar nu ca unul ce trecea pe dedesubt. Era ca al unuia care se apropia.

Crowley trăgea nebunește de maneta schimbătorului de viteze.

— Nu-i Beelzebub, răcni el, mai tare decât zgomotul vântului. E *El.* Tatăl. Nu-i Harmaghedonul, e ceva *personal.* Pornește, mașină afurisită!

Solul se mișcă sub Anathema și Newt, aruncându-i pe aceștia pe cimentul care țopăia. Din crăpături țâșnea fum galben.

— E ca un vulcan! răcni Newt. Ce-i asta?

— Indiferent cine-o fi, e furios, spuse Anathema.

În jeep, Crowley înjura. Aziraphale îi puse mâna pe umăr.

— Sunt oameni de față, îi atrase el atenția.

— Da, răspunse Crowley. *Și* eu.

— Adică n-ar trebui să lăsăm să li se întâmple asta.

— Și ce... începu Crowley, apoi se opri.

— Adică, dacă te gândești bine, le-am provocat destule necazuri. Tu și cu mine. În decursul anilor. Într-un fel sau altul.

— Ne-am făcut doar meseria, mormăi Crowley.

— Da. Și ce-i cu asta? O grămadă de oameni din istorie și-au făcut doar meseria și uite câte necazuri au provocat!

— Adică zici că ar trebui să încercăm să-l oprim pe *El?*

— Ce ai de pierdut?

---

* Dick Turpin era un bandit la drumul mare, specializat în oprirea și jefuirea diligențelor (nt.)

Crowley vru să-l contrazică, apoi își dădu seama că nu avea niciun argument. Nu avea nimic de pierdut, nimic ce nu pierduse deja. Nu avea ce să i se întâmple și să fie mai rău decât era. În sfârșit se simțea liber.

Căută sub scaun și găsi o bară de fier. Dacă asta nu folosea la nimic, atunci nimic nu putea să-i fie de folos. De fapt, ar fi fost mult mai înfiorător să-l înfrunți pe Dușman cu o armă decentă. Asta ar fi însemnat să ai un pic de speranță, ceea ce ar fi fost și mai rău.

Aziraphale ridică spada scăpată mai devreme de Război și îi cântări greutatea, gânditor.

— Doamne, câți ani au trecut de când n-am mai folosit asta!

— Vreo șase mii de ani.

— Pe cuvântul meu, ai dreptate, zise îngerul. Ce zi a fost și asta! Ca în zilele bune de altădată.

— Nu chiar, spuse Crowley.

Zgomotul se înteți.

— Pe atunci, lumea știa diferența dintre bine și rău, zise Aziraphale, visător.

— Ei bine, *da*. O să mă gândesc la asta.

— Ah. Da. Prea multă aiureală?

— Da.

Aziraphale ridică spada. Se auzi un *whoomph*, iar spada se aprinse brusc, ca o bară de magneziu.

— Dacă ai învățat o dată să faci asta, nu mai uiți niciodată, zise el și-i zâmbi lui Crowley. Aș vrea să-ți spun... dacă nu scăpăm cu bine din povestea asta... am știut că în străfundul tău există o scânteie de bine.

— Grozav, spuse Crowley cu amărăciune. M-ai făcut fericit.

Aziraphale își întinse mâna.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Crowley i-o strânse.

— Pe rândul viitor, zise el. Și... Aziraphale...

— Da?

— Ține minte că am știut că în străfundul tău ești suficient de ticălos ca să meriți să te placă cineva.

Se auzi un sfârâit, iar cei doi fură împinși într-o parte de silueta mică, dar dinamică, a lui Shadwell, care agita pușca străveche.

— Voi doi, băieței sudiști dichisiți, nu sunteți în stare să omorâți un șobolan amărât dintr-un butoi, zise el. Cu cine ne luptăm acușica?

— Cu Diavolul, îi răspunse Aziraphale, direct.

Shadwell dădu din cap, ca și cum asta nu l-ar fi surprins, aruncă pușca și-și scoase pălăria, scoțând la iveală o frunte cunoscută și temută în locurile în care se strângeau oamenii care luptau pe străzi.

— Aha, zise el. În cazul ăsta, o să-mi folosesc *căpățâna*.

Newt și Anathema îi priviră pe cei trei îndepărtându-se cu dificultate de jeep. Avându-l pe Shadwell în mijloc, arătau ca un W stilizat.

— Ce Dumnezeu au de gând să facă? întrebă Newt. Și ce se întâmplă — *ce se întâmplă cu ei?*

Hainele lui Aziraphale și Crowley se despicară de-a lungul cusăturilor. Dacă trebuie să te duci, atunci mai bine s-o faci în forma ta adevărată. Aripile se despăturiră spre cer.

Contrar credinței populare, aripile demonilor sunt la fel ca ale îngerilor, doar că deseori sunt mai îngrijite.

— Shadwell n-ar fi trebuit să se ducă împreună cu ei, zise Newt, ridicându-se greoi în picioare.

— Ce-i un Shadwell?

— E serg... e bătrânul ăla uimitor, n-ai fi crezut niciodată... mă duc să-l ajut!

— Să-l *ajuți?* întrebă Anathema.

— Am depus un jurământ, spuse Newt și ezită o clipă. Bine, un fel de jurământ. Și mi-a plătit salariul pe o lună în avans!

— Ceilalți doi cine sunt? Prieteni ai tăi, începu Anathema, apoi se opri.

Aziraphale se întorsese pe jumătate, iar ea recunoscu, în cele din urmă, profilul acela.

— Știu unde l-am mai văzut! strigă ea, ținându-se de Newt în timp ce solul se zguduia. Vino!

— Dar o să se întâmple ceva groaznic!

— Dacă a distrus cartea, fii sigur că așa o să fie!

Newt căută la reverul hainei și găsi acul cu gămălie oficial. Nu știa împotriva a ce aveau să lupte de data asta, dar acul cu gămălie era tot ce avea.

Alergară cu toții...

Adam privi în jur. Privi în jos
Figura sa căpătă o expresie de nevinovăție
calculată.

Avea să aibă loc un conflict.
Dar Adam era pe terenul său. Mereu și
definitiv pe terenul său.

Mișcă o mână
în jur, într-un semicerc
neclar.

... Aziraphale și Crowley simțiră cuvântul *schimbare.*

Nu se mai auzi niciun zgomot. Niciun trosmet. Era doar ceea ce fusese acolo atunci când începuse vulcanul puterii satanice, doar fum ce se împrăștia și o mașină care se oprea încet, cu motorul auzindu-se puternic în liniștea serii.

Era o mașină veche, dar bine păstrată. Nu fusese folosită metoda lui Crowley, care dorise pur și simplu ca uzura să fie îndepărtată. Îți dădeai seama instinctiv că mașina aceea arăta așa cum arăta pentru că proprietarul ei își petrecuse fiecare week-end timp de două decenii făcând tot ce scrie la manual că trebuie făcut în fiecare week-end. Înainte de fiecare drum mergea în jurul ei și verifica luminile și încerca roțile. Oamenii serioși care fumează pipă și au mustață scriseseră instrucțiuni serioase, în care spuseseră ce trebuie făcut, iar el făcuse întocmai așa, pentru că era un om serios, care fuma pipă și avea mustață, și nu lua ușor asemenea recomandări, pentru că unde am ajunge, dacă am face așa ceva? Avea asigurarea potrivită. Conducea cu trei mile sub limita de viteză sau cu patruzeci de mile pe oră, care era limita cea mai mică. Purta cravată, chiar și duminica.

Arhimede spusese că putea să miște lumea, dacă dispunea de o pârghie suficient de lungă și de un loc suficient de solid pe care să rezeme.

Ar fi putut să se rezeme pe domnul Young.

Ușa mașinii se deschise, iar domnul Young ieși afară.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el. Adam? Adam?

Dar Ei se grămădeau către poartă.

Domnul Young se uită la adunarea șocată. Aziraphale și Crowley avură încă suficientă stăpânire de sine să-și strângă aripile.

— Ce-a mai făcut de data asta? întrebă domnul Young și oftă, fără să aștepte cu adevărat un răspuns. Unde s-a dus băiatul ăsta? Adam! Întoarce-te imediat!

Adam făcea rareori ce voia tatăl lui.

Sergentul Thomas A. Deisenburger deschise ochii. Singurul lucru ciudat în legătură cu lucurile din jur era că acestea erau foarte familiare. Pe perete se afla fotografia liceului său și micul său drapel american făcut cu pastă de dinți, alături de peria sa de dinți, chiar și ursulețul său mititel, îmbrăcat încă în uniforma sa micuță. Soarele după-amiezii pătrundea prin fereastra dormitorului.

Sergentul simți miros de plăcintă cu mere. Acesta era lucrul căruia îi simțea cel mai mult lipsa când își petrecea nopțile de duminică la mare distanță de casă.

Coborî la parter.

Mama sa era lângă sobă și scotea din cuptor o plăcintă cu mere, una uriașă, ca să se răcească.

— Bună, Tommy, zise ea. Credeam că ești în Anglia.

— Da, mămică, normalicește sunt în Anglia, apărând democratismul, mămico, domnule, zise sergentul Thomas A. Deisenburger.

— Foarte drăguț din partea ta, dragule, zise mama sa. Tăticul tău e jos, pe Câmpul Mare, cu Chester și Ted. Or să fie încântați să te vadă.

Sergentul Thomas A. Deisenburger dădu din cap.

Își scoase casca de tip militar și jacheta de tip militar și-și suflecă mânecile sale de tip militar. Pentru o clipă, păru mai gânditor decât fusese în întreaga sa viață. O parte din gândurile sale erau ocupate cu plăcinta cu mere.

— Mămico, dacă își permiționează cineva să ia legătura telefonic cu sergentul Thomas A. Deisenburger, mămico, domnule, acest individ va fi...

— Poftim, Tommy?

Tom Deisenburger își atârnă pușca pe perete, lângă arma veche și rablagită a tatălui său.

— Mămico, spuneam că dacă sună cineva, spune-i că sunt pe Câmpul Mare, cu tăticul, cu Chester și cu Ted.

Camioneta merse încet spre poarta aerobazei. Se opri. Santinela din schimbul de noapte se uită pe fereastră. Verifică documentele șoferului și-i făcu semn să intre.

Camioneta șerpui de-a lungul cimentului.

Parcă pe asfaltul unei piste de aterizare goale, lângă locul în care stăteau doi indivizi ce împărțeau o sticlă de vin. Unul dintre ei purta ochelari de soare. Surprinzător, dar nimeni altcineva nu părea să le acorde atenție.

— Spui că El a plănuit lucrurile așa de la început? întrebă Crowley. Chiar de la început?

Aziraphale șterse cu grijă gura sticlei și i-o dădu înapoi.

— Se poate, zise el. Se poate. Presupun că putem să-L întrebăm.

— Din câte țin eu minte, spuse gânditor Crowley, deși nu am fost niciodată în relații care ne permiteau discuții deschise, El nu e tipul care-ți răspunde direct. De fapt, nu răspunde deloc. Pur și simplu *zâmbește*, ca și cum El ar ști ceva ce tu nu știi.

— Și bineînțeles că-i adevărat, zise îngerul. Altfel, care ar fi poanta?

Urmă o pauză, iar cei doi priviră gânditori în gol, ca și cum și-ar fi amintit lucruri la care niciunul dintre ei nu se mai gândise de mult timp.

Șoferul camionetei ieși din mașină, ducând o cutie de carton și un clește.

Pe asfalt se afla o coroană și o balanță, din metal înnegrit. Omul le luă cu cleștele și le puse în cutie.

Apoi se apropie de perechea cu sticla.

— Scuzați-mă, oameni buni, zise el, dar aici ar fi trebuit să fie și o spadă, cel puțin așa scrie aici, așa că mă întrebam...

Aziraphale păru stânjenit. Se uită în jur, un pic uimit, apoi se ridică și descoperi că stătea pe spadă de vreo oră. Se aplecă și o ridică.

— Scuze, spuse el și puse spada în cutie.

Șoferul camionetei, care purta o șapcă a firmei International Express, spuse că nu-i nimic, că Dumnezeu îi trimisese acolo pe ei doi, pentru că trebuia să-i semneze cineva că își făcuse datoria și strânsese lucrurile după care fusese trimis și că ziua aceea era una demnă de ținut minte, ei?

Aziraphale și Crowley fură de acord amândoi că era, într-adevăr, și Aziraphale semnă în registrul pe care i-l dădu șoferul camionetei, fiind martor că o coroană, o balanță și o spadă fuseseră primite în bună ordine și urmau a fi livrate la o adresă mâzgălită, plata făcându-se dintr-un număr neclar de cont.

Omul începu să se îndrepte spre camioneta sa. Apoi se opri și se întoarse.

— Dacă i-aș povesti nevestei mele ce mi s-a întâmplat astăzi, nu m-ar crede niciodată, le spuse el, cam trist. Și nu pot s-o condamn, pentru că nici eu n-aș crede.

Apoi se urcă în camionetă și plecă.

Crowley se ridică, puțin stânjenit. Întinse mâna spre Aziraphale, să-l ajute să se ridice.

— Hai, mergem cu mașina înapoi, în Londra, zise el.

Luă un jeep. Nu-l opri nimeni.

Mașina avea casetofon. Nu asta era regula, nici măcar pentru vehiculele militare americane, dar Crowley presupuse în mod automat că toate vehiculele pe care le șofa el trebuie să aibă casetofon și mașina avu, în secunda următoare.

Caseta pe care o puse în timp ce șofa avea scris pe ea *Muzica apei* de Handel și ascultară *Muzica apei* a lui Handel tot drumul până acasă.

Duminică
(prima zi a restului vieții lor)

Pe la zece și jumătate, băiatul cu ziarele lăsă ziarele de duminică la ușa din față de la Jasmine Cottage. Trebui să facă trei drumuri.

Bocănitul lor, când loviră presul, îl trezi pe Newton Pulsifer.

O lăsă pe Anathema să doarmă. Sărmana de ea, era destul de șocată. Fusese destul de incoerentă, când o dusese la culcare. Anathema își dusese viața conform profețiilor, iar acum nu mai existau profeții. Probabil că se simțea ca un tren care ajunsese la capătul liniei, dar continua să meargă.

De acum încolo avea să fie silită să treacă prin viață având parte de orice ca o surpriză, ca toți ceilalți. Dacă avea noroc.

Sună telefonul.

Newt se duse în bucătărie și ridică receptorul la al doilea țârâit.

— Alo? spuse el.

O voce plină de prietenie silită cu o nuanță de disperare începu să-i pălăvrăgească.

— Nu, răspuse el. Nu sunt. Și numele nu-i Devissey, ci Device. Ca în Nice. Și doarme.

— Bine, spuse el. Sunt foarte sigur că nu vrea etanșarea vreunei cavități. Nici termopane. Știți, nu-i proprietara casei. E doar chiriașă.

— Nu, n-am de gând s-o trezesc ca s-o întreb, zise el. Spuneți-mi, domnișoară... hmmm... da, domnișoară Morrow, de ce nu vă luați liber duminica, precum toată lumea?

— *Duminică,* zise el. Bineînțeles că nu-i sâmbătă. De ce să fie sâmbătă? Sâmbătă a fost ieri. Sincer vorbind, azi e duminică. Cum adică, ați pierdut o zi? Eu n-am găsit-o. Mi se pare că exagerați un pic cu vânzarea... Alo?

Mormăi ceva și puse receptorul în furcă.

Vânzători prin telefon! O să li se întâmple ceva groaznic.

Pentru moment, fu năpădit de o îndoială subită. Azi era duminică, nu-i așa? O privire pe ziarele de duminică îl liniști. Dacă *Times* de duminică spune că-i duminică, poți să fi sigur că investigase problema.

Și ieri a fost sâmbătă. Sigur. Ieri a fost sâmbătă și n-o să uite câte zile o trăi sâmbăta aia, dacă ar putea să-și amintească de ce nu trebuia s-o uite.

Văzând că se afla în bucătărie, Newt decise să ia micul dejun.

Se mișcă prin bucătărie cât mai tăcut cu putință, ca să evite să trezească restul casei, și descoperi că fiecare sunet era amplificat. Frigiderul străvechi avea o ușă care se închidea de parcă anunța Judecata de Apoi. Robinetul din bucătărie picura ca un gerbil diuretic,* dar scotea un zgomot ca Old Faithful.** Și nu găsea unde se aflau toate celea. Până la urmă, făcu ceea ce făcuse de la începuturile lumii orice om care luase micul dejun de unul singur în bucătăria altcuiva, adică se mulțumi cu cafea neagră solubilă, fără zahăr.***

Pe masa din bucătărie se afla o bucată de zgură oarecum dreptunghiulară, legată în piele. Reuși să descifreze cuvintele „Drăg ț și Pre" pe coperta carbonizată. Ce înseamnă o zi, își zise el. Transformă cartea de referință deplină într-un cărbune pentru grătar.

Da, dar cum o primiseră așa? Își aminti un bărbat care mirosea a fum și care purta ochelari de soare și în întuneric. Și mai era ceva, fugeau cu toții... băieți pe biciclete... un bâzâit neplăcut... o figură mică, murdară, care privea... Toate rătăceau prin mintea sa, nu chiar uitate, dar atârnând în colțul amintirii, o amintire despre lucruri care nu se întâmplaseră. Cum puteai să ai așa ceva?****

---

* gerbil — un mic rozător (nt.)

** Old Faithful — geiser din Parcul National Yellowstone (nt.)

*** Cu excepția lui Giovanni Jacopo Casanova (1725 — 1798), faimos amorez și literat, care a dezvăluit în volumul 12 al memoriilor sale că obișnuia să aibă cu el *permanent* o valijoară care conținea „o bucată de pâine, un borcan cu marmeladă aleasă de Sevilia, un cuțit, o furculiță și o linguriță pentru amestecat, două ouă proaspete împachetate cu grijă în lână netoarsă, o tomată sau mărul dragostei, o tigăiță, o crăticioară, o lampă cu spirt, o cutie de tablă cu unt sărat de tip italian, două farfurii de porțelan. Și o porție de miere de albine, ca îndulcitor, pentru respirația mea și pentru cafeaua mea. Cititorii trebuie să mă înțeleagă când spun că un adevărat domn trebuie să fie întotdeauna în stare să dejuneze ca un domn, indiferent de locul în care se găsește".(na.)

**** Mai era și problema cu Dick Turpin. Arăta ca aceeași mașină, cu excepția faptului că după aceea părea în stare să parcurgă 250 de mile cu un galon de benzină, mergea atât de tăcută că, practic, trebuia să-ți pui gura la țeava de eșapament ca să vezi că motorul funcționa, iar avertismentele vocii sintetizate erau exprimate în haiku-uri elegante și perfect formulate, fiecare dintre ele original și oportun...

Toamna târzie pălește florile
Ce nebun n-ar lăsa centura
Să-i țină trupul?

Stătea și se uita la pereți când un ciocănit în ușă îl aduse înapoi pe pământ.

În prag stătea un bărbat scund, bine îmbrăcat. Ținea în mână o cutie de carton și-i zâmbi lui Newt.

— Domnul... — se uită la o bucată de hârtie pe care o ținea în mână Pulzifer?

— Pulsifer, spuse Newt. Cu un s tare.

— Îmi cer scuze, spuse bărbatul. Cunosc numele doar scris. Hmmm... Se pare că asta e pentru dumneavoastră și doamna Pulsifer.

Newt se uită la el fără nicio expresie.

— Nu există o doamnă Pulsifer, zise el sec.

Bărbatul își scoase melonul.

— Oh, condoleanțe, spuse el.

— Adică... mda, există mama mea, spuse Newt. Dar nu-i moartă, e în Dorking. Nu sunt căsătorit.

— Ce ciudat! Scrisoarea era clară.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă Newt.

Era îmbrăcat doar cu pantalonii, iar în prag era frig.

Bărbatul legănă cu greu cutia și pescui o carte de vizită dintr-un buzunar interior. I-o înmână lui Newt.

Pe ea scria:

Giles Baddicombe
Robey, Robey, Redfearn și Bychance
Avocați
PRESTON
Demdyke Chambers nr 13

— Da? zise el politicos. Și ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Baddicombe?

— Puteți să mă lăsați să intru, zise domnul Baddicombe.

— Nu-mi aduceți cumva o citație sau ceva de genul ăsta? întrebă Newt.

Evenimentele din seara trecută atârnau în amintirea sa ca un nor, schimbându-se fără încetare de fiecare dată când credea că poate să-și facă o imagine, dar era vag conștient de lucruri distruse și că se așteptase la o răsplată, într-o anumită formă.

— Nu, zise domnul Baddicombe, părând un pic jignit. Avem oameni pentru asta.

... spunea mașina. Sau
Florile de cireș
Atârnă în copacul înalt.
E nevoie de benzină. (na.)

Apoi trecu pe lângă Newt și puse cutia pe masă.

— Sincer vorbind, spuse el, suntem cu toții foarte interesați de treaba asta. Domnul Bychance a fost gata să vină în persoană, dar în zilele astea nu prea mai poate călători.

— Uite ce-i, zise Newt, n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți.

— Acest obiect e al dumneavoastră, spuse domnul Baddicombe, arătând cutia și radiind ca Aziraphale pe cale să încerce un descântec de invocare. Cineva dorea să-l aveți. A dat indicații foarte clare.

— Un cadou? întrebă Newt.

Se uită la cutia de carton lipită cu bandă adeivă, apoi scotoci prin sertarul din bucătărie, după un cuțit ascuțit.

— Cred că-i mai degrabă un legat testamentar, spuse domnul Baddicombe. Vedeți dumneavoastră, îl avem de trei sute de ani. Scuze. Am spus ceva? Ar trebui să-mi țin gura.

— Despre ce naiba e vorba? spuse Newt, dar o anumită bănuială începuse să se furișeze în el; își vârî degetul la care se tăiase în gură.

— E o poveste amuzantă — îmi permiteți să iau loc? — și bineînțeles că nu cunosc toate amănuntele, pentru că fac parte din firmă doar de cincisprezece ani...

... Fusese o firmă d avocatură foarte mică atunci când cutia îi fusese livrată în mod oficial. Redfearn, Bychance și ambii Robey, fără a mai pomeni de domnul Baddicombe, se aflau la mare distanță în viitor. Funcționarul juridic care acceptase pachetul fusese surprins să găsească, legată cu sfoară deasupra pachetului, o scrisoare care-i era adresată chiar lui.

Scrisoarea conținea anumite instrucțiuni și cinci fapte interesante din istoria următorilor zece ani, fapte care, dacă ar fi fost folosite cu cap de un tânăr deștept, i-ar fi asigurat acestuia un venit suficient pentru a avea o carieră juridică de succes.

Tot ce avea de făcut era să aibă grijă ca acea cutie să fie încuiată cu grijă pentru mai mult de trei sute de ani, apoi să fie livrată la o anumită adresă...

— ... deși, bineînțeles, firma și-a schimbat de multe ori proprietarii în decursul veacurilor, spuse domnul Baddicombe. Dar scrisoarea a făcut parte întotdeauna din patrimoniu.

— Nu știam că în secolul al șaptesprezecilea se producea Heinz Baby Food, zise Newt.

— Cutia asta e doar ca să păstrez pachetul în mașină, nevătămat, spuse domnul Baddicombe.

— Și nimeni n-a deschis pachetul în toți anii aceștia? întrebă Newt.

— Cred că a fost deschis de două ori, spuse domnul Baddicombe. În 1757, de domnul George Cranby, și în 1928, de domnul Arthur Bychance, tatăl actualului domn Bychance. Se pare, zise avocatul și tuși, se pare că domnul Cranby a găsit o scrisoare...

— ... care-i era adresată, zise Newt.

Domnul Baddicombe se așează la loc, în grabă.

— Pe cuvântul meu! Cum de-ați ghicit?

— Cred că am început să recunosc stilul, spuse Newt, mohorât. Ce s-a întâmplat cu ei?

— Ați mai auzit lucrurile astea? întrebă domnul Baddicombe, bănuitor.

— Nu în atât de multe cuvinte. Au fost aruncați în aer?

— Ei bine... Se crede că domnul Cranby a avut un atac de cord. Iar domnul Bychance, din câte am înțeles eu, a devenit foarte palid și a pus scrisoarea înapoi în plic, apoi a dat instrucțiuni foarte stricte să nu se mai deschidă cutia în timpul vieții sale. A spus că oricine va deschide cutia va fi dat afară fără scrisoare de recomandare.

— O amenințare groaznică, zise Newt, sarcastic.

— În 1928 era o amenințare groaznică. Oricum, scrisorile lor sunt în cutie.

Newt tăie cartonul.

Înăuntru se afla un cufăr mic, legat în fier. Nu avea încuietoare.

— Hai, deschideți-l, spuse domnul Baddicombe, atât de mărturisesc că aș vrea foarte mult să știu ce-i acolo. La noi în birou s-au pus pariuri...

— Vă spun eu ce facem, spuse Newt, generos. O să fac niște cafea pentru amândoi, iar *dumneavoastră* puteți deschide cutia.

— Eu? Ar fi bine?

— Nu văd de ce nu.

Newt se uită la tigăile ce atârnau deasupra plitei. Una dintre ele era suficient de mare pentru ce avea în minte.

— Hai, spuse el, fiți curajos. Nu-mi pasă. Dumneavoastră... puteți să aveți drepturile unui procuror, sau ceva de genul ăsta...

Domnul Baddicombe își scoase pardesiul.

— Bine, zise el frecându-și mâinile, dacă așa puneți problema... o să fie ceva de povestit nepoților mei.

Newt înhăță tigaia și-și puse mâna ușor pe clanța ușii.

— Sper să fie așa, zise el.

— Gata.

Newt auzi un scârțâit slab.

— Ce vedeți? întrebă el.

— Sunt două scrisori deschise... oh, și o a treia... adresată lui...

Newt auzi pocnetul cerii de sigilat și zgomotul a ceva pus pe masă. Apoi se auzi un gâfâit, zăngănitul unui scaun, zgomot de picioare care alergau pe coridor, pocnetul unei uși trântite, apoi sunetul unui motor de mașină ce fusese pornit și după aceea al unei mașini care gonea nebunește pe drum.

Newt își luă tigaia din dreptul capului și ieși de după ușă.

Ridică scrisoarea și nu fu surprins să vadă că fusese adresată domnului G. Baddicombe. O despături. În ea scria: „Ține un florin*, avocatule. Acuma, fugi răpide, că aliminteria trei Lumi o să știe Adevărul diespre tinie și Jupânița Spiddon, sclava Mașinei De Scrips."

Newt se uită și la celelalte scrisori. Pe hârtia uscată a celei adresate lui George Cranby scria: „Mută-ți mâinile furăcioase, jupâne Cranby. Eu cunosc foarte bine cum jefuit-o-ai pe Văduva Plashkin, de Ziua Sfinților Arhangheli, pastramă de tâlhariu rânced și uscată ce iești."

Newt se întrebă ce era pastrama de tâlhar. Putea să pună pariu că nu avea legătură cu gătitul.

Cea care-l așteptase pe curiosul domn Bychance spunea: „I-ai părăsit, lașiule. Înapoiază scrisoaria în cutiie, alminteria Lumia o să știe adevăratili Evenimente din 7 iunie, O Mie Nouă Sute și Șaișpe."

Sub scrisoare se afla un manuscris. Newt se uită la el.

— Ce-i asta? întrebă Anathema.

Newt se întoarse. Tânăra stătea rezemată de tocul ușii, ca un căscat frumos cu picioare.

Newt se dădu înapoi spre masă.

— Oh, nimic. Au greșit adresa. Nimic. Doar o cutie veche. Reclame. Știi cum...

— Duminica? exclamă ea, împingându-l la o parte.

Newt ridică din umeri, în timp ce ea punea mâna pe manuscrisul îngălbenit și-l scotea din cufăr.

— „Alte drăguțe și Precise Profeții de Agnes Nutter", citi ea încet. „Privind Lumea Care Va Veni; Saga Voastră Continuă! Oh, vai!"

Anathema puse textul pe masă, cu respect, și se pregăti să dea prima pagină.

Newt își puse cu blândețe mâna pe mâna ei.

— Gândește-te la asta: vrei să fii o descendentă tot restul vieții? întrebă el, liniștit.

Anathema își ridică privirea și cei doi se priviră în ochi.

Era duminică, prima zi a restului lumii, pe la unsprezece și jumătate.

Parcul St. James era destul de liniștit. Rațele, care erau experte în *realpolitik* văzută din partea cu pâinea, contribuiseră la scăderea încordării internaționale. Chiar fusese o scădere a încordării internaționale, dar o grămadă de oameni se aflau în birouri încercând să afle de ce, încercând să afle unde dispăruse Atlantida cu cele trei delegații inter-

* florin — monedă de doi șilingi (nt.)

naționale pentru urmărirea evenimentelor, încercând să afle ce se întâmplase cu o zi înainte cu toate calculatoarele lor.

Parcul era pustiu, cu excepția unui membru al MI9 care încerca să recruteze pe cineva care, spre ulterioara lor jenă reciprocă, se dovedi a fi un alt membru al MI9, și un bărbat înalt care hrănea rațele.

Și mai erau acolo Crowley și Aziraphale.

Mergeau alături prin iarbă.

— La fel e și aici, spuse Aziraphale. Magazinul e la locul lui. Nu-i nici măcar o pată de funingine.

— Vreau să spun că nu poți *să faci* un Bentley vechi, spuse Crowley. Nu poți să obții patina. Și cu toate astea e aici, mare ca viața. Chiar în stradă. Nu poți să vezi nicio diferență.

— Eu pot să-ți spun care-i diferența, spuse Aziraphale. Sunt sigur că n-o să mai găsesc cărți cu titluri precum *Biggles se duce pe Marte* sau *Jack Cade, eroul frontierei* și *101 lucruri pe care poate să le facă un băiat* sau *Câinii sângeroși pe Marea Craniilor.*

— Îmi pare rău, spuse Crowley care știa cât de mult ținuse îngerul la colecția sa de cărți.

— N-ai de ce, spuse fericit Aziraphale. Erau toate prima ediție tipărită și le-am căutat în Skindle's Price Guide. Cred că expresia pe care o foloseai tu e *iuhuu!*

— Cred că a făcut lumea la loc, așa cum fusese, zise Crowley.

— Da, mai mult sau mai puțin, spuse Aziraphale. Cât de bine a putut. Dar are și simțul umorului.

Crowley se uită la el.

— Ai tăi au luat legătura cu tine? întrebă el.

— Nu. Ai tăi?

— Nu.

— Cred că pretind că nu s-a întâmplat nimic.

— Presupun că și ai mei fac la fel. Asta-i birocrația.

— Și mai cred că ai mei așteaptă să vadă ce-o să se întâmple în continuare, zise Aziraphale.

Crowley dădu din cap.

— Un moment de respiro, zise el. O ocazie de refacere a moralului. Își ridică metereze. Se pregătesc pentru războiul cel mare.

Rămaseră lângă iaz, privind rațele ce scotoceau după pâine.

— Pardon, zise Aziraphale, am crezut că ăsta *a fost* războiul cel mare.

— Nu-s convins, zise Crowley. Ia gândește-te. Din punctul meu de vedere, războiul cel mare cu adevărat ar fi când toți ai noștri ar lupta cu toți ai lor.

— Poftim? Adică Raiul și Iadul împotriva omenirii?

Crowley ridică din umeri.

— Sigur, dacă el *a schimbat* totul, poate s-a schimbat și pe el însuși. Poate s-a debarasat de puteri. A decis să rămână om.

— Oh, sper să fie așa, zise Aziraphale. Oricum, sunt sigur că nu i-ar fi fost permisă altă alternativă. Hmm. Oare?

— Nu știu. Nu poți să fii sigur în legătură cu intențiile adevărate. Planuri în cadrul planurilor.

— Poftim? întrebă Aziraphale.

— Ei bine, zise Crowley care se gândise la lucrurile astea de-l duruse capul, tu nu ți-ai pus întrebări? Știi, ai tăi și ai mei, Raiul și Iadul, binele și răul, toate chestiile astea... Adică, întreb eu, *de ce?*

— Dacă țin bine minte, spuse bătos îngerul, a existat o răzvrătire și...

— Aha! Și de ce *a existat?*Adică eu zic că nu trebuia să existe, spuse Crowley, cu o lucire nebunească în ochi. Cineva care poate construi un univers în șase zile nu lăsă să existe un lucrușor ca ăsta. Sigur, cu excepția cazului în care vrea să existe.

— Hai, fii serios! zise Aziraphale, neîncrezător.

— Nu-i un sfat bun, răspunse Crowley. Nu-i de loc un sfat bun. Dacă stai și te gândești *serios*, ajungi la niște concluzii foarte amuzante. Cum ar fi: de ce să faci oamenii curioși din fire, apoi să le pui în față niște fructe interzise, într-un loc unde să le poți vedea și cu un deget mare din neon care luminează, zicând „ĂSTA E!"?

— Nu-mi amintesc de vreun neon.

— Vorbeam metaforic. Adică de ce să faci asta, dacă nu vrei cu adevărat să-l mănânce? Adică, poate că vrei doar să vezi cum se dă totul peste cap. Poate că toate fac parte dintr-un plan măreț, inefabil. Toate. Tu, eu, el, totul. Poate că-i un test mare de tot ca să vezi dacă ai construit totul așa cum se cuvine, ei? Începi să crezi că *nu se poate* să fie un mare joc de șah cosmic, că *trebuie* să fie doar o pasiență foarte complicată. Și nu te osteni să-mi răspunzi. Dacă noi am putea să înțelegem, n-am mai fi noi. Pentru că totul... totul... e...

INEFABIL, zise silueta care hrănea rațele.

— Da. Corect. Mersi.

Cei doi îl priviră pe străinul înalt punând punga goală într-un coș de gunoi și plecând pe iarbă. Apoi Crowley clătină din cap.

— Ce spuneam? întrebă el.

— Nu știu, zise Aziraphale. Cred că nu era nimic important.

Crowley dădu din cap, mohorât.

— Hai să te ispitesc cu un prânz, șuieră el.

Se duseră din nou la Ritz, unde o masă rămăsese liberă, în mod misterios. Probabil că evenimentele recente avuseseră unele efecte ciudate asupra naturii realității, pentru că în timp ce mâncară, o privighetoare cântă în Berkeley Square, pentru prima oară de când exista piața aceea.

Nimeni nu o auzi în zgomotul traficului, dar era acolo.

Era ora unu, duminica.

În ultimul deceniu, prânzul de duminică al Descoperitorului de vrăjitoare Sergent Shadwell urmase o rutină invariabilă. Se așeza la masa șubredă, arsă de țigări, din camera sa, răsfoind un exemplar vechi dintre cărțile bibliotecii Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare*, cărți despre magie și demonologie — *Necrotelecomnicon* sau *Liber Fulvarum Paginarum* sau favorita sa *Malleus Malleficarum*.** Este o carte reală, un manual al anchetatorilor de vrăjitoare.

Apoi urma un ciocănit în ușă și madam Tracy striga:

— Prânzul, domnule Shadwell.

Iar Shadwell mormăia:

— Putoare nerușinată.

Și aștepta șaizeci de secunde ca să-i lase timp putorii nerușinate să se întoarcă în camera ei. Apoi deschidea ușa și lua farfuria cu ficat, care era de obicei acoperită cu altă farfurie, ca să țină mâncarea caldă. Și aducea farfuria înăuntru și mânca, având o grijă moderată să nu împrăștie grăsime pe paginile pe care le citea.***

Așa se întâmplase întotdeauna.

Numai că în duminica asta nu se întâmplă la fel.

Pentru început, bătrânul nu citea. Doar stătea pe scaun.

Iar când auzi ciocănitul în ușă se ridică imediat și deschise. Nu avusese de ce să se grăbească.

Nu exista nicio farfurie. Era doar madam Tracy, care avea o broșă cu camee și o urmă de ruj, cum nu-i stătea în obicei. Femeia stătea în centrul unei zone de parfum.

— Vai, Izabela!****

---

* Descoperitorul de vrăjitoare Caporal Carpet, bibliotecar, salariu anual 11 penny (na.)

** O cartie de marie succes, o recomandiăm din siuflet- Papa Inocențiu VIII (na.) (nt. Necrotelecomnicon, o combinație inventată de autori, poate fi tradusă drept Cartea numerelor de telefon moarte; Liber Fulvarum Paginarum înseamnă, într-o latină aproximativă, Cartea Paginilor galbene; Malleus Malleficarum (Ciocanul vrăjitoarelor)

*** Pentru colecționarul potrivit, biblioteca Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare ar fi valorat milioane. Colecționarul potrivit ar fi trebuit să fie foarte bogat și să nu se sinchisească de pete de grăsime, arsuri de țigară, note pe marginea paginii sau de patima răposatului Descoperitor de vrăjitoare Caporal Wotling de a desena mustăți și ochelari tuturor gravurilor în lemn cu vrăjitoare și demoni. (na.)

**** Izabela, soția regelui Ahab, este descrisă în Biblie ca un personaj negativ, este prototipul desfrânatei (nt.)

Vocea lui madam Tracy era senină, iute și încărcată de nesiguranță.

— Bună, domnule S. Mă gândeam că, după cele prin care am trecut în ultimele două zile, ar fi caraghios din partea mea să-ți las o farfurie la ușă, așa că ți-am pus un tacâm. Hai, vino...

Domnule S? Shadwell o urmă, prudent.

Avusese alt vis, noaptea trecută. Nu și-l amintea cum se cuvine, doar o frază îi răsuna în minte și-l tulbura. Visul dispăruse într-o ceață, ca și evenimentele din noaptea trecută.

Fraza era: *Nu iaste nemica rău în descopieriria de vrăjitoare. Mi-ar plăcia să fiu descoperitor de vrăjitoare. Numa că trebe s-o faci pe rând. Astăzi noi o să descopierim vrăjitoarili și mâine o să ne ascundiem, și o să fie rândul vrăjitoarilor să ne găsiască pre NOI...*

Pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore — pentru a doua oară în viața sa — Shadwell intră în camerele lui madam Tracy.

— Stai jos aici, îi spuse ea, arătându-i un fotoliu.

Fotoliul avea un șervețel în partea unde se rezeamă capul, o pernă umflată pe locul în care se ședea și un scăunel mic.

Bătrânul se așeză.

Femeia îi așeză o tavă în poală și-l privi cum mănâncă, apoi îi luă farfuria când termină. După care deschise o sticlă de Guinness, turnă într-un pahar și i-l dădu, după care își sorbi ceaiul în timp ce el își bea berea. Când își puse ceașca jos, aceasta zăngăni energic în farfurie.

— Am pus niște bănuți de-o parte, zise ea, apropo de nimic. Știi, mă gândesc uneori că ar fi drăguț să cumpăr un bungalou micuț, undeva, la țară. Să mă mut din Londra. I-aș spune Dafinii sau Stai-acasă sau... sau...

— Shangri-La, sugeră Shadwell, fără să-și dea seama de ce.

— Exact, domnule S. Exact. Shangri-La, zise ea și-i zâmbi. Te simți bine, iubire?

Shadwell își dădu seama cu groază că se simțea bine. Groaznic, înfiorător de bine.

— Da, zise el, prudent.

Nu se simțise niciodată atât de bine.

Madam Tracy deschise altă sticlă de Guinness și o puse în fața lui.

— Singurul necaz cu un bungalou numit — care fusese ideea ta foarte deșteaptă, domnule S?

— Oh. Shangri-La.

— Shangri-La, exact — e că nu-i pentru o singură persoană. Adică două persoane, se zice că doi pot trăi la fel de ieftin ca unul singur.

(Sau cinci sute și optsprezece, își zise Shadwell, amintindu-și rândurile strânse ale Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare.)

Femeia chicoti:

— Mă întreb doar *unde* pot să găsesc pe cineva cu care să mă așez la casa mea...

Shadwell își dădu seama că femeia se referea la el.

Nu era sigur de asta. Avusese simțământul clar că faptul că-l lăsase pe Descoperitorul de vrăjitoare Soldat Pulsifer cu tânăra aceea în Tadfield fusese o greșeală, din punct de vedere al *Cărții de Rieguli și Regulamente* al Armatei Descoperitorilor de vrăjitoare. Iar ce se întâmpla acum părea și mai periculos.

Dar, la vârsta lui, când ai devenit prea bătrân ca să te mai târăști prin iarba înaltă, când frigul adus de roua dimineții îți intră în oase...

(și mâine o să ne ascundiem, și o să fie rândul vrăjitoarilor să ne găsiască pre NOI...)

Madam Tracy deschise altă sticlă de Guinness, chicotind.

— Oh, domnule S, zise ea, o să crezi că încerc să te îmbăt.

Bătrânul mormăi. Existau niște reguli care trebuiau respectate în toată chestia asta.

Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Shadwell sorbi zdravăn din bere, apoi lansă întrebarea.

Madam Tracy chicoti.

— Vai, caraghios bătrân ce ești! zise ea și se înroși zdravăn. Tu câte crezi că am?

Shadwell lansă din nou întrebarea.

— Două, răspunse madam Tracy.

— Ah, bine. Atuncia totul ie în regulă, zise Descoperitorul de vrăjitoare Sergent Shadwell (în rezervă).

Era duminică după-amiaza.

Sus, deasupra Angliei, un Boeing 747 se îndrepta spre vest. În cabina de clasa întâia, un băiat numit Warlock își puse jos cartea cu benzi desenate și se uită afară, pe fereastră.

Fuseseră două zile foarte ciudate. Nu era încă lămurit de ce tatăl său fusese trimis în Orientul Mijlociu. Era convins că nici tatăl lui nu știa de ce. Probabil pentru ceva cultural. Tot ce se întîmplase fusese că o grămadă de tipi cu aspect caraghios, cu prosoape pe cap și cu dinți foarte stricați le arătaseră niște ruine foarte vechi. Ca ruine, Warlock văzuse altele mai grozave. Apoi unul dintre bătrînii ăia îl întrebase dacă voia să facă ceva. Iar Warlock spusese că ar vrea să plece.

Indivizii păruseră foarte nefericiți când îl auziseră.

Iar acum se întorcea în Statele Unite. Fuseseră niște probleme cu biletele, cu zborul, cu stabilirea aeroportului de destinație sau ceva de genul ăsta. O chestie ciudată: era sigur că tatăl lui intenționase să se întoarcă în Anglia. Lui Warlock îi plăcea Anglia. Era plăcut să fii american în țara asta.

În momentul acela avionul trecea chiar pe deasupra dormitorului lui Greasy Johnson din Lower Tadfield, care răsfoia fără vreun scop anume o revistă cu poze pe care o cumpărase mai mult pentru că avea pe copertă o imagine destul de bună a unui pește tropical.

La câteva pagini de degetul nepăsător al lui Greasy se afla un articol despre fotbalul american și despre modul în care acesta se răspândea în Europa. Iar asta era ciudat — pentru că atunci când revista fusese tipărită, paginile respective fuseseră despre fotografierea în condițiile din deșert.

Viața lui era pe cale să se schimbe.

Și Warlock zbura spre America. Merita ceva (la urma urmei, nu-ți uiți niciodată primii prieteni pe care i-ai avut, chiar dacă în momentul ăla erați cu toții în vârstă de doar câteva ore) și puterea care controla soarta întregii omeniri chiar în momentul acela se gândea: ei bine, se duce în America, nu-i așa? Nu văd ce-ar fi mai bun decât să te duci în America.

Acolo existau treizeci și nouă de arome pentru înghețată. Poate chiar mai multe.

Există un milion de lucruri atrăgătoare pe care le poate face un băiat și câinele său într-o după-amiază de duminică. Adam se putea gândi la patru, cinci sute dintre ele fără să se străduiască prea mult. Lucruri palpitante, lucruri tulburătoare, planete de cucerit, lei de îmblânzit, lumi dispărute din America de Sud pline cu dinozauri de descoperit și de cunoscut.

Rămase în grădină și scormoni în praf cu o piatră, părând abătut.

Tatăl său îl găsise pe Adam dormind atunci când se întorsese de la baza aeriană — dormea de zor, de parcă ar fi fost în pat toată seara. Ba chiar sforăise o dată, pentru verosimilitudine.

Dar la micul dejun de a doua zi dimineața, se lămurise că toate astea nu fuseseră de ajuns. Domnului Young nu-i plăcea hoinăreala după cai verzi pe pereți, sâmbătă seara. Și, dacă printr-o baftă inimaginabilă, Adam nu fusese responsabil de tulburările din seara aceea — indiferent care fuseseră ele, pentru că nimeni nu părea să cunoască prea limpede amănuntele, doar că fuseseră tulburări de-un oarecare fel — atunci era el vinovat de ceva. Aceasta era poziția domnului Young și îi fusese de folos în ultimii unsprezece ani.

Adam stătea abătut în grădină. Soarele de august atârna sus pe cerul de august, albastru și fără nori, dincolo de gardul viu cânta un sturz, iar lui Adam i se părea că asta făcea ca situația să fie și mai rea.

Câine stătea la picioarele lui Adam. Încercase să-l ajute, în principal dezgropând un os pe care-l îngropase cu patru zile în urmă și aducându-l

la picioarele lui Adam, dar Adam se mulțumise să se uite posomorât la el, iar în cele din urmă Câine îl luase și-l îngropase încă o dată. Făcuse tot ce-i stase în putință.

— Adam?

Adam se întoarse. Trei figuri se uitau la el peste gardul grădinii.

— Salut, zise Adam, nemângâiat.

— A venit un circ la Norton, zise Pepper. Wensley a fost acolo și l-a văzut. Tocmai se instalează.

— Au corturi și elefanți și jongleri, tot felul de animale sălbatice și alte chestii și... și de toate! zise Wensleydale.

— Ne-am gândit că am putea să ne ducem acolo și să privim cum se instalează, zise Brian.

Pentru o clipă, mintea lui Adam fu năpădită de imagini cu circuri. Circurile erau plicticoase, după ce se instalau. Puteai să vezi oricând chestii mai frumoase la televizor. Dar instalarea... Sigur că trebuiau să se ducă toți acolo, și să ajute la întinsul corturilor, la spălatul elefanților, iar tipii de la circ aveau să fie impresionați de relația lui Adam cu animalele încât în seara aceea Adam (și Câine, Cea Mai Celebră Potaie Artist Din Lume) va conduce elefanții în arena circului și...

Nu folosea la nimic.

Adam clătină trist din cap.

— Nu pot să merg nicăieri, zise el. Ei au hotărât așa.

Urmă o pauză.

— Adam, întrebă Pepper, un pic jenată, ce s-a întâmplat aseară?

Adam ridică din umeri.

— Diferite chestii. Nu contează. Întotdeauna e același lucru. Încerci să fii de folos și oamenii se poartă de parcă *ai fi omorât* pe cineva sau ceva de genul ăsta.

Urmă altă pauză, în care Ei se uitară la conducătorul lor prăbușit.

— Și când crezi că or să te lase să ieși? întrebă Pepper.

— Peste ani și ani. Peste ani și ani și *ani*. O să fiu bătrân când or să mă lase să ies, zise Adam.

— Ne vedem mâine? întrebă Wensleydale.

Adam se lumină la față.

— Oh, *mâine* e perfect, decise el. Până atunci or să uite. Vedeți voi, așa fac întotdeauna, concluzionă el, privindu-i ca un Napoleon neglijent, cu șireturile atârnându-i, exilat pe o insulă Elba acoperită de trandafiri. *Voi* duceți-vă, le spuse el, cu un râs sec, scurt. Nu vă faceți griji în privința mea. O să fiu bine. Ne vedem mâine.

Ei ezitară. Loialitatea era un lucru mare, dar niciun locțiitor nu trebuie să fie obligat să aleagă între conducătorul lor și un circ cu elefanți. Ei plecară.

Soarele continuă să strălucească. Sturzul continuă să cânte. Câine își părăsi stăpânul și începu să urmărească un fluture prin iarba de lângă

gardul viu. Era un gard viu serios, solid, de netrecut, din lemn-câinesc gros și bine tuns. Adam îl știa de multă vreme. Dincolo de el se întindeau câmpuri deschise și băltoace minunate cu noroi și fructe necoapte și deținători de copaci, furioși, dar cu picioare încete, și circuri și pârâuri de zăgăzuit și ziduri și copaci tocmai buni de cățărat...

Dar nu exista niciun loc de trecere prin gardul viu.

Adam se uită, gânditor.

— Câine, spuse Adam sever, pleacă de lângă gardul viu, pentru că, dacă o să treci prin el, atunci o să trebuiască să alerg după tine să te prind și va trebui să ies din grădină, iar eu n-am voie să fac asta. Dar va trebui s-o fac... dacă o să ieși și o să fugi.

Câine țopăi ațâțat și rămase unde era.

Adam se uită în jur, cu grijă. Apoi, și mai grijuliu, se uită în Sus, apoi în Jos. Și apoi în Interior.

Apoi...

Acum în gardul viu exista o gaură mare — suficient de mare ca să fugă un câine prin ea și pentru ca un băiat să se strecoare prin ea, după câine. Și era o gaură care fusese întotdeauna acolo.

Adam îi făcu cu ochiul lui Câine.

Câine fugi prin gaura din gardul viu. Și, strigând clar, tare și distinct:

— Câine, câine rău! Stai! Vino înapoi!

Adam se ghemui și se duse după el.

Ceva îi spunea că ceva se apropia de sfârșit. Nu lumea. Doar vara. Aveau să fie alte veri, dar aici nu avea să mai fie una ca aceea. Niciodată.

Atunci era mai bine să profite de ea.

Se opri la jumătatea câmpului. Cineva ardea ceva. Adam se uită la norișorul de fum alb de deasupra căminului de la Jasmine Cottage și se opri. Apoi ascultă.

Adam putea să audă lucruri pe care alți oameni le-ar fi ratat.

Auzi râsete.

Nu era un chicotit de vrăjitoare, era hohotul grav și zdravăn al cuiva care știa ce-i bine pentru el.

Fumul alb se chircea și se bucla deasupra căminului căsuței. Pentru o frântură de clipă, Adam văzu, conturată în fum, o figură frumoasă, feminină. O față care nu mai fusese văzută pe Pământ de peste trei sute de ani.

Agnes Nutter îi făcu cu ochiul.

Briza ușoară de vară împrăștie fumul, iar fața și râsul dispărură.

Adam rânji și începu din nou să fugă.

Pe o pajiște, la mică distanță de locul acela, dincolo de un pârâu, băiatul prinse câinele ud și noroit.

— Câine rău, zise Adam, scărpinându-l pe Câine după ureche.

Câine căscă, extaziat.

Adam privi în sus. Deasupra sa atârna un măr bătrân, noduros și zdravăn. Părea să fie acolo din zorii timpului. Ramurile lui erau îndoite de greutatea merelor, mici, verzi și necoapte.

Băiatul țâșni în copac, cu viteza unei cobre care mușcă. Se întoarse pe sol după câteva secunde, cu buzunarele umflate, rontăind zgomotos dintr-un măr perfect, acru.

— *Hei! Tu! Băiete!* se auzi o voce morocănoasă din urma sa. Ești Adam Young! Te văd! O să te spun tatălui tău, o să vezi tu!

Pedeapsa părintească era acum un lucru sigur, își spuse Adam, în timp ce gonea, cu câinele alături, cu buzunarele pline cu fructe furate.

Întotdeauna fusese. Dar nu avea să fie aplicată decât diseară.

Iar până seara mai era mult.

Adam aruncă apoi cotorul mărului spre urmăritorul său și caută în buzunar alt măr.

Nu vedea de ce lumea făcea atâta tărăboi pentru că oamenii mâncau fructele alea caraghioase, dar viața ar fi fost mult mai puțin amuzantă dacă n-ar fi făcut-o. După părerea lui Adam, nu a existat niciodată un măr care să nu merite necazurile de care aveai parte pentru că-l mâncai.

Dacă vreți să vă imaginați viitorul, imaginați-vă un băiat cu câinele său și cu prietenii săi. Și o vară ce nu se sfârșește niciodată.

Și dacă vreți să vă imaginați viitorul, imaginați-vă o gheată... nu, imaginați-vă un pantof cu șireturile atârnând, lovind o piatră; imaginați-vă un băț, cu care să scormonești după lucruri interesante și să-l arunci să alerge după el un câine care poate să alerge după el sau să nu alerge; imaginați-vă un fluierat nemelodios, ce te face să devii indiferent față de un cântec popular care avusese ghinion; imaginați-vă o figură, pe jumătate îngerească, pe jumătate diabolică, omenească în totalitate...

Care merge plină de speranță către Tadfield...

... pentru veșnicie.

„Neil Gaiman este un tezaur de poveşti; suntem norocoşi să îl avem."
Stephen King

„Un scriitor cu un rar spirit de observaţie şi o nesfârşită imaginaţie... a fost multă vreme o comoară a Angliei; acum este şi o comoară a Americii."
William Gibson

„Original, captivant şi deosebit de inventiv."
George R. R. Martin

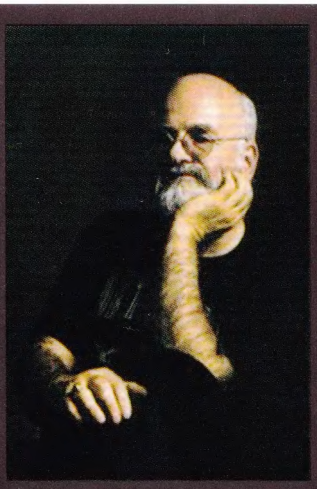

Foto: Robin Matthews

„Cel mai amuzant scriitor britanic în viaţă."
The Independent

„Magie nebună, aventuri sălbatice, personaje şi situaţii hilare şi o proză încântătoare. Pe scurt: Terry Pratchett."
San Francisco Chronicle

„Sunt dependent de Terry Pratchett!"
A. S. Byatt în *Telegraph Magazine*

TRITONIC PREMIUM

Neil Gaiman
Terry Pratchett
semne bune

Conform Profeţiilor Drăguţe şi Precise ale lui Agnes Nutter, singurul ghid de încredere către viitor, lumea se va sfârşi într-o Sâmbătă.

Sâmbăta viitoare, de fapt. Chiar după ceai.

Ceea ce înseamnă că Harmaghedonul va avea loc într-o Sâmbătă noapte. Vor fi mări de foc, ploi cu peşti, luna se va transforma în sânge şi armatele Raiului şi Iadului vor lupta ultima şi cea mai mare bătălie.

Toate acestea reprezintă o problemă majoră pentru Crowley, cel mai abordabil demon al Iadului, fost şarpe, şi pentru vechiul său prieten, Aziraphale, un înger adevărat şi proprietarul unei librării din Soho. Lor le place aici, jos (sau, în cazul lui Crowley, aici sus).

Aşa că nu le rămâne nicio alternativă, decât să-i oprească pe cei Patru Motocilişti ai Apocalipsei, să înfrângă Armata Descoperitorilor de Vrăjitoare (pe ambii soldaţi ai acesteia) şi, cumva, să oprească tot. Mai presus de toate (sau, în cazul lui Aziraphale, mai prejos de toate) trebuie să îl găsească şi să îl ucidă pe Antihrist, în prezent cea mai puternică creatură de pe Pământ.

Dar e păcat... Pentru că Antihristul are unsprezece ani, îşi iubeşte câinele (numit, sugestiv, Câine) şi îi pasă cu adevărat de mediu. Este, de asemenea, complet invulnerabil şi un puşti simpatic.

Cu siguranţă, „Apocalipsa n-a fost nicicând mai amuzantă."

Clive Barker

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog
ISBN 978-973-733-221-9

JURNALUL NATIONAL
lectură recomandată de unica
pentru că tu eşti unică
www.unica.ro
RADIO FM
Semne bune
TRITONIC